DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA

Antologie și comentarii

de Radu Iacoboaie

SUCEAVA
2011

CUPRINS

SIONISMUL - CREATORUL ECUMENISMULUI

Ecumenismul este o mişcare mondială a sionismului internaţional şi are ca unic scop cucerirea politică şi religioasă a lumii! *Ecumenismul apare în ochii lumii ca o mişcare mondială ce urmăreşte unirea politică, economică şi religioasă a umanităţii.*

La prima vedere, desigur, un astfel de ţel care vizează unirea omenirii pare bun şi folositor. Şi acesta, pentru că în ecumenism este trâmbiţată cu insistenţă acea lozincă despre pace şi unitate, pe care şi le doresc cu toţii. Se vorbeşte, de asemenea, la unison despre iubire. Şi cine nu-şi doreşte dragoste?! Însă iubirea promovată de ecumenism este o înşelare. Ea nu porneşte din suferinţa pentru aproapele, aşa cum ne-a învăţat Hristos, ci, în realitate, din ură, ipocrizie şi minciună, cu scopul supunerii tuturor. De aceea, în timp ce îi auzim vorbind de unitate, pace, iubire, conlucrare economică şi monedă unică, vedem însă, pe de altă parte, cultivarea diferenţelor, disputelor şi a urii. (...) Ecumenismul religios de astăzi este, în prima fază, o mişcare de unire a mărturisirilor eretice ale Apusului cu Ortodoxia. Iar în a doua fază se are în vedere unirea tuturor religiilor într-una singură, uriaşă, într-o panreligie. ***Scopul ultim, însă, este să dispară în acest creuzet Creştinismul, şi în special Ortodoxia, cea care deţine Adevărul. Se urmăreşte, aşadar, ca în ultima fază a acestui plan întunecat să fie înlocuită închinarea adusă Lui Dumnezeu cu cea adusă satanei.*** *Aceasta poate părea la prima vedere de necrezut. (...)*

Ecumenismul lumesc şi potrivnic lui Dumnezeu nu doreşte şi nu recunoaşte misiunea dumnezeiască, duhovnicească şi ecumenică a Bisericii Lui Hristos. El războieşte cu furie creştinismul ortodox ecumenic, precum şi apostolia mântuitoare şi ecumenică a Bisericii. Şi face aceasta prin silnicie, viclenie, minciună, ipocrizie, politică şi crime. (...) ***Ecumenismul papal.*** *Papa, prin egoismul său luciferic, a vrut să domine religios şi politic întreaga lume. El a vrut să cucerească împărăţiile lumii pe care să le conducă în numele creştinismului.* ***Papalitatea l-a substituit pe Hristos, Dumnezeu-omul, cu omul papă!*** *Şi deşi Hristos S-a întrupat, papa L-a dezîntrupat pe Dumnezeu-omul şi L-a exilat în cer. A transformat Biserica într-o împărăţie lumească. A făcut din ea un regim lumesc, uzurpând desigur şi titulatura de «Biserică catolică». De ce toate acestea? Pentru ca un om, papa, episcopul Romei, să ia locul lui Hristos din Biserică. (...)*

În timp ce în papism infailibilitatea aparţine papei, în protestantism dimpotrivă, fiecare protestant devine infailibil. Adică îşi revendică infailibilitatea sa personală în materie de credinţă. (...) Au pregătit mai dinainte pe protestanţi, ţinându-i în indiferenţă, în confuzie şi într-o stare căldicică. L-au găsit astfel potrivit (pe potriva lor) şi-l folosesc ca bază a planurilor lor. Îl pun întâi ca promotor al ecumenismului antihristic, al ecumenismului din vremea noastră. Ecumenismul protestant este prima treaptă a ecumenismului potrivnic lui Hristos, ce se desfăşoară astăzi. [1]

*

Ecumenismul actual am putea să-l numim ***ecumenism al sionismului****, întrucât slujeşte planurilor infernale ale acestuia. Iar* ***scopul sionismului internaţional este să ajungă, într-o zi, să stăpânească politic şi religios întreaga lume****. Urmăreşte să creeze o dominaţie evreiască la scară mondială. (...) Însă* ***sioniştii aşteaptă încă să vină pe pământ un Hristos după cum le-ar plăcea lor****, după cum l-au plăsmuit în fantezia lor bolnavă şi în visele lor egoiste... Voiesc şi aşteaptă un Mesia, nu smerit ca Dumnezeu-Omul, ci ca un împărat atotputernic. (...) Sioniştii vor un Hristos care să aibă putere materială şi autoritate lumească şi care să le confere în continuare atotputernicie şi dominaţie mondială (precum poporul ales din Vechiul Testament – n.a.). Îşi închipuie un Mesia care să fie croit după măsurile vanităţii lor, să corespundă măsurilor unei fericiri, nu duhovniceşti şi cereşti, ci materiale*

[1] Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos, ***Ecumenismul fără mască***, Ediţia a III-a, pp.13-25.

*<u>şi lumeşti.</u> (...) **Sioniştii înşişi spun că masoneria este creaţia lor, având rolul de a duce la împlinire obiectivele ce şi le-au propus. Şi masoneria la rândul ei, această creaţie a sionismului, se ascunde şi ea în spatele diverselor asociaţii şi organizaţii care îi promovează scopurile ei ascunse care sunt şi scopurile sionismului.** (...) Având în vedere acest plan antihristic al sionismului de conducere a lumii şi mecanismul lui complex prin care influenţează şi direcţionează mişcările religioase şi sociale ce servesc scopurile acestuia, vom constata cu date concrete, că **ecumenismul actual, în profunzime, nu este o mişcare creştină, ci una politică, având o faţadă creştină, dar un scop antihristic**. (...)*

*Primul strămoş al ecumenismului actual şi-a făcut apariţia pe la mijlocul secolului al XIX-lea. În 1844, la Londra, George Williams a înfiinţat YMCA sau altfel spus „**Asociaţia creştină a tinerilor**". Această organizaţie de tineret a reuşit să se extindă în foarte puţin timp în toată lumea. În 1952 număra 10000 de filiale şi 4 milioane de membri. În 1855, adică la 11 ani de la înfiinţarea YMCA, S-AU ORGANIZAT ÎN Anglia două asociaţii de femei. O tânără din sudul Angliei, pe nume Ema Roberts, a pus bazele unui cerc, ce şi-a propus realizarea de întâlniri în vederea rugăciunii împreună. La Londra, doamna Kinerd a înfiinţat o asociaţie pentru doamne tinere care avea ca scop practicarea filantropiei. În 1894, cele două asociaţii s-au unit într-una singură, luând numele YWCA sau „Uniunea tinerelor creştine". YMCA şi YWCA nu au avut nicio doctrină clar stabilită. Au avut însă o ideologie neclară, neprecisă şi semi-creştină. Au avut o teorie umanistă asupra lumii, în care nu se face referire nici la păcatul strămoşesc şi nici la mântuirea sufletului. (...)*

În cartea „Două sute de ani de masonerie grecească" a lui Marino Polato, membru al lojei masonice ateniene „Prometeu", editată în 1952, citim la pagina 168 despre vizita în Grecia din 1932 a unor americani şi de primirea pe care le-a făcut-o loja masonică locală. În carte se scrie printre altele şi despre unele lucruri demne de atenţie şi care scot la lumină multe: scoate la lumină câteva aspecte deosebit de importante: „Aceste grupări aflate în vizită aparţineau acelor organizaţii cunoscute cum ar fi Crucea Roşie, YMCA şi Mângâierea Orientului Apropiat (pag.52). Masoneria grecească a acordat conducerilor acestor organizaţii toată cinstea ce se cuvenea conform uzanţelor masonice, ca unele ce sunt formate din masoni în proporţie de 90 la sută".

*Ceea ce ne descoperă cartea aceasta editată în 1932, la Athena cu aprobarea Marii Loje şi înaltului demnitar al Consiliului de gradul 33, este faptul că masoneria penetrează toate sectoarele importante ale vieţiim publice. Preia poziţiile cheie în conducerile organizaţiilor, cum ar fi YMCA, YWCA, Crucea Roşie etc. Trebuie precizat, încă o dată aici, că **masoneria, pentru a-şi împlini obiectivele propuse, nu creează doar propriile organizaţii, ci se infiltrează şi în cele deja constituite, ce au o anumită importanţă, punându-şi oamenii ei în funcţii de conducere**. Pasul următor este să facă aceste organizaţii instrumentele ei în realizarea scopurilor sale întunecate, iar acum, unirea Bisericilor. (...) În ce priveşte averea YMCA, nu ascund că dovedirea faptului că ea provenea din contribuţii americane, ne-a surprins în mod neplăcut. (...)*

*În al doilea rând, să nu uităm faptul că atât Statul grec cât şi mulţi greci de peste hotare şi-au adus contribuţia fie prin ajutoare, fie prin donaţii anuale la înfiinţarea şi funcţionarea YMCA. Dacă mai este însă cineva care se îndoieşte de legăturile strânse ce există între YMCA, YWCA şi masonerie, nu trebuie decât să fie atent la sigla celor două asociaţii. Este prezent acelaşi semn ca al masoneriei – **triunghiul răsturnat cu vârful în jos, care este triunghiul satanic**.* [2]

*

Nu este admis ca o organizaţie străină să se ocupe pe viitor de situaţia tinerilor noştri. (...) De altfel statul grecesc are dreptul incontestabil de a-şi educa tineretul ţării în consonanţă cu acele idei şi convingeri şi să asigure încrederea absolută şi exclusivă în dogmele Bisericii Ortodoxe, întrucât ea este legată indisolubil de neamul nostru, de-a lungul unei istorii de secole. Iar o diferenţă cât de mică faţă de

[2] Ibidem, pp.25-35.

cele ce privesc Biserica Ortodoxă Greacă nu se împacă cu integritatea noastră naţională. ***Având în vedere că majoritatea covârşitoare a populaţiei este ortodoxă (la 8 milioane de ortodocşi fiind doar 200000 de neortodocşi), statul se obligă să le protejeze conştiinţa religioasă.*** *(...)*

*Organizaţia cercetaşilor este cel de-al doilea predecesor al ecumenismului. Lordul mason Baden Powell înfiinţează în 1908, în Anglia, organizaţia mondială a cercetaşilor. Secretarul ei general, Martin – evreu şi mason -, a dat în 1917 acestei organizaţii internaţionale un conţinut eminamente masonic. După doar 2 ani, în 1910, a fost înfiinţată şi în Grecia. Această organizaţie, atât de cunoscută astăzi, are ca obiectiv educarea tineretului într-un spirit defensiv, sub idealul unei înfrăţiri umane mondiale. (...) Scopurile anticreştine ale cercetaşilor se văd din faptul că a reuşit cu măiestrie să-i scoată pe tineri din Biserică, organizând în timpul Sfintei Liturghii excursii şi tot felul de adunări. (...) „****ROTARY este antecamera masoneriei****, fiind condusă de aceleaşi puteri malefice ca şi ea. Peste tot în lume, cât şi în ţara noastră, Rotary se găseşte în mâinile lojei masonice. Conducătorii şi membrii ei de încredere sunt masoni. Rotary sprijină mult organizaţia cercetaşilor, care este curat masonică...”. (...)*

*În 1910 a fost înfinţată o asociaţie purtând titulatura de „Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii” care a fost convocat în 1925 la Stockholm şi în 1937 la Oxford. Consiliul mai sus menţionat începe să arate încet, încet, adevărata faţă a puterilor întunericului. Începe să-şi dea la iveală planurile. La două congrese vorbeşte despre importanţa studierii şi cercetării relaţiilor reciproce dintre diferitele Biserici creştine. Acesta este primul început vizibil de negociere a credinţei. (...) În paralel cu asociaţia menţionată mai sus a luat fiinţă şi s-a devoltat o altă asociaţie cu numele „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii”, având un rol de administrare. Această organizaţie a fost convocată de două ori, prima oară la Lozan în 1927 şi apoi la Edinburg în 1937. Scopul acestei asociaţii a fost să clarifice toate dificultăţile şi piedicile dogmatice ce stau în faţa „Unirii Bisericilor”. (...) Şi pentru aceasta lucrează. Să unească adică, în primul rând, Ortodoxia, papismul şi protestantismul. Cine sunt, însă, cei care au înfiinţat asociaţiile acestea ce au un înţeles atât de larg? (...) „Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii” şi „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii” s-au unit în 1932 într-un organism ce poartă astăzi numele de „****Consiliul Mondial al Bisericilor****” (CMB). (...)*

Periodicul ortodox „Apocalipsa”, din 1964, prezintă o listă de organizaţii ecumeniste: World Fellowship of Faiths, World Congress of Faiths, World Council of Relgions, Universal Spiritual Church, Universal Religious Alliance, World Parliament of Religions, World Religious Congress, Universal Brotherhood, Peace and Brotherhood, Universal Religious Fellowship, World Spiritual Congress, World Alliance for International Friendship Through Religion. Toate aceste organizaţii sunt conduse din umbră de către un centru unic luciferic care urmăreşte distrugerea tuturor religiilor. Observaţi că foarte multe denumiri ale acestor organizaţii seamănă între ele. Şi cum să nu semene, din moment ce toate sunt tentaculele aceleiaşi organizaţii a întunericului. Toate aceste organizaţii sunt ecumeniste. [3]

*

Aceste organizaţii sunt văzute. În spatele acestora însă şi al mişcării ecumenice în general se află cineva mai puternic care organizează şi le dirijează. ***În spatele lor, după cum vom vedea în continuare, acţionează masoneria şi, în ultimă instanţă, sionismul internaţional.*** *Nu uitaţi că masoneria este creaţia sionismului şi slujeşte lucrării lui. De aceasta ne încredinţează sioniştii înşişi care spun: „E firesc să fim noi şi nu altcineva, cei care vom conduce afacerile francmasoneriei, pentru că ştim unde mergem şi cunoaştem scopul final al fiecărei lucrări”. (Protocoalele Înţelepţilor Sionului, cap.al XV-lea). (...) Faptul că masoneria direcţionează din umbră şi cu viclenie ecumenismul n-o spunem pur şi simplu la întâmplare, ci reiese din lucrurile petrecute, iar asta o spun chiar masonii înşişi. Iată: Revista „Templul” ce apare la Paris ca organ oficial de presă al Masoneriei de rit scoţian, a publicat în 1946 un articol cu privire la „unirea Bisericilor”, în care este lăudată contribuţia masoneriei la*

[3] Ibidem, pp.34-40.

mişcarea ecumenică. Alfel spus, masonii declară cu mândrie că planul ,,unirii Bisericilor" provoacă un viu interes organizaţiei lor. (...)

Masonii mărturisesc, aşadar, fără nicio reţinere că se află în fruntea mişcării ecumenice, şi se bucură de lucrarea lor, că se află pe ,,drumul cel bun". (...)

Dar cine sunt masonii sau sioniştii ce se arată atât de interesaţi de „unirea Bisericilor"? Sunt oare creştini credincioşi? Sunt mădulare devotate ale Bisericii? Dimpotrivă, ei sunt duşmanii lui Hristos. Atunci de ce atâta entuziasm nestăpânit din partea lor? De ce sunt interesaţi atât de mult de „unirea Bisericilor" aceşti duşmani neînduplecaţi ai Bisericii? *(...) În ,,Protocoalele Sionului" (cap.17) se vede clar furia sioniştilor împotriva Bisericii (...)*

Iată ce lucruri înfricoşătoare şi blasfemiatoare scria în 1881 masonul Fleri: ,,Să terminăm odată pentru totdeauna cu Răstignitul. Tu care ţii deja de 18 veacuri lumea sub jugul tău, trebuie să ştii că Împărăţia Ta a apus. Dumnezeu nu ne este necesar". Un alt mason pe nume Sicard de Plozol spunea în 1913 următoarele: ,,Dacă există o pace cu care nu putem fi de acord, o dezarmare pe care n-o putem semna, un război pe care suntem datori să ducem fără încetare până la biruinţă sau moarte; este războiul împotriva tuturor soiurilor de duşmani ai libertăţii de conştiinţă, a raţiunii, a ştiinţei şi dreptăţii omeneşti, care se regăsesc în toate dogmele tuturor Bisericilor".

Congresul masonic din 1900 a hotărât distrugerea religiei. ,,Nu este suficient să zdrobim influenţa clerului şi să lipsim Biserica de autoritatea ei... Este necesar să distrugem religia însăşi". Un membru al Marii Loji din Franţa spune răspicat: ,,Să lucrăm, să ţesem cu dibăcie acel giulgiu care într-o bună zi va înfăşura toate religiile, şi atunci vom putea provoca zdrobirea în toată lumea a puterii clericale şi a superstiţiei pe care aceasta o cultivă de veacuri". [4]

*

Cu aceste scopuri este în consonanţă şi naşul Sionismului, bărbatul cel mai de seamă al Israelului, Ben Gurion, după cum reiese chiar din declaraţiile sale publicate în periodicul demn de încredere ,,Crucea şi steagul", numărul din noiembrie 1970: ,,Cu excepţia USSR ca stat federat euro-asiatic, toate celelalte state vor deveni unite într-o alianţă mondială, la dispoziţia căreia va fi o forţă poliţienească internaţională. Toate armatele vor fi desfiinţate şi nu va mai fi război. Naţiunile Unite vor construi la Ierusalim un altar al profeţilor care va deservi uniunea federativă a tuturor continentelor. Acesta va fi sediul Curţii Supreme a umanităţii..." Declaraţiile de mai sus ale lui Ben Gurion sunt aproape identice, în acelaşi duh, cu planul sionismului trasat mai demult, aşa cum apare în ,,Protocoalele Înţelepţilor Sionului". Ele sunt, într-un anumit sens, identice cu erezia hiliaştilor. Toate instrumentele sionismului vorbesc în mod direct sau acoperit despre înfiinţarea unui stat unic care să dureze veşnic şi care va avea sediul şi conducerea la Ierusalim. (...)

De aceea prima lor ţintă este să desfiinţeze statele şi în special pe cele ortodoxe, care constituie o piedică în faţa dominaţiei lor mondiale. *Războiul dus de sionism şi de masonerie, care se ascund în spate, se extinde şi dincolo de aspectele ce ţin de credinţă, până la autoritatea statală. Statele şi conducerile creştine sunt luate cu asalt prin toate metodele pentru a fi destabilizate şi zdrobite, căci numai astfel vor putea să-şi ducă la capăt planurile lor secrete. (...) Sub aceste deziderate politice sunt desfiinţate în mod automat graniţele, coeziunea şi conştiinţa etnică a fiecărui neam, iar apoi, încet-încet, unitatea statală. Iar toate acestea se întâmplă pentru ca popoarele să devină o pradă uşoară pentru ei şi să ajungă într-o zi să le conducă. Conducătorii popoarelor care sunt responsabili să ia aminte la toate acestea!*

În continuare vom trece la analizarea celei de-a doua ţinte a lor: ***dispariţia programată a Bisericii****. Acesta este şi scopul ascuns al ecumenismului, cel mai important de altfel, dispariţia de pe pământ a Bisericii Lui Hristos. Motivul îl constituie faptul că credinţa creştină şi mai ales cea ortodoxă*

[4] Ibidem, pp.41-45.

le este cea mai puternică piedică în faţa scopurilor lor infernale. (...) Ca şi în celelalte situaţii, puterile întunericului au pus baza unui program de lungă durată. Ultima etapă a acestui program o constituie unirea tuturor religiilor de pe pământ într-o panreligie unitară exprimată prin trei litere „MRA". Iar în final va avea loc o înlocuire treptată a tuturor zeităţilor celorlalte religii printr-un zeu comun – care nu va fi altul decât satana. Să nu vă pară lucru de mirare, însă acesta este planul şi scopul final MRA. MRA este un cuvânt vechi de provenienţă egipteană, care a început să fie folosit în secolul al XIII-lea îHr, în timpul faraonului Amenhotep. El a încercat să desfiinţeze toate zeităţile egiptene şi deviaţiile lor doctrinare şi să le contopească într-o religie unitară cu un singur zeu. Acelaşi lucru încearcă să facă acum şi ecumeniştii prin mişcările lor de unire care să-i cuprindă pe toţi. (...) Acum, însă, se încearcă prin diferite manevre să ne facă să-l respingem pe singurul Dumnezeu adevărat şi să ne închinăm diavolului. Desigur că acest program nu se poate realiza dintr-o dată, el cere mult timp. De aceea el a fost numit „de lungă durată". Între timp se depun eforturi ca toate religiile să-şi piardă coeziunea interioară, iar mai pe urmă, prin ceea ce ele au în comun, vor fi împinse spre unire. Desigur că această unire nu putea să aibă loc direct de la început, spre exemplu a ortodocşilor cu mahomedanii sau a papistaşilor cu evreii. Sunt mai mari posibilităţi de unire a ortodocşilor, papistaşilor şi protestanţilor pe de-o parte, iar pe de alta a islamicilor cu restul religiilor. (...)

Primul pas al planului MRA a fost încercarea unirii Ortodoxiei cu papismul, pentru a merge apoi la unirea cu protestanţii şi în final cu cei de alte religii. Cei care au acceptat cu bucurie planul MRA şi s-au dovedit campioni în promovarea lui au fost papistaşii. Acest lucru a fost posibil întrucât planul respectiv coincidea exact cu propriul lor program de a-i supune pe toţi creştinii sub un papă, după cum a declarat reprezentantul Vaticanului în 1969: „Ortodocşii înţeleg unirea ca apropiere iar noi o vedem sub un papă". [5]

*

Creştinii au propovăduit şi propovăduiesc chiar sub prigoană credinţa. Aceasta pentru că suntem convinşi de caracterul absolut al credinţei noastre, de exclusivitatea religiei noastre în a oferi mântuire, atâta timp cât Scriptura zice clar că „nu este întru altul mântuire" (Fapte 4,12) fără numai în Iisus Hristos. În dialogul ecumenist sunt puse pe picior de egalitate principial toate religiile, încercându-se, ca plecând de la principiul monotelismului, să se ajungă la un adevăr comun. Acest fapt însă, cel puţin pentru noi, ortodocşii, este de neacceptat. (...)

De ce se duce această luptă pentru „unirea Bisericii", pentru crearea unei „Biserici" aşa cum visează ecumenismul? ***Un exemplu de astfel de religie care acceptă toate religiile şi orice compromis există deja. Aceasta este masoneria.*** *Este bine ştiut că ea îi acceptă pe toţi. Ea poate reuşi compromisuri în credinţă la cei slabi de minte. Ea poate aplana contradicţiile religioase. De ce se caută oare soluţii conciliante în privinţa diferenţelor dogmatice ale „Bisericilor" şi nu se avansează la unirea religiilor prin intermediul masoneriei?* ***De altfel, la ora actuală suficienţi conducători religioşi importanţi şi cu renume au ajuns să fie masoni, fapt afirmat deschis de masonerie.*** *(...)*

Care este scopul sionismului? O spun ei înşişi: să distrugă credinţa şi să fie creată o altă religie. „Regele iudeilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaţionale". („Protocoalele Înţelepţilor Sionului", cap.XVII) Ecumenismul, exact pentru această biserică internaţională luptă şi el. Or, prin acest proces de unire a toate şi a tuturor care a căpătat o aşa amploare la ora actuală, se înaintează fără stavilă la nimicirea credinţei, la răsturnarea Ortodoxiei şi la realizarea unei noi „Biserici" şi religii mondiale. (...) Ecumenismul ne cheamă să luăm parte la discuţii despre credinţa ortodoxă în numele iubirii. Adică să începem un dialog ca să aflăm adevărul. ***Însă noi ortodocşii ce adevăr mai putem afla atâta timp cât îl avem?*** *Ni l-a făcut arătat Dumnezeu-Omul, Domnul nostru: „Am aflat credinţa cea adevărată, nedespărţitei Sfintei Treimi închinându-ne. Că*

---

[5] Ibidem, pp.47-61.

Aceasta ne-a mântuit pre noi", mărturisim, cântând la fiecare Sfântă Liturghie. ,,Nu! – ne spune ecumenismul – nu sunteţi voi care deţineţi adevărul, pentru că el este fragmentat. Părţi din adevăr se găsesc pretutindeni. Trebuie să căutăm în toate mărturisirile de credinţă şi în toate religiile pentru a le găsi. Apoi putem să le punem în discuţie, în aşa fel încât din toate aceste fragmente să construim – auzi îndrăzneală! – o nouă Biserică şi o nouă religie". [6]

*

Şi totuşi, Biserica Ortodoxă a ajuns membru al acestei uniri cu ereticii contemporani. Acesta este marele păcat al ei. Unioniştii nu ţin cont de faptul că Biserica, în perioada marilor erezii, nu a deschis un ,,dialog al dragostei" cu ereticii. ***Sfinţii Părinţi nu purtau deloc convorbiri (tratative) cu ereticii, nu se uitau la amabilităţi şi politeţuri; ei doar mărturiseau adevărul.*** *(...) Ce se întâmplă însă astăzi?* ***În zilele noastre Biserica Ortodoxă a intrat în capcana întinsă de ecumenism, devenind membru în CMB****, într-o organizaţie a ereticilor. Iar acolo s-a încurcat tot mai mult în labirint cu ereticii (...) Pentru ca ecumeniştii să poată altera şi pe teologii ortodocşi din Grecia, au pus la dispoziţie burse pe la universităţile catolice şi protestane din străinătate. (...) S-a instituit regula ca nimeni să nu poată ocupa o catedră în sistemul universitar dacă nu a studiat mai întâi în Apus, la heterodocşi. (...)*

CMB-ul organizează reuniuni şi manifestări de simpatie faţă de înfometaţi, precum şi alte acţiuni de ajutorare a săracilor. Face un fel de filantropie. Are un plan umanitar, de solidaritate umană, pe care îl răspândeşte şi îl face cunoscut public prin diferite moduri. Face uz de tactica tuturor propagandelor. ***Fiindcă toate propagandele folosesc ca mijloc filantropia, ca să-şi ducă la îndeplinire scopurile lor mârşave.*** *Prin urmare, ecumenismul nu putea rămâne mai prejos, care este nu doar o propagandă sau erezie, ci panerezie. Aceste alimente pe care le trimit, haine de mâna a doua, burse, congrese, conferinţe sunt doar manifestări la arătare. Sunt manifestări de vitrină. Astfel amăgesc o parte din lumea creştină, care din păcate se află în neştiinţă. (...)*

Să luăm ca exemplu al III-lea Sinod Panortodox din Rodos, unde au luat hotărârea catastrofală ca Bisericile locale ortodoxe să poată purta dialoguri cu eterodocşii. Au propus acest lucru, după cum spun, când sinodul se terminase. Fără ca nici măcar subiectul să fie pus în discuţie, au luat semnăturile şi bineînţeles, fără ca semnatarii să apuce a pricepe despre ce este vorba. În baza acestei decizii, în continuare, ***Biserica Rusă a purces la greşeala de neiertat şi înfricoşătoare, adică aceea de a da Sfintele Taine papistaşilor****.* [7]

*

Distinsul Arhimandrit sârb Justin Popovici, râvnitor al Ortodoxiei, fost profesor de Dogmatică, la Universitatea din Belgrad, a tras un semnal de alarmă asupra pericolului ce ameninţă Ortodoxia odată cu întrunirea Sinodului Ecumenic ce se are în plan, printr-o epistolă de mare importanţă adresată sfântului Sinod al Bisericii Serbiei. În scrisoarea sa, de o importanţă istorică majoră, Arhimandritul Justin Popovici acuză că se încearcă o întrunire a Sinodului fără Hristos şi reliefează: ,,Dacă problemele contemporane ale Bisericii Ortodoxe nu se rezolvă prin Dumnezeu-Omul şi într-o manieră dumnezeiesc-omenească, apostolească şi patristică, este cu neputinţă ca ele să se rezolve într-un mod ortodox şi plăcut lui Dumnezeu. Va duce neapărat la catastrofă, schisme, eresuri şi la o varietate de rătăciri umaniste, la nihilism şi anarhism..." (...)

Ecumenismului, după cum am menţionat deja, nu îi pasă de dogme şi credinţa lui Hristos. (...) Nu şovăie să colaboreze până şi cu comunismul ateu. *Să nu ţi se pară, cititorule, acest lucru ieşit din comun! Amândoi joacă acelaşi joc perfid pe seama creştinismului, încercând fiecare din ei să înşele şi să câştige teren în detrimentul lui, deoarece niciunul din ei nu crede în Dumnezeu. Sunt amândouă unelte ale antihristului, dar cu chipuri diferite.* ***Comunismul este constrângere, asemenea fiarei din***

[6] Ibidem, pp.64-72.
[7] Ibidem, pp.73-98.

Apocalipsă. Iar ecumenismul este erezie, asemenea proorocului mincinos din Apocalipsă*. (...)*

În epoca noastră lupta antihriştilor împotriva credinţei Ortodoxe, împotriva lui Hristos, este una perfidă, care nu iese în prima linie. Ecumenismul întrebuinţează în această luptă mârşavă, ***metoda calului troian****. (...) La fel fac şi ecumeniştii astăzi.* ***Nu războiesc Ortodoxia numai din afară, ca până astăzi, ci au introdus mijloace perfide. Rânduiesc în funcţiile bisericeşti corespunzătoare oamenii lor. Iar aceste marionete otrăvesc pliroma Bisericii.*** *Otrava ereziei, nu este propovăduită doar din afară. Este inserată în Trupul Bisericii lui Hristos, treptat, de către unii capi bisericeşti, ce au uitat că sunt doctori duhovniceşti şi au ajuns acum vânzători şi călăi. Otrava ecumenismului este adusă în Biserica Ortodoxă de către unii teologi şi clerici care au primit bursă de studii în străinătate unde au plecat pentru studii. (...) Aceştia însă, se furişează în Biserică, în Facultăţile de Teologie şi în funcţii bisericeşti înalte şi de acolo, fie ei patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliţi, clerici, ieromonahi sau teologi modernişti, lucrează cu zâmbetul pro-unionist pe buze, pentru a submina Ortodoxia.* [8]

*

Momeala „progresului", pe care ecumenismul o întrebuinţează pe scară largă, este invenţia sioniştilor şi masonilor. În „Protocoalele Înţelepţilor Sionului", pe noi, creştinii, ne numesc „secături", deoarece ne supun foarte lesne prin cuvântul „progres". În capitolul 15 din „Protocoale" sioniştii recunosc că: „Progresul, ca falsă idee, este folosit ca să întunece adevărul, astfel încât nimeni să nu-l cunoască, decât noi aleşii lui Dumnezeu şi păzitorii lui". *(...) Ecumenismul este duşmanul de moarte al Ortodoxiei. Curentul său încearcă concretizarea unei uniri forţate, exterioare, a Ortodoxiei cu papismul şi confesiunile protestante. La această unire mincinoasă suntem chemaţi să lepădăm credinţa noastră şi să acceptăm ,,supremaţia" şi ,,infailibilitatea" papei. Să acceptăm adică ,,erezia ereziilor" după cum a zis cinstitul dogmatist sârb, Arhimandritul Justin Popovici. Însă aceste două erezii ale papismului, supremaţia şi infailibilitatea, deformează dogma Bisericii, de vreme ce papa se propovăduieşte pe sine drept singura voce infailibilă... Ne cheamă să ne lepădăm pe această cale de titanii Ortodoxiei: Sfântul Marcu Evghenikos şi toţi apărătorii Ortodoxiei, Marele Fotie, Sfântul Grigorie Palama, Sfântul Nectarie făcătorul de minuni, care s-au luptat împotriva papismului, apărând Ortodoxia. (...)*

Îşi doresc un tineret bolnav, căldicel şi neputincios în a apăra credinţa, Ortodoxia şi patria lor. Un tineret pe marginea prăpastiei, care să cadă – fără împotrivire – în cursele duşmanilor lui, în îmbrăţişarea ecumenismului cea purtătoare de moarte. ***Aşadar, duşmanii noştri se luptă să destrame şi să îndobitocească marea sursă de energie: tineretul.*** *De aceea prin tipărituri bolnave, scene de teatru şi secvenţe de cinematograf şi televizor distructive, cântece oribile, muzică cu ritm sălbatic şi prin toate roadele străine ale depravării morale, lovesc în tineretul nostru. În toate ţările ce se numesc ,,avansate", au creat o literatură obscenă şi respingătoare. Drogurile seceră tineretul de pe tot globul. Toate acestea au drept scop ca să atragă tineretul de partea lor şi să-l descreştineze. (...)*

Fenomenul hippy nu e întâmplător. A trecut prin multe stadii şi o pregătire distructivă de mulţi ani, ca să pregătească de mai înainte un tineret drept pradă uşoară pentru ceea ce urmăresc ecumeniştii prin planurile lor întunecate. L-au plămădit încetul cu încetul. De aceea, de vreme ce tinerii hippy sunt dezinteresaţi de toate, fac jocul ecumenismului. Îi preocupă şi pe ei unirea religiilor. Ba se grăbesc, în felul lor, să ajungă la o religie a ecumenismului. (...)

Primii şi cei mai buni colaboratori ai ecumenismului fără de Dumnezeu, în planurile sale antihristice, sunt ereticii, adică aceia ce se abat de la dreapta credinţă şi rămân cu îndărătnicie ancoraţi în înşelarea lor. Ecumenismul îmbrăţişează, ca pe nişte odrasle ale sale iubite, pe toţi susţinătorii ereziilor şi face totul ca să nesocotească şi răspândească noi erezii. (...) Pentru promovarea şi izbânda planului său luptător împotriva creştinismului, se foloseşte de puternicii lumii şi stăpânitorii necredincioşi. Foloseşte ca unelte ale sale pe masoni, sau guvernanţi de state pseudo-creştini. (...) Cel

[8] Ibidem, pp.101-112.

mai cumplit e că Ecumenismul satanic îşi pune în aplicare, adesea, planurile sale cu ajutorul unor demnitari bisericeşti. Să nu vi se pară ciudat asta, deoarece Ecumenismul, cu ajutorul ,,alor săi conducători lumeşti", ridică în tronuri, după bunul plac şi în mod nelegiuit, patriarhi, arhiepiscopi şi episcopi, iar pe aceşti ,,îndatoraţi" îi foloseşte apoi ca să aducă la îndeplinire scopul său. [9]

*

***Cu o ură de moarte, evreii** (împinşi de farisei şi cărturari – n.a.) **au săvârşit crima cea mai cutremurătoare din toate veacurile**, Răstignirea Celui fără de prihană, a Fiului lui Dumnezeu. ,,Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri" – au strigat atunci. Ce-au izbutit, însă, cu asta? Nu s-au descotorosit de Hristos, aşa cum credeau, ci dimpotrivă, de atunci a început tragedia lor. **Sângele lui Hristos îi urmăreşte.** În anul 70 d.Hr., s-a întors asupra capetelor lor şi a copiilor lor, aşa cum ceruseră, înfricoşătoarea urgie a lui Dumnezeu Cel Drept. Ierusalimul a fost înconjurat de armata romanilor conduşi de Tit. Pe durata asediului o foamete cruntă a cuprins pe poporul evreu. Mamele îşi mâncau pruncii, ca să potolească fiara neâmblânzită a foamei, după cum ne relatează istoricul evreu Iosif. A urmat căderea Ierusalimului în mâinile romanilor şi dezlănţuirea urgiei Dumnezeieşti. Atunci romanii au răstignit atât de mulţi evrei, că nu mai găseau alte lemne ca să continue răstignirile. De asemenea au vândut milioane de evrei – prizonieri de război – ca sclavi în pieţele din Alexandria şi Egipt. Ierusalimul a fost ras de pe faţa pământului. De atunci evreii au fost împrăştiaţi în cele patru zări ale pământului (...)*

Dar evreii, care nâau crezut niciodată în Hristos şi în cuvântul Său veşnic şi neclintit, au voit să reconstruiască templul lui Solomon şi să scoată drept mincinos cuvântul Lui cel profetic. În 363 d.Hr., în vremea lui Iulian Paravatul, au găsit prilejul să facă reconstrucţia templului. Împăratul luptător împotriva Creştinismului Iulian, i-a susţinut şi ajutat material să-şi reconstruiască templul. Atunci episcopul Ierusalimului Chiril, sub a cărui privire se întâmplau toate acestea, spune înaintea tutror proorocia lui Daniil şi a lui Hristos Însuşi cu privire la cele ce se întâmplau. Mustră această încercareluptătoare de Dumnezeu, cât şi truda zadarnică a lor. El îi dojenea pe faţă ca un vrednic Părinte apostolic. Iudeii însă s-au încăpăţânat să-l reconstruiască. Şi în clipa în care ei lucrau cu îndârjire, s-a pornit un cutremur, ce i-a speriat de moarte. Apoi, au încercat de trei ori să pună temelia, dar de fiecare dată ieşeau din pământ flăcări, nisip fierbinte şi pietre împrăştiind pe evrei şi vătămându-i. (...)

*Prin secolul al VI-lea văd evreii cum Creştinismul se întinde şi cuprinde toată lumea. Vor însăş cu orice chip, să oprească răspândirea lui. Îi nelinişteşte înaintarea impetuoasă a credinţei şi învăţăturii lui Hristos. **Se adună atunci în taină mai-marii evreilor, Sanhedrinul şi plăsmuiesc o religie luptătoare împotriva Creştinismului, mahomedanismul.** (...)*

***Inventează comunismul.** Asta poate că pare de necrezut şi, mai cu seamă, însuşi comuniştilor. Şi totuşi este adevărat! Şi comunismul fără de Dumnezeu tot de evrei este inventat. Karl Marx era german de origine evreiască. Se trăgea din iudei. Pe jumătate evreu era şi Vladimir Lenin, care a fost mare prigonitor al Ortodoxiei şi al oricărei religii, care, în opinia lui era ,,opiul popoarelor". Lenin, al cărui nume este deja cunoscut în orice colţ al lumii, a început Revoluţia Bolşevică din Rusia, în 1917, cu un grup de 217 colaboratori, dintre care doar 8 erau ruşi, iar toţi ceilalţi erau evrei! El însuşi era mason de gradul 33. (...)*

*Sioniştii evrei au creat încă un monstru antihristic, pe **Adolf Hitler**. Hitler era pe jumătate evreu. În cercul său de prieteni erau mulţi evrei, ca vrăjitori, satanişti, spiritişti. Era ahtiat după slavă. Copiii luciferici ai Sanhedrinului, sioniştii îi promit că-l vor ajuta să ajungă sus, cu condiţia să facă să dispară Creştinismul şi să-l înlocuiască cu religia zeităţilor teutonilor. Hiler acceptă... Pe 4 Ianuarie 1933 marele bancher german de origine evreiască Kurt von Schroeder primeşte în taină pe Adolf Hitler, în palatul său din Kolonia, de faţă fiind şi Franz von Pappen şi alţi satanişti! Acolo monstrului fascist şi*

[9] Ibidem, pp.115-135.

satanic Hitler – ce are ca simbol crucea frântă a magiei negre, zvastica – i se pune la picioare aurul lumii. Şi cu ajutorul şi banii evreilor ajunge la putere un antihrist...[10]

*

Toţi creştinii ortodocşi din lume, toţi episcopii şi păstorii, preoţii şi teologii, tot poporul credincios, Ortodoxia de pretutindeni în mod unanim, trebuie să se opună vitejeşte planurilor unioniste ale ecumenismului. Am fost rânduiţi toţi de Dumnezeu, clerici şi laici, neadormiţi străjeri şi paznici veghetori pentru păstrarea vistieriei celei de mult preţ a omenirii: ADEVĂRUL, pe care Dumnezeu l-a revelat în istorie. Trebuie să ne împotrivim ca să nu pierdem această vistierie a credinţei Ortodoxe, pe care Domnul ne-a încredinţat-o. ***Am fost puşi de Dumnezeu să păzim nepătată Ortodoxia. Să o apărăm cu orice preţ de ecumenismul abil şi întunecat.*** *(...)*

După ocuparea Cehoslovaciei de către comuniştii ,,secerii şi ciocanului", nu s-a pierdut doar libertatea naţională a ţării, ci îndată Ortodoxia a fost ameninţată serios. Uniţii papistaşi (greco-catolicii) din Praga au găsit atunci prilej bun, arătându-şi sălbăticia evidentă împotriva creştinilor ortodocşi. (...) Ca să vedem cine sunt papistaşii care ne vorbesc într-una de dragoste, să ne aducem aminte de cei 800.000 de ortodocşi (da! chiar optsute de mii), măcelăriţi de uniţii papistaşi (numiţi Ustashi) în urmă cu abia 25 de ani, în timpul celui de-al II-lea Război Mondial, în Iugoslavia, Slovenia şi Croaţia (la care se adaugă mulţi alţii din războiul de separare al Croţiei, Bosniei şi Herţegovinei, din Kosovo, din Serbia intens bombardată de NATO... – n.a.) (...)

Odată cu lămurirea, pe care suntem datori s-o facem noi credincioşii, toţi vor afla următoarele: că masoneria, ce luptă în prima linie pentru ,,unirea Bisericilor" mulţumită ecumenismului, nu este ocrotită prin lege de către Constituţia greacă. A fost condamnată în unanimitate şi definitiv de către Tribunalul de primă instanţă din Athena, prin hotărârea cu numărul 2060 / din 1969, fiindcă urmăreşte ,,propagarea Francmasoneriei, religie ocultă şi drept consecinţă, neocrotită de dispoziţia 16 / 2 din 1968, prevăzută de Constituţie". Încă va afşa, că masoneria a fost condamnată şi de Biserică prin hotărârea Bisericii Greceşti din 1933, potrivit căreia masoneria este incompatibilă cu Creştinismul. Prin urmare, orice mason nu este creştin. Va afla, de asemenea, că ,,Rotary", care organizează mesele comune în cinstea Patriarhului Ecumenic Athenagoras, nu este o asociaţie nevinovată, ci calul troian al masoneriei şi o organizaţie filo-sionistă. [11]

*

Despre autor. *Părintele Haralambie Vasilopoulos a fost unul dintre cei mai mari apărători ai Ortodoxiei din Grecia secolului XX. Credinţa lui în Dumnezeu era vie şi fermă. Prin predicile lui înflăcărate, prin cărţile lui revelatoare, a demascat pe cei care luptă împotriva Ortodoxiei şi a neamului elen. I-a demascat pe masoni, pe ecumenişti, pe iehovişti şi pe toţi ereticii contemporani care luptă împotriva Adevărului. A organizat manifestări temerare, a înfiinţat o asociaţie anti-eretică (Presa Ortodoxă Elenă) şi a scris o mulţime de articole. De asemenea, este autorul a zeci de cărţi cu duh patristic, care zidesc duhovniceşte, întăresc şi trezesc sufletele binecredincioşilor. Multe din ele sunt traduse în alte limbi, spre folosul dreptcredincioşilor de pretutindeni. A publicat temerarul ziar Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă) care este, probabil, realizarea lui cea mai importantă. (...) Iată ce spunea înainte să o înfiinţeze: «Vom înfiinţa o Organizaţie Antieretică Panelenă. O Asociaţie Creştină legală de Rezistenţă împotriva duşmanilor cu diferite denumiri religioase ai ţării noastre, care fără piedici înşeală suflete şi prin metode viclene de convertire recrutează ,,ieniceri". Vom denunţa activităţile lor ilegale de convertire. Vom dezvălui masca lor înşelătoare. Vom divulga înşelătoriile lor. Şi toate acestea prin publicaţii, prin lansări de cărţi antieretice, prin omilii, prin adunări de proteste, prin lupte judiciare şi, în general, prin toate mijloacele legale de rezistenţă.»*

[10] Ibidem, pp.139-144.
[11] Ibidem, pp.147-167.

În anul 1961 publică, prin marea lui dăruire, ziarul «Presa Ortodoxă». Până la trecerea lui către Domnul a publicat sute de cărţi antieretice, moralizatoare, omilii, Tâlcuirea Noului Testament, Vieţile Sfinţilor, care au adus şi aduc mare folos cititorilor. Din anul 1962 până în anul 1968 a fost stareţul mănăstirii Petraki, cu hramul Sfinţilor Arhangheli, de unde a fost îndepărtat în timpul dictaturii. A adormit întru Domnul pe 14 februarie, în zorii zilei de duminică a anului 1982 şi înmormântat în ziua următoare în satul lui natal.

Părintele Haralambie Vasilopoulos trăia pentru Hristos, vorbea pentru Hristos, scria pentru Hristos. Întreaga lui viaţă a fost un neobosit şi temerar apărător al Ortodoxiei, al Sfintei Tradiţii şi al patriei sale. Un lucrător înflăcărat al Evangheliei, care şi-a înmulţit talantul primit. Să avem binecuvântarea lui! [12]

*

„Cruciadele sunt un fenomen complex şi adesea greşit înţeles, deoarece sunt privite numai din punctul de vedere al Occidentului şi doar ca fenomen de natură religioasă. În realitate, rolul cel mai important în desfăşurarea cruciadelor l-au jucat interesele politice şi economice, numai că ele au fost disimulate de ideologia eliberării locurilor sfinte. Papii înşişi, care doreau să lichideze schisma din 1054 şi să readucă Orientul sub autoritatea lor, nu au fost întotdeauna slujitorii puri ai unui ideal exclusiv religios". (...) Pentru menţinerea ordinii în rândul populaţiei cucerite şi pentru înlăturarea răscoalelor s-au înfiinţat ***ordine militaro-călugăreşti****: ordinul ioaniţilor şi templierilor, organizat la începutul secolului al XII-lea de călugării papistaşi francezi şi ordinul german al teutonilor, spre sfârşitul aceluiaşi veac. Ordinele cavalereşti care provin din acestea, acţionează şi azi, în peste 120 de ţări, declarând că scopul lor este unul filantropic; mai afirmă că lucrează pentru apărarea civilizaţiei creştine.*

<u>Ordinul cavalerilor ioaniţi</u> *a avut sediul iniţial la Ierusalim; după 1530, sediul se stabileşte în insula Malta, insulă dăruită ordinului de către împăratul Carol Quintul.* ***De atunci se numesc „cavaleri <u>de Malta</u>****". (...)*

<u>Ordinul cavalerilor templieri</u> *avea un sprijin important în persoana lui Bernard de Clairvaux, un cleric papistaş de frunte, şi nepot al unuia dintre cavalerii fondatori. El a vorbit şi a scris în numele lor; în 1129, la Conciliul din Troyes, ordinul templierilor a fost recunoscut de adunarea papistaşilor (aşa numita „Biserică Catolică"). Odată cu acest act formal,* ***templierii au început să primească mari sume de bani, pământuri şi fii de nobili de la familii dornice să îi sprijine****. (...)* ***Templierii au rămas în istorie şi prin ritualul obscen din cadrul „procedurii de iniţiere"*** *prin care se realizează primirea în ordinul lor, aşa cum au stabilit Hughes de Bure şu Raoul de Gisy. De asemenea, ei venerau pe baphomet (idolul cu cap de ţap, venerat de satanişti). (...) Despre* ***<u>ordinul cavalerilor teutoni</u>*** *se ştie că a fost întemeiat în 1191. În anul 1211, cavalerii teutoni şi-au început activitatea în Transilvania, stabilindu-se în Braşov (numit de ei Kronstadt) (...)*

„Cruciada" a patra a fost predicată de papa Inocenţiu al III-lea (1198-1216), cu scopul aparent al eliberării Ierusalimului. (...) ***În urma unui act de trădare din interiorul Imperiului Bizantin, prin care se promitea supunerea Bisericii greceşti autorităţii scaunului papal, flota veneţiană îşi modifică traseul şi în loc să se îndrepte spre Egipt, merge către Bizanţ, unde ajunge în 1204.*** *(...)* ***„Cruciaţii" iau cu asalt Constantinopolul în Vinerea Patimilor a anului 1204. Timp de trei zile şi trei nopţi au loc atrocităţi nemaivăzute, care le întreceau şi pe cele comise de păgâni.*** *Să ascultăm ce zice martorul ocular Nicetas: „Icoanele s-au călcat în picioare; relicviilele (Sfintele Moaşte, n.n.) s-au aruncat în locurile cele necurate; Sfânta Cuminecătură s-a vărsat pe pământ; sfintele vase s-au furat, zdrobit sau folosit spre scopuri profane; caii şi catârii s-au băgat în altariu. O femeie depravată, o curvă publică s-a aşezat pe tronul patriarhal, a cântat versuri obscene, jucând înaintea altariului. N-au fost*

[12] Ibidem, pp.171-173.

cruţate nici doamne venerabile, nici fecioare, nici călugăriţe. Furia devastării domnea pe la Locurile Sfinte". În locul Imperiului Bizantin, „cruciaţii" au creat imperiul latin de Constantinopol (1204-1261), punând rege pe Balduin de Flandra (...) ***Papa dorea să fie conducător al întregii Biserici şi împărat al împăraţilor.*** [13]

*

Eu personal lupt de ani de zile împotriva ecumenismului şi pot spune că roadele acestei lupte se văd. Dumnezeu ne întăreşte în luta noastră bună. ***Biserica lui Hristos are nevoie de mărturisitori astăzi, mai mult ca oricând, acum când mrejele papismului diabolic se întind peste tot în lume prin viclenie****, ca să înşele de s-ar putea şi pe cei aleşi, adică pe creştinii ortodocşi de pretutindeni. (...)*

Nefericita vizită a papei paote fi considerată ca un seism puternic ce a zguduit întreaga societate elină. Fericesc pe Părintele mărturisitor Justin Pârvu, străjer neadormit al dreptei credinţe, pe care îl doare inima pentru neamul său român ortodox şi îl rog să mă poarte în rugăciunile sale. (...) Mărturisirea de credinţă: Spune NU venirii papei în România o vom publica în revista noastră Theodromia şi în toate celelalte publicaţii mărturisitoare ortodoxe, imediat ce va fi tradusă în limba elină.

Mărturisirea de credinţă, semnată până acum de mii de credincioşi*:* Papa nu are ce căuta în România! *De ce spunem nu venirii papei! Mărturisirea este mântuitoare, că fii ai Bisericii, clerici şi laici putem să mărturisim adevărul, care este Hristos! Orice diplomaţie cade în faţa adevărului!*

1. Se creează confuzie şi mulţi dintre ortodocşi vor crede că Biserica Ortodoxă şi papistaşii ar fi o Biserică, în timp ce Biserica este una şi anume cea ortodoxă. Cei care au afirmat teoria ramurilor sunt anatemizaţi de Sinodul Bisericii Ruse din exil, anatema preluată şi de Biserica Rusiei şi prin urmare de Biserica Ortodoxă în plenitudinea ei.

2. Papa este eretic şi aceasta o spun toţi sfinţii şi sinoadele ecumenice şi locale. (...)

3. Nu se cuvine ca ortodocşii şi ereticii papistaşi să se adune în lăcaşuri de cult împreună, conform tuturor canoanelor Bisericii.

4. Papa vine ca şef al ereziei catolice şi e primit ca episcop canonic al Romei cu succesiune apostolică de către patriarhia română, ceea ce este blasfemie, pentru că papistaşii odată ce au intrat în erezie au pierdut şi susccesiunea apostolică şi episcopia Romei!

5. Suntem de acord ca papa să vină ca simplu vizitator sau ca şef de stat ***dar să nu fie primit la sfintele slujbe în bisericile ortodox****e şi nici vreun ierarh al B.O.R. să particie la mesa papistaşă!*

6.Părintele Dumitru Stăniloae afirmă în Dogmatica *cum că papistaşii se închină la alt dumnezeu decât creştinii prtodocşi, şi anume un Dumnezeu în sens budist, Dumnezeul nirvanic impersonal. Prin erezia* filioque *desfiinţând persoanele Sfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi!*

Respectăm pe credincioşii papistaşi şi pe Papa şi le dorim întoarcere grabnică la Biserica cea una, adică cea Ortodoxă prin botez, mirungere, sfânta împărtăşanie şi celor numiţi clerici dintre ei hirotonie ortodoxă. Aşa să le ajute Dumnezeu! [14]

*

Sfânta Scriptură poate fi înţeleasă uşor? Nu. Înţelegerea Sfintei Scripturi nu este la îndemâna fiecăruia dintre noi, oamenii, fiindcă adevărurile, pe care ea ni le prezintă, sunt mai presus de mintea noastră omenească, sunt adevăruri dumnezeieşti care se adresează celor credincioşi şi cu viaţă duhovnicească. De altfel, ea însăşi mărturiseşte că tâlcuirea ei nu e lucru uşor. (...) Sfinţii Părinţi şi Scriitori bisericeşti au arătat în repetate rânduri greutăţile întâmpinate pentru înţelegerea Sfintei Scripturi. (...) Fericitul Augustin ne recomandă ca părţile neînţelese din Scriptură să le apropiem unele

[13] Ioan Vlăducă, art. Supremaţia papală şi cruciadele (Despre ereziile papale), rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.52-57.
[14] Păr. Theodoros Zisis, art. Mesaj pentru fraţii mărturisitori ortodocşi din România despre nefericita vizită a papei, rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.62-63.

prin altele. Sfântul Ioan Damaschin ne îndemna ca: ,,dacă citim odată, de două ori, şi nu înţelegem ce citim, să nu ne trândăvim, ci să stăruim, să medităm, să întrebăm. (...)

Porunca a şaptea este: ,,Să nu fii desfrânat" (Ieşirea 20,14). Ce se opreşte prin această poruncă? Prin această poruncă sunt oprite toate cugetele şi dorinţele necurate, toate cuvintele şi faptele necuviincioase de care creştinul trebuie să se ruşineze înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. De asemenea, porunca aceasta opreşte toate acele lucruri şi fapte care pot duce pe creştin la păcatul desfrânării, precum: îmbrăcămintea necuviincioasă, necumpătarea în mâncare şi băutură, citirea cărţilor pornografice, jocurile şi cântecele necuviincioase, beţia şi lenea. Tot de păcatul desfrânării ţine şi călcarea credinţei dintre soţ şi soţie... (şi altele – n.a.) (...) Desfrânarea este un păcat foarte mare, fiindcă răpeşte omului curăţia trupească şi sufletească, vatămă sănătatea, tâmpeşte mintea, împietreşte inima şi îndepărtează pe credincios de Dumnezeu. Pe de altă parte ea mai îndeamnă şi la alte păcate, ca: minciuna, furtul, omorul. [15]

*

SCURTE RĂSPUNSURI ORTODOXE LA INOVAŢIILE PAPISTAŞILOR. *(...)*

*1. **Filioque**. Cea dintâi înnoire a fost Filioque (,,şi de la Fiul"), adăugirea la al optulea articol privitor la purcederea Sfântului Duh. Aceasta vine în directă contrazicere cu cuvintele Mântuitorului (...)*

*2. **Botezul**. A doua inovaţie citată este înlocuirea Sfântului Botez cu udarea sau vărsarea, când apa este turnată pe capul celui ce se botează sau cu stropirea când fruntea sa este stropită cu apă. (...)*

*3. **Ostia sau pâinea nedospită**. Episcopii ortodocşi, în răspunsul lor, au denunţat şi o a treia înlocuire, înlocuirea pâinii dospite, folosite până atunci în Taina Sfintei Împărtăşanii, cu pâinea nedospită sau azima. (...)*

*4. **Sfinţirea Darurilor**. A patra înnoire este legată de sfinţirea ce are loc în Messa catolică. Romano-catolicii cred că pâinea şi vinul se sfinţesc numai prin rostirea cuvintelor lui Hristos: ,,Acesta este Trupul Meu... Acesta este Sângele Meu" (Mt. 26,26; Mc. 14,22 şi 24). În Liturghia Bisericii Răsăritene ortodocşii au avut totdeauna chemarea pentru prefacerea pâinii şi vinului în însuşi Trupul şi Sângele lui Hristos. (...)*

*5. A cincea înnoire este cea a **împărtăşirii sub o singură specie, excluzând pe mireni de la împărtăşirea potirului**. Potirul este îngăduit numai clericilor, contrar poruncii Domnului: ,,Beţi dintru acesta toţi" (Mt 26,27). (...)*

6. Purgatoriul. A şasea înnoire a papalităţii este credinţa în focul curăţitor sau purgatoriu. Conform învăţăturii romano-catolicilor, purgatoriul este locul sau starea de pedeapsă vremelnică, unde cei ce au murit în harul lui Dumnezeu îşi ispăşesc păcatele mai puţin grave. (...)

*7. **Imaculata concepţie (Neprihănita zămislire)**. O altă dogmă specific latină acordă Fecioarei Maria privilegiul de a fi fost zămislită fără păcatul strămoşesc. (...)*

*8. **Supremaţia papală**. Iată ce spune o proclamaţie oficială a Conciliului Vatican I (1870): ,,Papa este Hristos prin dregătorie, Hristos prin Jurisdicţie şi putere... Ne închinăm înaintea glasului tău, Sfinte Părinte, aşa cum ne-am închina înaintea lui Hristos însuşi." Papa Leon al XIII-lea declara: ,,Noi ţinem pe acest pământ locul lui Dumnezeu cel Atotputernic". Papa Pius al X-lea (1903-1914) a spus: ,,Papa este nu numai un reprezentant al lui Iisus Hristos, ci este Iisus Hristos însuşi, ascuns sub vălul trupului. Vorbeşte Papa? Iisus Hristos însuşi este cel ce vorbeşte". Papa Pius al XI-lea (1922-1939) a rostit următoarele: ,,Voi ştiţi că sunt Sfântul Părinte, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, Vicarul lui Hristos, ceea ce înseamnă că eu sunt Dumnezeu pe pământ". Conform Conciliului Vatican I, Papa era infailibil când definea o doctrină privitoare la credinţă sau morală. (...)*

*__ALTE INOVAŢII__. **Statuile**. O altă inovaţie a Romei este folosirea statuilor în locul icoanelor.*

[15] Patriarhul Justinian al Bisericii Ortodoxe Române, ***Învăţătura de credinţă ortodoxă***, Ed. Credinţa Strămoşească, Iaşi, 2010, pp.38-482.

Evanghelistul Luca a pus început pictării icoanelor. El a pictat-o pe Maica Domnului în timpul vieţii ei şi a primit binecuvântarea sa pentru continuarea acestei arte sfinte. Biserica Ortodoxă nu se închină statuilor şi nu face statui. (chipuri cioplite – n.a.) (...)

***Celibatul obligatoriu al preoţilor**. (...) Canonul 7 al celui de-al II-lea Sinod Lateran din 1139, convocat de Papa Innochentie al II-lea (1130-1143), făcea căsătoria preoţilor nu numai ilegală, ci şi invalidă. (...)*

***Calendarul gregorian**. Reforma calendarului Iulian a fost plănuită de către Papii din vechime. Schimbarea calendarului a fost necontenit zădărnicită de către obştile monahale din Răsărit şi din Apus, sprijinite şi de atenţionările, mustrările înfricoşătoare şi anatemele Sinoadelor (...) **Sfântul Maslu**. O altă inovaţie latină observată de ortodocşi este ungerea „extremă”, adică maslul săvârşit pentru un bolnav aflat pe patul de moarte, nu cu scopul însănătoşirii trupului şi sufletului acelui om, ci ca ultimă hrană pentru moarte. (...)*

Toţi cei ce doresc să afle faptele amănunţite privitoare la inovaţiile şi pretenţiile Bisericii Papale pot studia istoria bisericească, scrierile învăţaţilor şi, mai ales, Pidalionul *Bisericii Ortodoxe. Cititorul onest nu va mai avea nici o îndoială care dintre cele două obşti este adevărata Biserică a Sfinţilor Apostoli şi Părinţi, nestricată de erezie şi înnoire. (...) Între acestea se numără credinţa în „păcatul originar” şi predestinare, apoi stigmatele, viziunile mariane, raderea bărbilor, scaunele din biserici, Cruciadele aprobate de Papa (sau chiar iniţiate de acesta pentru a-şi impune autoritatea şi în Răsărit – n.a.), Inchiziţia etc. Astfel, cu anii, diversitatea a devenit deosebire, privilegiul a devenit drept şi inovaţia a devenit tradiţie.* [16]

[16] Ibidem, pp.545-571.

DESPRE CEI CARE URĂSC DE MOARTE CREŞTINISMUL

Va fi un asemenea război mare încât atât de mulţi se vor pierde că vor rămâne foarte puţini care vor supravieţui, dar cei ce vor rămâne nu vor putea scăpa decât dacă se vor adăposti prin crăpăturile pământului, prin peşteri. *În acest război se vor distruge atâtea state încât până la urmă vor mai rămâne doar două sau trei. Atunci ei se vor hotărî să-şi aleagă un singur împărat peste tot pământul. În ultimele timpuri, la sfârşit, va începe prigoana împotriva adevăraţilor creştini, care vor trebui să scape fugind.*

Vine timpul, şi nu e departe, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului şi se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru ci şi pe dinafară. ***Vor auri şi acoperişurile atât ale bisericilor, cât şi ale clopotniţelor, dar preoţimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face şi misiune.*** *Când vor termina lucrările nu se vor putea bucura de slujbe duhovniceşti în ele că va veni vremea împărăţiei lui antihrist şi el va fi uns împărat.*

Rugaţi-vă ca Bunul Dumnezeu să mai lungească acest timp ca să ne putem întări în credinţă, căci vremuri groaznice ne aşteaptă.

Luaţi aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregăteşte cu foarte mare viclenie. Toate bisericile şi mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogăţii, ca niciodată, dar să nu mergeţi în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului şi a Patriarhului. Intrarea şi ieşirea din Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiţi să nu vă duceţi, căci totul va fi spre a vă linguşi pe voi, ca să vă atragă în ispită.

Creştinul care nu va primi semnul satanei (666) nu va putea nici să vândă şi nici să cumpere nimic. Dar nu vă pierdeţi nădejdea şi nu vă descurajaţi, că Dumnezeu nu-Şi va părăsi turma Sa. Să nu vă fie frică, nu cumva să vă deznădăjduiţi!

Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată ,,adunarea satanică”. (Sf. Lavrentie de Cernigov) [17]

*

Afurisania împotriva Francmasoneriei dată de către Ciprian, Arhiepiscopul Ciprului (1815).

,,Prin urmare, spunem că, oricine fiind îmbrăcat în sfintele veşminte cu epitrahil şi omofor, şi un astfel de om vă va bine vesti vouă o altă Evanghelie afară de ceea ce am bine vestit vouă, măcar de ar fi şi Înger din cer, anatema să fie. (Galateni, 1, 8-9). Deci, oricâţi se alătură cu grăbire acestei slujbe drăceşti şi nelegiuite a Francmasoneriei şi toţi cei ce îi urmează în mândria şi rătăcirea lor, să fie afurisiţi şi daţi anatemei de către Tatăl, Fiul şi Sntul Duh. După moarte, ei nu vor avea parte de iertare şi dezlegare...”

Hotărârea bisericii ortodoxe ruse din străinătate (1932). *Atitudinea Bisericii Ortodoxe Ruse în problema Francmasoneriei a fost proclamată cu tărie de către Mitropolitul Antonie, întâistătătorul Sinodului Sremsky-Karlovtsy din Iugoslavia, ce conducea toate bisericile ortodoxe ruse din străinătate. La data de 15 august 1932 Mitropolitul a emis o enciclică pastorală către credincioşi, care conţinea următoarea declaraţie: ,,să nu credeţi pre tot duhul; ci să ispitiţi duhurile de sunt de la Dumnezeu. Că mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume.” (1 Ioan 4, 1).*

Apoi a făcut un scurt istoric al Francmasoneriei, spunând că este una dintre cele mai vătămătoare şi mincinoase învăţături din istoria omenirii: ,,Francmasoneria este o organizaţie secretă

[17] Saccsiv, în art. Ce ne spun Sfinţii despre antihrist, vremurile apocaliptice şi semnul fiarei, rev. Axa, Nr. 49/01-15 noiembrie 2010, pp.32-33.

internaţională ce luptă împotriva lui Dumnezeu, a creştinismului şi a tuturor guvernelor naţionale, în primul rând a celor creştine. În această organizaţie internaţională, pe primul loc ca influenţă şi importanţă sunt membrii jidovi. Din această cauză, şi din altele la fel de importante, toţi creştinii ortodocşi sunt opriţi să intre în Francmasonerie. Toţi cei din cler au datoria de a întreba la spovedanie pe cei ce vin dacă nu fac parte din vreun ordin masonic, iar de se va vădi că sunt masoni şi împărtăşesc credinţe şi învăţături masonice, să le spună că apartenenţa la oraganizaţia masonică este incompatibilă cu creştinismul ortodox, şi prin urmare trebuie să se îndepărteze de îndată de masonerie, iar de nu o vor face vor fi judecaţi nevrednici de Sfânta Împărtăşanie, iar de se vor îndărătnici în nepocăinţă vor fi afurisiţi din Biserica Ortodoxă.” [18]

*

Declaraţie Oficială a Bisericii Greciei privind masoneria (1933). *„Francmasoneria nu poate fi compatibilă cu creştinismul atât timp cât ea rămâne o organizaţie secretă acţionând şi propovăduind în ascuns, glorificând raţionalismul. (Una dintre schimbările de strategie ale lojelor francmasonice în perioada de după război a fost să schimbe termenul de „secretă” cu „discretă”. Probabil din pricina faptului că toate constituţiile moderne interzic societăţile „secrete”, din motive de siguranţă naţională – n.n.)*

Francmasoneria acceptă în rândurile membrilor săi nu numai creştini, ci şi iudei şi musulmani. Ca urmare, clerului nu-i poate fi permis să facă parte din această organizaţie. Orice cleric care o va face trebuie depus. Este absolut necesar să fie atrasă atenţia acelora care au intrat în Masonerie fără gânduri ascunse şi fără să se fi lămurit ce este într-adevăr Msoneria, să rupă orice legătură cu ea, creştinismul fiind singura religie care învaţă adevărul absolut şi care satisface întru totul nevoile morale şi religioase ale omului. În unanimitate şi într-un singur glas, episcopii Bisericii Greciei au aprobat cele spuse şi declară că toţi fiii credincioşi ai Bisericii trebuie să se ferească de Francmasonerie. (...) Acestea fiind spuse, toţi cei care au luat parte la iniţierile masonice, de acum trebuie să rupă orice legătură cu lojele şi activităţile masonice, asigurându-se astfel de reînnoirea legăturilor, slăbite de ignoranţă, cu Dumnezeul şi Mântuitorul nostru. Adunarea Episcopilor Bisericii Greciei aşteaptă cu dragoste acest lucru de la cei iniţiaţi în loje, fiind încredinţată că mulţi dintre ei au primit iniţierea masonică neştiind că prin aceasta ei au trecut la altă religie, ci au făcut-o din ignoranţă crezând că nu au făcut nimic potrivnic credinţei părinţilor lor. Încredinţându-i dragostei, şi în nici un caz ostilităţii sau adversităţii fiilor credincioşi ai Bisericii. Adunarea Episcopilor îi îndeamnă să i se alăture în rugăciune ca Domnl Iisus Hristos Calea, Adevărul şi Viaţa să-i lumineze şi să-i întoarcă la adevărul de care prin ignoranţă s-au depărtat.” [19]

*

Ce este Francmasoneria? *„Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, pretinzând a avea un scop filosofic şi umanitarist”. (...)*

Începuturile Francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuţii. În forma de astăzi ea există din 1717, când 4 loji engleze s-au întrunit la Londra şi au format Marea Lojă a Angliei (deci ele existau încă dinainte – n.a.). La 1723 Andersen întocmi Constituţiunile acestei organizaţii pe baza Constituţiei mai vechi a lojilor de zidari din Anglia. (Aceste loji de zidari rămăseseră cu timpul numai cu numele de zidari, în ele intrau orice fel de oameni). Constituţiunile lui Andersen sunt legea fundamentală a Francmasoneriei. (...)

Iată jurământul prestat de ucenicul Francmasoneriei ioanite: „Jur înaintea Marelui Arhitect al pământului că nu voi descoperi nimic, nici prin semne, gesturi sau altceva ce poate descoperi şi indica

[18] Î.P.S. Nicolae (al Ardealului), Studiu asupra francmasoneriei (votat de Sfântul Sinod în şedinţa de la 11 martie 1937), rev. Axa, Nr.30/01-31 decembrie 2009, pp.23-25.
[19] Ibidem, p.22.

ceva ce nu trebuie descoperit. În caz de călcare a jurământului primesc să mi se taie beregata, să mi se scoată ochii, să mi se găurească pieptul, să mi se smulgă inima, să mi se scoată măruntaiele din trup, să se ardă, să se prefacă în cenuşă şi să se arunce în fundul mării sau să se împrăştie în cele patru vânturi pe faţa pământului". (...)

Francmasoneria lucrează în ateliere. Atelierele în care lucrează primele grade se numesc loji simbolice, formate fiecare din vreo 50 de persoane. Atelierele gradelor superioare au alte denumiri. În fruntea fiecărei loji se află un venerabil cu rol de preşedinte ajutat de mai mulţi demnitari. Toţi sunt aleşi pe un an de către membrii lojei. [20]

*

<u>Evreii au rol preponderent, chiar dominant în Francmasonerie. Toate gradele înalte şi invizibile au fost create şi sunt ocupate de ei.</u> *(...) În lojile Marelui Orient din România, care e o filială a Marelui Orient din Franţa, evreii se află în majoritate de 90 la sută. În lojile Marei Loji Naţionale Române, ce se pretinde naţională, se găsesc de asemenea evrei, deşi într-un număr mai mic. Dar, deşi Marea Lojă Naţională Română se prezintă cu masca celui mai pur românism şi afectează duşmănie faţă de Marele Orient din România, pe faţă jidovit, totuşi ea are legături ascunse cu Marele Orient şi cu celelalte organizaţii francmasonice mondiale, <u>toate fiind înglobate într-un sistem unitar</u>. De altfel, Marea Lojă Naţională Română e întemeiată prin D. I. Pangal, de către Francmasoneria Rusiei Sovietice.*

<u>Conducerea întregii Francmasonerii de către evrei se realizează prin mijlocirea ordinului Francmason pur evreiesc B'nai B'rith</u> *(care şi-a deschis filială şi în România – n.a.). Lojile acestui ordin, împrăştiate în toată lumea sunt conduse de un comitet executiv din Chicago. <u>Membrii acestor loji, exclusiv evrei, sunt cei mai mulţi şi membri ai lojilor Francmasonice în care intră şi creştinii. Ei mijlocesc astfel sugestiile şi poruncile comitetului evreiesc de la Chicago lojilor celorlalte Francmasonerii.</u> (...)*

Evreul Dr. G. Karpeles spune: „Ideea Francmasoneriei a izvorât ca necesitate internă din iudaism. Ca întemeietor al ei e considerat Solomon, care a văzut cea mai înaltă înflorire a lui Israil. Cuvinte şi semne sunt în cea mai mare parte luate din limba ebraică."

În revista Francmasonică „Symbolisme", Iulie 1928 se spune: „Misiunea cea mai importantă a Francmasoneriei este să glorifice rasa iudaică care a păstrat nealterat conţinutul dumnezeiesc al cunoaşterii. Apoi ea trebuie să sprijine rasa iudaică, pentru a şterge graniţele naţionale." [21]

*

Întreg complexul ceremoniilor stă într-o referinţă mai depărtată sau mai apropiată de misterul central al Francmasoneriei care este moartea şi învierea lui Hiram, arhitectul templului lui Solomon, identificat simbolic cu un zeu născut din Isis, adică din natură.

Legenda lui Hiram e luată din Talmud. Participanţii la ceremoniile Francmasonice repetă simbolic, prin gesturile şi cuvintele lor, omorârea şi învierea lui Hiram, întocmai ca în misterele sincretiste precreştine. Avem de-a face deci cu un fel de cult misteriaco-cabalistic.

Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia se exprimă în actul de condamnare a Francmasoneriei din 1933, asupra acestui punct astfel: „<u>Francmasoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau şcoală filosofică, ci alcătuieşte un sistem mistagogic, care reaminteşte de vechile religii sau culte misteriaco-păgâne, din care îşi trage obârşia, alcătuind o urmare şi o reînviere a lor. (...) Astfel, Francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată şi străină de religia creştină... Masoneria are slujbe religioase proprii</u>, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, ceremonia recunoaşterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic etc." (...)

---

[20] Ibidem.

[21] Ibidem, pp.22-23.

Francmasoneria este raţionalistă. Ea îndeamnă pe membrii săi să supună totul cugetării raţionale ca filtru suprem pentru tot ce au să admită. *Iată ce zice un alt francmason: ,,Nici forţa statului, nici cerinţa nu sunt eterne... Atunci ce poate regenera poporul căzut în dezordine? Nimic altceva decât stăpânirea măsurată a raţiunii...* *Idealul F.M. constă în a construi pe nesimţire o republică universală şi democrată a cărei regină va fi raţiunea, iar consiliul suprem, adunarea înţelepţilor* *(Acesta este fără îndoială deziderатul suprem al conducătorilor lumii actuale, chiar dcă sub o denumire nouă: ,,globalizarea" – n.n.). În virtutea principiului care a prezidat la naşterea Francmasoneriei, ea va putea, bazându-se nu pe voia unui Dumnezeu inaccesibil, ci pe imperativele Raţiunii, să dea o viaţă moralei creştine".*

Din acestea rezultă şi raportul francmasoneriei faţă de creştinism. Mai putem aduce câteva citate pentru a arăta atitudinea directă a F.M. faţă de creştinism. Tot autorul din care am citat mai sus, declară: ,,Mai vedeţi mântuirea oamenilor într-o renaştere religioasă? O! Visul imposibil! Boltele sanctuarelor ale căror ruine voiţi să le reparaţi, nu vor mai vedea niciodată decât un ecou slab al rugăciunilor de odinioară. Nu mai există Dumnezeu pentru a învia morţii şi Acela (Hristos) (pe care se fereşte a-L numi direct – n.a.) ale cărui accente magice deschideau mormintele, nu mai poate spera că un miracol asemănător va opri coborârea Lui lentă în groapa uitării. Mai mult ca totdeauna o credinţă laică se substituie unei credinţe supranaturale". [22]

*

Dar Francmasoneria nu reprezintă o concepţie statică, ci se mulţumeşte să existe şi ea alături de creştinism. Francmasoneria e prin excelenţă dinamică. Ceea ce cere mai mult adepţilor e acţiunea, reclădirea lumii, conform principiilor ei. Astfel, F.M. luptă cu îndârjire să elimine din omenire concepţia opusă ei, creştinismul, şi instituţia care-l susţine, Biserica. Devizele ei sunt: Separarea Bisericii de Stat, şcoala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticeştine în masele largi. În unele state cum sunt Franţa, Spania, Rusia, devizele acestea au fost realizate (la vremea respectivă, în 1937... – n.a.) În alte ţări se merge cu paşi repezi spre această stare. Biserica stă în faţa ofensivei puternice a unui duşman necruţător. (...)

Ziarul francmason ,,Latomia" scrie (Iulie 1849, p.237): ,,Nu putem decât să salutăm socialismul ca pe un excelent aliat al F.M. în munc de înnobilare a omenirii, în străduinţa de a promova binele omenirii. Socialismul şi masoneria împreună au ţâşnit din acelaşi izvor".

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. F.M. luptă pentru o anumită direcţionare, pentru o anumită ţintă a întregii vieţi omeneşti colective şi individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulţime de mărturisiri masonice şi din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a F.M., rezultă că acest scop este: întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârşire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie şi de patimile inferioare dezlănţuite.

Iată ce spune acelaşi Fr. Osw. Wirth, în manualul maestrului: ,,Să avem curajul să ne zicem religioşi şi să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetăţenilor şi va cultiva virtuţile republicane". Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al F.M., din 1900, ţinut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, ***restabilirea dominaţiei lui Israil asupra lumii întregi****.*

Numai din tendinţa F.M., după republica laică, internaţională şi extrem de democratică se explică de ce toate revoluţiile de la cea din 1789 încoace, toate loviturile date creştinismului, principiului

[22] Ibdem, pp.23-24.

monarhic şi naţional, principiului autorităţii, sunt opera francmasonilor. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului naţional şi a factorului creştin au desfiinţat Francmasoneria. Aşa a făcut şi Italia prin Mussolini în 1925, şi Germania prin Hitler. În Ungaria a fost desfiinţată după prăbuşirea comunismului lu Bela Kuhn, dovedindu-se că acest comunism a fost creaţia lojilor. [23]

*

Din cele şase grupe francmasonice române, una e pur evreiască: B'nai B'rith, alta Federaţia lojilor simbolice de rit ioanit din România e evreo-ungurească (în Ardeal) şi în 1933 s-a unit cu Marea Lojă Naţională Română, iar o a treia e evreo-nemţească: Marea lojă germană din România. Românii se găsesc numai în celelalte trei: Marea Lojă Americană din România (afiliată la Marea Lojă Americană din New York), Marele Orient din România afiliat la Marele Orient din Franţa, şi care cuprinde 90% evrei şi, în sfârşit, Marea Lojă Naţională din România, care afişează tricolorul, afectează lupta contra celeilalte Francmasonerii, pe motiv că e jidovită, dar aceasta e numai o mască cu scopul de a vâna cât mai mulţi ofiţeri şi alţi buni români. (...)

Despre opiniile de mason ale d-lui M. Sadoveanu citām doar următoarele rânduri din cuvântarea rostită la adunarea din 2.VII.1933, a Marii Loji Naţionale. Sub un văl eufemist se întrezăreşte toată adversitatea masonicăfaţă de credinţa creştină şi ideea naţională: „Liber cu adevărat e numai acel maestru care izbândeşte a-şi domina pasiunile şi a se elibera de prejudecăţi. Cel care păstrează ura de rasă, obscurantismul violenţelor, suficienţele dogmatice, e un sclav ca şi cel care nu-şi poate domina pasiunile degradante". Foarte sistematic zeflemiseşte dl. M. Sadoveanu credinţa creştină ortodoxă pe care o socoteşte o credinţă pentru naivi, mult inferioară ştiinţei „egiptene" a „Magului" superior în romanul „Creanga de aur".

Numărul masonilor din România era încă în 1932 întristător de urcat. Astăzi se pare că sunt şi mai mulţi. În 1932 aveam 3300 de masoni. Cehoslovacia avea 60, Iugoslavia 900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaşte că România faţă de aceste ţări vecine are enorm de mulţi. Influenţa masonilor în viaţa mai nouă a Statului nostru se resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere. De altfel şi în Marea Lojă Naţională se află evrei. (...)

Francmasoneria se socoteşte dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credinţă proprie a ei. Căci iată ce se spune în pasajul citat puţin mai la vale: „masonii, cele mai virtuoase elemente ale tuturor credinţelor... caută să demonstreze superioritatea credinţei pe care o profesează". [24]

*

Măsurile cele mai eficace ce are să le ia Biserica împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinei social-morale şi al naţiunii, sunt următoarele:

1. O acţiune persistentă publicistică şi orală de demascare a scopurilor şi activităţii nefaste a acestei organizaţii.

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar, „Frăţia Ortodoxă Română" extinsă pe toată ţara va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezenţa în corporaţiile bisericeşti.

3. Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmăreşte acela care e francmason şi-l va sfătui să se ferească şi să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

4. Sf. Sinod acompaniat de toate corporaţiunile bisericeşti şi asociaţiile religioase se va strădui să convingă Guvernul şi Corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. În caz că Guvernul nu o va face, Sf. Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege

---

[23] Ibidem, p.24.

[24] Ibidem, pp.24-26.

din iniţiativă parlamentară. [25]

*

Este greu să trecem peste un specific al vieţii româneşti interbelice: cel al înmulţirii lojelor masonice. În Constituţia Marelui Orient al Franţei se spune: ,,Francmasoneria, instituţie esenţialmente filantropică, filozofică şi progresistă, are drept obiect căutarea adevărului, studiul moralei şi practica solidarităţii. Ea lucrează la ameliorarea materială şi morală precum şi la perfecţionarea intelectuală şi socială a omenirii." Evident, căutarea adevărului nu poate constitui funcţia unei instituţii su organizaţii; de pildă, Biserica nu este instituţie de căutare a adevărului; nici Academia, nici Universitatea, nici Institutele de cercetare ştiinţifică, nici Justiţia nu afirmă că rostul lor social este să caute adevărul. De altfel ar fi şi confuz: despre ce adevăr e vorba şi care ar fi obiectul la care s-ar referi adevărul? Pretinde, prin afirmaţia sus citată, francmasoneria că se substituie religiei, ştiinţei, justiţiei şi moralei? Dacă da, e absurd să cauţi adevărul care să întrunească patru validităţi dintr-o dată: să fie religios şi ştiinţific şi moral şi juridic!

Francmasoneria studiază morala? Dar morala nu e studiată de o instituţie, ci de etnici, de psihologi, de sociologi, de antropologi care nu-i necesar să fie înrolaţi într-o organizaţie pentru a ajunge la concluzii teoretice, iar dacă sunt, totuşi, aceasta impietează asupra obiectivităţii demersurilor lor datorită partizanatului inevitabil. Atunci de ce ai avea nevoie de slujbaşi proprii dacă poate lua de-a gata concluziile teoreticienilor din toată lumea?

Francmasoneria are ca obiect practica solidarităţii? Solidarităţii cui? A claselor sociale? A naţiunilor? A statelor? De ce îşi propune francmasoneria asemenea obiectiv când el există în cadrul creştinismului, iubirea creştină constituind, teoretic şi practic, finalitatea îndestulătoare pentru fiinţa persoanei, a naţiunilor şi statelor? Consideră oare francmasoneria că solidaritatea promovată de ea e superioară iubirii creştine? Dacă da, ea se întâlneşte cu comunismul care, de asemenea, consideră că solidaritatea sa e superioară iubirii creştine. Or, ce este solidaritatea umană exterioară iubirii, în afara lui Dumnezeu? Simplu: este un pact, o convenţie, ca orice pact, nu are rădăcini, nu are fructe. E important să reţinem că <u>solidaritatea e întotdeauna împotriva cuiva pe când iubirea e întotdeauna absolut unificatoare, integratoare</u>. [26]

*

Este cel puţin straniu ca o instituţie care se dedică filantropic ameliorării materiale şi morale, să pretindă membrilor săi să jure: ,,Mă angajez să păstrez în mod inviolabil secretul masonic... etc." E natural să te întrebi: <u>ce fel de secrete poate ascunde o instituţie filantropică, morală ce-şi propune căutarea adevărului şi ameliorarea condililor ei umane?</u> Şi de ce să aibă secrete? Se teme masoneria că dezvăluirea secretelor ei ar prejudicia filantropia, căutarea adevărului şi progresul moral? Ar veni cum că acela care intră în Asociaţia Mondială a Juriştilor, Uniunea Sociologilor Europeni, Asociaţia Internaţională a Etnicilor, Societatea Culturală Mondială a Filozofilor să jure să păstreze în mod inviolabil secretul juriştilor, sociologilor, eticienilor, filozofilor etc.? Pare ridicol, cu o singură condiţie: ca respectivele asociaţii să existe cu alt scop decât cel declarat şi, ipso facto, acel ,,alt scop" trebuie păstrat secret. (...)

Dacă Partidul Comunist (chinez, filipinez, haitian, columbian, canadian, francez, englez, german, italian, român etc.) este filiala (secţiune) a Cominternului (Internaţionalei Comuniste), iar conducerea Cominternului de la Moscova hotărăşte ceva, hotărârea trebuie executată întocmai de toate organizaţiile-filiale chiar dacă ea ar contraveni intereselor naţionale sau statale. <u>La fel şi cu Masoneria: Consiliul Mondial Francmasonic ca şi Internaţionala Comunistă are Filiale în diferite ţări (organizaţii inferioare); ceea ce decide el trebuie executat fără crâcnire chiar dacă decizia contravine intereselor</u>

[25] Ibidem, p.27.
[26] Alexander E. Ronnett, art. Neam fără noroc sau blestemul lui Zamolxe, rev. cit., p.36.

naţionale, populare sau etatice. Lenin a învăţat de la Francmasonerie şi nu invers.

În acest sens ar fi deosebit de captivant să se ştie: Armand Călinescu, ministru de interne sub Carol II, era Mare Maestru al Lojii Masonice Române. El de cine asculta? De regele Carol II sau de Consiliul Mondial Francmasonic? Presa română a publicat în 1990 lista politicienilor noştri liberali şi naţionali-ţărănişti, şi nu numai, membri ai Francmasoneriei care vizează ,,perfecţionarea intelectuală şi socială a omenirii". Prin urmare, Consiliul Mondial Francmasonic îşi arogă dreptul, se declară în drept, să hotărască sorta popoarelor, naţiunilor, categoriilor sociale, statelor, destinul culturii ştiinţifice româneşti, italiene, nigeriene etc., când şi unde să fie sau să nu fie război, să fie sau să nu fie foamete, să fie sau să nu fie o maladie contagioasă, să moară sau să nu moară oameni în revoluţii, răscoale, catastrofe sociale etc. Pe scurt, se substituie Istoriei. [27]

*

Se poate presupune – bunul simţ logic ne dictează – că fie Francmasoneria e o organizaţie la dispoziţia iudeilor pentru satisfacerea intereselor lor particulare (cu dublă motivaţie ideologică: una exterioară – pentru marele public – alta interioară, pentru iniţiaţi) fie o o organizaţie de tip mondialist ca şi comunismul deci anti-naţională şi anti-religioasă. În ambele cazuri secretul ei constă în scop şi mijloace; la dispoziţia iudeilor masoneria vizează o ordine economică şi cultural-politică planetară în favoarea unei comunităţi religioase – iudaismul, care ar constitui şi elita conducătoare mondială astfel putem socoti că Ierusalimul e un nume dat planetei întregi iar templul rezidit e victoria deplină şi universală a iudaicilor asupra tuturor popoarelor, a lui Elohim asupra tuturor celorlalţi zei în alte cuvinte, ierusalimizarea Terrei, domnia ,,poporului ales" de către Elohim, el însuşi devenit domnitor, reprezintă înţelesul, finalul perfecţionării morale a omenirii, al progresului şi filantropiei francmasonice. Evident, societatea se va împărţi în două mari grupuri: cel al conducătorilor, privilegiat – poporul ales, iudaicii – şi marea masă a neiudaicilor căreia îi va reveni – sub control riguros – munca, sexul, ,,circul şi pâinea". În al doilea caz, se va impune o ,,Nouă Eră" (New Age) post-creştină şi post naţională, căci creştinismul şi naţionalismul ar fi cele două ,,piedici" în instaurarea unei păci universale raţionale şi durabile. (Criticul literar Nicolae Manolescu, şef al Partidului Alianţei Civice din România se străduie să arate că marele poet Mihai Eminescu este izolaţionist şi xenofob - ,,România Literară" 1/1993 -, Octavian Buracu declara că ,,scopul lui Iisus Cristos a fost de jefuire a averilor şi bogăţiilor nejidanilor şi sclavizarea lumii de către jidani" – The New Right, 2/1993 -, Anca Manolescu declara că ,,creştinismul nu e singura religie adevărată" – Dilema, 1/1993 -, Buchezar Boyadjiev susţine că mai tot ritualul creştin seamănă cu manifestările comuniste – Art.4/1992 -, un poet pe nume Adrian Păunescu afirma că ,,Europa e biserica bisericilor" şi că o ,,dogmă – creştină, n.n. – e o greşeală" etc. Reviste ca ,,22", ,,Dilema", ,,Cuvântul", ,,România Literară", ,,Adevărul", ,,Tineretul liber", ,,Libertatea", ,,Evenimentul zilei" ş.a. promovează homo rationalis şi statul universal.

,,Noua Eră"? Woodrow Wilson nota în The New Freedom că unii din cei mai importanţi oameni din SUA se tem de ceva sau de cineva (1913). Ei ştiu, ne spune Wilson, că există undeva o putere atât de organizată, atât de subtilă, de atentă, de completă, universală încât preferă să vorbească în şoaptă când îşi exprimă dezaprobarea. Numărul lucrărilor anti-naţionaliste şi anti-religioase sporeşte an de an, fie din perspectiva comunistă, fie din perspectiva necomunistă; Consiliul pentru Relaţii Externe (1919) condus de E. M. House proclamă familia şi naţiunea ca realităţi desuete în viaţa societăţii, surse de dezechilibre sociale foarte periculoase şi militează pentru un guvern mondial (dl. House este unul dintre cei mai remarcabili membri ai francmasoneriei având una din cele mai înalte funcţii).

[27] Ibidem.

ÎNTOARCEREA LA ORTODOXIE

Europa Unită a secolului XXI îşi caută propria identitate. ,,Identitatea europeană'' nu constituia subiectul unei problematici serioase, de vreme ce era modelată numai de factori economici şi politici. Însă, din momentul în care factorii culturali şi mai ales cei religioşi au trebuit să fie luaţi în considerare pentru căutarea ei, s-au ivit discuţii serioase, dezacorduri pronunţate şi certuri aprinse în jurul raportării sau nu a Constituţiei Europene *la identitatea creştină a Europei. […] În prezentul referat se cuvine să se semnaleze că însăşi conştiinţa de sine ortodoxă nu ne îngăduie să trecem cu vederea faptul că* ***Ortodoxia nu poate constitui împreună cu Creştinismul Apusean o ,,identitate creştină'' unitară, ci, dimpotrivă, conştiinţa noastră ne obligă să accentuăm că Ortodoxia este credinţa primară a Europei dată uitării de către Europa, credinţă care va trebui cândva să constituie din nou identitatea ei creştină.*** *[…]*

Pentru a nu-şi pierde nădejdea mântuirii celei veşnice întru Hristos, popoarele din Balcani au păstrat, în vremuri grele, Credinţa lor Ortodoxă, prin jertfa a mii de neomartiri, împotrivindu-se atât islamizării, cât şi trecerii la Uniaţie. De aceea recenta revigorare a Uniaţiei, după prăbuşirea regimurilor ateiste, şi activitatea confesiunilor neoprotestante desfăşurată printre ortodocşi constituie provocări foarte serioase pentru noi; şi ele trebuie combătute ca atare, deoarece pun în primejdie mântuirea sufletelor simple ,,pentru care a murit Hristos'' (vezi Rom. *14, 15).* [28]

*

Din păcate, o direcţie contrară urmează Ecumenismul sincretist pe care îl promovează organele instituţionale ale Mişcării aşa-zis Ecumenice şi exponenţii ecumenismului papal. Întrucât trec cu vederea eclesiologia ortodoxă şi susţin teoria protestantă ,,a ramurilor'' sau teoria mai nouă a romano-catolicilor despre ,,Bisericile surori'', consideră că Adevărul Credinţei Apostolice, sau o parte din el, se păstrează în toate bisericile şi confesiunile creştine. De aceea îşi direcţionează eforturile pentru realizarea unei unităţi de suprafaţă a creştinilor, care nu este legată sau nu are nevoie de o adevărată unitate în Credinţă.

Sub acest înţeles, ,,teologia'' ecumenistă pune pe picior de egalitate Botezul ortodox (întreita afundare) cu stropirea romano-catolică, consideră erezia lui Filioque *echivalentă din punct de vedere dogmatic cu învăţătura ortodoxă despre purcederea Duhului Sfânt* numai din Tatăl*, interpretează primatul de stăpânire al Papei de la Roma ca fiind primat de slujire, numeşte teologumenă învăţătura ortodoxă despre deosebirea dintre fiinţa şi energiile lui Dumnezeu, despre Harul dumnezeiesc necreat şi altele. […] Totodată, confesiunile protestante care au ajuns până la lepădarea dogmelor fundamentale de credinţă (istoricitatea Învierii, fecioria Născătoarei de Dumnezeu şi altele) şi acceptarea unor moravuri antievanghelice (căsătoria homosexualilor ş.a.m.d.) sunt puse pe acelaşi nivel cu Sfintele Biserici Ortodoxe locale în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor. Teoria mistificării, ,,teologia morţii lui Dumnezeu'', hirotonia femeilor în diferite trepte preoţeşti, săvârşirea căsătoriei homosexualilor fără nici o îndoială că nu constituie elemente ale identităţii noastre creştine.*

Protestantismul a sfârşit într-o profundă criză de credinţă. [29]

*

Prelungirea şi consecinţa de neînlăturat a sincretismului intercreştin o constituie sincretismul interreligios, care recunoaşte posibilitatea mântuirii şi acelor care aparţin religiilor monoteiste. Un episcop ortodox a scris că ,,în esenţă, o biserică şi o moschee ţintesc înspre o aceeaşi înălţare spirituală a omului''. Mai mult, sincretismul interreligios nu ezită să admită căi mântuitoare în toate religiile lumii.

---

[28] Arhim. Gheorghe Kapsanis, stareţul Sfintei Mănăstiri Grigoriu de la Sfântul Munte Athos, ***Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006, pp.3-9.
[29] Ibidem, pp.10-14.

Cu câţiva ani în urmă, un profesor al Universităţii din Atena scria că poate să aprindă o lumânare înaintea icoanei Maicii Domnului la fel de bine ca şi în faţa statuii uneia dintre zeiţele hinduismului. […]

În ceea ce priveşte felul în care mentalitatea ecumenistă creează modelul unei identităţi creştine de suprafaţă a Europei, sunt semnificative „angajamentele'' luate de reprezentanţii bisericilor creştine care au semnat Charta Ecumenica *la 22 aprilie 2001. Dar această identitate „creştină'' a Europei este foarte departe de adevărata identitate creştină a popoarelor europene.*

Trebuie să subliniem faptul că Europa este nedreptăţită atunci când îi atribuim o identitate care nu este cu adevărat creştină, ci numai una de suprafaţă. Acest creştinism bolnăvicios şi „diluat'' nu mai este creştinismul catacombelor Romei, al Sfântului Irineu de Lugdunum, al monahilor ortodocşi din Scoţia şi Irlanda, în general cel al primului mileniu. ***Un creştinism falsificat nu poate apăra Europa de intrarea în societăţile ei a concepţiilor şi etosurilor necreştine.*** [30]

*

Deja este cunoscut faptul că mulţi europeni au obosit de atâta raţionalism sec. Tânjesc după mistica pierdută şi de aceea îmbrăţişează mahomedanismul, budismul sau hinduismul, se predau ezoterismului sau caută experienţe metafizice în mişcările new age-iste. Se menţionează că numai în Italia funcţionează în jur de 500 de moschei, în timp ce în Franţa 5% din populaţie este musulmană.

Biserica Ortodoxă deţine Adevărul. În centrul ei Îl are pe Hristos. *În ea toate sunt teandrice, deoarece toate cele ce sunt aduse ca prinos Dumnezeu-Omului devin teandrice, umplându-se de Harul necreat al Sfântului Duh. De aceea ea poate odihni sufletele care cu bună intenţie îşi caută libertatea, îşi caută scăparea din strânsoarea asfixiantă a raţionalismului, scientismului, materialismului, idealismului şi tehnocraţiei. De aceea* ***Ortodoxia nu trebuie să se lase târâtă în cloaca sincretistă; nu trebuie ca această nădejde a lumii, care este Ortodoxia, să se piardă.*** *[…]*

Putem contribui la formarea unui ecumenism sănătos, cu desăvârşire ortodox, descoperind creştinilor eterodocşi taina Dumnezeu-Omului şi a Bisericii Sale şi propovăduind împreună cu fericitul mărturisitor, Sfântul Iustin Popovici:

„Ieşirea din toate fundăturile umaniste, ecumeniste, papistaşe, este Dumnezeu-Omul istoric, Domnul Iisus Hristos, şi edificiul Său istoric, teandric, Biserica, al cărei Cap veşnic este El şi care este Trupul Lui veşnic. Credinţa Ortodoxă Apostolică, Patristică, a Sfintei Tradiţii, a Sfintelor Sinoade, Universală este medicamentul Învierii din toate ereziile, orişicum s-ar numi acestea. Căci, la o ultimă analiză, orice erezie e de la om şi „după om''; fiecare din ele aşază pe om în locul Dumnezeu-Omului, înlocuieşte pe Dumnezeu-Omul cu omul. Şi prin asta tăgăduieşte şi leapădă Biserica… [31]

[30] Ibidem, pp.15-18.
[31] Ibidem, pp.18-22.

ECUMENISMUL SAU OFENSIVA ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI

Învăţăturile principale care ne despart dogmatic şi canonic de catolici sunt:

1. Întâi este ***filioque****. Ei zic că Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul. Această greşeală dogmatică este cea mai grea. Sfântul Evanghelist Ioan spune:* Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine *(Ioan 15, 26).*

2. Al doilea este ***supremaţia papală****. Papa este considerat de ei capul suprem al Bisericii creştine, adică locţiitorul lui Hristos pe pământ! Mai mare decât toţi patriarhii! Ceea ce n-a făcut Biserica Universală. Papa numindu-se urmaşul Sfântului Petru. <u>Mândrie drăcească!</u>*

3. ***Infailibilitatea papală****. Ei zic că Papa nu poate greşi ca om, în materie de credinţă, când predică el, ceea ce iarăşi este o dogmă nouă respinsă de Biserica Ortodoxă.*

4. Al patrulea este ***purgatoriul****. Ei zic că între Rai şi iad ar fi un foc mare unde stă sufletul câteva sute de ani şi se curăţă, apoi se duce în Rai. Nu scrie în Sfânta Scriptură aşa ceva; nu-i prevăzută nicăieri această învăţătură.*

Noi avem Evanghelia Judecăţii, pe care o au şi ei, dar nu arată trei locuri, ci numai două – Raiul şi iadul. Mântuitorul, când va sta pe scaunul slavei Sale şi va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va despărţi pe dânşii, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune pe drepţi de-a dreapta Sa şi pe păcătoşi de-a stânga Sa… şi vor merge păcătoşii în munca veşnică, iar drepţii în viaţa veşnică.

Deci nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veşnică sau viaţa veşnică.

5. ***Azimile****. Ei nu slujesc cu pâine dospită, ci cu azime, <u>ca evreii</u>.*

6. Catolicii mai au o dogmă nouă: ***imaculata concepţie****. Ei zic că Maica Domnului ar fi născută de la Duhul Sfânt. Nu-i adevărat. Este născută în chip firesc din dumnezeieştii Părinţi, Ioachim şi Ana, ca rod al rugăciunii.*

7. Au ***substanţialitatea****. La sfinţirea Darurilor, catolicii nu fac rugăciunea de invocare a Sfântului Duh, cum facem noi la Sfânta Epicleză. <u>Ei zic că Darurile se sfinţesc singure</u>, când se zice:* Luaţi mâncaţi… *şi celelalte. Nu au rugăciunea de pogorâre a Duhului Sfânt, peste Daruri.*

8. ***Celibatul preoţilor****; preoţii catolici nu se căsătoresc. Sunt celibatari, împotriva Sinoadelor Ecumenice, care au hotărât ca preoţii de mir să aibă familie.*

9. Ei au şi ***indulgenţe*** *papale. Altă rătăcire. <u>Papei, dacă îi dai parale multe, poţi să faci oricâte păcate, te iartă, te dezleagă.</u> Sfinţii lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le dau papei, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor oamenilor care nu au destule fapte bune.*

10. Şi încă un punct important: ***mirungerea****. Catolicii nu miruiesc copiii imediat după Botez, ci la şapte-opt ani şi numai arhiereii îi miruiesc.*

Iată acestea sunt punctele dogmatice şi canonice principale care despart Biserica Ortodoxă de cea catolică.

„Ortodocşi eram toţi''. *Noi am avut o singură credinţă în Europa până în 1054. <u>Până atunci n-au existat catolici sau protestanţi. Ortodocşi eram toţi în toată lumea.</u> […] Marea schismă papală, când s-au rupt de Biserica noastră pentru anumite reforme pe care le-au făcut.*

„Catolicii sunt vreo 750 de milioane''. *Catolicii sunt şi ei vreo 750 milioane. Iar* ***noi, ortodocşii, suntem puţini, dar suntem Biserica întreagă.*** *Nouă nu ne lipseşte nimic. Noi n-avem ce împrumuta de la protestanţi, dar nici de la catolici. Nimic, absolut nimic.*

Călugări ucişi de catolici. *Când am mers la Protaton, în capitala Sfântului Munte (Athos,*

din Grecia – n.a.), unde sunt cele mai vechi arhive ale Sfântului Munte de peste o mie de ani, acolo este o piatră lată de câţiva metri pe care nu se prinde nici ploaia, nici zăpada niciodată. Nimic, nimic, nimic! Rămâne tot uscată. Îi zice piatra sângelui. De trei ori pe an izvorăşte sânge dintr-însa şi curge sângele şiroaie şi se duce la temelia bisericii.

Acolo, la anul 1274, în timpul împăratului Mihail al VIII-lea, Paleologul, când a intrat Papa Grigorie al X-lea în Sfântul Munte cu armata şi a vrut să-i treacă pe călugări cu sila la catolici, a tăiat pe piatra aceea vreo câteva zeci de călugări. Şi sângele drepţilor de trei ori pe an iese şi atunci se fac slujbe. Curge sânge timp de câteva ore din piatra aceea. Dar apa nu se prinde de ea, zăpada nu se prinde, nimic, nimic. Este o minune mare.

Despre „biserica'' catolică. *Altădată, venind un grup de catolici, în toamna anului 1987, au cerut să le vorbească Părintele Cleopa despre <<Energiile necreate ale Duhului Sfânt>> şi atunci la fel le-a spus:* Catolicismul a rămas în urmă, iar biserica Catolică nu este altceva decât o armată morală jurisdicţională bisericească, *adică ei* ***au pierdut lucrarea harului****, taina mântuirii, prin faptul că ei se limitează doar la chestiuni de estetică, la probleme dinafară, la probleme de comportament, de maniere, şi uită că taina mistică a apropierii de Dumnezeu vine numai prin post, asceză şi rugăciune, şi în special prin morala curată, nu prin* ***materialism****, ci prin spiritualitate.*

Despre „botezul'' catolic. *Care trece la catolici trebuie să primească botezul papistaş.* ***Se face catolic, dar îşi pierde sufletul.***

Despre „nunta'' catolică. *Nu toată nunta dintre oameni şi nu la toate confesiunile religioase nunta este taină. Aşa la protestanţi,* ***la catolici****, la anglicani şi la alte multe confesiuni şi popoare, nunta n-are putere de taină. Este numai un simbol la dânşii, un act de prietenie şi o dovedinţă oarecare între soţ şi soţie. Dar niciunde n-are nunta putere harică de Taină şi nu este atât de cinstită ca în Biserica dreptmăritoare de Răsărit, ortodoxă.*

Căsătoria ortodocşilor cu catolici. *Când vei vedea că a luat un ortodox pe o catolică sau o protestantă sau o evreică sau o turcoaică, astea se cheamă căsătorii mixte. Dacă bărbatul este ortodox, ea trebuie să devină ortodoxă. Dacă nu vrea să treacă de partea bărbatului, atunci să se despartă. ,,Nu merg după tine, că eşti catolică, dacă nu te faci ortodoxă''.*

Despre „orga'' catolicilor. *Cel mai bun organ de a cânta lui Dumnezeu este gura şi inima omului. Aşa este în Biserica Răsăritului.* ***La catolici se cântă din orgă; dar aceea este distracţie şi are notă de teatru.***

Nu ne ducem să ne distrăm la biserică, căci orga te risipeşte cu mintea în altă parte. *Trebuie să cânt din inima mea, că auzi ce spune:* Răcnit-am din suspinarea inimii mele. *Gura noastră să laude pe Dumnezeu, că zice Psalmistul:* Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururi lauda Lui în gura mea. *Iată cum trebuie să lauzi pe Dumnezeu. Nu cu orga şi chitara.*

„Nu fă cruce''. *Când treci pe lângă o biserică, nu-ţi fie ruşine să faci cruce! Uite aşa s-o faci… Că acolo-i de faţă Trupul şi Sângele Domnului. Permanent, pe Sfânta Masă sunt Preacuratele Taine. Este Hristos viu în Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele Taine stau pe Sfânta Masă. Şi dacă nu te închini la biserică, nu te închini lui Hristos.*

– Prea cuvioase, dar dacă trecem pe lângă o biserică catolică? – ***Nu fă cruce.*** *– Deci să nu facem cruce. – Nu, chiar dacă a catolicilor are cruce în vârf. Acum am auzit că şi pe unele case de adunare au pus o cruce, ca să înşele lumea.*

Catolicii ruşinaţi de Sfânta Lumină. *Altă minune mare cu Sfânta Lumină a fost la 1104, când s-a întemeiat Imperiul Latin de Răsărit, când au ocupat catolicii Mormântul Domnului pe timpul împăratului Isac şi al lui Baldovin, că noi avem scrise toate acestea. Cum s-a întâmplat?*

Când s-au făcut cele opt cruciade, pornite de la Apus, să cucerească Sfântul Mormânt de la turci, că toate ţările din Occident sunt catolice, a reuşit Godefroy de Bouillon prima cruciadă şi alţii,

că a avut armată. […] Pe patriarhul nostru cu toţi preoţii i-au dus la Mănăstirea Sfântului Sava, la 30 de km de Ierusalim, şi i-au închis acolo. ,,Staţi şi slujiţi aici! Voi, ortodocşii, n-aveţi ce căuta la Mormântul lui Hristos!''

Şi a slujit papa înconjurat de cardinal, de preoţi şi a făcut rugăciune la Mormântul Domnului. Şi când a fost vorba de Înviere, au cântat şi ei ,,Învierea Ta, Hristoase…'', dar nici un semn. Împăratul fiind de faţă a zis: ,,Eu am fost anul trecut aici şi lumina a venit la ortodocşi, de ce n-a venit şi la voi?'' Şi au slujit până dimineaţă, şi nici un semn.

– Unde-i patriarhul ortodox?

– A fost ordin de la măria ta să-l ducem la Sfântul Sava. E acolo cu preoţii.

– Duceţi-vă şi aduceţi pe patriarhul ortodox înapoi, că eu vreau să văd Sfânta Lumină şi adevărul, doar e Paştele acum, a înviat Hristos.

Au adus pe patriarh de la Sfântul Sava […] Şi când a zis ,,Învierea Ta, Hristoase…'', gata, a venit Sfânta Lumină, s-au aprins toate candelele, patriarhul a luat Sfânta Lumină şi a dat împăratului. Împăratul a spus: ,,Chiar Imperiul latin dacă rămâne, la Mormântul Domnului să rămână ortodocşi, că numai la ei vine Sfânta Lumină!'' […] ***De aceea, când auziţi un sectar blestemat că nu crede în Biserică, să-l duceţi la Ierusalim să vadă minunea Sfintei Lumini care vine de Paşti. Că nu vine la sectari, la sinagoga blestemată a lor, acolo, nu vine nici la catolici, nici la armeni, numai la ortodocşi vine****. Amin.* [32]

*

În vremurile de demult alegerea unui ierarh al bisericii, episcop, mitropolit sau patriarh se făcea de către popor şi cler, după vrednicia duhovnicească a celui avut în vedere. În ,,Vieţile Sfinţilor'', în ,,Proloage'' sau în ,,Pateric'' găsim o mulţime de exemple, în care plăcuţi ai lui Dumnezeu erau chemaţi, rugaţi, imploraţi şi numai după îndelungi insistenţe primeau respectiva demnitate. Mai de fiecare dată considerându-se nevrednici de o asemenea lucrare şi din smerenie, fugeau în pustie şi refuzau cu lacrimi, acceptând doar într-un târziu să devină păstori, din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru turma cea cuvântătoare.

În ziua de astăzi demnităţile sunt dorite, râvnite, disputate, cumpărate, din arsenalul luptei electorale *nelipsind nici un argument şi nici o armă: nici promisiunile, nici şantajul, nici corupţia, practic nici una din armele îndeobşte cunoscute a fi ale politicii. […]*

*Dacă luăm în considerare declaraţia ÎPS Calinic, Episcopul Argeşului şi Muscelului, care spune: ,,***Când BOR a fost în ipostaza să-şi aleagă patriarh, dosariada a început să** cânte***. Acolo, în vârf, sunt oameni puşi pe criterii politice. Nu se ştie? Se ştie! Ei dau verdicte! Concluzionez că se încearcă construcţia unei Biserici politice în România! Nu vă este limpede?''***, putem afirma acelaşi lucru.*

Dacă luăm în considerare că ,,duhovnici ai României, în special din Moldova, şi-au arătat înainte de alegerile de miercuri (din 12 septembrie – n.red.) îngrijorarea că Sfântul Duh s-ar putea să părăsească Dealul Patriarhiei după ridicarea la ceruri a sufletului Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, decedat subit în condiţii încă neelucidate'', ajungem la aceeaşi concluzie.

Cert este că ***ortodoxia românească se află la o mare răscruce****, cu efecte imprevizibile pentru Biserică, între mărturisire şi lepădare, între înălţare şi cădere.*

În ceea ce priveşte viitoarea prestaţie a noului Patriarh, Prea Fericitul Daniel, nu ne putem pronunţa apriori, acesta putând fi un vrednic păstor, mai ales că îl recomandă calităţile manageriale *şi faima de bun gospodar; acestea, însă, sunt doar calităţi, şi realizări, lumeşti. Dacă privim însă prestaţia ca mitropolit şi* săpăm *puţin mai în adânc, aflăm că Daniel Ciobotea este considerat ca fiind ,,unul dintre cei mai controversaţi, bârfiţi şi dispreţuiţi ierarhi ai BOR. Este considerat un*

[32] ***Ne vorbeşte părintele Cleopa despre catolicism***, Ediţie îngrijită de Ierom. Nil Arcaşu, Tesalonic (Grecia), 2006, pp.6-16.

promotor declarat al ereziei ecumeniste şi un partizan deschis al dialogului interconfesional.

În articolul „<<Ortodoxia la răscruce. Între unitate şi schismă>> Armaghedonul călugărilor Moldovei'' cotidianul ,,Gardianul'', în ediţia sa din data de 8 august a.c. dă citire unei liste de acuze la adresa PF Daniel (la acea dată mitropolit şi locţiitor de patriarh) care cuprinde şase capete de acuzare:

1. Lipsă de atitudine fermă faţă de actele anticreştineşti ale statului (legea discriminării, homosexualităţii, pornografia, participarea creştinilor ortodocşi la războaiele din Iugoslavia, Irak şi Afganistan etc.);

2. colaboraţionism cu statul laic, ateu şi cu organisme naţionale şi internaţionale profund anticreştine (spaţii din patrimoniul Bisericii destinate unor restaurante, sedii ale unor posturi radio-tv etc);

3. colaborări necanonice cu sectanţi, eretici şi păgâni;

4. săvârşirea, protejarea sau neglijarea unor abateri canonice grave (distribuirea parohiilor pe criterii preferenţiale, susţinerea evoluţionismului de către unii preoţi, practici superstiţioase, cenzurarea în secret a Molitfelnicului din 1998, modificarea troparului Învierii, punerea în circulaţie a literaturii teologice proecumeniste etc.);

5. îngrădirea vieţuirii monahale (înscăunarea unor stareţi în mănăstiri fără consultarea obştilor, impunerea unor biruri, numite taxe asupra mănăstirilor, modernizarea necanonică a aşezărilor monahale, transformarea mănăstirilor şi schiturilor în ferme zootehnice, gospodării de partid, centre de exploatare forestieră, zone de agrement, dezlegarea mâncării de carne, transformarea monahilor în masă de manevră în timpul campaniilor electorale etc.);

6. încălcarea votului sărăciei (implicarea unor preoţi şi ierarhi în afaceri, vieţuirea în lux şi opulenţă, achiziţionarea de autoturisme luxoase, salarii şi diurne improprii vieţuirii călugăreşti etc.).

Concluzia care se impune: ***dacă aceste lucruri sunt adevărate şi vor fi puse în practică, şi avem toate motivele să credem că da, dat fiind că unele deja au fost aplicate, avem în faţă un adevărat plan „de subminare a Bisericii Ortodoxe Române''***.

Dumnezeu să ne apere, să ne păzească şi să ne întărească în faţa încercărilor şi ispitelor care ne stau în faţă. [33]

*

Am deschis televizorul, absolut întâmplător, în seara zilei de 8 septembrie 2007, pe TVR-2. Ochii mi-au văzut o adunare de ,,făclieri'', ca cei din Ku-Klux Klan, iar sus, pe o scenă mare, se îngrămădiseră, ca oile, nişte purtători de steaguri, pe care Crucea era desenată în fel şi chip… Toţi erau ,,ţanţoşi'', cu ochelari negri la ochi şi mutre de ignoranţi, îmbrăcaţi în blugi, şi declamând, cu ifos, numele lui ,,Cristos''… Dacă ar fi fost doar făcliile, steagurile cu crucile acelea, care de care mai încârligate şi mai pocite, aş fi zis că e vreo adunare neo-nazistă… Dar toţi nedefiniţii aceia sexuali (că nu se distingeau care erau bărbaţi şi care femei) strigau numele ,,Cristos''.

După câteva minute am început să mă dumiresc, pe scrol scria: ***„A treia Adunare Ecumenică Europeană, de la Sibiu''***.

Turma de ,,blugişti'' a voit, apoi, să imite citirea evangheliilor… în 12 limbi – cum altfel?! – la modul ,,ştafetar'': ca la v-aţi ascunselea – unul zicea ,,uni'', altul ,,doni'', al treilea ,,trini'', al patrulea ,,pici'', următorul ,,arde'', şi se auzea apoi: ,,moara'', iar ultimul se repezea speriat: ,,Popovici!''…

Din când în când, ieşea din întuneric unul cu mutră de killer sau de Mike Tysson, cu cravată albă, care zbiera că: ,,Aceasta este adunarea care-I place lui Hristos!''. Mă rog, eu eram convins că Hristos-Dumnezeu are gusturi mai bune, dar dacă aşa zicea gealatul cu cravată… s-or fi schimbat

[33] A. Isidor, în art. Habemus… Patriarh!, rev. Gând şi Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007, pp.3-6.

multe în lume… Secolul vitezei până şi în materie de gusturi…

Mi-a părut tare rău că tocmai Grigore Leşe, cel pe care-l lăudam, într-un articol, acum câteva săptămâni, că e unicul artist român care mai ştie să facă deosebirea între ,,popular'' şi ,,tradiţional'' a căzut în capcana acestui mare circ new-age-isto-manelist. Probabil Leşe a fost ros şi el, pe dinăuntru, de demonul faimei cu orice preţ şi s-a pretat la o penibilă amestecătură de cântec arhaic, cu ,,balerine'' de manele, zghihuindu-se, buricându-se şi dându-se, toate, de ceasul… nopţii, în juru-i.

Iar după ce a ieşit din scenă Leşe, a intrat o doamnă mai în etate, cu aere de vestală, şi a început să bombăne, acompaniată de tobe indiene, de samishenuri japoneze şi de câte alte zbârnâitori şi bâzâitori care se voiau creatoare de atmosferă de templu buddhist, să sugereze, cică (explica, din beznă, ca Ucigă-l Toaca, disk-jockey-ul) ***,,sincretismul tuturor religiilor terestre ale momentului''****. Prost moment, de un prost gust de-a dreptul năucitor!*

La un moment dat, alţi disk-jockey au aprins, cu flăcări mari şi fumegânde un morman de pneuri uzate şi difuzoare rablagite, din întuneric auzindu-se indicaţia zbierată cu glas de stenor: ,,Asta e Crucea Răstignirii lui Cristos!''. O fi, dar daţi, mai întâi, telefon la prima secţie de pompieri…

Mai lipseau dervişii rotitori, dervişii urlători şi fachirii care-şi înfig ţepuşele prin fălci. Dar poate că dacă mai ţineau mult tămbălăul şi dăndănaia apăreau şi dintr-ăştia. Nu m-ar fi mirat nimic, la aşa circ pestriţ presărat de urletele gealatului cu cravată, precum că neo-manelele ,,Au transformat scena de la Sibiu în Biserică!'' şi că toate chestiile alea scălâmbăite ,,Ne unesc cu Crucea Răstignirii lui Cristos!''. Ce legătură vor fi avut stindardele naziste şi torţele Ku-Klux Klan-ului, toată zbânţuiala ,,balerinelor'' de neo-manele cu ,,Crucea Răstignirii'', fie şi a lui… ,,Cristos''?!

La final, în studioul TVR-2, un năuc de preot ortodox local (nu m-am ostenit să-i reţin numele) a ţinut să facă apologia circului: ,,Acestea sunt adevăratele valori comune europene!'' Dacă astea or fi, cu adevărat, atunci eu solicit, neîntârziat, cetăţenie papuaşă. Preotul catolic de-alături de năucul nostru (cică ortodox), a zis că ,,da, tocmai aşa!'', iar dl. sociolog al religiilor Laurenţiu Tănase îşi freca mâinile de o bucurie sinceră, de tarabă, la gândul ,,ce de bani au făcut pensiunile din Mărginimea Sibiului'' şi ce taxe ecologice a umflat Guvernul României de la fraierii de străini, numindu-i pe turma aceea de ciudaţi ,,pelerini''.

Pe cine, oare, se străduiesc oamenii ăştia new-age-işti, cu maniere de manelişti oleacă mai periaţi, să convingă că raţa împunge? Până şi copiii de doi, trei ani, din cârca părinţilor, veniţi să vadă ,,comédia'' (că tot nu era vreun program de distracţie mai de soi, pe televizoare…), începuseră să facă cu ochiul, şi se prinseră ce legături ,,indisolubile'' erau între pezevenchii, panglicarii, pehlivanii, soitarii, neo-maneliştii ăştia şi ,,Sfânta Cruce a lui <<Cristos>>''…

În numele ,,unităţii de spiritualitate'' a lumii, new-age-iştii vor să ne facă să ne uităm identitatea. Ce anume ,,uniţi spiritual'', domnii mei, când există atâta năuceală identitară în Europa – iar voi veniţi s-o ridicaţi, năuceala asta, prin circul vostru, la puterea a zecea?! *Ştim şi noi ce zic* Sfintele Scripturi*, că vor veni vremurile când ,,fi-va o turmă şi-un păstor'' – dar asta nu prin siluiri/violentări supreme ale duhului, dintr-astea, de un prost-gust jenant, ci abia când Dumnezeu va hotărî că omenirea este pregătită spiritual. Or, prin însăşi seara asta, pe care încep s-o blestem, că mi-a furat un car de vreme, se demonstrează ce teribil de pregătiţi suntem, mai ales din punct de vedere spiritual, şi voi, brejilor, sunteţi primii la ,,pregătire''!*

Când Imperiul Roman şi-a încurcat proprii zei cu ai altora, s-a prăbuşit şi a dispărut. Dar noi nu formăm încă nici un imperiu. Deci, unde ne vom prăbuşi? În neant. Cel puţin apusenii/apuşi. Iar noi, cei din Răsărit, ne vom prăbuşi în genunchi, rugându-L pe Hristos să ne lumineze şi să ne

*ferească de **ispitirile prosteşti dar insistente**.* [34]

*

Adunarea ecumenistă de la Sibiu, din luna septembrie a.c. chiar dacă nu a avut nici o relevanţă pentru unitatea Bisericii lui Hristos, cea ,,Una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească'' a avut darul, cel puţin pentru vremurile apostate pe care le trăim, de a despărţi oile de capre. Şi a oferit prilejul de a face o serie de observaţii.

*O primă observaţie ar fi că finanţarea ereticei adunări s-a făcut (şi) din bani publici, din banii contribuabililor creştini ortodocşi. Astfel, Guvernul României, prin Ministerul Culturii şi Cultelor, a pus la dispoziţia organizatorilor, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, respectiv Arhiepiscopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Alba Iulia şi Făgăraş, suma de 1.400 mii lei (deci aproape 1,5 milioane lei în monedă nouă, respectiv **circa 500 mii Euro**) din **Fondul de Rezervă bugetară a Guvernului pe anul 2007** (vezi HG. Nr. 423/09.05.2007, publicată în M. Of. nr. 315/11.05.2007). Deci, se poate spune că, fie cu voie sau fără de voie, cu ştiinţă sau fără de ştiinţă **ortodocşii români au*** **sponsorizat** ***panerezia secolului**.*

Din alt punct de vedere, în ciuda participării numeroase, circa 2500 invitaţi, reprezentanţi ai bisericilor *europene, doar 16 membri ai Sfântului Sinod au participat la adunarea de la Sibiu. Deci trei sferturi dintre sinodali, spre cinstea lor, au lipsit de la cel mai important moment pierzător de suflete al acestui început de secol. Dintre cei care s-au alăturat ,,amfitrionului de facto al manifestării'', **ÎPS Daniel Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei (ales între timp Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române)** amintim pe **ÎPS Laurenţiu Streza**, Mitropolitul Sibiului, **ÎPS Teofan al Olteniei**, pe Arhiepiscopul Albei **ÎPS Andrei Andreicuţ** şi pe **ÎPS Teodosie Arhiepiscopul Tomisului**. Deci **se poate spune că există un curent antiecumenist în Biserica Ortodoxă şi că acesta este destul de puternic, în ciuda faptului că Patriarhul Daniel încearcă să minimalizeze acest lucru, ca şi opoziţia monahismului românesc, dealtfel**.*

Nici după poleiala festivistă care a îmbrăcat manifestările de la Sibiu lucrurile nu par a funcţiona cum şi-ar dori promotorii rătăcirii ecumeniste, nemulţumirile şi divergenţele răzbătând din declaraţiile unora dintre participanţi, chiar dacă acestea au fost îmbrăcate într-un limbaj diplomatic. Astfel, Episcopul *Wolfgang Huber, Preşedintele Consiliului* Bisericii *Evanghelice din Germania şi-a exprimat nemulţumirea faţă de modul în care este ,,abordată chestiunea botezului'' spunând că ,,Bisericile noastre ar trebui să găsească o expresie comună, asumată de toţi şi care să-i atragă pe toţi cei care doresc să se apropie de credinţă''. Cardinalul catolic Walter Kasper, preşedintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unităţii Creştine a căutat să atenueze duritatea afirmaţiei Papei Benedict al XVI-lea care spusese că Biserica Romei este ,,singura biserică deplină'', în timp ce Bisericile Ortodoxe nu sunt decât ,,biserici locale sau particulare''. Cardinalul Kasper a arătat că prin citarea documentului emis de Congregaţia pentru Doctrina Credinţei (varianta modernă a inchiziţiei) papa nu a vrut decât să ,,dovedească adevărul'' şi a relevat că ,,diferenţele nu se referă la creştinism sau mântuire, ci la transmiterea corectă a mântuirii şi la biserica văzută''.*

*Însă, de departe, cel mai tranşant s-a arătat reprezentantul Patriarhului Alexei al II-lea al Rusiei, ÎPS Kiril, Mitropolitul de Smolesck şi Kaliningrad, care într-o conferinţă de presă a afirmat că: ,,Ne confruntăm cu **o criză a mişcării ecumenice**, cu o nouă sciziune a familiei creştine. Aceasta din cauza faptului că nu avem o percepţie comună asupra moralei creştine. Care este mesajul cu privire la păcat? Aceasta este o grijă majoră pe care vreau să o împărtăşesc cu dvs.'', adăugând că nu este sigur că îşi va pune semnătura pe documentul final al Adunării Ecumeniste de la Sibiu.*

*Document care cuprinde zece recomandări, care va fi trecut în Carta Ecumenică şi constituie **liniile directoare pentru*** **Bisericile** ***din Europa în următoarea perioadă de timp**. Aceste*

[34] Prof. Dr. Adrian Botez, în art. Ecumenism new-age-manelist, la Sibiu, rev. Rost, Nr. 56 / octombrie 2007, pp.57-58.

zece recomandări sunt:

1. Recomandăm reînnoirea misiunii noastre ca şi creştini şi ca biserici, de a Îl proclama pe Hristos ca Lumina şi Salvatorul Lumii;

2. Recomandăm să se continue discuţiile privind recunoaşterea botezului, fiind conştienţi de importantele realizări pe această temă în mai multe ţări şi fiind conştienţi de faptul că această chestiune este strâns legată de înţelegerea euharistiei;

3. Recomandăm să se găsească modalităţi de a identifica experienţe care să ne unească: să ne rugăm unul pentru celălalt, pelerinaje ecumenice, studierea teologiei în comun, iniţiative sociale şi diaconice comune, proiecte culturale şi sprijinirea vieţii societăţii pe baza valorilor creştine;

4. Recomandăm întreaga participare a întregului popor al lui Dumnezeu şi la această adunare, în particular să ţinem cont de apelul tinerilor, al bisericilor, al minorităţilor etnice şi al persoanelor cu dizabilităţi;

5. Recomadăm ca bisericile noastre să recunoască că migranţii străini nu sunt doar beneficiari ai grijii creştine, ci şi ei pot să joace un rol activ în viaţa bisericii şi în a societăţii. Să oferim o mai bună îngrijire pastorală migranţilor, celor care cer azil şi refugiaţilor şi să promovăm drepturile minorităţilor etnice în Europa, în mod special al romilor;

6. Recomandăm să implementăm în continuare Carta Ecumenică ca un ghid stimulator pentru călătoria noastră ecumenică în Europa;

7. Recomandăm creştinilor din Europa să sprijine obiectivele de dezvoltare ale Naţiunilor Unite ca un pas urgent înspre stoparea sărăciei;

8. Recomandăm să aibă loc un proces consultativ care să pună accent pe justiţia ecologică în contextul schimbărilor climaterice. ***Recomandăm responsabilitate europeană pentru o evoluţie justă a globalizării****;*

9. Recomandăm susţinerea iniţiativelor de anulare a datoriilor Africii şi un comerţ cinstit;

10. Recomandăm ca perioada între 1 septembrie şi 4 octombrie (2007 – n.red) să fie dedicată rugăciunii pentru protecţia Creaţiei şi a promovării unui stil de viaţă sustenabil care să combată modificările climaterice.

Manifestările s-au desfăşurat sub semnul **luminii** ***(masonice oare?).*** *Astfel acestea au început şi s-au desfăşurat sub tematica ,,Lumina lui Hristos luminează tuturor. Speranţă pentru înnoire şi unitate în Europa'', iar încheierea s-a făcut sub sloganul ,,Sărbătoarea luminii''. Aceasta a presupus o defilare, cu iz păgân, cu torţe şi drapelele ţărilor participante şi cu* toacă. *Şocantă, de-a dreptul, este declaraţia organizatorului marşului, pastorul romano-catolic Attila Nagy, care a spus:* ***,,Această procesiune reprezintă intrarea Luminii în întuneric. Lumina este simbolul lui Hristos…''*** [35]

*

Dacă politic şi economic ne bucurăm, mai mult sau mai puţin, că am intrat în Uniunea Europeană, preţul pe care trebuie să-l plătim ne aduce mari mâhniri. Căci se pare că ne afectează profund şi credinţa noastră ortodoxă prin care am dăinuit atâta vreme ca români şi prin care, mai important ne mântuim. […] De mai bine de jumătate de secol curentul ecumenist îşi împrăştie molima în lume şi la noi în ţară, iar acum vine cu toată puterea. […]

În toată istoria ţării noastre nu s-a pomenit o aşa abatere de la credinţă. *Nici chiar primirea papei nu o egalează, deşi se înscrie pe aceeaşi linie. Ortodoxia noastră este apostolică, ne-a individualizat şi ne-a dat viaţă, ne-a apărat de turci, de austro-ungari, a creat o tradiţie cerească pe aceste meleaguri. N-am fost niciodată sprijiniţi de Occident, dimpotrivă am fost folosiţi, părăsiţi şi*

[35] Silviu Aroneţ, în art. Adunarea Paneretică de la Sibiu a fost plătită din banii creştinilor ortodocşi, rev. Gând şi Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) septembrie – octombrie 2007, pp.4-9.

<u>chiar cuceriţi.</u>

E rea această tradiţie ortodoxă, de vrem să o părăsim? Nu e românească? Mai mult, nu este de la Dumnezeu? Ne-a înşelat vreodată? *Nu suntem împotriva aderării la Uniunea Europeană, pentru că e o circumstanţă politică şi economică, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem verticalitatea spiritualităţii noastre. Altfel ne desfiinţăm singuri, ne aplatizăm, cu efecte atât spirituale, cât şi materiale.*

Sigur că o verticalitate spirituală deranjează pe ceilalţi parteneri de dialog şi vor căuta să ne doboare. Acest lucru îl au în vedere <u>acuzaţiile de fundamentalism, de înapoiere, bigotism şi lipsă de deschidere, de cooperare</u>. Aceste acuzaţii pot fi aduse musulmanilor care se impun prin forţă, religiilor păgâne, care au rămas la un nivel primitiv, dar Ortodoxia nu are nimic din aceste defecte.

O cunoaşteţi şi ştiţi că nu păcătuieşte cu nimic. Sigur pot exista manifestări de habotnicie şi îndârjire nepotrivite, dar nu trebuie să le confundăm cu adevărata credinţă. Există o credinţă incipientă, care trebuie păzită cu orice preţ, şi una deplină, duhovnicească, care îl păzeşte pe cel ce o are. Puţini sunt cei care o au pe cea deplină – sfinţii – şi aceştia trebuie urmaţi. Şi nici unul dintre ei nu a făcut compromisuri! […]

Decăderea lumii e mai grea decât pare. <u>Pacea între oameni vine prin eliminarea lumescului şi a împătimirii.</u> De aceea Hristos spune: ,,N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie; să despart pe tată de fiu şi pe mamă de fiică… şi duşmanii omului vor fi casnicii lui'' (Matei 10, 34-36), care-l vor atrage la rău. <u>Aşadar e bună şi necesară zgândărirea şi scoaterea răului din şi dintre noi şi numai apoi vom ajunge la pace.</u>

În fine Ortodoxia nu este civilizatoare pentru că ***civilizaţia înseamnă putrejune, făţărnicie****.* ***Ortodoxia are rezolvarea celor mai adânci probleme umane care decurg din păcat, din pierderea legăturii cu Dumnezeu. Viziunea ortodoxă asupra omului şi a lumii este pătrunsă de adevăr şi lumină şi nu acceptă părtăşia cu minciuna şi întunericul.*** *Pacea lumii porneşte de la sănătatea oamenilor şi în primul rând de la buna lor aşezare sufletească. Cei ce nu acceptă să se curăţească pe ei înşişi sufleteşte vor fi vrând-nevrând o pacoste, o neghină. Cei ce se primenesc sufleteşte prin nevoinţa credinţei vor fi fii ai păcii pe pământ şi moştenitori ai împărăţiei cerurilor. Pentru că nimeni nu va voi să scape de patimile sale dacă nu va privi spre viaţa veşnică de după moarte, dacă nu va nădăjdui în roade netrecătoare. Ori* ***civilizaţia înseamnă închiderea omului în lumea aceasta, în deznădejde, în neputinţă****. <u>Dacă noi am primit cheile împărăţiei cerurilor, suntem vinovaţi de moarte dacă nu intrăm în ea şi nici pe alţii nu-i lăsăm prin ascunderea adevărului şi făţărnicirea credinţei.</u>*

<u>Atitudinea ortodoxă care se impune acum este de a nu ne ruşina de Hristos şi de Evanghelie. Orice concesie este trădarea credinţei, apostazie şi trebuie tratată ca atare. De aceea se impune ca cei cu cuget ortodox să nu pomenească la slujbă pe episcopii care vor lua (au şi luat – n.red) parte la această întrunire ecumenistă de la Sibiu şi să se dezică de toţi ecumeniştii, aşa-zişii reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe…</u> [36]

*****

Amintim că încălcarea hotărârilor primelor două sinoade, de la Niceea şi Constantinopol, în care s-au alcătuit cele douăsprezece capete ale Crezului, aruncă asupra celor ce nu mărturisesc drept Crezul ortodox anateme de nedezlegat. <u>Chiar dacă Patriarhul Athenagoras, împreună cu Papa Paul al VI-lea, la 7 decembrie 1965 au</u> <u>ridicat</u> *<u>reciproc anatemele din 1054,</u>* ***<u>lucrurile nu au revenit la starea dinaintea schismei</u>*** *<u>şi nicidecum nu se poate reveni la</u>* <u>Potirul comun</u> *<u>atâta timp cât papismul ţine la aceleaşi deosebiri dogmatice, canonice şi cultice ce au provocat Schisma şi, mai mult, cu cât în acest timp au apărut</u>* <u>dogme</u> *<u>catolice noi, mai grave şi mai depărtate de învăţătura apostolică.</u> […]*

---

[36] Ierom. Lavrentie, în art. **<u>Atitudinea ortodoxă care se impune acum este de a nu ne ruşina de Hristos şi de Evanghelie. Orice concesie este trădarea credinţei, apostazie şi trebuie tratată ca atare</u>**, în rev. cit., pp.5-6.

Dar cine mai mărturiseşte astăzi, asemenea celor din vechime, Ortodoxia? *De aceea ecumenismul nu a apărut în veacul al XVIII-lea ci cu o sută de ani mai târziu, atunci când* ***mai-marii ortodocşi au spus da ereziilor Apusului*** *[…] Dar dacă toate sunt* biserici *ale lui Hristos de ce catolicismul s-a desprins de Ortodoxie iar protestantismul de catolicism? Atunci toţi Sfinţii Părinţi, Mucenici şi Mărturisitori care au murit pentru Ortodoxie au fost cei mai nenorociţi oameni!* ***Toţi mărturisitorii care au înfundat temniţele austro-ungare şi comuniste, care au luptat, au făcut minuni şi şi-au vărsat sângele pentru ca ortodoxia să nu se unească cu catolicismul oare nu au mers la moarte pentru Hristos? De ce Mucenicii şi Mărturisitorii credinţei sunt văzuţi astăzi, în ochii*** **teologilor** ***ortodocşi moderni ca nişte fanatici răzvrătiţi şi ieşiţi din minţi care nu au de loc dragoste pentru*** **fraţii** ***eretici?!*** *[…]*

La Constantinopol trădătoarea unire a fost proclamată oficial la 12 decembrie 1452, când Patriarhul unionist Grigorie III Mammas a slujit cele sfinte împreună cu legatul pontifical, cardinalul Isidor, având un sobor de peste 300 de preoţi. ***La mai puţin de un an Bizanţul cădea în mâinile musulmanilor*** *[…]*

Vederea ereziilor şi a sectelor ca **biserici surori** ***este foarte înşelătoare deoarece subminează unitatea de credinţă a credincioşilor ortodocşi. Din punct de vedere eclesiologic însă, Biserici surori, după schismă, sunt între ele numai Bisericile Ortodoxe locale, care păstrează şi propovăduiesc neschimbat adevărul de credinţă apostolic.***

Iar roadele acestor teologii eretice s-a văzut mai întâi prin primirea papei ca patriarh al Romei*, în România în anul 1999, iar mai apoi prin venerarea* sfinţilor *apuseni când în luna iunie a anului 2004 mulţime de creştini ortodocşi, în frunte cu ierarhi şi clerici s-au bulucit să se închine bustului de bronz al lui Anton de Padova, înlăuntrul căruia se găsea o limbă neputrezită, îmbrăcată în argint, idolul fiind plimbat în procesiuni prin biserici ortodoxe. [Note: Limba lui Anton de Padova adevereşte puterea afuriseniei de către Sfintele Soboare ale Ortodoxiei, mădularul rămas neputrezit fiind chiar limba cu care a hulit pe Hristos. Este bine de ştiut că* ***după Marea Schismă, semnele văzute ale harului au încetat în Apus: catolicii nu mai au sfinţi, mărturie dând lipsa sfintelor moaşte,*** **aghiasma** ***catolicilor se strică şi lumina de la Ierusalim nu vine la*** **paştele** ***catolic****.]* [37]

*

Europei (Apusene) i se datorează apariţia unui şir de instituţii şi acţiuni anticreştine, cum ar fi: Cruciadele, Inchiziţia, comerţul cu sclavi, colonialismul. Asupra acesteia apasă tragica ei divizare prin ruptura Protestantismului, prin catastrofalele războaie mondiale, prin umanismul antropocentric şi ateismul ei. Toate acestea sunt consecinţele deviaţiilor teologice ale Romei de la Ortodoxie. Ereziile papale şi cele protestante, inventate una după alta, au îndepărtat din lumea occidentală pe Hristos cel smerit al Ortodoxiei şi în locul Lui l-au instalat pe omul modern. *Sfântul Episcop Nicolae [Velimirovici] al Ahridei şi Zitei (Ohridei şi Jiciei – n.red.) scria din Dachau:* „Aşadar, ce este Europa? Papa şi Luther… Aceasta este Europa în nucleul ei, din punct de vedere ontologic şi istoric'' *[…]*

De aceea, din dragoste pentru Ortodoxia noastră, cu durere pentru unitatea Bisericii şi urmărind păstrarea fără inovaţii a Credinţei Bisericii, proclamăm în toate direcţiile cele hotărâte în Sinaxa Extraordinară Dublă a Sfintei Comunităţi a Sfântului Munte (Athos, din Grecia – n.a.) din 9/22 aprilie 1980:

„Credem că Sfânta noastră Biserică Ortodoxă este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească a lui Hristos, care are plinătatea harului şi a Adevărului şi pentru aceasta are succesiunea apostolică neîntreruptă. Dimpotrivă, <<bisericile>> şi <<confesiunile>>

[37] Ierom. Visarion Moldoveanu, în art. „Pecetluirea'' Sfântului Sinod de la anul 1583 (sau un îndreptar de mărturisire ortodoxă - II), în rev.cit., pp.7-9.

Apusului au denaturat în multe locuri credinţa Evangheliei, a Apostolilor şi a Părinţilor, sunt lipsite de harul sfinţilor, de Tainele adevărate şi de succesiunea apostolică…

Dialogul cu eterodocşii nu este condamnabil în măsura în care are ca obiectiv să-i informeze pe aceştia asupra Credinţei Ortodoxe, astfel încât să se reîntoarcă la Credinţa Ortodoxă, atunci când aceştia vor accepta iluminarea dumnezeiască şi li se vor deschide ochii.

Dialogul teologic în nici un caz nu trebuie să fie însoţit de rugăciuni în comun, de participări la adunările liturgice şi cultice, precum şi de alte acţiuni care pot da impresia că Biserica noastră Ortodoxă îi acceptă pe romano-catolici ca pe o Biserică deplină şi pe Papă ca pe episcopul canonic al Romei. Astfel de acţiuni îi înşală şi pe creştinii ortodocşi şi pe cei romano-catolici, creându-le impresia greşită că aceasta este părerea pe care o are Ortodoxia în ceea ce-i priveşte…

Cu harul lui Dumnezeu, Sfântul Munte, ca şi poporul ortodox al Domnului, rămâne statornic în Credinţa Sfinţilor Apostoli şi a Sfinţilor Părinţi şi din iubire faţă de eterodocşi, care sunt ajutaţi în mod substanţial atunci când ortodocşii, prin poziţia lor ortodoxă consecventă, le descoperă gravitatea bolii lor spirituale şi modul vindecării lor.

Încercările nereuşite de unire ale trecutului ne învaţă că o unire permanentă şi după voia lui Dumnezeu, în Adevărul Bisericii, presupune o pregătire şi o cale diferite de cele urmate în trecut şi, după cum se vede, sunt urmate şi astăzi.’’ [38]

Semnează:
Toţi Reprezentanţii şi Întâistătătorii celor douăzeci de Sfinte Mânăstiri ale Sfântului Munte Athos reuniţi în Sinaxă.

---

[38] Art. **Părinţii Athoniţi osândesc rătăcirile vremii**, în rev.cit., pp.15-16.

ECUMENISMUL ŞI MASONERIA.
DESPRE UN PROIECT GLOBAL MASONIC SAU DESPRE MAREA EREZIE APĂRUTĂ ÎN VREMURILE NOASTRE

Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae († 1993).

*''Eu nu prea sunt pentru ecumenism; socotesc că **ecumenismul este produsul masoneriei**; iarăşi vor să relativizeze credinţa adevărată. A avut dreptate Biserica zicând că nu prea suntem uniţi. **Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică şi Biserica Ortodoxă nu sunt două surori.** Nu există decât un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decât un singur trup, adică o singură Biserică. Deci noţiunea de Biserici surori este improprie.''*

,,Au venit odată şi aici, la un congres al ecumeniştilor. Şi unul dintre reprezentanţii lor a susţinut ideile socialiste. Eu i-am combătut şi vorbeam mereu de Hristos. Iar mă întrebau: ''De ce tot vorbiţi de Hristos? Aici este vorba de altceva, nu de Hristos.'' S-au supărat teribil şi. După ce am plecat, m-au criticat foarte tare pentru că vorbeam de Hristos şi nu de probleme de-astea sociale. De ce să mai stau de vorbă cu ei care au făcut femeile preoţi, sunt de acord cu homosexualii, nu se mai căsătoresc…'' (interviu preluat din Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999)

*,,Lupta catolicismului n-a avut o bază spirituală, creştină, aşa cum a fost cea din Rusia sau cea de la noi. Ne acuză Todea că suntem Biserica trădătoare. **Două mii de preoţi ortodocşi au stat în închisoare. Eu am fost în închisoare şi n-am văzut nici un preot unit.** Toţi s-au făcut ortodocşi sau au intrat în diferite întreprinderi în care făceau pe turnătorii.'' (Omagii părintelui Dumitru Stăniloae, Ed. MMB, 1994)*

*,,Caracteristica fundamentală a creştinismului, care constă în surparea zidului despărţitor dintre Dumnezeu şi oameni […] e înlăturată în **catolicism** într-o nouă formă. Sobornicitatea creştină, însăşi Biserica, trupul tainic al lui Hristos, e desfăcută din îmbrăţişarea iubirii atotprezente a lui Iisus Hristos şi transformată într-o **societate pur laică** (secularizată, înstrăinată tot mai mult faţă de Dumnezeu – n.a.). […] Iisus are o comunitate numai cu un anumit punct al spaţiului şi numai cu o persoană, cu papa în Vatican. […] Tot ce contează e dependenţa juridică de o persoană omenească. Misticul e transformat în juridic, viaţa în Biserică devine o preocupare de bună şi uniformă orânduială juridică. Cuvintele religioase nu mai exprimă de aceea nici ele misterul unor experienţe religioase directe, ci devin termeni juridici şi raţionalişti, de precizări pozitiviste, pământeşti.'' (Ortodoxie şi românism, pp.100-101)* [39]

*

Părintele arhimandrit Arsenie Boca († 1989). *,,Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhierei, preoţi de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiţie, la Dogmele şi Canoanele Sfinţilor Părinţi ale celor şapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu!'' (Talanţii împărăţiei, p.197)*

Părintele Cleopa Ilie de la M-rea Sihăstria († 1998). *,,Mi-au pus întrebări despre unitatea Bisericilor, că ei vor să unească Bisericile şi să facă, precum a zis Mântuitorul, o turmă şi un păstor. Domnule director, i-am zis, biserica dumneavoastră, protestantismul, este suspendat în aer. N-are temelie! – Dar de ce, părinte? – Unde vi-i Sfânta Tradiţie? Unde-s Sfintele Canoane? Unde-i practica Bisericii de 2000 de ani? Aţi desfiinţat totul şi acum vreţi să vă apropiaţi de noi? Este imposibil! Noi de-abia avem puncte comune cu catolicii, darămite cu protestanţii. Ei sunt la foarte mare distanţă de*

[39] ***Mărturisirile Sfinţilor Părinţi împotriva ereziei numită ecumenism*** (broşură), pp. 52-54.

noi, au numai două Taine, şi acelea nu ca taine, ci numai ca simboluri: Botezul şi Cina Domnului. La Cina Domnului fac o masă comemorativă cu pâine şi cu vin în cinstea lui Hristos, dar nu mai cred că se preface pâinea şi vinul în Trupul şi Sângele Domnului. N-am când să spun discuţia de acolo că-i mult de spus.''

La întrebarea ,,- Cum vedeţi unirea Bisericilor?'', Părintele răspunde: ''Fraţilor, ***unirea Bisericii nu este lucru omenesc ci dumnezeiesc****. Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: să punem post şi rugăciune către Dumnezeu şi când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca Sfinţii Apostoli. Asta e lucrarea Duhului Sfânt. Iar dacă va veni Duhul Sfânt când îl cerem cu post şi rugăciune, când va veni la toate minţile arhiereilor catolici şi ortodocşi, va fi aceeaşi gândire: Hai să ne unim că n-au fost la început două Biserici ci una singură. Deci asta să cerem de la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privinţele… Iar dacă este vorba să se creadă, să se facă unitate de credinţă, atunci numai Domnul ştie… Noi, nu.''*

''Aţi văzut la primii voievozi creştini ai românilor, de când sunt cele trei ţări române, Moldova, Muntenia şi Ardealul, toţi au fost ortodocşi… Ştefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrân nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; ***nebunii ăştia au venit acum****.* ***Nici o sectă nu exista în ţara noastră pe atunci. Aceştia vin din străinătate, plătiţi de masoni, să ne strice dreapta credinţă şi originea noastră de popor ortodox*** *[…]. Să ţineţi credinţa care aţi supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să ţineţi credinţa pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luaţi după slugile satanei care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe proşti şi pe nelămuriţi în credinţă, să rupă unitatea în sufletul poporului român şi vor să facă cele mai mari erezii şi nebunii în ţara aceasta. Păziţi-vă de aceştia! Au case de rugăciuni dar acolo e casa satanei.*

(Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999) [40]

*

Cucernicul Părinte Gheorghe Calciu. *,,Înţelegerea ecumenică de unire şi armonie a lumii este de fapt o formă a mişcărilor internaţionaliste pe plan religios, în care se încearcă desfiinţarea naţiunilor, instituirea unor guverne mondiale, pe care nimeni nu le-a uns şi care urmăresc doar gloria lor, buna lor viaţă şi satisfacerea dorinţei de a conduce popoarele.* ***Ecumenismul acesta este în sine o acţiune diabolică spre ceea ce este Biserica şi care sunt adevăraţii ei membri. Se confundă identitatea Bisericii cu alte tradiţii umaniste şi se gândeşte că Biserica este fragmentată şi despărţită, dar mai mult se ignoră singura cale de mântuire a Bisericii.''***

,,Papistaşii nu au preoţie, nici taine… Vaticanul nu este biserică, ci un sistem politico-economic situat în afara Bisericii, iar papa cu toţi ''clericii'' Vaticanului nu sunt urmaşi ai Apostolilor, nu au predania şi succesiunea apostolică… Papistaşii sunt francolatini, iar pe deasupra şi eretici. Papismul se află în afara Bisericii… şi pentru că în afara Bisericii nu există Taine, pentru aceasta clericii papistaşilor şi însuşi papa, pentru noi ortodocşii, nu au preoţie, adică au fost tăiaţi de la succesiunea apostolică. Dacă se va pierde Credinţa Ortodoxă, atunci nu va mai exista nici Biserică, nici Dumnezeiasca Euharistie… Părinţii Bisericii din veacul al VIII-lea observaseră că papismul, sub influenţa francilor, a schimbat teologia ortodoxă şi astfel nu mai făcea parte din Biserica Ortodoxă care păzea în întregime adevărul revelat. De aceea, papa nu mai era pomenit în Diptice.'' (Cugetul Bisericii Ortodoxe, Cap.I) [41]

*

Arhimandrit Gheorghios Kapsanis, egumenul M-rii Grigoriu, Athos. *,,Ce este ecumenicitatea? Bisericile Ortodoxe din întreaga lume sunt organizate, din punct de vedere*

---

[40] Ibidem, pp.54-58.
[41] Ibidem, pp.61-62.

administrativ, în Biserici locale sub conducerea unor sinoade locale, respectiv patriarhii. Toate bisericile locale sunt organizate la rândul lor sub forma unui sinod ecumenic din care fac parte reprezentanţi ai tuturor Bisericilor Ortodoxe locale.

Ce este ecumenismul? Ecumenismul în schimb, este o formă instituţională prin care, sub numele păcii şi unităţii, sunt adunate la un loc toate religiile lumii precum evrei, musulmani, budişti care nu cred în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, şi unde se dezbat probleme economice, politice, sociale, culturale etc. Ecumenismul caută prin toate acestea să se impună ca noua religie a viitorului. *Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică, adică sobornicească.* ***Una este însă ecumenicitatea şi alta este ecumenismul. Biserica Ortodoxă*** *este* ***ecumenică, dar nu ecumenistă****. Ea rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătăţii Bisericii şi se propune şi celorlalţi, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepţiile omeneşti. Aşadar Biserica noastră Ortodoxă este ecumenică şi deoarece întreaga lume are nevoie cu adevărat de ecumenicitatea ei, este necesar ca ea să se menţină ecumenică şi să nu cadă în ecumenism. Iar aceasta nu numai pentru a-şi păstra ecumenicitatea ei, ci şi pentru a ajuta cu adevărat lumea.*

Un rol important în mişcarea ecumenică îl are **teoria ramificaţiilor** *care este o* ***erezie eclesiologică*** *promovată în cercurile teologice aşa-zis moderniste, a cărei esenţă este că toate confesiunile creştine existente în momentul actual sunt văzute ca ramuri egale ale unei singure Biserici a lui Hristos şi care deţin în mod egal harul Sfântului Duh şi Adevărul Divin. La baza acestei învăţături eretice stă interpretarea incorectă a procedurilor canonice privind primirea în Biserică a ereticilor şi schismaticilor.'' (Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999) […]*

Cuviosul Ghenadie Sholarios, Patriarhul Constantinopolului (sec. XV). *O, bieţii de voi care vedeţi ce se-ntâmplă în jurul vostru şi în vreme ce robia vă este tot mai aproape, vă lepădaţi de credinţa părinţilor voştri şi primiţi fărădelegea! Nu mă voi lepăda nicicând de tine, iubită Ortodoxie, şi n-am să te ascund Sfântă Predanie, câtă vreme duhul meu mai sălăşluieşte în trupul acesta.'' (Sinodul de la Ferrara-Florenţa, Ed. Scara, 2002, p.161)* [42]

*

A mai rămas de cercat un singur lucru: Trupul Bisericii, cel din care şi noi facem parte. Iată de ce pentru împuţinarea noastră sufletească, Dumnezeu a lăsat o aşa întreită ispitire acestor veacuri din urmă: încălcarea predaniilor strămoşeşti, lăsarea slujirilor sfinte şi alăturarea ereticilor, sau într-un cuvânt: ***ecumenismul****.*

Perfidia cu care se înrădăcinează zi de zi în viaţa noastră mentalitatea noului veac este de negrăit. Sub masca umanismului iubitor numai de om şi nu de Dumnezeu, ecumenismul este raiul desfătărilor religioase şi a împăciuirilor sacerdotale ce doreşte în puternica lui înşelare să instaureze împărăţia omului eretic pe acest pământ. Ispita cea mare e că vicleanul duh râvneşte la a ne face simpli figuranţi în Ortodoxie şi lucrători pentru templul babilonic, pentru împărăţia de carne şi neoane a acestei lumi.

Cine doreşte o nouă religie, cine vrea să se-nchine într-o nouă Biserică, cine vrea o singură stăpânire sub un singur stăpân? Orice ortodox cunoaşte răspunsul la această întrebare: numai înainte-mergătorii Antihristului! Priviţi cu luare aminte la calea Bisericii de până acum, citiţi cuvintele Părinţilor, spovediţi-vă la duhovnici încercaţi şi veţi deosebi duhurile ce se muncesc a ne rupe din via Bisericii şi de a ne altoi pe mărăcinii lipsiţi de adevăr şi de mântuire.

Înainte de a face orice judecată în cele ale credinţei, se cuvine a nu trece cu vederea peste cuvintele celor care mai înainte de noi au ştiut să poarte ,,lupta cea bună'' şi să biruiască până la capăt. Sfinţii Prooroci, Evanghelişti, Apostoli, Mărturisitori şi Cuvioşi din toate timpurile şi toate

[42] Ibidem, pp.58-64.

locurile sunt într-un cuget când grăiesc despre Ortodoxie şi despre apărarea ei. Este cugetul Bisericii Strămoşeşti celei peste veacuri vie şi nemuritoare, luminoasă şi înfloritoare, este hrana din care s-au alăptat toţi cei ce au vieţuit într-însa, sunt cuvintele aceluiaşi izvor.

Popor ortodox, păstraţi credinţa străbună în care aţi fost crescuţi, păstraţi predaniile părinţilor şi strămoşilor noştri, păstraţi neatinsă comoara ce aţi primit-o de la sfinţii cei din veac. Nu vă depărtaţi de la izvorul de viaţă al Bisericii, căci ea vă va ajuta să luptaţi împotriva vicleniilor, să vă păstraţi şi să înmulţiţi darurile Duhului Sfânt primite la Botez şi să vă mântuiţi sufletul şi neamul.

Părinţilor şi fraţilor ortodocşi, cele citite sunt doar o picătură din mulţimea cuvintelor pe care Sfinţii Părinţi le-au mărturisit până la noi, împotriva celor ce voiau a strica Credinţa Ortodoxă lăsată de Mântuitorul Hristos şi de Sfinţii Apostoli. Înţelegeţi şi vedeţi că doar Biserica Ortodoxă este lăsată de Mântuitorul Hristos şi de Sfinţii Apostoli. Înţelegeţi şi vedeţi că doar Biserica Ortodoxă se ocârmuieşte după cele şapte Soboare, doar Biserica Ortodoxă păstrează neschimbate scrierile Sfinţilor Părinţi, doar în Biserica Ortodoxă se ţin slujbele primelor veacuri, şi pentru aceea doar Biserica Ortodoxă e mereu nouă şi înnoită de harul Duhului Sfânt.

Fiţi încredinţaţi că doar cei ce se luptă pentru Biserică vor rămâne în Ortodoxie, doar cei ce vor mărturisi învăţătura Bisericii vor aduce dreapta-slăvire lui Dumnezeu, doar acei ce vor lucra toate din dragoste de Biserică, Însuşi Hristos îi va dărui Ortodoxiei Sale drept temple vii ale Duhului Sfânt şi se vor bucura de vederea luminii line a sfintei slave, pregustând încă de aici împărăţia cerurilor.

Fericiţi vom fi de toţi sfinţii de vom lucra în adevăr mântuirea, căci învăţătura lor ne învaţă să alegem între ORTODOXIE SAU MOARTE! [43]

*

Canonul 10 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Dacă cineva s-ar ruga, chiar şi în casă cu cel afurisit (scos din comuniune) acela să se afurisească.''*

Canonul 45 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-a permis acestora să săvârşească ceva ca şi clerici (să săvârşească cele sfinte), să se caterisească.''*

Canonul 46 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Episcopul sau presbiterul care primesc botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înţelegere poate să fie între Hristos şi Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?''*

Canonul 64 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească şi să se afurisească.''*

Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea ~ *,,Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult absurdităţi decât binecuvântări.''*

Canonul 15 al Sinodului al Nouălea din Constantinopol (861) ~ *,,Cei ce propovădiesc public eresul sau îl învaţă în Biserici, să fie îndepărtaţi de comuniunea cu credincioşii şi afurisiţi, ca unii ce fac schismă şi sfărâmă unitatea Bisericii.''* [44]

*

Matei 7:15 ~ *,,Luaţi-vă aminte de proorocii mincinoşi, care vin către voi în veşmintele oilor, iar dinăuntru sunt lupi răpitori.''*

Matei 24:24 ~ *,,Că se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi minuni, cât să înşale, de va fi cu putinţă, şi pre cei aleşi.''*

---

[43] Monahul Conon Românul, în Precuvântarea lucr.cit., pp.3-6.

[44] Citate scripturistice ce vădesc apostazia acestui veac, preluate din Biblia de la 1688, lucr.cit., pp.13-15.

Faptele Apostolilor 5:29 *~ ,,Şi răspunzând Petru şi apostolii, ziseră: «**<u>A asculta trebuie pre Dumnezeu mai mult decât pre oameni.</u>**»'' […]*

Galateni 1:8 ~ *,,Ci măcar de noi sau înger din cer va binevesti vouă afară de ce am vestit vouă, anathema să fie!''*

Efeseni 4:5 ~ *,,<u>Este un Domn, o Credinţă, un Botez.</u>'' [...]*

Tit 3:9-10 ~ *,,Iar cele nebune cercări şi graiuri de neamuri şi pricini şi sfădiri de lege, părăseşte-le, pentru că sunt nefolositoare şi deşarte. Pre omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, părăseşte-l, ştiind că s-a îndărătnicit unul ca acela şi păcătuieşte, fiind singur de sine osândit.''*

Iacov 2:10 ~ *,,Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greşi într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat faţă de toate poruncile.'' […]*

Petru 1:20-21 ~ *,,Dar mai înainte de toate, trebuie să ştiţi că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuieşte după socotinţa fiecăruia. Pentru că <u>niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au grăit, purtaţi fiind de Duhul Sfânt</u>.''*

I Ioan 4:1 ~ *,,Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume.''*

II Ioan 4:6 ~ *,,Noi de la Dumnezeu suntem; acela ce ştie pre Dumnezeu aude pre noi; carele nu iaste de la Dumnezeu nu ascultă pre noi (apostolii).''* [45]

*

Sinodul de la Constantinopol din anul 1724. *,,Cei care vor dezerta de la Ortodoxie şi vor părăsi părinteştile şi dreptele dogme ale credinţei şi Predaniile obşteşti ale Bisericii şi vor decădea şi se vor îndepărta cu inovaţii şi cu credinţe absurde şi cu obiceiuri eterodoxe şi vor falsifica şi vor măslui adevărul Ortodoxiei, aceştia nici nu mai sunt, nici nu se mai numesc creştini cu adevărat, ci se taie şi se despart de totalitatea mădularelor Bisericii şi a creştinilor, ca nişte eterodocşi şi inovatori şi se izgonesc afară din sfântul staul ca nişte oi râioase şi mădulare putrede.'' […]*

Avva Pamvo (sec.V). *,,Că iată îţi zic ţie fiule, vor veni zile când vor strica creştinii cărţile Sfintelor Evanghelii şi ale Sfinţilor Apostoli şi ale dumnezeeştilor Prooroci, ştergând Sfintele Scripturi şi scriind tropare şi cuvinte elineşti. Şi se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta.'' […] Şi a zis bătrânul: ,,Fiule în acele zile cel ce îşi mântuieşte sufletul său mare se va chema în împărăţia cerurilor.'' (Patericul Egiptean, pg.209 cuv.15) […]*

Sfântul Efrem Sirul († 379). *,,<u>Vai acelora care se întinează cu blasfemiatorii eretici. Vai acelora care batjocoresc Dumnezeieştile Scripturi! Vai de cei câţi murdăresc sfânta credinţă cu eresuri sau încheie vreo înţelegere cu ereticii!</u> […] <u>Să fugi de purtarea familiară faţă de schismatici şi eretici!</u> Mai mult, să te fereşti de erezia acelora care îl despart în două pe unicul nostru Domn Iisus Hristos! Aceştia cred în chip contrar celor 318 Sfinţi Părinţi care s-au întrunit la Niceea.''*

''Pe eretici, ca pe nişte blasfemiatori şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, Scriptura nu i-a numit oameni, ci câini şi lupi şi porci şi antihrişti, după cum zice Domnul: Nu daţi cele sfinte câinilor! (Matei 7:6). Şi Ioan zice că mulţi antihrişti s-au arătat (I Ioan 2:18). <u>Pe aceştia deci, nu se cuvine să-i iubim, nici să ne întreţinem cu ei, nici să ne rugăm împreună cu ei, nici să mâncăm împreună, nici să-i primim în casă, nici să-i salutăm, ca să nu ne facem părtaşi faptelor lor celor viclene.</u>''

''Păcatul fără iertare e fapta care se îndreaptă împotriva Duhului Sfânt şi păcatele tuturor ereticilor, pentru că au blasfemiat şi blasfemiază pe Duhul Sfânt. Acestora nu li se va ierta păcatul nici în viaţa aceasta, nici în viaţa ce va să fie, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuşi, de la Care se dă izbăvirea.'' [46]

*

[45] Ibidem, pp.7-12.
[46] Ibidem, pp.15-21.

Sfântul Grigorie Teologul (†389). *,,Unde este evidentă necredinţa, trebuie să preferăm mai bine focul şi sabia şi situaţiile critice şi mâinile tiranilor – şi toate cu dăruire – decât să luăm parte la aluatul păcatului şi să ne unim cu cei care bolesc în credinţă…* ***De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele bunei credinţe ortodoxe decât pacea, când aceasta este unită cu patimile.****''*

Sfântul Ioan Gură de Aur (†407). *,,Dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel şi în credinţa cea adevărată, acel care va schimba chiar cât de puţin în ea, o vatămă pe toată. Căci dacă, pe de o parte, dogma este răstălmăcită, şi înger de ar fi, să nu-l credeţi. Nimic nu foloseşte viaţa virtuoasă, dacă credinţa nu este sănătoasă.'' […]*

Sfântul Chiril al Alexandriei (†444). *,,Dacă cineva schimbă ceva în sfintele şi dumnezeieştile dogme patristice, acest lucru nu trebuie să-l luăm drept clarviziune, ci drept crimă şi abatere de la dogmă şi păcătuire împotriva lui Dumnezeu.''*

Ssfântul Maxim Mărturisitorul (†662). *,,****A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toţi, dar numai cu aceia care cugetă aceleaşi despre buna credinţă ortodoxă. Şi este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău****.'' (Vieţile Sfinţilor din greacă, 21 ianuarie)*

Sfântul Ioan Damaschin (†749). *,,Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtăşire de la eretici, nici să le-o dăm acestora…, ca să nu ne facem părtaşi relelor lor credinţe şi pentru a nu fi condamnaţi împreună cu ei.''*

Sfântul Teodor Studitul (†826). *Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că duşmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci şi cei aflaţi în comuniune cu ei.''*

,,Avem poruncă de la însuşi Apostolul Pavel că, atunci când cineva învaţă ori ne sileşte să facem orice alt lucru decât am primit şi decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice şi locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcând parte din clerul sfinţit. Nici un sfânt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o.'' [47]

*

Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska (†1073). *,,Păzeşte-te, fiule, de cei cu credinţă strâmbă şi de toate discuţiile lor […] Cine laudă o credinţă străină face la fel ca şi cel care-şi huleşte propria credinţă. Cine laudă credinţa sa şi pe cea străină e un făţarnic şi apropiat de erezie… Dacă cineva îţi spune: ,,Credinţa noastră şi a voastră este de la Dumnezeu'', atunci, fiule, răspunde-i aşa: ,,Făţarnicule! Cum pot fi amândouă de la Dumnezeu? Nu ştii ce spune Scriptura:* ***Este un singur Domn, o singură Credinţă, un singur Botez. (Efeseni 4,5)*** *Aşadar, fiule, fereşte-te de aceştia şi întotdeauna apără-ţi credinţa ta! Nu te înfrăţi cu ei, ci fugi de ei şi întăreşte-te în credinţa ta prin fapte bune!... Fiule, chiar dacă va trebui să mori pentru credinţa ta sfântă, du-te cu îndrăzneală la moarte! Aşa au murit şi sfinţii pentru Credinţă, iar acum vieţuiesc întru Hristos.'' (Patericul peşterilor de la Kiev, 1806)*

Sfântul grigorie Palama (†1340). *,,Cei ce sunt în Biserica lui Hristos aparţin adevărului, iar câţi nu aparţin adevărului, nu sunt nici în Biserica lui Hristos.''*

Sfântul Marcu Eugenicul, Mitropolitul Efesului (†1444). *,,Învăţăturile dascălilor apuseni nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredinţat fiindcă sunt înşelătoare.* ***În materie de credinţă ortodoxă nu există concesie.*** *Distrugerea credinţei obşteşti este pierzarea de obşte a tuturor.* ***Chestiunile credinţei orotdoxe nu admit iconomia.*** *Niciodată nu s-au îndreptat cele bisericeşti prin soluţii de mijloc. Între lumină şi întuneric poate cineva să spună că există ceva de mijloc, numit înserare sau amurg; dar intermediere între adevăr şi minciună nu poate nimeni să gândească, oricât*

[47] Ibidem, pp.22-28.

s-ar strădui. Mijloc de împăcare între adevăr şi minciună nu există! În problemele de credinţă nu încape pogorământul şi iconomia, deoarece pogorământul provoacă împuţinarea credinţei. Asta ar fi egal cu a spune: Taie-ţi capul şi du-te unde vrei.''

*,,Noi pentru nimic altceva nu ne-am despărţit de latini, decât pentru că sunt nu numai schismatici, dar şi eretici. Pentru aceasta nu trebuie **nicidecum** să ne unim cu ei!''*

*,,Acela care îl pomeneşte pe papă ca arhiereu ortodox este vinovat şi latino-cugetătorul trebuie considerat ca un trădător al credinţei. Prin urmare, fugiţi de ei, fraţilor, ca şi de împărtăşirea cu ei, pentru că unii ca aceştia sunt apostoli mincinoşi, lucrători vicleni. Nu este altceva de mirare dacă şi ispititorii lui Satana se preschimbă în îngeri ai dreptăţii, al căror sfârşit va fi după faptele lor.'' […] ,,Nu voi face aceasta niciodată, orice s-ar întâmpla! **Nu voi semna niciodată unirea, chiar dacă ar trebui să-mi primejduiesc însăşi viaţa mea!**'' – a răspuns Sfântul Marcu împăratului Bizanţului care căuta să-l înduplece a semna mincinoasa şi trădătoarea unire cu ereticii catolici la sinodul tâlhăresc de la Ferrara-Florenţa, 1438-1439).* [48]

*

Sfântul Cuvios Mucenic Cosma Etolianul (†1779). *,,Evreul (talmudist – n.a.) îmi spune că Hristosul meu e un copil din flori şi Preasfânta Fecioară a mea e o desfrânată, iar Sfânta Evanghelie îmi spune că acest lucru e de la diavolul. Mai am acum ochi să mă uit la evreu? Dacă un om mă ocărăşte, îmi omoară mama, fraţii, copiii, după care îmi scoate ochii, ca şi creştin am datoria să-l iert. Dar să-L ocărască ei pe Hristosul meu şi pe Preacurata Fecioară a mea! Eu nu vreau să-i mai văd, dar domniile voastre cum vă rabdă inima şi mai faceţi afaceri şi tocmeli cu evreii?*

De ce v-am spus acestea, creştinii mei? Nu ca să-i omorâţi pe evrei şi să-i prigoniţi, nu, ci ca să-i plângeţi că L-au lăsat pe Dumnezeu şi s-au dus cu diavolul. V-am spus ca să ne căim acum până mai avem vreme, ca să nu se întâmple să se mânie Dumnezeu pe voi şi să ne lase din mâna Lui şi să păţim şi noi ca evreii şi chiar mai rău.''

,,Pe papa Romei să-l blestemaţi, fiindcă el e cauza.'' ,,Antihristul e unul papa, iar nu altul (adică turcul n.n.) cel care e în capul nostru. Înţelegeţi cine, fără să-i spun numele.'' ,,Noi avem o poruncă ce spune să anatematizăm pe oricine adaugă sau nu crede în ceva mic din cele pe care le-au legiuit Părinţii Bisericii noastre.'' (Stupul Ortodox, 1999)

Sfântul Paisie de la Neamţ (†1794). *,,Au ereticii sunt râmlenii (romano-catolicii) cu al lor papa? Bine ştiu că vei zice că sunt eretici. Şi de vreme ce sunt eretici, precum şi cu adevărat sunt, atunci Sfânta noastră Biserică îi afuriseşte pe dânşii. Şi pe care Sfânta Biserică îi afuriseşte şi eu, împreună cu Biserica, fiul ei fiind, îi afurisesc.''*

Sfântul Nicodim Aghioritul (†1809). *,,Zice încă şi dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea de la început era Cuvântul) <<Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare, ci se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.>> Ci şi sfântul Leon în Epistola cea către Nichita zice: <<Nici un eretic nu dă sfinţenie prin taine.>> Iar Ambrosie în Cuvântul cel pentru cei ce se caterisesc, zice: <<Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfinţeşte>>*

(Tâlcuirea Canonului 46 Apostolic, Pidalionul de la Neamţ de la 1844) [49]

*

Sfântul Ioan de Kronstadt (†1908). *,,Care dintre ortodocşi nu ar dori unirea cu toţi catolicii sau luteranii şi să fie una cu ei în Hristos, o singură Biserică, o singură obşte a celor credincioşi! Care însă, dintre aceste-zise biserici, mai ales dintre întâi-stătătorii numiţi papi, patriarhi, mitropoliţi, arhiepiscopi şi episcopi, xiondzi (numele polonez pentru preot n.n.) sau pateri (numele grecesc pentru*

[48] Ibidem, pp.30-35.
[49] Ibidem, pp.36-41.

preoţi – n.a.) se va învoi să se lepede de rătăcirile sale? Nici unul. Iar noi nu putem să ne învoim la învăţătura lor eretică fără să aducem vătămare mântuirii sufletului nostru. ***Oare se pot uni cele de neunit – minciuna cu adevărul?***

Iezuiţii catolici în folosul papei şi a propriei lor vederi şi scopuri egoiste şi meschine, au pervertit legea conştiinţei şi legea Evangheliei, afirmând că pentru atingerea scopurilor proprii sau a scopurilor religioase, catolicii pot întrebuinţa toate mijloacele nelegiuite: adică şi ca să omoare şi ca să viclenească în tot felul şi să prigonească credinţa ortodoxă, să o numească schismatică şi o credinţă de câini, şi să-i ardă pe ruguri pe ortodocşi, ca pe Hus şi pe alţii.

Neîndoielnice sunt cuvintele Mântuitorului nostru IisusHristos: ***Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea*** *(Matei 12, 30) Catolicii, luteranii şi reformaţii au apostaziat de la biserica lui Hristos – ei nu sunt de un cuget cu noi, nutresc vrăjmăşie împotriva noastră, caută din răsputeri să ne omoare, ne strâmtorează în tot chipul pentru credinţa noastră, ne batjocoresc şi ne fac toate felurile de neplăceri mai ales în aşezările lor cele mai însemnate, ei merg în chip vădit împotriva lui Hristos şi a Bisericii Sale, nu cinstesc de viaţă făcătoarea Cruce, sfintele icoane, sfintele moaşte, nu respectă posturile, strâmbă dogmele credinţei celei mântuitoare. Ei nu sunt cu noi ci împotriva noastră şi împotriva lui Hristos. Întoarce-i Doamne la adevărata Ta Biserică şi mântuieşte-i!*

,,De greşita înţelegere de către catolici a cuvintelor Mântuitorului: ***Tu eşti Petru şi pe această piatră*** *(pe Hristos, pe Care Petru L-a mărturisit Fiu al lui Dumnezeu)* ***voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui*** *(Matei 16,18) depind toate rătăcirile catolicilor şi papilor şi mai ales părelnicul primat papal în Biserică şi părelnicul rang al papilor de locţiitori ai lui Hristos. Ci uitaţi-vă câte rătăciri sunt îngăduite în credinţa papei (iar nu alui Hristos) rătăciri ciudate, hulitoare de Dumnezeu – şi le veţi întoarce spatele cu nemulţumire şi groază! O trufie omenească! O trufie omenească! O trufie satanicească! Auzi, papa infailibil! O, iezuitism!''*

,,Catolicii recunoscându-l drept cap al bisericii pe papa, pe adevăratul Cap al Bisericii – Hristos L-au pierdut şi au rămas lipsiţi de Cap. Întreaga istorie a papismului dă mărturie că la catolici nu este Cap fiindcă ei fac lucruri necuvioase, luptă împotriva Bisericii Ortodoxe. Iar în învăţătura lor dogmatică – vai, câte erezii, inovaţii, abateri de la adevăr! O, pierzător sistem papist! Singurul Cap al Bisericii cereşti, pământeşti şi din cele mai dedesubt este Hristos Dumnezeu!'' (Spicul Viu, Ed. Sophia, Bucureşti, 2002) [50]

*

Sfântul Lavrentie al Cernigovului (sec.XIX). *,,Vor veni aşa vremuri când vor umbla din casă-n casă ca lumea să semneze pentru acel singur împărat şi se va face un recensământ al populaţiei foarte drastic… Vine timpul, şi nu e departe, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide şi se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci şi pe dinafară.* ***Vor auri acoperişurile atât ale bisericilor cât şi ale clopotniţelor, dar preoţimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face şi misiune.*** *Când vor termina lucrările va veni vremea împărăţiei lui antihrist şi el va fi pus împărat… Toate bisericile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogăţii ca niciodată, dar să nu mergeţi în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului şi a patriarhiilor. Intrarea şi ieşirea în Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiţi să nu vă duceţi, căci totul va fi spre a vă linguşi pe voi, ca să vă atragă în ispită… Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfă fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.'' (Talanţii împărăţiei, Arhim. Arsenie Boca, p.186) […]*

Sfântul Iustin Popovici (†1979). *,,Conform gândirii unitare a Părinţilor şi a Sinoadelor,*

[50] Ibidem, pp.42-45.

Biserica este nu numai una, ci şi unica… Biserica este una şi unica, pentru că ea este trupul Unuia şi Unicului Hristos. Unde nu este Dumnezeu-Om, acolo nu există Biserică, iar unde nu există Biserică, acolo nici Euharistia nu există. În afara acestei identităţi, adică a Bisericii şi a Euharistiei, se află erezia, falsa biserică şi antibiserica. Biserica, prin dumnezeiasca Euharistie, este unitate sobornicească şi unirea lui Hristos cu credincioşii şi a credincioşilor cu Hristos. Şi în Euharistie şi în Biserică, Dumnezeul-Om Hristos este Unul şi, de asemenea, este ,,toate şi întru toţi.'' (Col. 3:11)

Din unica şi nedespărţita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins şi s-au tăiat ereticii şi schismaticii, care au şi încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceştia au fost… romano-catolicii şi protestanţii şi uniţii şi toată cealaltă legiune eretică şi schismatică. Ecumenismul e numele de obşte pentru toate pseudo-creştinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creştinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obşte este acela de ,,pan-erezie'' (erezie universală). De ce? Fiindcă în cursul istoriei, felurite erezii tăgăduiau sau denaturau anumite însuşiri ale Dumnezeului-Om Hristos, în timp ce ***ereziile acestea europene îndepărtează pe Dumnezeul-Om în întregime şi pun în locul Lui pe omul european****. În această privinţă nu e nici o deosebire esenţială între papism, protestantism, ecumenism şi celelalte secte, al căror nume este legiune''.*

,,Prin dogma despre infailibilitatea papei, papa a fost de fapt declarat drept Biserică şi el, un om, a luat locul Dumnezeului-Om. Acesta e triumful final al umanismului, dar este în acelaşi timp şi ,,moartea a doua'' a papismului iar prin el şi cu el, a oricărui umanism. Totuşi, înaintea Adevăratei Biserici a lui Hristos care de la arătarea Dumnezeului-Om Hristos există în lumea noastră pământească ca Trup divino-uman, ***dogma despre infailibilitatea papei este nu numai o erezie, ci o panerezie, fiindcă nici o erezie nu s-a ridicat atât de radical şi atât de integral împotriva Dumnezeului-Om Hristos şi a Bisericii Lui, aşa cum a făcut papismul prin dogma despre infailibilitatea papei-om****. Nu există nici o îndoială că dogma aceasta este erezia ereziilor, chinul chinurilor, o răzvrătire nemaivăzută împotriva Dumnezeului-Om Hristos. Dogma aceasta este, vai, cea mai îngrozitoare surghiunire a Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământ, o nouă trădare a lui Hristos, o nouă răstignire a Domnului – numai că nu pe crucea de lemn, ci pe crucea de aur a umanismului papist. Şi toate acestea sunt iad, iad, iad pentru sărmana fiinţă pământească ce se numeşte om. Acolo unde îl înlocuiesc pe Dumnezeul-Om Hristos cu omul, fie şi cu cel numit infailibil, acolo se desparte trupul de Cap. Şi după cum din această pricină Biserica dispare de acolo, tot aşa se pierde şi ierarhia apostolească divino-umană şi succesiunea apostolică sacramentală.'' (Biserica Ortodoxă şi ecumenismul, 2002)* [51]

*

Biserica noastră Ortodoxă este prin natura ei sobornicească şi, prin urmare, ecumenică (universală). Ea şi-a deschis braţele tuturor oamenilor, fiecărui neam şi fiecărei epoci, şi-I cheamă pe toţi să vină la ea. […] Această însuşire constitutivă şi firească a Bisericii, ecumenicitatea – universalitatea, o revendică astăzi două mişcări, care exprimă duhul epocii: Ecumenismul şi Globalizarea.

Globalizarea este impusă de forţe politico-economice puternice şi propune modelul unei omeniri unificate, în timp ce ecumenismul acţionează în spaţiul religios, urmărind împlinirea visului unui creştinism unit şi ţintind în cele din urmă la o religie ecumenică, la o panreligie. […]

Se poate ca multora să li se pară ciudat, dar este dovedit faptul că ecumenismul ameninţă Biserica Ortodoxă, deoarece acesta alunecă din ce în ce mai mult spre tactici conciliant-sincretiste, care combat principiile de bază ale Credinţei Ortodoxe. ŞI SĂ NU UITĂM CĂ DREAPTA

[51] Ibidem, pp.45-52.

CREDINŢĂ ESTE PRIMA CONDIŢIE ESENŢIALĂ A MÂNTUIRII OMULUI, potrivit cu mărturisirea patristică insuflată de Dumnezeu. ''Cel care vrea să se mântuiască, mai întâi de toate trebuie să ţină credinţa sobornicească, pe care dacă nu o va păstra fără şovăire întreagă şi fără de prihană, se va pierde pentru vecie'' (Simbolul de Credinţă al Sfântului Atanasie al Alexandriei). [52]

*

Rădăcinile ecumenismului trebuie căutate în spaţiul protestant, în secolul XIX. Atunci, nişte confesiuni creştine, văzând că îşi pierd credincioşii, datorită nepăsării religioase crescânde şi a mişcărilor anti-religioase organizate, au fost nevoite să recurgă la o coaliţie şi împreună-lucrare.

Această activitate unionistă a lor a luat deja o formă organizată, ca mişcare ecumenică, în secolul XX, şi mai exact în 1948 prin fondarea la Amsterdam (Olanda) a Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB), care are reşedinţa la Geneva.

Va trebui desigur, să spunem că CMB nu ar fi putut niciodată să aibă un caracter ''ecumenic'', ci ar fi rămas pur şi simplu o organizaţie protestantă, dacă nu ar fi participat la el şi unele Biserici Ortodoxe locale. Romano-catolicii au refuzat să participe. Mai târziu, însă, fără să se integreze în CMB, au intrat şi ei în mişcarea ecumenică. Printr-o hotărâre a Conciliului Vatican II (1964) au instituit un ecumenism propriu, care are drept scop unirea tuturor creştinilor sub stăpânirea papală. [53]

*

De altfel, prezenţa Bisericilor Ortodoxe la întrunirile CMB a fost întotdeauna formală, fără rezultate, şi numai de ornament, datorită modului în care se făceau întrunirile şi se desfăşura Consiliul. Hotărârile lui erau influenţate exclusiv de superioritatea procentuală a voturilor protestante. […] În ce priveşte deschiderea Vaticanului faţă de ecumenism, răspunsul Ortodoxiei a fost pozitiv, avându-l ca reprezentant al ei pe Patriarhul ecumenic Atenagora. Acesta s-a întâlnit la Ierusalim în 1964 cu Papa al VI-lea, unde au procedat la ridicarea reciprocă a anatemelor Schismei din 1054. De asemenea Patriarhul a sprijinit ''dialogul dragostei'', promovând astfel scopurile Conciliului Vatican II.

Ecumenismul, pentru a-şi împlini scopurile, este nevoit să treacă cu vederea şi să revizuiască anumite principii de bază ale Ortodoxiei. Promovează ideea unei ***''Biserici extinse''*** *potrivit căreia Biserica este una şi îi cuprinde pe creştinii fiecărei confesiuni, din clipa în care au primit botezul. Astfel toate confesiunile creştine sunt între ele* ***''Biserici surori''****.*

În acelaşi duh se mişcă şi ideea ***''Bisericii universale văzute''****. Biserica care există în chip* ***''nevăzut''*** *şi este constituită din toţi creştinii, se va arăta şi în dimensiunea ei văzută prin încercările de unire ale tuturor.*

Aceste idei au fost influenţate şi de ***teoria protestantă a ramurilor****, potrivit căreia Biserica este un* ***''arbore''*** *ale cărui* ***''ramuri''****, care sunt toate confesiunile creştine, fiecare dintre ele deţinând numai o parte din adevăr.*

Aici se mai poate adăuga şi ***teoria celor ''doi plămâni''****, care s-a dezvoltat între ecumeniştii ortodocşi şi papistaşi. Potrivit cu această teorie, Ortodoxia şi papismul sunt cei doi plămâni, prin care respiră Biserica. Dar pentru ca ea să poată începe să respire corect şi din nou, va trebui ca cei doi plămâni să-şi sincronizeze respiraţia.*

În sfârşit, printre metodele pe care le foloseşte ecumenismul pentru a-i atrage pe creştini este şi ***minimalizarea dogmatică****. Adică se depune strădania ca dogmele să se reducă la cele mai necesare, la un minimum, pentru a se depăşi astfel diferenţele dogmatice dintre confesiuni. Dar rezultatul este trecerea cu vederea a dogmei, deprecierea şi reducerea la minimum a însemnătăţii*

---

[52] ***Ecumenismul***, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2004, pp.3-5.

[53] Ibidem, pp.7-8.

ei. ***''Să se unească creştinii, spun ecumeniştii, iar despre dogme vor discuta mai târziu teologii''****. Desigur prin metoda minimalizării dogmatice este uşor să se unească creştinii. Dar, oare, astfel de ''creştini'' pot fi ortodocşi, adică adevăraţi creştini (în general vorbind, pentru că sunt destul de puţini creştini adevăraţi chiar şi printre ortodocşi… - n.a.)?* [54]

*

Şi fiindcă Hristos este Unul, tot astfel şi Biserica este Una. De aceea niciodată nu se concepe împărţire în Biserică, ci numai despărţire de Biserică. Adică în anumite momente istorice ereticii şi schismaticii s-au rupt de ea şi astfel au încetat să mai fie mădulare ale ei.

Biserica deţine deplinătatea adevărului şi nu a unui adevăr abstract, ci a unui mod de viaţă care îl mântuieşte pe om din moarte şi îl face ''dumnezeu după har''. Dimpotrivă, erezia constituie negarea întreagă sau parţială a adevărului, fărâmiţarea lui, care, în felul acesta, ia caracterul unei ideologii bolnăvicioase. Ea îl desparte pe om de modul existenţei dat de Dumnezeu în Biserica Sa şi îl omoară duhovniceşte. […]

Un episcop ortodox a declarat că: ''Sfântul Duh lucrează în orice botez creştin'' şi că rebotezarea creştinilor eretodocşi este inspirată de ''îngustime de minte, de fanatism şi ura împotriva celorlalte credinţe… Este o nedreptate săvârşită împotriva Botezului creştin şi o hulă împotriva Duhului Sfânt!'' (din revista ''Illuminator'', vara anului 1995, Pittsburgh, USA).

Un alt episcop a declarat adresându-se eterodocşilor: ''Suntem toţi mădulare ale lui Hristos, un singur Trup, o singură ‹‹zidire nouă››, de vreme ce botezul nostru comun ne-a eliberat de moarte'' (din revista ''Episkepsis'', nr.370, p.9, Geneva, 1987). […]

Dar există şi alţii, mai îndrăzneţi, care visează o ''reînfiinţare'' a Bisericii prin unirea tuturor creştinilor. Un ierarh ortodox susţine că ''avem nevoie de un creştinism nou, care săp se bazeze pe noi concepţii şi termeni. Nu putem să învăţăm noile generaţii credinţa pe care am primit-o (de la înaintaşi)'' (din ziarul atenian ''Estia'', 5.10.1967). [55]

*

Dialogurile ecumeniste contemporane diferă radical de cele ale Sfinţilor, pentru că se desfăşoară pe baza principiilor ***Bisericii extinse*** *şi a* ***minimalismului dogmatic****. De aceea ele sunt neortodoxe şi neroditoare. Iar drept dovadă sunt cei aproape o sută de ani în care s-au ţinut dialoguri, dar care nu au oferit nimic important pentru unirea lumii creştine. Ci, dimpotrivă, au reuşit să-I dezbine pe ortodocşi. […] Lipsa mărturisirii ortodoxe împreună cu evidenta nesinceritate a eterodocşilor îngreuiază şi mai mult dialogul intercreştin şi îl arată lipsit de rezultate. De aceea de multe ori, fie se observă cedări reciproce superficiale, fie se foloseşte o limbă şi o terminologie cu dublu înţeles, cu scopul de a acoperi diferenţele dogmatice.*

Dacă romano-catolicii ar fi fost sinceri, ar fi trebuit să declare cu limpezime cercurilor ecumeniste ceea ce accentuează credincioşilor lor, adică încăpăţânata lor alipire de infailibilitatea şi primatul papal. În felul acesta s-ar fi văzut clar şi felul cum visează ei unirea creştinilor: nu ca ***unitate de credinţă****, ci ca* ***supunerea tuturor sub stăpânirea papală****. Pe lângă aceasta s-ar fi adeverit constatarea că legislaţia papală pe de o parte constituie cea mai tragică schimbare a Evangheliei lui Hristos, iar pe de altă parte că foloseşte dialogurile pentru slujirea politicii ei expansioniste.*

Principala expresie a nesincerităţii papistaşilor o constituie întreţinerea şi întărirea ***Uniaţiei*** *[Notă: Uniaţia este o formă politico-religioasă care a fost născocită de papism pentru occidentalizarea creştinilor din Răsărit. El a exploatat conjuncturile istorice dificile ale ortodocşilor şi i-a silit să se supună stăpânirii papale. Cu toate acestea i-a încurajat să nu-şi schimbe datinile (ţinuta clericilor, tipicul liturgic etc.), astfel încât să creeze confuzie şi să promoveze propaganda*

---

[54] Ibidem, pp.11-14.
[55] Ibidem, pp.14-19.

papală]. Aceasta este o instituţie vicleană pe care papismul a folosit-o şi continuă să o folosească ca model de unire, în ciuda tuturor protestelor energice ale ortodocşilor şi cu toate că aceasta constituie astăzi piedica de bază în dialogurile bilaterale.

Dacă şi protestanţii cei cu multe nume ar fi sinceri, ar trebui să declare cu onestitate că nu sunt deloc dispuşi să cedeze la principiile lor protestante de bază şi că, în cele din urmă, altele sunt motivele pentru care sunt nevoiţi să vină la dialog. De altfel aceasta o arată şi povârnişul pe care se rostogolesc ''bisericile'' lor (hirotonia femeilor, căsătoria homosexualilor etc.). [56]

*

Deoarece nesinceritatea şi oportunităţile egoiste au otrăvit dialogurile, care au degenerat în nişte discuţii teologice interminabile şi neroditoare, ecumeniştii au schimbat tactica. De acum înainte dialogurile se numesc ''Dialogurile dragostei'', atât din motive de senzaţie, cât şi pentru a se ocoli ''stânca'' disputelor dogmatice. ''Dragostea are cea mai mare importanţă'', accentuează ei. ''Dragostea impune să ne unim, deşi există diferenţe dogmatice''.

De aceea la dialogurile de astăzi nu se discută cele care ***despart****, ci cele care* ***unesc****, astfel încât să se creeze un simţământ fals de unire şi credinţă comună. La Sinoadele ecumenice, însă, Sfinţii Părinţi discutau totdeauna* ***cele care despărţeau****. La fel se întâmplă şi astăzi în orice dialog dintre părţile care au divergenţe: se discută cele care despart – de altfel din acest motiv se şi face dialogul -, iar nu cele care unesc.*

Pentru noi ortodocşii, ***Dragostea*** *şi* ***Adevărul*** *sunt două înţelesuri nedespărţite. Un dialog al dragostei fără adevăr este mincinos şi nefiresc. În timp ce dialog al dragostei ''în adevăr'' înseamnă:* ***Discut din dragoste cu eterodocşii pentru a le atrage atenţia unde au greşeli şi cum să fie povăţuiţi la adevăr. Dacă îi iubesc cu adevărat, trebuie să le spun adevărul, oricât de greu şi dureros ar fi el.*** [57]

*

Ortodocşii ecumenişti susţin: ''Noi doar dialogăm, nu schimbăm credinţa noastră''. Într-adevăr, dialogul ca o manifestare de dragoste faţă de celălalt este plăcut lui Dumnezeu. Dialogul ecumenist, însă, aşa cum se desfăşoară astăzi, nu este o întâlnire pentru ***Adevăr,*** *ci o ''recunoaştere reciprocă''. Aceasta înseamnă că recunoaştem comunităţile eterodoxe drept Biserici şi suntem de acord că diferenţele lor dogmatice constituie ''expresii legitime'' ale aceleiaşi credinţe. Dar făcând astfel cădem în cursa* ***sincretismului dogmatic****: Punem la acelaşi nivel* ***Adevărul*** *cu înşelarea,* ***Lumina*** *cu întunericul.*

Ortodocşii ecumenişti, prin tocirea criteriilor lor teologice, este foarte firesc să participe fără reţinere la rugăciuni comune cu eterodocşii, care se fac adeseori în cadrul întrunirilor intercreştine. Ei ştiu că prin această comuniune spirituală ecumenică se creează climatul psihologic pentru unire.

Dar Sfintele Canoane ale Bisericii noastre interzic cu asprime rugăciunile împreună cu eterodocşii, pentru că aceştia nu au aceeaşi credinţă cu noi. Ei cred într-un Hristos diferit, denaturat. De aceea şi Sfântul Ioan Damaschin îi numeşte necredincioşi: ''Cel care nu crede potrivit tradiţiei Bisericii Soborniceşti, este necredincios''.

Aşadar rugăciunea împreună se interzice deoarece aceasta arată participare la credinţa celui cu care te rogi şi îi pricinuieşte aceluia simţământul fals că nu se află în înşelare şi, prin urmare, nu trebuie să se întoarcă la ***Adevăr****.* [58]

*

---

[56] Ibidem, pp.21-25.
[57] Ibidem, pp.25-26.
[58] Ibidem, pp.27-29.

Dacă Sfintele Canoane interzic rugăciunile împreună cu ereticii, cu atât mai mult ne opresc de a participa la ''tainele'' lor. Dar nici în aceasta noi, ortodocşii, nu ne-am arătat consecvenţi.

Conciliul Vatican II, în cadrul ''deschiderii'' ecumeniste pe care a făcut-o, propunea Comuniunea cu ortodocşii. Adică papistaşii se vor împărtăşi în biserici ortodoxe şi ortodocşii în cele papistaşe. În acest fel, atât papistaşii cât şi ortodocşii ecumenişti cred că treptat se va realiza în fapt unirea Papismului cu Ortodoxia, în ciuda tuturor diferenţelor dogmatice. […]

*<u>Un alt mijloc pentru înfăptuirea scopurilor ecumeniste este colaborarea intercreştină pe planuri practice. Ecumeniştii susţin că diferitele probleme contemporane (sociale, morale, ecologice etc.) trebuie să ne unească.</u> […] <u>**Creştinul ortodox, văzând pe eterodocşi colaborând cu păstorii lui bisericeşti, îşi creează impresia greşită că şi aceştia aparţin Bisericii lui Hristos, în ciuda diferenţelor dogmatice.**</u>* [59]

*

*Ecumeniştii susţin că toate religiile sunt diferite căi de mântuire, paralele cu Creştinismul şi că Duhul Sfânt lucrează şi în ele. Lozinca lor este principiul Noii Ere: **''Crede orice vrei, numai să nu revendici exclusivitatea adevărului şi a căii mântuirii''**.*

*Astfel, mişcarea ecumenică organizează întâlniri interreligioase, care nu sunt simple congrese ştiinţifice, aşa cum susţin organizatorii lor, ci întruniri în care se mărturiseşte unirea având ca fundament credinţa într-un singur Dumnezeu. De aceea în cadrul acestor întruniri se săvârşesc rugăciuni comune la care participă ortodocşi. Eterodocşi şi cei de alte religii. […] Scopul de bază al întâlnirilor interreligioase este crearea punctelor de legătură între religii, astfel încât să se înlesnească înfruntarea comună a problemelor sociale şi internaţionale. Acest scop, însă, îl exploatează uneori şi oamenii puternici ai acestei lumi, mobilizând religiile pentru împlinirea intereselor lor josnice. Aceasta s-a putut vedea limpede după 11 septembrie 2001, când au avut loc, **''în urma unui ordin''**, înmulţirea întâlnirilor interreligioase.*

Şi astfel Biserica noastră, în loc să fie judecătoarea şi mustrătoarea fărădelegii, se preschimbă în susţinătoarea ei. Este prinsă în capcana perspectivei lumeşti a diferitelor religii şi este coborâtă la nivelul unei religii lumeşti cu caracter utilitarist. În acelaşi timp este nevoită să-şi încalce îndatorirea sa misionară, de vreme ce reprezentanţii ei oficiali susţin că toate religiile constituie ''căi de mântuire plăcute lui Dumnezeu!'' (din revista ''Episkepsis'', Nr.523, p.12, Geneva, 1995). [60]

*

De altfel unii ortodocşi ecumenişti ajung până acolo încât vorbesc despre pace, dreptate, libertate, dragoste şi despre alte bunuri spirituale cu un limbaj rece, lumesc. Ei trec sub tăcere faptul că acestea sunt roade ale Duhului Sfânt, daruri dumnezeieşti, care se dobândesc prin nevoinţa duhovnicească ''în Hristos Iisus'' şi nu prin întâlnirile interreligioase.

Trebuie să se accentueze faptul că Ortodoxia nu este religie, fie ea şi cea mai bună. Ci ea este Biserică: Descoperirea şi arătarea lui Dumnezeu în istorie. Ea are conştiinţa ecumenicităţii şi a adevărului lui Hristos pe care îl deţine, de aceea nu se teme de relaţiile ei cu necreştinii. Cunoaşte, însă, limitele acestor legături, aşa cum le-a formulat tradiţia ei patristică şi experienţa ei mistică. De pildă, Sfântul Grigorie Palama, deşi trăia în vremea cruntei stăpâniri otomane, nu a şovăit, primejduindu-şi chiar şi viaţa, să spună adevărul înaintea turcilor şi să mustre rătăcirea lor. De altfel, cum înfruntau sfinţii mucenici pe închinătorii la idoli şi sfinţii noi mucenici pe mahomedani? Nu mărturiseau, oare, adevărul? Am putea să ni-I închipuim rugându-se împreună cu ei? Dar atunci nu am mai fi avut mucenici! […]

''Într-adevăr ecumenismul, aşa cum se obişnuieşte să fie numit, cu siguranţă este erezie,

---

[59] Ibidem, pp.29-32.
[60] Ibidem, pp.34-38.

pentru că el neagă principiile de bază ale Credinţei Ortodoxe. Un exemplu în acest sens este acceptarea teoriei ramurilor, care susţine că fiecare Biserică deţine o parte de adevăr, şi de aceea trebuie să se unească toate şi să pună pe masă aceste părţi pentru ca acesta să se poată întregi. Dar noi credem că Ortodoxia este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. Iar despre aceasta nu mai încape discuţie. Aşadar, oricine are păreri contrare se poate numi ecumenist şi prin urmare eretic'' (Hristodul, arhiepiscopul Atenei, Interviu la Postul de Radio al Bisericii, 25.05.1998). [61]

*

''Ecumenismul este numele comun pentru pseudo-creştinii şi pseudo-bisericile Europei Apusene… Tot acest pseudo-creştinism, toate pseudo-bisericile nu sunt altceva decât o erezie lângă altă erezie. Numele lor evanghelic comun este ***panerezie****. De ce? Dacă de-a lungul istoriei felurite erezii au tăgăduit sau deformat anumite însuşiri ale Dumnezeu-Omului şi Domnului Iisus Hristos, aceste erezii europene, însă, se depărtează cu totul de El înlocuindu-L cu omul european'' (Sfântul Iustin Popovici).*

''Ecumenismul nu este erezie sau panerezie, aşa cum este numit de obicei, ci este ceva mai rău decât panerezia. Ereziile erau duşmanii văzuţi ai Bisericii, şi astfel ea putea să se lupte împotriva lor şi să-i biruiască. Ecumenismul, însă, trece cu vederea dogmele şi diferenţele dogmatice ale Bisericilor. El este depăşirea, amnistierea, trecerea cu vederea, ca să nu spunem legalizarea şi îndreptăţirea ereziilor. El este un duşman viclean şi tocmai de aici vine primejdia de moarte'' *(Profesorul Andreas Theodoru). […] Noi, însă, creştinii ortodocşi nu trebuie să rămânem nepăsători. Dacă într-adevăr respectăm viaţa semenilor noştri, dacă ne doare pentru lumea apuseană chinuită de impasurile tradiţiilor ei religioase, dar şi pentru lumea orientală prinsă în capcanele înşelăciunilor diavoleşti, atunci avem datoria să rămânem alipiţi de Sfânta noastră Biserică. Să ţinem nealterată Credinţa pe care ne-au predat-o Sfinţii Părinţi, trăind-o în toată curăţia prin nevoinţa noastră zilnică pentru sfinţirea şi îndumnezeirea noastră. Credinţa dreaptă şi viaţa trăită cu acrivie ne vor face vrednici de a mărturisi Ortodoxia, dar – de ce nu? – şi de mucenicie, dacă vremurile o vor cere…*

Stăruinţa în Ortodoxie, adică în modul autentic de viaţă, şi stăruinţa în adevărul care slobozeşte şi mântuieşte, nu este egoism, fanatism sau dispreţ faţă de altă credinţă. Ci aceasta exprimă dimensiunea universală, dragostea şi filantropia Bisericii Ortodoxe. De asemenea ea constituie şi ultima posibilitate pe care o oferă pentru o schimbare duhovnicească radicală a Occidentului, dar şi pentru o slobozire a Orientului din robia mincinoşilor dumnezei. [62]

*

Oare nu se înţelege că această erezie împiedică mântuirea atâtor milioane de suflete? Tocmai aceasta l-a determinat pe patriarhul Ilia al II-lea, Catholicos al întregii Georgii, să semneze, la 20 mai 1997, hotărârea de retragere din C.M.B. la iniţiativa celor mai de seamă mănăstiri georgiene, care i-au trimis o scrisoare de protest, declarând că vor întrerupe comuniunea euharistică cu Patriarhia dacă erezia va continua. În scrisoare se subliniază că ecumenismul este o erezie eclesiologică contrară Simbolului Niceo-Constantinopolitan, deoarece susţine că nu există doar o singură Biserică Apostolică şi Sobornicească. Apoi se adaugă: ''Când Biserica începe să accepte învăţături eretice, atunci harul mântuirii o părăseşte […], mântuirea membrilor săi devenind imposibilă, chiar de-ar fi să-şi dea viaţa pentru convingerile lor'', soluţia fiind: ''ori Biserica să renunţe la eroare, ori, cei ce doresc mântuirea să părăsească adunarea celor rău-credincioşi''. […]

Ne-am dori să avem o Biserică mărturisitoare, mai puţin gata de a organiza

[61] Ibidem, pp.38-41.
[62] Ibidem, pp.41-48.

compromisuri ''ecumenice'' de dragul unor ajutoare acordate de Consiliul Mondial al Bisericilor, ori de alte instituţii religioase din vest, ci de a se angaja într-un dialog interortodox mai strâns, în aceste momente când istoria cere mai mult ca oricând o apropiere şi o sprijinire reciprocă a ortodoxilor.

Să luăm exemplu de la sârbi. Puţini ştiu, (iar presa nu va anunţa niciodată această ştire) că Biserica Ortodoxă Sârbă a trecut cu succes printr-o încercare de credinţă. La Muntele Athos un ierarh grec a dezvăluit convorbirea avută cu un episcop sârb la scurtă vreme după încetarea conflictului (iunie 1999), în care acesta i-a spus: ''Eram încă loviţi de rachetele americane când Biserica Sârbă a primit un mesaj ''confidenţial'' din vest: ''Primiţi-l şi voi pe papă şi oprim războiul''. Iar noi am răspuns: ''Bombardaţi-ne în continuare! ***Mai bine murim decât să facem compromisuri de credinţă!****'' Şi au continuat să moară…*

Toate acestea le scriem cu nădejdea că unii dintre noi vor deschide ochii şi vor pricepe că ducem lipsă de o adevărată mărturisire a credinţei, a Ortodoxiei, depărtându-ne tot mai mult de adevărata tradiţie patristică şi alipindu-ne cu uşurinţă de tot ce este ''european'' şi occidental: catolicism, protestantism, anglicanism, ecumenism, etc. Acest duh de occidentalizare care a cuprins Biserica Română se vede în toate domeniile vieţiii spirituale: începând de la laicizarea, umanizarea şi secularizarea treptată a şcolii teologice, la acordarea burselor de studii cu predilecţie la universităţi catolice şi protestante din vest, de unde cursanţii (viitori preoţi, profesori de teologie, ori episcopi) se întorc cu idei complet alterate despre propria credinţă, apoi masivele traduceri din operele teologilor apuseni (în loc de lansarea unui program pentru tipărirea unei serii complete de scrieri patristice), modificarea (prin eliminare şi reducere) a cărţilor de cult, etc., până la tolerarea, făţişă ori subtilă, a unui curent anti-monahal şi încurajarea unui monahism superficial, ''de mir'', cu mănăstiri transformate în centre turistice ori ferme agro-zootehnice. […]

Greşeala intrării Bisericii Ortodoxe în ''dialogul ecumenic'' este acum recunoscută şi regretată de Bisericile autocefale care, în perioada 1997-1998 au început retragerea din Consiliul Mondial al Bisericilor. ***Erezia ecumenismului începe prin încălcarea însăşi a Simbolului de Credinţă Niceo-Constantinopolitan, ajungându-se până la a se recunoaşte drept ''biserici'' ale lui Hristos (!) şi recent înfiinţatele congregaţii ale lesbienelor şi homosexualilor.***

Teribilul efect al acceptării de către Biserica Ortodoxă a acestei pan-erezii, nu poate fi decât pierderea posibilităţii de mântuire a membrilor săi. Acesta a fost motivul care a determinat, în 1997, mai întâi retragerea Georgiei, apoi a Serbiei, urmate şi de alte Biserici ortodoxe participante la mişcarea ecumenică. Din păcate însă, nu şi de România, credincioşii noştri asistând cu stupoare la manifestarea de certă factură New Age: ''Oameni şi religii'' de la Bucureşti, (toamna 1998), sau la evenimente complet străine de duhul adevărului creştin: inaugurarea cu participarea oficială a unui ierarh român, a ''Centrului Ecumenic'' de la Vulcana, unde s-au construit ***o triadă inedită: o biserică creştină, o moschee şi o sinagogă*** *(!).*[63]

*

Este cunoscut faptul că revista aceasta, precum şi întreaga Asociaţia ,,Trei Ierarhi'' reprezintă în Biserică poziţii tradiţionaliste. Aşadar, cum era şi de aşteptat, a luat poziţie în repetate rânduri împotriva trimiterii de reprezentanţi ortodocşi şi mai ales clerici, la Consiliul ,,Mondial'' cu numele, dar pan-protestant cu lucrul, al ,,Bisericilor''. Am luat poziţie deoarece credem că nici un bine nu va urma din această participare, ci mai degrabă vătămare pentru Biserica noastră. Nu ne-a fost cu putinţă să înţelegem care a fost motivul serios al acestei participări. Nu cumva pregătirea terenului şi crearea premizelor, fie acestea cât de mici, pentru o viitoare unire? Dar o astfel de justificare ar fi ridicolă.

---

[63] Ing. Mircea Vlad, ***Apocalipsa 13. Sfârşitul libertăţii umane***, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, Bucureşti, 1999, pp.74-77.

Cum este cu putinţă să existe chiar şi o slabă nădejde de unire, atunci când Protestantismul nu reuşeşte propria sa unire, fiind secţionat în nu mai puţin de două sute de confesiuni? Cum este cu putinţă să existe chiar şi cea mai mică nădejde de unire, atunci când numărul acestor confesiuni nu numai că nu se micşorează pe timp ce trece, ci, dimpotrivă, creşte şi se înmulţeşte? Dacă cândva va sufla în nenorocitul Protestantism duhul unirii, atunci firesc ar fi ca unirea să se arate şi să se săvârşească mai întâi în sânurile lui şi după aceea să caute extinderi. Aşadar, dacă vom vedea vreodată Protestantismul unit în cuget şi constituit într-o singură confesiune, atunci va avea o îndreptăţire toată lucrarea noastră îndreptată spre unire. (Oare, nu credeţi că, se aseamănă destul de mult această încercare de unire cu alianţele politice pe care le-au făcut comuniştii români, înainte de a cuceri puterea? Şi ce s-a întâmplat ulterior cu foştii lor aliaţi, ne aducem aminte… – n.a.) [64]

*

Aţi înţeles oare, Prea Fericite, unde puteţi conduce cu lozinca Prea Fericirii Voastre: ,,Iubire fără condiţii şi fără limite'', dacă se va izbuti să se pună în lucrare peste tot? Iată câteva exemple:

a) Judecătorii vor elibera pe toţi, vinovaţi şi nevinovaţi deopotrivă. Închisoarea este posibil să se interpreteze ca o manifestare de iubire numai dacă iubirea are ,,condiţii şi limite''. Atunci când iubesc ,,fără condiţii şi limite'', cum voi închide pe cel căruia nu-I face plăcere închisoarea şi o suferă cu greu?

b) Dascălii vor trece clasa şi pe cei mai nepăsători dintre elevi. Ce fel de iubire ,,fără condiţii şi limite'' am atunci când condamn la pierzare într-un an întreg atâţia şi atâţia tineri?

c) Părinţii nu vor refuza fiilor lor nici lucrurile cele mai vătămătoare.

d) Relaţiile sexuale înainte de căsătorie vor ajunge lege a Bisericii. Ce fel de iubire ,,fără condiţii şi fără limite'' am atunci când interzic unei perechi tinere să purceadă la ,,întregirea'' dragostei lor înainte de a se binecuvânta unirea lor de către Biserică? De ce să-I osândesc pe I la o aşteptare greu de îndurat, adeseori de mulţi ani, atunci când condiţiile nu îngăduie săvârşirea grabnică a căsătoriei?

e) Prea Fericirea Voastră însuşi nu veţi putea pedepsi nici un cleric, chiar dacă a căzut în cele mai grele încălcări. Şi cu toate acestea, nu numai că, cu câtva timp mai înainte, aţi osândit şi caterisit şi izgonit din Sfântul Munte un întreg grup de ieromonahi (nu cunosc pe nici unul dintre ei şi, prin urmare, nu scriu acestea spre apărarea lor), ci se aude că pregătiţi şi alte pedepse de moarte (caterisiri adică) împotriva unor clerici din America, care s-au rupt (pe drept sau pe nedrept, nu ştiu) de împărtăşirea cu Prea Fericirea Voastră. Dar atunci unde mai este dragostea Prea Fericirii Voastre cea ,,fără condiţii şi fără limite''? O, în ce haos religios şi social ar fi putut duce aplicarea lozincii: ,,Iubire fără condiţii şi fără limite''! [65]

*

Troparul ,,modernismului'' şi ,,progresului'', cântat pe toate vocile de multe guri, aproape că ne-a spart timpanele. ,,Creştinismul să se modernizeze'', iată ,,cerinţa timpului'', după părerea ,,spiritelor elevate''!

Biserica să se ,,modernizeze''? Dar pentru ce? Cele nedesăvârşite evoluează, cele vremelnice se actualizează, cele pieritoare se schimbă. Ca Dogmă şi ca Har, ca Credinţă şi ca viaţă de sfinţenie, Biserica este ceva mai presus de timp. Cum va evolua ceea ce este desăvârşit? Cum se va moderniza ceea ce este atemporal? Cum se va schimba ceea ce este nepieritor? Dar care este

---

[64] Asociaţia ,,Sfinţii Trei Ierarhi'', aprilie 1958, în Scrisoare deschisă către toată Prea Cinstita Ierarhie, în vol. Arhim. Epifanie Teodoropulos, ***Cele două extreme. Ecumenismul şi Stilismul.*** *(Reeditare de articole şi epistole)*, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2006, pp.13-14.

[65] ,,Presa ortodoxă'', 10 0ctombrie 1969, în ***Iubire şi adevăr*** (Epistolă către Patriarhul ecumenic Atenagora), op.cit., pp.27-28.

motivul ,,modernizării''? Hristos ,,ieri şi azi şi în veci – este acelaşi''. Şi diavolul este acelaşi astăzi ca şi cu mii de ani înainte. Şi păcatul este acelaşi. Şi virtutea este aceeaşi. Şi omul acelaşi, sinteză tragică între măreţie şi ticăloşie. Ce să se schimbe? Numai una: Mijloacele. Nimic altceva. Mai demult cei răi ucideau cu ciomagul sau cu cuţitul, astăzi este cu putinţă să fie omorâte popoare întregi prin maşini perfecţionate. Însă esenţa faptului este aceeaşi. Ucideri am avut şi atunci, ucideri avem şi astăzi. Există virtute sau răutate necunoscute celor din vechime, care să fie invenţie a secolului XX? Nimeni nu este împotriva folosirii şi în lumea Bisericii a mijloacelor tehnice moderne (de pildă radioul sau televiziunea) pentru răspândirea Evangheliei. Dar a aceleiaşi Evanghelii, a Evangheliei lui Hristos Celui răstignit, nu a alteia! […]

Sub blestematul ecumenism nu se ascunde în mod simplu o erezie. Se ascunde însăşi lepădarea caracterului revelat al Credinţei creştine. În privinţa aceasta ecumenismul este mai rău decât orice erezie. Erezia lui Arie, care cobora Cuvântul Cel de o fiinţă cu Tatăl la rangul de făptură, precum şi celelalte erezii, pălesc în faţa monstrului care este ecumenismul. Şi aceasta deoarece tuturor ereziilor creştine, chiar şi celor mai hulitoare, nici nu le trecuse prin gând să se îndoiască de unicitatea şi exclusivitatea creştinismului ca adevăr revelat. Pentru toate ereziile creştinismul a avut monopolul adevărului şi al mântuirii. În timp ce pentru ecumenism toate religiile au elemente de adevăr şi elemente de înşelare, iar Creştinismul nu constituie decât o religie între celelalte – poate cea mai nobilă dar, în tot cazul, nu singura adevărată. […] Mulţi monştri a născut iadul în vremurile noastre, dar de mărimea ecumenismului nu este niciunul! [66]

*

Oare primatul şi infailibilitatea sunt ,,obiceiuri'', sau învăţături dogmatice? În care text oficial sau neoficial al papismului a citit Patriarhul asta? Pentru papism primatul şi infailibilitatea sunt dogme de credinţă, condiţii de mântuire, adevăruri descoperite din cer, învăţături ale Sfântului Duh, legi întemeiate pe dreptul divin. Să-i facă Patriarhul Papei o declaraţie în care primatul şi infailibilitatea să fie caracterizate ca nişte ,,obiceiuri'' locale (!!!) şi după aceea să propovăduiască în aceeaşi zi unirea! (Nu mai vorbesc de celelalte rătăciri ale papismului, deoarece odată prăbuşite acestea două, infailibilitatea şi satanicul primat, se vor prăbuşi toate). [67]

*

Deoarece Prea Fericitul îi numeşte ,,făţarnici'' pe ortodocşii tradiţionalişti pentru faptul că deşi se roagă pentru unire evită să facă vreun pas spre ea, şi îi îndeamnă ,,să facă propuneri pentru o rezolvare concretă şi să nu se exprime cu neclaritate'', trebuie să ne aducem aminte că temelia de neclintit ,,pentru rezolvarea concretă'' a fost înfăţişată de Sinodul din Constantinopol din 1895: ,,Pentru înfăptuirea evlavioasei dorinţe de unire a Bisericilor trebuie să se hotărnicească un principiu şi o temelie de obşte. Un astfel de principiu şi o astfel de temelie obştească şi fără de primejdie nu poate fi alta decât învăţătura Evangheliei şi a celor şapte Sinoade ecumenice… Tot ce s-a adăugat ori s-a scos în anii ce au urmat… trebuie să fie îndreptat''. Biserica de Răsărit, continuă Sinodul, este dispusă să purceadă la această îndreptare. Însă este vădit că ea (Biserica Ortodoxă) nici adăugiri, nici omisiuni n-a făcut, ci fără măsluire ,,ţine dogmele predate din vechime'', în timp ce Apusul ,,le-a strâmbat prin felurimea învăţăturilor celor noi''. Pentru aceasta, Sinodul trage concluzia că ,,drumul cel mai firesc spre unire este întoarcerea Bisericii Apusene la vechiul statut dogmatic şi administrativ''. Aceasta şi numai aceasta este temelia unirii! [68]

*

Noi, ortodocşii, nu căutăm adevărul; el nu este un obiect de cercetare: pur şi simplu se oferă.

---

[66] Ibidem, pp.32-41.
[67] ,,Presa ortodoxă'', 20 martie 1970, op.cit., pp.54-55.
[68] ,,Presa ortodoxă'', 10 aprilie 1970, op.cit., p.57.

Şi se oferă deoarece există. Şi există deoarece s-a transmis prin predanie şi se păstrează. Aşadar, pentru ortodocşi dialogul adevărului în iubire (sau al iubirii în adevăr) înseamnă asta: discut cu unul de altă părere, din dragoste faţă de el, ca să-i demonstrez unde greşeşte în cele privitoare la adevăr şi cum să fie povăţuit la el. Desigur, ,,Dialogul'' nu înseamnă conferinţă sau predică. Va vorbi şi partea cealaltă. Va face obiecţii, contestaţii, nu va fi de acord. Dar scopul ortodoxului va fi totdeauna acelaşi şi neschimbat: depunerea fără compromisuri şi cedări a mărturiei sale despre adevăr şi stăruinţa neşovăitoare în el. Dacă există înţelegere în adevăr, bine; dacă adevărul nu este primit, pleacă cu părere de rău, murmurând ,,mai bun este un război vrednic de laudă decât o pace care desparte de Dumnezeu''…

Aşadar, suntem pentru ,,Dialogul'' cu papistaşii? Şi da şi nu! Da, dacă urmează să se discute sub condiţiile de mai sus. Şi de mii de ori nu, dacă prin ,,Dialog'' înţelegem căutarea (=cercetarea) adevărului, adică pornim de la premiza că nimeni nu deţine adevărul absolut şi întreg, ci pretutindeni există firimituri de adevăr şi părticele de înşelare şi dacă, prin urmare, vom lucra ca, prin adunarea tuturor fragmentelor de adevăr de pretutindeni, să alcătuim tot trupul lui (adevărului) şi astfel să statornicim înţelegerea… Nici un ortodox – ortodox cu adevărat şi nu cu numele – nu poate să încuviinţeze un asemenea ,,Dialog''. […]

Trebuie să înţelegem bine că papismul este interesat mai ales de două lucruri: PRIMATUL şi INFAILIBILITATEA. Aici are cea mai mare sensibilitate. Aici ,,îl doare'' mult. Pentru toate celelalte (poate şi pentru multvestitul Filioque) va arăta multă îngăduinţă şi mult pogorământ…

În al doilea rând: Biserica Ortodoxă va fi încercată cumplit. Ne vom despărţi în ,,unionişti'' şi ,,antiunionişti''. Să nu creadă reprezentanţii părţii noastre că o astfel de ,,Înţelegere'' este de ajuns pentru a încătuşa Biserica Ortodoxă. Vor gusta deznădejde amară… Îi va aştepta şi pe ei soarta celor ce au semnat unirea mincinoasă de la Ferrara-Florenţa. Să arunce o privire în istorie (şi să amintim de faptul că, însăşi căderea Constantinopolului în mâinile turcilor a fost cauzată mai ales de rugăciunile comune ale ortodocşilor cu catolicii! – n.a.). […]

Să iubim unirea, unirea tuturor, să ne rugăm pentru ea, să lucrăm pentru ea. Dar atenţie! Unirea – unirea întru adevăr – este bună şi sfântă, deoarece aceasta este voia Domnului, Care S-a jertfit ,,ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăştiaţi''. Ea este bună şi sfântă, deoarece dragostea în Hristos doreşte cu ardoare intrarea tuturor în corturile cele sfinte ale adevărului şi o doare şederea lor în mlaştinile nesănătoase ale înşelării. [69]

[69] ,,Presa ortodoxă'', 17 octombrie 1980, op.cit., pp.60-69.

REGĂSIREA REPERELOR ADEVĂRATEI VIEŢI CREŞTINEŞTI ŞI TRĂIREA ÎN DUHUL ORTODOXIEI (COMBATEREA ECUMENISMULUI)

Să ştii că cei ce ne chinuie prin batjocură, tocmai aceştia sunt vrăjmaşii noştri. Şi la ei s-a gândit Domnul când a poruncit: iubiţi pe vrăjmaşii voştri. *Ei ne fac binele neştiind ce fac. Amărându-ne şi strâmtorându-ne, ei aprind în noi torţa înflăcărării dumnezeieşti. […] Durerea ta pentru necredinţa unora arată dragostea ta faţă de Hristos. […] Prima regulă a misionarismului să îţi fie: trebuie să te rogi lui Dumnezeu pentru cei căzuţi din credinţă.*

La sinucidere te gândeşti? Dar ea este banchetul diavolului (şi cel mai mare păcat, neiertat de Dumnezeu). Sinuciderea înseamnă să nu mergi după voia lui Dumnezeu, nici după voia ta, ci după voia Satanei.

Până să vină vremurile de acum, popoarele europene întrebuinţau cuvântul ,,judecată'' în loc de criză de câte ori se abătea asupra lor vreo nenorocire. Acum a fost doar înlocuit cuvântul vechi cu unul nou şi cel pe înţeles cu unul de neînţeles. […] Iar asta înseamnă: criză prin secetă, criză prin inundaţii, criză prin războaie, molimi şi aşa mai departe. Şi actuala restrişte financiar-economică este privită de popor ca o judecată a lui Dumnezeu, dar nu este numită ,,judecată'', ci ,,criză''. Ca restriştea să fie sporită prin neînţelegere! [70]

*

Făcătorii de rele nu ştiu niciodată ce fac. Omorându-l pe cel drept, ei se omoară în fapt pe sine, în vreme ce pe drept îl proslăvesc. […] Mai întâi vine cunoaşterea credinţei, şi după aceea toate celelalte învăţături. […] Citeşte primul capitol al cărţii despre Iov, şi te vei încredinţa că duhul rău nu poate năvăli asupra omului dacă nu-i îngăduie Dumnezeu. […] Binele veşnic, viaţa şi împărăţirea fără de moarte, nu sunt făgăduite cunoaşterii (obiectivul principal în propaganda masonică, care ascunde adevăratul obiectiv: dominaţia, manipularea şi exploatarea omului - n.a.), ci credinţei. Dumnezeu a dat omului putinţă destulă pentru a crede, însă neîndestulătoare spre a putea cunoaşte. Nu a recunoscut lucrul acesta şi filosoful Kant, criticul raţiunii omeneşti?[…]

Să ştii: te iubeşte cu adevărat cel ce se roagă pentru tine în taină lui Dumnezeu. […] Înţelepciunea nu este într-o singură virtute, ci în adunarea tuturor virtuţilor. Precum a zis Înţeleptul: înţelepciunea şi-a zidit sieşi casă pe şapte stâlpi *(Pilde 9,1). Înţelept este sufletul ce are măcar cele şapte virtuţi de căpetenie.*

***Omul n-are mai mare bun ca sufletul pe această lume.** Şi tocmai acest cel mai mare bun este singurul pe care îl poate scăpa de pieire şi de moarte. […] Sufletul omului este în ochii lui Dumnezeu un lucru mai de preţ decât întreaga lume materială, după cuvântul lui Hristos:* ce-i va folosi omului dacă va dobândi întreaga lume, iar sufletul său şi-l va pierde? *Aşadar, nu poate fi mai mare grijă vrednică de om ca grija mântuirii sufletului său.*

Una din cauzele principale ale actualei dezordini şi restrişti de pe acest mic continent european este duplicitatea moralei. O morală este postulată pentru viaţa privată, şi alta pentru cea publică. [71]

---

[70] Episcop Nicolae Velimirovici, ***Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi***, vol.1 (Scrisori misionare), Ed. Sophia-Press, Bucureşti, 2002, pp.10-21.
[71] Ibidem, pp.56-157.

*

Credinţa religioasă este una dintre cele mai complexe realităţi ale sufletului omenesc. […] Dar, prin păcat, mulţi dintre urmaşii lui Adam, luând răul ca bine şi binele ca rău, s-au îndepărtat de Creatorul lor şi de credinţa cea adevărată, căzând în politeism şi idolatrie. […] Iar atunci când această credinţă a fost grav ameninţată de politeism şi idolatrie, însuşi Dumnezeu a intervenit în istorie în mod providenţial. Astfel, înainte de potop oamenii ajunseseră la o totală dezorientare religioasă şi morală. […] Deci, pentru a fi salvat un om bun, şi cu el tot ceea ce dă valoare vieţii pământeşti, au trebuit să piară toţi oamenii răi. De aici reiese că numai credinţa este cea care dă sens vieţii pământeşti.

Creştinul care, într-adevăr, este purtător de har, este un creştin smerit, preocupat să biruie atât răul din el, cât şi răul din lume.

Credinţa ortodoxă – darul lui Dumnezeu la care nu trebuie să renunţăm nici de am plăti cu viaţa […] Credinţa, deci, nu este un lucru pe care poţi să-l schimbi după bunul plac, nu este nici capriciu, ci este darul şi puterea lui Dumnezeu care dă valoare vieţii tale pământeşti. [72]

*

Cu un secol în urmă, părintele Ioan de la Valaam scria: ,,Viaţa noastră pământească este scurtă în comparaţie cu viaţa viitoare – cea veşnică. Este ca o picătură de apă în mare. Şi totuşi, ne gândim atât de puţin la Veşnicie şi nu ne pregătim pentru ea, în realitate, suntem profund cufundaţi în lucrurile lumeşti şi am uitat «unicul necesar».

Oamenii zilelor noastre sunt şi mai cufundaţi în lucrurile lumeşti, faţă de cei din trecut. Şi aceasta este. De fapt, semnul **egoismului***, al unui egoism feroce şi devastator. Despre un astfel de egoism, unul din ,,*înţelepţii''*orientului necreştin spunea: ,,Problema este că ego-ul poate să convertească totul înspre propria folosinţă, chiar şi spiritualitatea. […]* ***Facem mişcările, gesturile adecvate, dar în realitate nu vrem cu nici un preţ să sacrificăm nici cel mai mic element din modul nostru de viaţă. Trebuie să ieşim din materialismul spiritual.*** *Dacă nu ieşim din acesta, ne vom înzestra poate cu o colecţie bogată de cunoştinţe spirituale, foarte preţioase după părerea noastră. Am studiat atât de mult!…Dar vai!… aceste comori de cunoaştere, acest cumul de experienţe nu sunt decât un element al vitrinei ego-ului, care contribuie la a o face mai grandioasă. Noi le expunem şi, făcând aceasta, ne asigurăm în ce priveşte existenţa noastră, confortabilă şi fără riscuri, de fiinţe «spirituale». În fapt, n-am făcut decât să amenajăm o prăvălie, o prăvălie de vechituri.'' (Chogyam Trungpa)* [73]

*

Lichidarea unui popor începe prin a-i şterge memoria: îi distrugi cărţile, cultura, religia, istoria şi apoi altcineva îi va scrie alte cărţi, şi va da altă religie, altă cultură, va inventa altă istorie. *[…]* ***Perfidia cu care se înrădăcinează zi de zi în viaţa noastră mentalitatea noului veac este de negrăit****. […] Cine doreşte o nouă religie? Cine vrea să se închine într-o nouă biserică? Cine vrea o singură stăpânire sub un singur stăpân? Cine? Orice ortodox cunoaşte răspunsul la această întrebare: numai* ***înainte-mergătorii Antichristului****! […]*

Din totdeauna creştinii cei neiniţiaţi*, naivii, au luat cuvintele ce li s-au spus drept fapte, şi astfel au fost înşelaţi de* iniţiaţi*, de escrocii tuturor vremurilor până azi. Aceştia, fiind buni psihologi şi cunoscători ai tehnicii manipulării prin cuvinte frumos meşteşugite (sofisme), prin promisiuni adânci şi cu putere de adormire a conştiinţelor, prin imagini abil trucate, au aiurit mulţimile neprevăzătoare.*

Satana, duşmanul de veacuri al omenirii şi urâtorul de Dumnezeu, şi-a găsit colaboratori

---

[72] Vasile Sorescu, ***Biserica Ortodoxă, stâlp şi temelie a Adevărului***, Ed. ''Pelerinul'', Iaşi, 2002, pp.5-61.

[73] Ibidem, pp.61-69.

*supuşi şi suspuşi […] Scopul lui este să aducă toată omenirea în fundul iadului. (*Apocalipsa *17,16) şi să vadă pământul pustiit. Neputând lupta împotriva lui Dumnezeu se răzbună pe creştinii cei drept credincioşi, purtători de Dumnezeu.* [74]

*

*,,**Eu nu sunt pentru ecumenism; socot că ecumenismul este produsul masoneriei; iarăşi vor să relativizeze credinţa adevărată. A avut dreptate Biserica zicând că nu prea suntem uniţi. Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică şi Biserica Ortodoxă nu sunt două surori. Nu există decât un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decât un singur trup, adică o singură Biserică. Deci noţiunea de Biserici surori este improprie.'' (Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae, † 1993).***

,,Ce este ecumenismul*! Ecumenismul, în schimb, este o formă instituţionalizată prin care, sub numele păcii şi al unităţii, sunt adunate la un loc toate religiile lumii precum evrei, musulmani, budişti care nu cred în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mântuitor, şi unde se dezbat probleme economice, politice, sociale, culturale etc.* ***Ecumenismul caută prin toate acestea să se impună ca noua religie a viitorului. Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică, adică sobornicească. Una este însă ecumenicitatea şi alta este ecumenismul.****'' (Arhimandritul Gheorghios Kapsanis)*

„Ecumenismul acesta este în sine o acţiune diabolică şi sunt de acord cu unii teologi greci care spun că ecumenismul este cea mai mare erezie a secolului nostru…Am sperat că România va fi următoarea ţară care va ieşi din ecumenism.'' (Cucernicul Părinte Gheorghe Calciu)

*,,În cel mai bun caz, ecumenismul aşa-zis «creştin» poate să reprezinte greşeala neintenţionată şi care, deci, se poate bucura de circumstanţe atenuante, prin care cultele protestante şi romano-catolicii nu îşi dau seama că Biserica lui Hristos există deja şi ele fiinţează în afara ei […] În Occident este un fapt incontestabil că harul lui Dumnezeu s-a pierdut cu multe secole în urmă. Romano-catolicii şi protestanţii de astăzi nu cunosc puterea harului dumnezeiesc. De aceea, nu ne mirăm că ei nu sunt capabili să-l deosebească de înşelătoriile drăceşti.'' (Cuviosul **Serafim Rose**, † 1982)* [75]

*

Catolicii - cu raţiunea lor - au ajuns să examineze chimic Sfânta Împărtăşanie (ca şi în cazul giulgiului de la Torino - n.a.), ca să vadă dacă într-adevăr este Trupul lui Hristos […] Una din principalele diferenţe pe care le avem este şi aceasta: Voi puneţi creierul, noi credinţa. Voi aţi dezvoltat raţionalismul şi, în general, elementul uman. Cu raţiunea voastră limitaţi puterea dumnezeiască, pentru că aruncaţi la margine harul dumnezeiesc […] Nume de catolici, de martori ai lui Iehova, etc., nu e bine să pomeneşti la Sfânta Proscomidie. Pentru aceştia nu se pot scoate miride şi nici parastas nu se poate face.'' (Cuviosul Paisie Aghioritul, † 1994)

,,Evreul îmi spune că Hristosul meu e un copil din flori şi Preasfânta Fecioară a mea e o desfrânată, iar Sfânta Evanghelie îmi spune că acest lucru e de la diavolul. […] De ce v-am spus acestea, creştinii mei? Nu ca să-i omorâţi pe evrei şi să-i prigoniţi, nu, ci ca să-i plângeţi că L-au lăsat pe Dumnezeu şi s-au dus cu diavolul. V-am spus ca să ne căim acum până mai avem vreme, ca să nu se întâmple să se mânie Dumnezeu pe voi şi să ne lase din mâna lui şi să păţim şi noi ca evreii şi chiar mai rău.'' (Cosma Etolianul, † 1779)

Vaticanul nu abandonează nimic din dogmele trecutului, pe care le reafirmă cu energie şi radicalism ori de câte ori i se pare că «deschiderile» ecumenice au mers prea departe sau că n-au dus la rezultatul scontat, acela de a convinge toate celelalte Biserici să se unească cu şi

[74] Ibidem, pp.91-108.
[75] Ibidem, pp.125-166.

sub ,,succesorul lui Petru''. [76]

*

În secolul al XVI-lea, în lumea catolică a apărut protestantismul, ca o reacţie la tot felul de abuzuri şi de abateri disciplinare şi morale ale clerului catolic, pe de o parte, iar pe de altă parte din cauza slăbirii în credinţă (atâta câtă mai era) şi a lipsei de adâncime a trăirii religioase.

Apariţia protestantismului a fost legată, în mod deosebit, de persoana lui Martin Luther, fost călugăr catolic. […] El i-a răspuns (mamei sale): ,,Dacă vrei să trăieşti bine şi să mori greu, treci la protestantism, iar dacă vrei să trăieşti greu şi să mori uşor, rămâi tot în credinţa catolică.''

Din protestantism, cu timpul, aveau să se despartă atât sectele neoprotestante, cât şi sectele religioase. Potrivit unui studiu din anul 1980, numărul sectelor desprinse din toate religiile istorice se ridică la peste şase mii. Cu toate acestea, cuvintele Sfântului Pavel rămân normative pentru toate locurile şi timpurile: ,,Este un Domn, o credinţă, un botez.'' (Efeseni 2,5) […] Până în anul 1054 d.Hr., Biserica creştină a fost nedespărţită. [77]

*

În mod deosebit, Biserica Romano-Catolică susţine următoarele ***inovaţii*** *doctrinare: - primatul papal; - Erezia ,,Filioque'', potrivit căreia ,,*Duhul Sfânt purcede şi de la *Fiul, nu numai de la Tatăl''; - ,,Imaculata concepţie'' a Maicii Domnului – adică învăţătura greşită că Maica Domnului s-a născut fără păcatul originar sau strămoşesc; - Învăţătura despre purgatoriu, ca loc intermediar între rai şi iad; - Folosirea azimei la Sfânta Liturghie, în loc de pâine dospită cum s-a folosit în practica Bisericii din primele veacuri; - Celibatul preoţilor, ceea ce contravenea rânduielii din Biserica primară ca preoţii să fie căsătoriţi, şi altele. Toate aceste inovaţii, cu profunde implicaţii în organizarea şi viaţa Bisericii, nu au nici o bază în Sfânta Scriptură şi în Sfânta Tradiţie apostolică şi de aceea Biserica Ortodoxă le-a respins cu toată fermitatea.*

*În legătură cu pretenţia episcopilor Romei de supremaţie în Biserică, la o conferinţă ţinută la 12 februarie 1942, la sala Dalles, Ioan Gh. Savin, profesor de Apologetică la Facultatea de Teologie din Iaşi, Chişinău şi Bucureşti, spunea următoarele: ,,**Despărţirea Bisericii se datorează tendinţei episcopilor Romei de a-şi asuma lor şi scaunului lor, drepturile şi prerogativele care reveneau Bisericii întregi.** Adică dreptul de a învăţa, sub călăuzirea Sfântului Duh, în materie de credinţă şi de mântuire. Acest drept nu revine însă nimănui decât Bisericii în întregimea ei, reprezentată prin cei ce deţin plenitudinea harului, transmis de Sfinţii Apostoli, adică episcopilor ei. Tuturor şi nu unuia singur […] A i se substitui un om, fie şi cel mai înalt dintre ierarhi, înseamnă a se substitui un om lui Hristos însuşi, un om care s-ar considera pe sine ca cel ce se jertfeşte pe sfintele altare, ceea ce este nu numai o apostazie, dar şi o profanare. Această supremaţie şi infailibilitate papală, cu totul contrară spiritului Bisericii şi Tradiţiei Apostolice, a fost aceea care a sfâşiat şi unitatea Bisericii şi ecumenicitatea ei. Nu pretenţiile patriarhului Constantinopolului, Fotie, nici ambiţiile lui Cerularie au dus la schismă, ci dorinţa papei de a se situa deasupra episcopilor şi deasupra Bisericii, făcându-se pe sine cap văzut al Bisericii, care Biserică nu are decât un singur cap, nevăzut şi totuşi de-a pururi prezent, care este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.* [78]

*

*Iisus Hristos ne învaţă ceea ce este drept , cinstit, folositor şi în general toate virtuţile, în câteva cuvinte clare şi înţelese de toată lumea, spunând: **''Toată legea şi profeţii stau în aceste două porunci'' (Mt. XXII, 40), adică, în iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui**, sau atunci când ne dă rânduială; **''Faceţi altora tot ceea ce vreţi ca ei să vă facă vouă înşivă, că aceasta este legea şi***

[76] Ibidem, pp.168-175.
[77] Ibidem, pp.32-36.
[78] Ibidem, pp.32-34.

profeţii'' *(Mt. VII, 12). Nu mai este nici lucrător, nici sclav, nici femeie atât de simplă, nici copil, nici persoană săracă cu duhul, care să nu înţeleagă aceste pilde fără nici o greutate şi această claritate este semnul şi caracterului adevărului. […]*

Nu este nimic care-l supune pe om atâta diavolului ca iubirea bunurilor şi dorinţa de a deveni bogat. (prezentă într-un înalt grad la avari - n.a.) Căci sunt şi azi persoane care zic: Noi vă vom da tot ce vreţi numai să vă aruncaţi la picioarele noastre, ca să vă închinaţi nouă. Aceste persoane par oameni dinafară, dar ele sunt instrumentele (vasele - n.a.) diavolului. Noi vedem de asemenea că atunci diavolul nu l-a ispitit pe Iisus Hristos numai el singur, ci că l-a ispitit şi prin oameni (chiar apropiaţi uneori - n.a.). […] Acest duşman ne face promisiuni mari, nu pentru a ne da, ci pentru a ne face să pierdem şi ceia ce avem. El ne dă ocazia de a răpi binele altuia, ca să ne răpească curăţia şi dreptatea. El ne pune piedici promiţându-ne comori pe pământ, pentru a ne lipsi de cele din cer. El vrea să ne îmbogăţească aici jos, de teamă ca să nu posedăm aceste bogăţii veşnice. Dacă el nu ne poate răpi bunurile nevăzute promiţându-ne acestea de aici, el încearcă s-o facă prin sărăcie. Aşa a făcut cu dreptul Iov. [79]

*

Nu numai atât, dar Sfântul Ioan este primul care a cunoscut treptele formale din metodica pedagogiei moderne. El este deci precursorul treptelor formale din metodica pedagogiei de astăzi. De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur ocupă un loc de cinste între marii pedagogi ai lumii.

Şi ceea ce este meritoriu este tocmai actualitatea principiilor fundamentale ale educaţiei creştine desprinse din operele sale.

Cea mai frumoasă caracterizare a meritelor pe care Sfântul Ioan Gură de Aur le-a avut în educaţia creştină a omenirii a adus-o omagiul marelui dascăl al şcolii româneşti, prof. Nicolae Iorga, erudit şi genial istoric, care afirma: ,,Dacă e imposibil să se înfăţişeze din toată literatura bisericească latină o figură care să reprezinte în toate elementele ei viaţa religioasă a acestei părţi occidentale a creştinătăţii, în Orient avem una, pe Sfântul Ioan Hrisostom (Gură de Aur). [80]

*

În privinţa orizontului înnoirilor sale, Sfântul Ioan a exercitat o influenţă în sensul ridicării morale a credincioşilor săi; căci el însuşi era un moralist prin excelenţă, dar un moralist practic, evanghelic, în inima şi viaţa căruia ***credinţa fără fapte nu avea nici o valoare***. „Credinţa fără fapte, *spune el*, este o fantomă fără putere.'' *[…]*

Sfântul Ioan este, prin excelenţă, oratorul dragostei creştine. Întreaga lui viaţă şi activitate pastorală a fost afierosită acestei iubiri. Nu numai atât, dar Sfântul Ioan a fost şi un aprig adversar al patimilor omeneşti. A biciuit viciile, îngâmfarea, necinstea, prostia, a criticat aspru lăcomia şi luxul şi toate ticăloşiile societăţii din vremea sa, de la pătura ei cea mai de jos, până la palatul împăratului. A combătut cu putere nedreptăţile sociale ale timpului, provocate de inegalitatea şi lupta dintre clase, fapt pentru care el poate fi numit drept unul dintre cei mai de seamă reformatori sociali creştini ai vremii sale.

Sfântul Ioan a fost nu numai un critic nemilos al scăderilor contemporanilor săi, ci şi un organizator neîntrecut al asistenţei sociale, fapt care a făcut ca el să fie supranumit ,,ambasadorul săracilor''. [81]

*

---

[79] ***Comentar la Evanghelia de la Matei. 90 omilii de Sfântul Ioan Gură de Aur***, Editat de Mănăstirea ''Portăriţa'', Satu Mare, 2003, pp.8-107.

[80] Marin Stamate, ***Educaţia creştină în opera Sfântului Ioan Gură de Aur***, Ed. Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 2003, p.138.

[81] Ibidem, pp.21-22.

Problema educaţiei *– zice Sfântul Ioan Gură de Aur – este o problemă de care depinde orânduirea întregii lumi. De ea depinde totul.* *Lipsa educaţiei este cel mai cumplit păcat şi culmea răutăţii. Neglijarea educaţiei înseamnă neglijarea mântuirii omului. Din lipsa de educaţie vin bolile, pagubele, tulburările şi miile de rele. Un om lipsit de educaţie este un duşman comun al tuturor şi al lui Dumnezeu, al naturii, al legilor şi al vieţii sociale. […] Astfel, în viaţa omului el distinge patru etape caracteristice, şi anume: copilăria, adolescenţa, maturitatea şi bătrâneţea. Educaţia exercită o influenţă binefăcătoare mai ales asupra copilăriei şi adolescenţei. […] Educaţia este o artă; ea este arta cea mai bună şi cea mai nobilă. Nu există artă mai mare ca educaţia, pentru că în timp ce toate celelalte arte au în vedere un folos în lumea acesta, educaţia se săvârşeşte în vederea celei viitoare. […]*

Educaţia, după Sfântul Ioan, este posibilă fiindcă natura omenească este înzestrată cu voinţă liberă. El acordă o deosebită importanţă liberului arbitru, pentru că toată legea morală se bazează pe acest principiu. ***Păcatul nu este în noi de la natură, ci noi suntem buni sau răi prin propria noastră voinţă. De aceea, omul nu e supus fatalităţii. Cele bune şi cele rele se află în a voi şi a nu voi.*** *Căci voinţa este mai puternică decât natura, pentru că natura lucrurilor urmează voinţei şi nu voinţa urmează naturii. […]*

Fiinţa umană are o seamă de coordonate care trebuie cunoscute, e animată de puteri sufleteşti care o frământă şi de orizonturi care o solicită, are sensibilităţi care o fac aptă sau inaptă pentru anumite lucruri, încât este necesar ca educatorul să le ştie şi să ţină cont de ele în procesul educativ. […] Unul din aceste elemente este ***optimismul****. Lucrarea de educaţie cerută de toate vârstele şi în toate sensurile trebuie aplicată într-o atmosferă de blândeţe şi bună dispoziţie, nu sub porunci, severe şi ameninţătoare, ci cu stăruinţă şi îndemn părintesc, pentru că numai bunătatea dezarmează indiferenţa şi reaua-voinţă a subiecţilor educaţiei.* [82]

*

Întreaga educaţie să se exercite în mod intuitiv, pentru că nimic nu ajunge şi nu se reţine în minte, până nu trece mai întâi prin simţuri. Căci ***numai când cunoşti clar lucrurile, îţi poţi forma o concepţie realistă despre lume****. În timp ce educaţiei simţurilor se acordă o atenţie deosebită prin alimentarea lor cu tot ce este bun şi folositor, pentru raţiune se pot utiliza chiar asocieri armonioase şi întrepătrunderi între ştiinţă şi credinţă (metode, principii etc.). […] Dumnezeu a dat omenirii doi învăţători: natura şi conştiinţa: ,,Nici unul din ei nu grăieşte, dar prin tăcere au instruit pe om. Natura, prin privelişte, pune în uimire pe spectator şi-l trimite la Cel Care a făcut această minunăţie. Conştiinţa glăsuieşte înlăuntrul omului şi ne învaţă toate cele ce trebuie să facem.'' […] Formarea copilului se aseamănă cu zidirea unei case: după cum la zidirea ei nu îngăduim tuturor, fără deosebire, să se apropie de zidire, tot astfel şi aici. […]*

În viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur, educaţia este cea mai mare binefacere şi cea mai nobilă acţiune umană, deoarece prin intermediul ei se face ordine în sufletul copilului şi se formează caracterul; iar educatorul îi întrece în măiestrie pe toţi artiştii care ştiu să picteze şi să sculpteze, pentru că ***arta educaţiei*** *lucrează cu sufletul omului, partea cea mai de preţ a fiinţei umane. […] După Sfântul Ioan Gură de Aur, factorii principali ai educaţiei sunt: familia, şcoala, Biserica şi societatea. […]* ***Cea mai înaltă calitate a pedagogului este aceea ca între fapta şi vorba lui să fie o deplină armonie.*** *[…]*

Sfântul Ioan stăruie asupra Pocăinţei ca mijloc de educaţie, întrucât cunoaşte necesitatea ei categorică pentru desăvârşirea morală, pentru câştigarea mântuirii. Motivul pentru care stăruie atât de mult, asupra pocăinţei, îl arată Sfântul Ioan Gură de Aur în Omilia a opta (1) când spune: ,,Pocăinţa este leac al greşelilor, mistuirea nelegiuirilor, vărsare de lacrimi, încredere în

[82] Ibidem, 30-43.

Dumnezeu, este armă împotriva diavolului, sabia ce-i taie capul, nădejde în mântuire, nimicire a deznădejdii.'' După Sfântul Ioan, drumul spre pocăinţă îl deschide milostenia, pe care o numeşte ,,regină între virtuţi'', iar ,,milostenia este preţul de răscumpărare a sufletului.'' […]

După Sfântul Ioan Gură de Aur, societatea constituie un factor negativ pentru educaţie. (anturaje, etc. - n.a.) Ea exercită o influenţă negativă asupra oamenilor. Încă din vremea lui, societatea, prin felul ei de trai, prin exemplul continuu pe care-l oferea tinerilor, era un neîncetat prilej de corupere şi degradare spirituală. […] Prin urmare, Sfântul Ioan Gură de Aur se ridică împotriva bogaţilor care, prin exemplul rău şi nedemn al exploatării altora, aduceau pe cei lipsiţi în stare de josnicie (de cerşetori). […] Sfântul Ioan critica fără milă tot ceea ce constituia un exemplu rău pentru societate. […]

Dar, unul din exemplele cele mai dezastruoase erau spectacolele din teatru şi din hipodrom (lupte de animale). […] Păgânii, din interese materiale, făceau ca aceste jocuri să coincidă cu sărbătorile creştine, ca să poată avea public mai numeros şi dintre creştini. Ceea ce era mai scandalos însă era faptul că ,,cele mai multe spectacole erau aranjate tocmai în săptămâna Postului Mare aşa, încât timpul de pocăinţă şi de tăcută pregătire a creştinilor era tulburat prin orgia spectacolelor, iar inimile se lăsau lesne amăgite.'' [83]

[83] Ibidem, pp.46-67.

FRAGMENTE DIN VOLUMUL
ARHIM. SERAFIM ALEXIEV, ARHIM. SERGHIE JAZADJIEV
„ORTODOXIA ŞI ECUMENISMUL”

(tipărită cu binecuvântarea Î.P.S. Vlasie, Mitropolitul Bisericii Ortodoxe Române de stil vechi)

Astăzi se scrie, se vorbeşte şi se predică mult despre ecumenism, reuniunile ecumenice, unirea ecumenică a creştinilor, despre teologia ecumenică ş.a.m.d. însă nu toţi cei care folosesc aceste cuvinte, înţeleg ce înseamnă „ecumenism”.

Cuvântul „ecumenism” provine de la grecescul oikownene (a locui, a popula). Prin urmare, „ecumeni” este „pământ populat, locuit, oicumena”, şi la început prin acest cuvânt era desemnată o regiune a pământului nostru, populată cu oameni.

Şi Biserica lui Hristos, în vechime, prin cuvântul „oicumena” definea pământul şi locuitorii lui (Mt. 24, 14; Lc. 21, 25; Apoc. 3, 10; 12, 9). Respectiv, adjectivul „ecumenic” înseamnă „universal”, adică privitor la întregul pământ şi populaţia lui. În greceşte, Sfânta Biserică Ortodoxă, de asemenea, se numeşte „universală”, fiind ca atare, căci întemeietorul ei dumnezeiesc i-a menit să se răspândească asupra tuturor neamurilor care locuiesc pe pământ (Mt. 28, 19; Mc. 16, 15).

Mişcarea „ecumenică” din zilele noastre pretinde de asemenea la „universalitate”, însă substituie unitatea universală în credinţa cea adevărată prin ***unirea pur mecanică a diferitelor confesiuni, desprinse de la Ortodoxie şi străine ei****; şi de aceea „ecumenismul” de astăzi este un fenomen absolut nou. Ca idee, el a luat naştere la mijlocul secolului al XlX-lea în Anglia şi America, propunându-şi să unească diferitele confesiuni creştine, ce se autodenumeau greşit „biserici”. Atingerea acestui scop este urmărită cu perseverenţă de către Consiliul Ecumenic al „Bisericilor” (C.E.B.), fondat în 1948 la Adunarea din Amsterdam, cu centrul la Geneva.*

Termenul modern de „ecumenism” a fost inventat şi introdus în uz de John Mott (1865-1955), cunoscut lider francmason *şi preşedinte al I.M.K.A. Acest lucru s-a întâmplat la congresul I.M.K.A., care şi-a desfăşurat lucrările în 1910 la Edinburgh (Scoţia), sub preşedinţia lui Mott. Atunci a şi fost pus începutul mişcării ecumenice.*

Este caracteristic faptul că John Mott nu a ales pentru desemnarea acestei mişcări cuvântul latin occidental „universalism" (de la universum - univers), ci analogul grecesc „oecumenicos” (de unde şi „ecumenism”), care ***se referă numai la Ortodoxie, ca religie cu adevărat universală****. Evident, scopul făţiş şi imediat al acestei substituiri a fost* ***tendinţa de a masca intenţia eretică printr-un termen ortodox, preluat din limba greacă, clasică pentru Ortodoxie, iar în perspectivă - posibilitatea de a identifica, mai devreme sau mai târziu, Sinoadele Ecumenice cu „Consiliul ecumenic” (C.E.B.), care în cele din urmă s-ar putea autoproclama „Sinod ecumenic”****.*

Biserica Ortodoxă Rusă a formulat o acuzaţie argumentată corespunzător în „Epistola Sfântului Sinod despre Adunarea a V-a a C.E.B. şi rezultatele ei”, în care se arată: „Un alt pericol, care ameninţă grav unitatea creştină şi viitorul mişcării ecumenice după Nairobi, este iluzia, nutrită de unii participanţi la mişcarea ecumenică, precum că Consiliul Ecumenic al Bisericilor ar putea asigura un asemenea grad al apropierii ecumenice a bisericilor-membre ale lui, încât una din viitoarele sale adunări generale se va transforma în sinod creştin ecumenic. A gândi astfel - înseamnă a presupune că Consiliul Ecumenic al Bisericilor poate deveni, în viitor, un fel de „super-biserică”.

Aşadar, noţiunea de „universalitate” care întotdeauna era atribuită doar Bisericii Ortodoxe, astăzi se aplică la o nouă mişcare, străină de Ortodoxie, zisă „ecumenică”. Asemănarea exterioară însă nu dovedeşte identitatea interioară. Aşa cum zice un proverb latin: „Si duo dicunt idem, non est

idem", adică „Dacă doi spun una şi aceeaşi, nu este una şi aceeaşi." La fel şi ***termenul de „ecumenism" este folosit de Biserica Ortodoxă într-un sens, unicul adevărat, iar de „mişcarea ecumenică" - în cu totul altul***.

Cu mult înainte de apariţia „ecumenismului" genovez, a fiinţat, fiinţează şi pururea va fiinţa adevăratul ecumenism ortodox - ecumenismul, sau universalitatea Sfintei Biserici Ortodoxe, întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos cu scopul răspândirii prin ea, în lumea întreagă, a adevărului de revelaţie divină, vestit de Hristos, şi înfăptuirii mântuirii făgăduite de El. Noi îndrăznim să afirmăm că întru totul ţinem de acest adevărat ecumenism antic şi veşnic nou, adică de universalitatea Sfintei Biserici Ortodoxe. Între acest ecumenism ortodox şi „ecumenismul" genovez de astăzi există contradicţii flagrante şi deosebiri dogmatice profunde, de nedepăşit. Din această cauză ***noi nu putem fi „ecumenişti" în sensul modern al cuvântului, căci suntem ecumenişti adevăraţi ca membri ai Bisericii Ortodoxe, care de la întemeierea ei se numeşte ECUMENICĂ****! Aşa cum nu se poate să aparţii la două confesiuni diferite - de exemplu, nu e posibil ca, fiind un adevărat ortodox, să fii în acelaşi timp şi protestant - tot aşa nu se poate ca, fiind membru al Sfintei Biserici Ortodoxe Universale, să te încadrezi în* ***mişcarea ecumenică, care - mai ales în ultima vreme - îşi impune tot mai insistent concepţiile, categoric străine Ortodoxiei***.

Ecumeniştii genovezi supranumesc ecumenismul „mişcare a Sfântului Duh în epoca noastră", socotind că se poate vorbi într-un chip nou despre Dumnezeu, despre Taina lui Hristos şi mai ales despre Sfânta Biserică, neglijând făţiş dogmele, canoanele ortodoxe şi Sfânta Tradiţie. Ortodoxia însă nu poate fi de acord cu aceasta; ea nu admite o nouă redactare a dogmelor, schimbarea canoanelor şi renegarea tradiţiilor ortodoxe seculare. *Ortodoxia respectă cu stricteţe cele primite de la Domnul Iisus Hristos şi sfinţii Săi apostoli, căci vrea să rămână fidelă poruncii Sf. Ap. Pavel: „Staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră" (II Tes. 2, 14). Deosebirea dintre concepţiile ecumenismului genovez şi învăţătura Sfintei Biserici Ortodoxe este atât de mare, încât e bătătoare la ochi chiar şi pentru un creştin ortodox neiniţiat în teologie, provocându-i o neîncredere firească faţă de mişcarea ecumenică.*

Orice învăţătură religioasă ne-ortodoxă este neplăcută lui Dumnezeu şi de-a dreptul păgubitoare, căci substituie îndrăzneţ prin minciună eretică învăţătura mântuitoare revelată de Dumnezeu. Prin aceasta ea mânie pe Dumnezeu şi Îl îndepărtează. ***În Sfânta Scriptură Dumnezeu mărturiseşte în repetate rânduri că nu numai cei care Îl înlocuiesc cu idoli, ci şi cei care propovăduiesc greşit despre El, Îi trezesc mânia.*** *Iată ce citim în Cartea lui Iov: „Iar după ce Domnul a rostit aceste cuvinte către Iov, a grăit către Elifaz din Teroan: „Mânia mea arde împotriva ta şi împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-aţi vorbit de Mine aşa de drept, precum a vorbit robul Meu Iov" (Iov 42, 2). Un creştin luminat duhovniceşte ştie cât de groaznic e să crezi într-o învăţătură falsă despre Dumnezeu, Care este „Dumnezeul adevărului" (Ps. 30, 6), cât de groaznic e să falsifici dogmele dumnezeieşti, abătând astfel asupra ta dreapta mânie a lui Dumnezeu! Nu întâmplător Sf. Ap. Pavel sfătuieşte pe ucenicul său Timotei: „Sileşte-te să te arăţi încercat înaintea lui Dumnezeu, lucrător cu faţa curată, drept învăţând cuvântul adevărului" (II Tim. 2,15).*

Un merit al Ortodoxiei e acela că ea şi numai ea din toate aşa-numitele confesiuni creştine întotdeauna a învăţat şi învaţă adevărul despre Dumnezeu, despre Hristos, despre Sfânta Sa Biserică şi despre toate Tainele dumnezeieşti, pe când celelalte confesiuni „ţin nedreptatea drept adevăr" (Rom. 1, 18). Ea păstrează neschimbate, de la bun început şi până astăzi, învăţătura descoperită de Dumnezeu şi Sfânta Tradiţie.

În Declaraţia participanţilor ortodocşi la Adunarea ecumenică de la Evanston, (1954), s-a spus foarte potrivit că „Sfânta Biserică Ortodoxă este singura care a păstrat în toată plinătatea şi nevătămată credinţa „dată sfinţilor, odată pentru totdeauna" (Iuda 1, 3). Şi asta nu datorită meritelor

noastre, ci pentru că Dumnezeu vrea să păstreze „comoara aceasta în vase de lut, ca să se învedereze că puterea covârşitoare este a lui Dumnezeu şi nu de la noi" (II Cor. 4, 7).

Aşa cum Sfânta Biserică Ortodoxă întotdeauna este devotată lui Dumnezeu şi ne învaţă adevărul despre El, tot aşa şi fiecare membru al ei trebuie să rămână credincios lui Dumnezeu şi să ţină neabătut învăţătura bisericească, pentru a nu-şi pierde apartenenţa la Biserică şi a nu se lipsi de mântuirea cea veşnică, potrivit crezului Sfântului Atanasie cel Mare: „Acel care vrea să fie mântuit, înainte de toate trebuie să ţină Credinţa Universală. Acel care n-o păstrează sănătoasă şi nevătămată, va pieri neîndoielnic pe veci!" Sfântul Ioan Teologul, Văzătorul de Taine ne porunceşte ***să nu schimbăm nimic din ceea ce am primit la început, adică să nu adăugăm nimic şi să nu scoatem nimic din ceea ce ne-a poruncit Însuşi Duhul Sfânt*** *(Apoc. 22, 18-19), altfel pierdem posibilitatea de a fi părtaşi la viaţa dumnezeiască, de care se fac vrednici doar cei care au rămas „credincioşi până la moarte" (Apoc. 2, 10).*

Acelaşi Apostol al iubirii creştine a apărat cu tărie mărturisirea adevăratei credinţe: „Dacă cineva vine la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-1 primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: „Bun venit!" Căci cel ce-i zice: „Bun venit!" se face părtaş la faptele lui cele rele" (H In. 1, 10-11), şi de aceea cerea: „Deci, ceea ce aţi auzit de la început, în voi să rămână; de va rămâne în voi ceea ce aţi auzit de la început, veţi rămâne şi voi în Fiul şi în Tatăl" (I In. 2, 24). Aceasta înseamnă că cel care nu rămâne în învăţătura descoperită de Dumnezeu şi lăsată nouă ca moştenire de Hristos prin sfinţii apostoli, va fi străin Treimii Dumnezeieşti şi Dătătoare de viaţă şi va pieri pe veci!

Ecumenismul de astăzi se îndepărtează de Credinţa Ortodoxă de veacuri şi se apropie de confesiunile heterodoxe, care, asemeni prietenilor lui Iov, nu vorbesc adevărul despre Dumnezeu, cum a vorbit robul lui Dumnezeu Iov. De aceea ***adevăratul creştin ortodox, pentru care mântuirea sufletului este cea mai mare răsplată a credinţei sale (I Petru 1, 9), nu poate rămâne indiferent faţă de ecumenism, care îşi dă silinţa să ne impună, în locul credinţei pe care o mărturisim, o concepţie despre lume străină şi cu totul greşită****.*

Ocupându-ne de problema ecumenismului şi a caracterului său păgubitor, ***noi am găsit, în cadrul cercetărilor, numeroase temeiuri foarte importante, care nu ne permit să-l simpatizăm şi să aderăm la el****. Aceste principii ţinem să le împărtăşim tuturor adevăraţilor credincioşi şi celor care îşi doresc mântuirea veşnică întru Domnul nostru Iisus Hristos, în comuniune cu Sfânta Sa Biserică!*

„Acei care, după ce a fost găsit adevărul, continuă să mai caute ceva, aceia caută minciuna" (Din Lucrările Sinodului VII Ecumenic).

„Cine nu doreşte să devină ucenic al adevărului, devine învăţător al rătăcirii" (Sfântul Leon cel Mare, papă al Romei).

„În zilele noastre adevărul este atât de întunecat, iar minciuna atât de adânc s-a înrădăcinat, încât niciodată nu vom desluşi adevărul, dacă nu-L vom iubi" (Pascal).

„Bunule Iisuse Hristoase! În Biserica Ta sunt oameni care nu sunt apostolii Tăi şi care nu se roagă Ţie: ...ei au uitat de Ierusalim şi au acceptat ***Geneva, unde au creat noi table ale Legii****. Dar şi tu, Geneva, care te-ai înălţat până la ceruri, vei pogorî în iad!" (Comp. Le. 10, 15). (Din cuvântul Patriarhului Ierusalimului Timotei la sărbătoarea Sfintei Cincizecimi), (m. în 1955).*

„Europa ne scoate din minţi; dar ***Europa aproape toată şi în toate s-a păgânizat****. Nu e mai bine oare s-o lăsăm de capul ei? Adevărata lumină a venit la noi din Bizanţ. Şi noi nu suntem copii mici - nu de ieri am ieşit la lumină, în curând se vor împlini o mie de ani de când credem în Domnul şi ţinem legea Sa sfântă. Şi în aceasta fie ca alţii să înveţe de la noi, după cum se şi cuvine: căci ADEVĂRUL NE APARŢINE!" (Sf. Ierarh Teofan Zăvorâtul).*

„Deci, ceea ce aţi auzit de la început, în voi să rămână; de va rămâne în voi ceea ce aţi auzit de la început, veţi rămâne şi voi în Fiul şi în Tatăl" (I In. 2,24).

„Mai mare bucurie decât aceasta nu am, ca să aud că fiii mei umblă întru adevăr" (3 In. 1, 4).

„Tu însă rămâi în cele ce ai învăţat şi de care eşti încredinţat, deoarece ştii de la cine le-ai învăţat" (II Tim. 3,14).

„Căci împotriva adevărului n-avem nici o putere; avem pentru adevăr" (II Cor. 13, 8).

„Să ştii că noi trebuie să slujim lui Dumnezeu, nu timpului" (Sfântul Atanasie cel Mare, Epistolă către Dracontie).

„Noi nu ne clintim în adevăr şi nu-l contrazicem, dar suntem pecetluiţi de acelaşi caracter al credinţei şi nădăjduinţei noastre. Că pe oamenii care cinstesc din toată inima pe Dumnezeu - nimic nu poate să-i îndemne cu atâta putere la o idee comună, ca înţelegerea în învăţătura despre Dumnezeu; şi nimic nu înclină spre dezbinare atâta, cât înclină nepotrivirea în această învăţătură" (Sfântul Grigorie Teologul, Cuvântul 6, vers. 11,12).

„Doamne, uneşte-i pe toţi în acelaşi cuget şi zămisleşte oameni însemnaţi, care să gândească la fel despre adevărata Ta credinţă şi dreaptă mărturisire" (Rugăciunea dinainte de moarte a Sfântului Kiril, dascăl al slavilor). „Cea mai bună comuniune este comuniunea în credinţă şi în dragostea adevărată... Nu există nimic mai minunat, decât adevărul". (Sfântul Fotie, Scrisoare către papa Nicolae I).

Partea întâi
ECUMENISMUL ŞI APARENŢA LUI « CREŞTINĂ»

Principiul 1
Adevărul este universal, în vreme ce erezia nu poate şi nu trebuie să fie universală

A) Biserica Ortodoxă este deţinătoarea adevărului

Sfânta Biserică Ortodoxă, asemenea unei corăbii salvatoare pluteşte prin lumea care „zace sub puterea celui rău" (I In. 5, 19), a fost întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos pentru a vesti lumii „cuvântul cel adevărat" (Tit 1, 9). Cât de bine tălmăceşte Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Prin Cuvânt este reprezentată întreaga învăţătură creştină, care înseamnă cuvântul auzit de Hristos Mântuitorul de la Tatăl şi adus pe pământ" (In. 8, 26; 4,24) şi „răspândit pe suprafaţa lui de apostoli prin puterea Duhului Sfânt" (Mt. 28, 19; In. 14,26; 16,13). Este drept şi adevărat acest cuvânt, venind de la Dumnezeu, Care este adevărat şi drept în toate cuvintele Sale. El este drept şi în ceea ce legiferează, şi în ceea ce făgăduieşte...

Aşadar, (cuvântul) „adevărat este numai acel care de la Dumnezeu a venit... fiind fără adaos, fără scădere, şi fără schimbare..."

Acest cuvânt a fost încredinţat Bisericii şi slujitorilor ei - episcopilor şi preoţilor, care sunt datori să-l propovăduiască curat, fără amestecuri cu învăţături străine, ci „drept învăţând cuvântul adevărului" (II Tim. 2. 15). Cuvântul învăţăturii, pentru a fi folositor şi lucrător pentru mântuirea sufletelor, urmează să fie ferit de tot ce-i este străin. Tocmai aceasta este „învăţătura cea sănătoasă" pe care trebuie s-o propovăduiască un episcop (Tit 1, 9). „Învăţătura cea sănătoasă este aceea care te învaţă deopotrivă adevăratele dogme, dar şi o viaţă cucernică".

Prin dogmatică şi etică se epuizează, propriu-zis, conţinutul învăţăturii lui Hristos. Ambele noţiuni sunt profund legate reciproc şi condiţionate reciproc, drept care nici dogmatica fără etică, nici etica fără dogmatică nu pot exista. Căci precum credinţa fără fapte este moartă (Iac. 2, 26), şi faptele fără credinţă sunt moarte (Rom. 4, 2-3). Măcar că şi dracii cred, şi se cutremură (Iac. 2, 19). Totuşi credinţa lor este fără rost, întrucât este lipsită de fapte bune. Ereticii pot avea de asemenea unele fapte aparent bune, care însă nu-i mântuiesc, fiindcă n-au legătură cu dreapta credinţă.

Potrivit tălmăcirii Sfântului Teofan Zăvorâtul (I Tim. 1. 5), credinţa cea adevărată, nefăţarnică, „îmbrăţişează toate dogmele; şi acestea efectiv sunt de aşa natură încât, dacă inima le cuprinde nefăţarnice, trebuie ca ele să inspire neapărat simţăminte şi fapte de iubire, şi să te inspire ca atare; de o astfel de natură sunt mai cu seamă dogmele cu privire la Pronie, Ispăşire şi viitoarea fericire. Dumnezeu vede totul şi tot ce se face pentru fraţi din dragoste pentru El, primeşte ca şi cum s-ar face nemijlocit pentru El. Cel care crede aceasta, cum să nu se grăbească să pună ceea ce se cuvine, prin mâna fratelui, în mâna Domnului?... În felul acesta dragostea se arată, se sfinţeşte, se înmulţeşte şi se întăreşte prin credinţă nemincinoasă".

Dogmatica şi etica sunt conţinute şi se întruchipează deplin în sânul adevăratei Biserici Creştine, căci ea este întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos: 1) pe adevărata mărturisire a credinţei în Hristos, mărturisită de Sf. Ap. Petru în numele tuturor apostolilor (Mt. 16, 16-18; In. 6, 69); 2) pe o morală autentică, făurită pe baza harului mântuitor al lui Dumnezeu (Tit 2,11, 12). care se dă tururor în Biserică. În acest sens atotcuprinzător Biserica lui Hristos este supranumită „stâlpul şi temelia adevărului" (I Tim. 3, 15). Ea este stâlpul şi temelia adevărului, căci, potrivit afirmaţiei Sfântului Teofan Zăvorâtul, ea „este Biserica lui Dumnezeu Celui Viu, Care este Dumnezeul

adevărului, sau Adevărul însuşi. De aceea totul în ea este adevărat - adevărată este mărturisirea credinţei, adevărată sfinţirea prin Taine, adevărată împărtăşirea harică, adevărată viaţa după legea lui Dumnezeu. Este adevărat ajutorul întemeiat în ea de Dumnezeu, adevărate sunt făgăduinţele ce însufleţesc pe cei ce trudesc în casa Domnului - toate sunt adevărate în ea. În oricare altă parte, nu căuta adevărul! Există unele asemănări de adevăr şi în afara ei; însă adevărul adevărat este numai în ea". „Biserica este stâlpul adevărului, stând ferm şi neclintit în adevăr şi apărându-l; ea este temelia adevărului, potolind minţile atunci când ele se întâmplă să fie tulburate de o minciună."

Deşi după căderea în păcat, care a întunecat moraliceşte mintea omului, el a pierdut adevărul, setea de adevăr i-a rămas în suflet. Depărtându-se însă de la Dumnezeu, omul căzut în păcat, în pofida întregii sale aspiraţii spre adevăr, nu este în măsură să-l recâştige de unul singur. ***Cei care au dobândit sau dobândesc adevărul, o datorează numai lui Dumnezeu, Care ni-l descoperă (Mt. 11, 27).*** *Cugetând pe această temă, Sfântul Simeon Noul Teolog lămureşte că, prin adevăr, nu trebuie să înţelegem nici obişnuitele adevăruri ale vieţii, nici adevărurile ştiinţifice care nu au legătură cu mântuirea veşnică a sufletului ci adevărul referitor la Dumnezeu - adevărul mântuitor, care arată omului rostul vieţii lui şi mijloacele de dobândire a unirii veşnice cu Adevărul întrupat - Iisus Hristos (In. 1.4, 6). Despre acest adevăr Sfântul Simeon Noul Teolog spune, în cuvântul 37: „Adevărul este de la Dumnezeu. El este conţinut în cuvântul lui Dumnezeu şi poate fi înţeles prin harul lui Hristos".*

Acest Adevăr, dacă Îl pătrundem, ne apără împotriva alunecării păgubitoare în înşelăciuni şi năluciri religioase - împotriva împărăţiei întunecate a diavolilor, care zămislesc eresuri pentru a duce la pieire sufletele oamenilor!

Deşi, în principiu, Biserica nu este din această lume, menirea ei e să se afle în lume (In. 17, 11-15) şi să cuprindă întregul univers (ecumenic) prin propovăduirea Adevărului dumnezeiesc. Biserica lui Hristos are o menire universală, deoarece este chemată să vestească Adevărul, descoperit nouă de Mântuitorul. Adevărul este universal şi trebuie să fie universal!

Universalitatea (sobornicitatea), potrivit expresiei reuşite a prof. Vladimir Losski, reprezintă o calitate proprie Adevărului lui Hristos. ***Rătăcirile, eresurile, falsele învăţături, deşi au răspândire în lume, nu pot pretinde a avea un caracter universal, deoarece minciuna este ceva negativ, şi ca atare nu are dreptul legal de a se impune întregului univers. Dacă însă ereziile îşi asumă acest drept, o fac uzurpând drepturi străine!***

Biserica lui Hristos - în calitate de purtătoare a adevărului, destinat lumii întregi - a fost universală de la întemeierea ei, când nu număra decât 120 de suflete (Fapte 1, 16), călăuzite de cei 12 apostoli. Anume lor le-a revenit misiunea universală dată de Hristos - să răspândească adevărul Evangheliei lui Hristos pe întreg pământul: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!" (Mt. 28, 19).

Răspândirea acestei drepte credinţe pe întreg pământul a fost prezisă încă în Vechiul Testament: „În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor" (Ps. 18, 4). Această proorocire nu se referă la erezii şi false învăţături, ci numai la Credinţa Ortodoxă, căci numai ea propovăduieşte fără nici o denaturare Adevărul dumnezeiesc mântuitor.

Noţiunile de „universalitate" şi „ortodoxism" se identificau reciproc din secolele primare creştine. Şi chiar de atunci Sfânta Biserică vorbeşte despre „credinţă" în sensul de „credinţă ortodoxă". Aceasta rezultă, de altfel, din „Martiriul Sfântului Policarp" (secolul al II-lea), intitulată: „Biserica Domnului din Smirna - către Biserica Domnului din Filomelia şi către toate comunităţile din lume care ţin de Sfânta Biserică Universală". Teologul grec prof. I. Anastasiu scrie: „Ceea ce era universal (ecumenic), era dreptcredincios (ortodoxon)". Acel care nu era dreptcredincios, era înlăturat de la Biserica Universală, adică sobornicească şi respins de ea.

Creştinii ortodocşi se simţeau un tot întreg oriunde şi oricând - atât în trecut, cât şi în prezent - tocmai datorită credinţei unice păstrate în Biserica Ortodoxă. *După cum scria Sfântul Vasile cel Mare, datorită simbolurilor comune ale credinţei orânduite de Sfinţii Părinţi şi împărtăşite de către fraţii fiecărei biserici parohiale, ei „îşi găseau părinţi şi fraţi de la un capăt la altul al pământului, în toate bisericile.”*

Cei trei Sfinţi Ierarhi - Vasile cel Mare, Grigorie Teologul şi Ioan Gură de Aur - sunt supranumiţi, într-un tropar „învăţători universali”, pentru că luminau întreaga lume, prin învăţătura ortodoxă. Sinoadele Ecumenice înseamnă Sinoadele Ortodoxe nu numai pentru aceea că ar fi participat la lucrările lor reprezentanţi ai întregii lumi creştine de atunci, ci, mai întâi de toate, pentru că ele apărau şi afirmau Adevărul Ortodox, propovăduit de Ortodoxia universală, şi combăteau eresurile şi falsele învăţături. Potrivit aprecierii date de Sfântul Ioan Gură de Aur. „Biserica este stâlpul Universului”. Ea este universală, pentru că susţine adevărul, care este şi trebuie să fie universal.

Prin urmare, adjectivul „ecumenic”, „universal”, raportat la Biserică, are un sens nu atât calitativ şi geografic, cât calitativ şi duhovnicesc-confesional. Deşi Biserica Universală nu cuprinde universul (lumea) geografic, acest lucru nu o împiedică să fie universală în sensul esenţial, duhovnicesc-dogmatic, conform cu menirea ei. Şi viceversa, deşi uneori erezia are o răspândire mai largă decât Ortodoxia - cum a fost, de pildă, în secolul IV, pe timpul arianismului şi mai târziu, pe timpul iconoclasmului, însă niciodată erezia nu poate fi universală pentru simplul motiv că propagă rătăciri.

B) Ecumenismul se îngrijeşte de o „biserică” neadevă-rată

Mişcarea ecumenică de astăzi imprimă noţiunii de „universal” un cu totul alt conţinut, necunoscut epocilor vechi. Spre deosebire de noţiunea patristică a „Bisericii universale” (în sens calitativ) - de Biserică ce susţine adevărul, de Biserică Ortodoxă, care nu admite nici un amestec de eres, „mişcarea ecumenică” (în sens cantitativ) înseamnă o mişcare ce reuneşte comunităţile religioase numite „biserici” şi adunate din toate confesiunile ,,creştine'' posibile, în care adevărul este vecin cu nedreptatea (Rom. 1, 18).

Pornind de la o astfel de viziune asupra noţiunii de „universal”, dr. Filip Potter, fost secretar general al C.E.B., extinde noţiunea de „ecumenicitate”, afirmând că ea înseamnă nu numai apropierea şi contactul „bisericilor”, ci presupune o „totalitate a pământului populat”. „Prin urmare - spune el - mişcarea ecumenică se manifestă pretutindeni acolo unde creştinii şi alţi oameni (!) caută într-un fel sau altul să lucreze pentru unitatea omenirii”. Din cele expuse rezultă că scopul final al ecumenismului nu este unitatea aşa-numitelor „biserici”, chiar şi în accepţie ecumenică, ci o anumită unificare programată a omenirii... Ecumeniştii tratează tot mai des „universalitatea” din punct de vedere geografic. Nici o biserică nu poate pretinde universalitatea, rămânând provincială în secolul nostru planetar, se spune într-o revistă ecumenică.

La 3 septembrie 1967 am avut ocazia să discutăm cu ecumenistul englez Michael Moore, adjunct al secretarului general al C.E.B. pentru relaţiile externe cu Biserica Anglicană. La întrebarea: „Cum înţelege unitatea Bisericii?”, el ne-a răspuns: „Ea este unitară ca biserică nevăzută.” La altă întrebare: „Cine face parte din această Biserică nevăzută?”, a urmat răspunsul: „Toţi creştinii”. Adică, în adevărata Biserică a lui Hristos sunt incluse toate denominaţiile, grupările şi sectele, care în vechime au fost date anatemei de Biserica Ortodoxă din pricina devierilor lor eretice de la adevărul lui Hristos. Michael Moore transferă eronat calităţile Bisericii Cereşti biruitoare, nevăzută nouă, asupra Bisericii pământeşti luptătoare, care este văzută, incluzând în Biserica pământească,

numită de el „invizibilă", pe toţi ereticii, cu numele comun de „creştini".

„Biserica nevăzută" este un termen pur protestant, venind în contradicţie flagrantă cu învăţătura ortodoxă privind Biserica drept unica Biserică Cerească şi pământească condusă de Hristos (Ef. 1,10), ai cărei membri sunt numai creştinii dreptcredincioşi. În „Catehismul creştin" al mitropolitului Filaret se arată că, Biserica este universală, adică sobornicească, deoarece „nu este limitată nici în spaţiu, nici în timp, nici de apartenenţa la un anume popor, ci cuprinde pe toţi dreptcredincioşii din toate părţile, timpurile şi popoarele". Sf. Ap. Pavel, primul care a numit Biserica „Trupul lui Hristos" (I Cor. 12, 27), iar pe Hristos - „Capul Bisericii" (Ef. 1, 22) şi care înţelegea foarte bine esenţa ei mistică nevăzută (Ef. 5, 32), nicăieri nu o numeşte Biserică nevăzută, ci pretutindeni vorbeşte de ea ca de o dimensiune vizibilă în societate, în care se mântuiesc credincioşii întru Hristos, atât drepţii, cât şi cei păcătoşi, societate în care există o ierarhie vizibilă ce administrează Tainele mântuitoare vizibile, prin care noi ne învrednicim de harul nevăzut al Domnului pentru unirea şi împărtăşirea cu Dumnezeul Cel nevăzut. „Voi sunteţi trupul lui Hristos, şi fiecare, în parte, mădularele Lui." Şi Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi pe apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe învăţători..." (I Cor. .12, 27-28).

Prof. V.V. Bolotov opinează referitor la „biserica nevăzută' astfel: „Faptul că Hristos a denumit societatea întemeiată de El - eclezie, are o semnificaţie polemică aparte împotriva protestanţilor. Protestanţii vorbesc permanent despre o biserică nevăzută. Noţiunea „eclezia" însă conţine un pronunţat moment de vizibilitate. De aceea expresia „biserica nevăzută" reprezintă o contradictio in adjecto (adică o contradicţie interioară). Nu poate exista (pe pământ - nota aut.) nici o biserică invizibilă. La ceva invizibil poţi participa numai spiritual, pe când în „eclezie" - numaidecât trupeşte".

Nu numai că ecumeniştii heterodocşi includ în noţiunea de „Biserică universală" toate soiurile posibile de creştini ne-ortodocşi, ci sub influenţa lor prof. protopresviter Ştefan Ţankov, de exemplu, scrie: „Problema unităţii Bisericii devine prea complexă şi nu mai poate fi tratată izolat sub aspect scolastic, cum a fost până acum... E nedrept să se considere că de trupul mistic al lui Hristos (Biserica) aparţin numai creştinii ortodocşi şi că dincolo de separatismul vizibil nu ar exista o unitate mistică nevăzută în Biserica lui Hristos. În pofida dogmelor, la unitatea „nevăzută" a Bisericii lui Hristos sunt raportate deseori confesiuni heterodoxe, indiferent de eresurile lor dogmatice, care le îndepărtează de comuniunea cu Biserica lui Hristos".

Ce înseamnă totuşi „unitatea mistică nevăzută" a ecumeniştilor? Această îmbinare de cuvinte se atribuie deocamdată, cu precauţie, „bisericii" ecumenice universale. E drept, C.M.B. este interpretat deocamdată doar ca o comunitate a „bisericilor", şi nu ca „super-biserică" şi „biserică mondială", însă „idealul" viitoarei Una Sancta - „biserica universală unită" - se întrevede deja, şi bazele ei sunt puse. Calitatea de membri ai viitoarei „biserici" o vor avea ecumeniştii şi simpatizanţii lor. Cine sunt ei?

Teologul rus Lev Zander de la Institutul de Teologie din Paris, un ecumenist zelos, scria fără ocolişuri: „Componenta persoanelor angajate în mişcarea ecumenică este extraordinar de variată: aderând la ea, noi trebuie să fim gata să ne întâlnim acolo nu numai cu un ierarh ortodox, episcop anglican şi pastor protestant. Ci şi cu un reprezentant al „teologiei liberale", care nu crede în Dumnezeirea lui Iisus Hristos, şi cu un unitarian, care neagă dogma Sfintei Treimi, şi cu un kwaker, care nu acceptă în general nici un fel de canoane bisericeşti." Aceste lucruri au fost scrise în anii '30. Astăzi din C.M.B. fac parte multe societăţi eretice: remonstranţi-arminieni din Olanda şi unele comunităţi religioase liberale extremiste, care neagă chiar Botezul, deşi Însuşi Hristos Îl pune drept: o condiţie primordială a mântuirii (Mc. 16, 16).

Din C.M.B. face parte şi aşa-numita „biserică a fraţilor moravi", care, în contradicţie cu

învăţătura ortodoxă despre îndreptăţirea prin credinţă şi fapte, propovăduieşte îndreptăţirea doar prin credinţă şi, socotind eficienţa Tainelor în funcţie de rangul celui care le oficiază, admite Botezul repetat, ceea ce contravine cu desăvârşire articolului 10 al Simbolului Credinţei: „Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor".

În prezent, în C.M.B. au calitate de membri şi nestorienii, şi iconoclaştii (protestanţii şi sectele lor), chiar şi unele comunităţi fără orice caracteristici ecleziastice, după cum mărturiseşte profesorul de dogmatică, grecul Megas Farandos, care a asistat la cea de-a şasea Adunare a C.E.B. de la Vancouver, 1983: „Protestanţii s-au despărţit în sute de „biserici", dintre care multe sunt lipsite de un crez concret, având doar revendicări sociale, mascate prin lozinci creştine". Iată cu ce fel de „creştini" colaborează la conferinţele ecumenice, în numele viitoarei „biserici", reprezentanţii ortodocşi! În cadrul acestor conferinţe şi cei mai înverşunaţi eretici sunt trataţi ca membri cu drepturi egale ai trupului mistic al lui Hristos-Biserica. Ei se autointitulează „biserici", fără a fi ca atare, şi însuşi Consiliul Ecumenic de la Geneva activează în calitate de „Consiliu Mondial al Bisericilor".

Prin însăşi această denumire Biserica Creştină este pusă pe aceeaşi treaptă, fără pic de jenă, cu toate aşa-numitele „biserici" care fac parte din C.E.B. Scopul final al unei astfel de nivelări este acela de a se transforma noţiunea de Biserică, unică în felul său (sui generis), într-o noţiune ordinară, obişnuită, adică într-o abstracţie, ce reuneşte pe principii egale diferitele „biserici", ceea ce înseamnă , suprimarea totală a noţiunii dogmatice de Biserică, ca fenomen unic în lume. Căci de vreme ce există diferite feluri de biserici, rezultă că, de fapt o Biserică propriu-zisă nu există!

Ecumenismul este păgubitor şi pentru heterodocşi, şi pentru cei ortodocşi. Urmând calea ecumenismului, heterodocşii nu dobândesc adevărul, iar ortodocşii care îl posedă se depărtează de el. Să concretizăm. Heterodocşii, care caută sincer adevărul mântuitor şi harul înnoitor, nu pot apela la Sfânta Ortodoxie, întrucât se întăresc şi mai mult în rătăcirea lor, întrucât C.E.B. recunoaşte comunităţile lor sectare şi eretice drept „biserici". Vor mai căuta ei oare Biserica cea adevărată având propria lor „biserică" şi propriile „taine"?

Sfântul Ciprian al Cartaginei spune cu multă înţelepciune că „ereticii niciodată nu se vor întoarce la Biserică dacă îi vom întări în convingerea că şi ei au biserică şi Taine." În felul acesta, ecumeniştii „ortodocşi", recunoscând comunităţilor eretice dreptul de a se numi „ biserici" le pierd pentru Biserică!

Înşişi ortodocşii ecumenişti, comunicând permanent duhovniceşte şi prin rugăciuni cu heterodocşii, se contaminează pe neobservate de concepţiile lor ne-ortodoxe şi extrem de liberale, pierzându-şi puritatea credinţei ortodoxe. În acest sens, de pildă, vom evoca numele teologului grec Nicos Nissiotis, înverşunat militant ecumenic şi director al Institutului de educaţie a tinerilor ecumenişti din Bossey (din apropierea Genevei). Influenţat de contactul cu heterodocşii, el a devenit atât de liberal în teologie, încât, în ciuda dogmaticii ortodoxe, a început să afirme că:

1) „Există numai o singură comunitate a tuturor credincioşilor întru Hristos prin Duh". (În felul acesta Nissiotis substituie Biserica Ortodoxă printr-o oarecare „comunitate supraconfesională", suprimând adevărul dogmatic privind unica Biserică adevărată a lui Hristos-Biserica Ortodoxă);

2) „Biserica este unică sub aspect universal şi pretutindeni se prezintă ca atare". (Prin urmare, pentru Nissiotis Biserica nu se rezumă numai la Ortodoxie, ci, în calitate de „biserică universală" ecumenică, reuneşte şi pe ne-ortodocşi);

3) „Nici o comunitate bisericească nu poate trăi separat şi izolat de alţi creştini şi comunităţi creştine".

(După părerea lui Nissiotis, Biserica Ortodoxă nu poate exista în afara comunităţilor eretice, ceea ce este absolut inacceptabil pentru un creştin ortodox, care ştie că Biserica Ortodoxă a

supravieţuit până acum tuturor vicisitudinilor, neavând nevoie de nici o comuniune sau alianţă cu ereticii);

4) „Toate comunităţile creştine au nevoie de înnoire şi profundă transformare". (După Nissiotis, şi Biserica Ortodoxă, în calitate de comunitate religioasă, necesită o „argumentare" ecumenică!)

Nissiotis nu s-a oprit la aceasta: el a „sprijinit" noua comunitate ecumenică cu o comparaţie făcută de Pavel, şi anume aceea a Bisericii ca trup al lui Hristos cu diferite mădulare (Rom. 12, 4-8; Ef. 4, 15).

Participarea la mişcarea ecumenică asigură, zice-se, fiecărei „biserici" dreptul de a-şi păstra propria ecleziologie, deşi în fapt ea este pusă în situaţia să trateze alte comunităţi creştine ca „biserici" cu aceleaşi drepturi, în care ar acţiona de asemenea acelaşi Duh. Fiind ecumenist, Nissiotis nu poate avea altă viziune, de aceea afirmă: „Deşi pe plan ecleziologic atitudinea fiecărei biserici faţă de alta rămâne neschimbată, şi cu toate că nici o declaraţie publică a C.E.B., de pildă, documentul de la Torento, nu impune unei biserici să recunoască drept biserici pe alţi membri, participarea la Consiliu înseamnă că fiecare biserică trebuie să înţeleagă că... nu mai poate trăi pentru sine, izolat, că şi alte comunităţi creştine au fost înzestrate de Sfântul Duh cu daruri deosebite, „că biserica universală depăşeşte cadrul bisericii istorice din care facem parte."

Nu numai unii teologi, de felul lui Nissiotis, învaţă greşit, alunecând în ecumenism. Însăşi Patriarhia de la Constantinopol - reprezentanta „de frunte" a Ortodoxiei - a făcut, cu prilejul aniversării a 25 de ani a C.E.B., o declaraţie în care se dă cea mai înaltă apreciere mişcării ecumenice. Patriarhia, în loc s-o rupă cu ecumenismul şi să rămână fidelă dogmelor şi canoanelor ortodoxe.

Îl supranumeşte slugarnic şi nesăbuit - „drept una din căile alese de Dumnezeu pentru ca oamenilor să le fie mai accesibilă noua poruncă a iubirii, ca Biserica să acorde mai multă atenţie poruncii Lui privitoare la împăcare şi unire."

Aceste cuvinte măgulitoare sunt nedrepte din punct de vedere dogmatic. Este greşit să credem că Domnul ar fi ales calea ecumenismului, ca prin mijlocirea Lui să împlinească porunca iubirii faţă de oameni. Calea ecumenismului este calea sincretismului, calea sprijinirii diferitelor erezii şi, după cum vom vedea mai departe, a denaturării dogmei cu privire la Biserică, calea nesocotirii canoanelor stabilite de Dumnezeu, calea trădării lui Hristos - cu alte cuvinte, calea depărtării de la Adevăr. Prin urmare, Dumnezeu n-a ales ecumenismul, ci l-a îngăduit în epoca noastră apocaliptică, „ca să se descopere gândurile din multe inimi" (Lc. 2, 35).

Patriarhia de la Constantinopol este necredincioasă sie însăşi şi tradiţiilor sale ortodoxe, pronunţându-se slugarnic în favoarea ecumenismului, a cărui temelie o constituie protestantismul cu toate ramificaţiile, eresurile şi sectele lui, reunite în Consiliul Mondial al „Bisericilor". Altfel trata, în secolul al XVl-lea, pe protestanţii luterani ce abia apăruseră, vrednicul apărător al Ortodoxiei, Patriarhul de Constantinopol Ieremia II. După ce, la rugămintea lor, el a explicat esenţa credinţei ortodoxe în trei ample tratate şi s-a convins, din reacţiile lor, că se împotrivesc adevărului, Patriarhul a scris: „Vă rugăm ca pe viitor să nu ne mai supăraţi, nici să ne scrieţi despre aceasta, nici să trimiteţi soli la noi, de vreme ce interpretaţi greşit pe luminătorii şi teologii Bisericii şi, în vorbe cinstindu-i şi preaslăvindu-i, în fapt îi respingeţi, şi încercaţi să demonstraţi că arma noastră este inutilă, adică sfintele şi dumnezeieştile lor cuvinte, cu ajutorul cărora am putea încă să vă mai scriem şi să vă contestăm. Deci, scutiţi-ne de alte stăruinţe! Mergeţi pe calea voastră şi nu ne mai scrieţi de acum înainte despre dogme!"

Participarea ortodocşilor la mişcarea ecumenică este extrem de primejdioasă, deoarece duce încetul cu încetul la trădarea crezului ortodox, făcându-ne să vedem în comunităţile eretice

„biserici", învrednicite, chipurile, de daruri deosebite din partea Sfântului Duh, şi să considerăm Biserica Ortodoxă geografic limitată, prea „mică", pentru a se numi ecumenică. În opinia ecumeniştilor, „Biserică universală poate fi doar o „biserică mondială", adică o reuniune a tuturor „bisericilor" existente, egale în faţa lui Dumnezeu. După părerea lui Vissert-Houft (secretarul general de mai mulţi ani ai C.E.B.), Iisus Hristos, trăieşte în toate bisericile, indiferent de deosebirile dintre ele.

Dar pot oare exista mai multe biserici, toate la fel de plăcute lui Dumnezeu? Doar Domnul Iisus Hristos a întemeiat Biserica unică, unită lăuntric prin mărturisirea unicei credinţe ortodoxe, statornică în întreaga lume şi pentru toate veacurile. La Primul Sinod Ecumenic din anul 325, Sfântul împărat Constantin cel Mare a mărturisit, în Epistola către episcopii care n-au participat la Sinod: „Mântuitorul nostru a binevoit să avem o Biserică Universală unică, pentru ca toţi membrii ei, oricât de dispersaţi ar fi prin toate părţile, să se încălzească cu un singur duh, adică cu voinţa unică a lui Dumnezeu. Drept aceea cel mai necondiţionat semn al apartenenţei la adevărata Biserică a lui Hristos este împărtăşirea deplină de Adevărul păstrat în ea". Sfântul Ioan Casian spune: „Nu încape nici o îndoială că cel care nu mărturiseşte credinţa Bisericii, se află în afara Bisericii". Acelaşi lucru îl subliniază şi Patriarhul de Constantinopol Ieremia II: „Membrii Bisericii lui Hristos sunt cu trup şi suflet devotaţi adevărului, iar cei care nu sunt devotaţi cu trup şi suflet adevărului, nu sunt membri ai Bisericii lui Hristos".

Aşadar, creştinul ortodox nu trebuie să participe la ecumenism, fiindcă:

1) ecumenismul substituie noţiunea corectă de Biserica Universală, în sensul Bisericii care apără adevărul lui Dumnezeu, prin definiţia greşită pentru Biserică, de „biserică mondială" în sens geografic-universal;

2) ecumenismul preferă cantitatea, şi nu calitatea mărturisirii Adevărului;

3) ecumenismul impune învăţături false, chipurile „universale", în afara Adevărului;

4) ecumenismul întăreşte pe ne-ortodocşi în convingerea că şi ei ar aparţine Bisericii;

5) ecumenismul prin urmare împiedică pe sincerii căutători ai Adevărului să-L găsească în comuniunea cu Biserica Ortodoxă a Iui Hristos!

***Principiul 2
Ecumenismul este o erezie împotriva dogmei despre Biserica - Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească***

A) Simbolul credinţei. Teoria „ramificaţiilor". Pluralismul

Dogma despre Biserică este exprimată foarte concis şi exact în articolul IX al Simbolului credinţei de la Sinodul I: „Cred în Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică". Prin aceste cuvinte se exprimă convingerea nestrămutată a creştinului ortodox, că Biserica în care credem este cea existentă, iar nu una aşteptată; ea e întemeiată deja, şi nu aşteaptă să fie întemeiată; este pe deplin reală, şi nu imaginară.

A fost un timp când Biserica a fost făgăduită de Mântuitorul prin cuvintele: „Voi zidi Biserica Mea" (Mt. 16, 18). Această făgăduinţă s-a împlinit în existenţa Bisericii, întemeiată pe credinţa în Hristos – „Piatra din capul unghiului"(Ef. 2, 20). Ea există pentru creştinul ortodox ca un organism viu al lui Dumnezeu şi al omului pentru mântuirea sufletelor.

Abia în timpul nostru a apărut pe baza ecumenismului - ideea că Biserica nu ar trebui creată pe Piatra adevărului lui Hristos, ci pe nisipul diferitelor rătăciri omeneşti, ceea ce contravine Simbolului credinţei şi Sfintei Scripturi. Unicul lucru despre care se spune în Simbolul credinţei ca despre unul aşteptat în viitor îl constituie evenimentele eshatologice - cea de a Doua Venire a lui

Hristos, Învierea morţilor şi viaţa veacului viitor, evenimente despre care se spune „aştept", în timp ce despre celelalte - „cred" („mărturisesc"). Spre deosebire de societăţile eretice, care se pretind „biserici", Biserica lui Hristos este definită „Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească". Ce înseamnă aceste definiţii? Să le expunem pe scurt.

1) Biserica este unică datorită unităţii credinţei sale. Ea nu ar fi fost unică şi unitară, ci ar fi fost multiplă, dacă în ea s-ar admite diferite atitudini faţă de credinţă;

2) Biserica este sfântă şi sfinţeşte prin harul dumnezeiesc pe care îl dă credincioşilor. Dacă ea nu ar fi primit de sus acest har, nu s-ar putea numi sfântă, şi n-ar fi decât o organizaţie omenească fără har, aşa cum sunt comunităţile eretice;

3) Biserica este sobornicească şi universală în virtutea adevărului dumnezeiesc menit a fi răspândit în lumea întreagă, adevăr pe care ea îl păstrează şi îl propovăduieşte. Dacă ea nu ar deţine acest Adevăr, n-ar fi decât o dimensiune pământească uriaşă, care ar îmbrăţişa diferitele învăţături fals religioase existente în lume, şi nu Biserica lui Hristos.

4)Biserica este apostolească datorită provenienţei sale apostolice. Ea păstrează continuitatea apostolică şi este credincioasă tradiţiilor apostolice. Dacă s-ar depărta de la acestea, n-ar mai avea dreptul să se numească apostolească.

Această învăţătură, exprimată concis în articolul DC al Simbolului credinţei prin cuvintele: „Cred în Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică", reprezintă plinătatea credinţei ortodoxe în Biserică. „Ne dăm seama şi simţim, spune prof. Losski, că Biserica fără oricare din aceste calităţi n-ar fi Biserică, şi numai îmbinarea armonioasă a acestor patru calităţi, mărturisite în Simbolul credinţei, exprimă plinătatea existenţei Bisericii".

Dacă vom compara credinţa în Biserică a unui adevărat creştin ortodox cu vederile ecumeniştilor heterodocşi, vom constata o mare diferenţă. Ecumeniştii nu cred în existenţa unei biserici unitare - unice, adevărate, curate de orice eresuri, sfinte, soborniceşti şi apostoleşti. În accepţia lor, nici una din confesiunile creştine existente nu a păstrat integral fidelitatea faţă de vechea Biserică apostolică şi nu posedă deplinătatea adevărului.

Ecumeniştii consideră că Biserica urmează să se creeze pe calea mişcării ecumenice, prin apropierea aşa-numitelor „biserici", cu concesii reciproce în doctrină şi practică.

Încă în 1937 protestantul-ecumenist Eli Gunel îşi exprima deschis „credinţa" sa ecumenică în biserica universală: „Eu cred în ceea ce deocamdată nu există... dar neapărat trebuie să fie. Căci cred în Sfântul Duh. Care de la istoricul ceas al Cincizecimii de la Ierusalim făureşte iarăşi şi iarăşi, neostenit, experienţe, proiecte de biserici, până va apărea o biserică model... Eu văd o mulţime de biserici: disparate, scindate... Eu văd biserici, care păcătuiesc într-atât încât te duc în ispită, urmate de o legiune de demoni: formalism, intelectualism, dogmatism (!)". Autorul îşi încheie această tiradă reafirmându-şi credinţa în viitoarea „biserică universală".

Un creştin ortodox nu poate decât să se îngrozească auzind asemenea idei profanatoare. Biserica întemeiată de Hristos este tratată ca inexistentă, iar Sfântul Duh este acuzat de incapacitatea de a crea dintr-o singură dată o biserică exemplară, ca şi cum de la Cincizecime şi până astăzi El nu creează decât proiecte nereuşite de „biserici", din care cauză în lume au apărut biserici care duc în ispită şi care sunt populate de o „legiune de demoni"! A atribui toate acestea Sfântului Duh este o blasfemie de neiertat, despre care Domnul vorbeşte în Evanghelie (Mt. 12, 32)!

„Biserica a fost întemeiată de Domnul Iisus Hristos" (Mt. 16, 18) şi „întărită prin harul Sfântului Duh, revărsat asupra ei în toată plinătatea în ziua Cincizecimii" (Fapte 2,1-12). „Mântuitorul a iubit-o" (Ef. 5, 25); „pentru ea şi-a vărsat Sângele Său!" (Fapte 20, 28), „ca s-o sfinţească, curăţind-o cu „baia apei", prin Cuvânt: ca să o înfăţişeze Sieşi Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă şi fără prihană" (Ef. 5,26-27). Într-o

discuţie întreţinută cu Michael Moore, l-am întrebat dacă există vreo biserică ce ar mărturisi astăzi o credinţă dreaptă şi desăvârşită? „Nu!" - a răspuns el. „Ar trebui să combinăm credinţa tuturor bisericilor, şi atunci vom avea o biserică şi credinţă unică." După cum arată clar acest răspuns, la baza ecumenismului stă principiul ferm şi inadmisibil din punct de vedere dogmatic al sincretismului.

Episcopul anglican de Gloucester, care a participat la întrunirea din Atena, (mai 1941), a teologilor greci şi anglicani, riposta energic împotriva dogmei ortodoxe că numai Biserica Ortodoxă este „Biserică Unică, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească", afirmând că „Biserica şi-a pierdut unitatea şi astăzi nu există decât în schisme - schisma orientală, schisma papală, schisma anglicană". Unii ecumenişti occidentali au ajuns şi mai departe, negând nu numai unitatea de facto, dar şi unitatea principială a Bisericii. Henri van Duzzen scrie: „Ideea de „biserică nescindată" primară unitară este o perfectă ficţiune... Istoria nu cunoaşte nimic asemănător. Niciodată nu a fost o „biserică nescindată". Chiar şi în primele 15 secole e puţin probabil să fi fost o epocă în care să nu se fi produs o mare ruptură de la „trupul lui Hristos".

Autorul acestor cuvinte - un protestant liberal - vede în fiecare erezie o nouă ramificaţie a Bisericii Creştine, atribuind fiecăreia dreptul de a se numi „biserică". Fiind în afara Bisericii, el nu poate să înţeleagă şi să simtă că noile comunităţi, care se desprind datorită eresului, părăsesc Biserica şi nu-i mai aparţin, putând să se unească cu ea numai în cazul în care vor renunţa la toate erorile lor. Fiind nişte biserici false, ele nu au dreptul să se numească biserici, pe când adevărata Biserică a lui Hristos, respingând pe eretici, continuă să existe ca o Biserică integrală, în interiorul său unitară în credinţă, indivizibilă.

Marele dogmatist sârb, arhimandritul dr. Justin Popovici spune clar: „Precum Persoana lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este unitară şi unică, la fel şi Biserica întemeiată de El şi pe El este unitară şi unică. Unitatea Bisericii rezultă inevitabil din unitatea Fiului lui Dumnezeu, Hristos... Orice divizare (a Bisericii) ar însemna moartea ei. Ea se află în întregime în Fiul lui Dumnezeu şi este înainte de toate un organism al Fiului lui Dumnezeu, şi numai după aceea o organizaţie divino-umană. Toate în ea sunt divino-umane: şi viaţa, şi credinţa, şi dragostea, şi Botezul, şi Euharistia, şi toată sfânta ei Taină, şi toată învăţătura ei, şi întreaga viaţă a ei, şi toată nemurirea, şi toată veşnicia ei, şi întreaga ei organizare... Toate la ea sunt divino-umane şi indivizibile... Toate la ea sunt legate organic şi prin har în trupul întreg al lui Dumnezeu-Omul, cu un singur Cap de către Dumnezeu-Omul, Domnul Iisus Hristos... Uniţi cu Hristos, toţi membrii Bisericii din toate neamurile şi din toate timpurile sunt una în Hristos Iisus" (Gal. 3, 28).

Această unitate a credincioşilor începe cu prima Sfântă Taină - Sfântul Botez, continuă şi se întăreşte prin mijlocirea celorlalte Sfinte Taine şi îşi atinge desăvârşirea în Sfânta Euharistie, prin care se înfăptuieşte cea mai perfectă unitate a credincioşilor cu Domnul Iisus Hristos, ca şi unitatea dintre credincioşi... Temelia integrităţii Bisericii lui Hristos se făureşte pe unitatea şi unicitatea CREDINŢEI în Dumnezeu. Iar în această credinţă totul este Dumnezeu-Omul, Domnul Iisus Hristos, care a unit pe veci - în El Însuşi şi prin Biserică - cerul cu pământul, îngerii cu oamenii şi, ce este mai important, - pe Dumnezeu cu oamenii... Credinţa în Dumnezeu-Omul ne dă nouă, oamenilor, absolut tot ce ne trebuie pentru viaţa veşnică... Cu această credinţă noi stăm şi fiinţăm de sus până jos, ea a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna (Iuda 1,3)...

Aidoma Sfinţilor Apostoli, Sfinţii Părinţi şi învăţători ai Bisericii mărturisesc unitatea şi unicitatea Bisericii Ortodoxe. De aceea este clară şi înflăcărată râvna de care dau dovadă Sfinţii Părinţi ai Bisericii ori de câte ori se produce o separare sau o sciziune de la Biserică, ca şi atitudinea lor severă faţă de eresuri şi schisme...

Precum Domnul Iisus nu poate avea mai multe trupuri, la fel El nu poate avea mai multe biserici... De aceea divizarea Bisericii, ontologic, este în esenţă cu neputinţă. Niciodată n-a fost şi nu

poate fi o divizare a Bisericii: s-au produs şi se vor produce doar separări de Biserică... în diferite timpuri s-au desprins de la Biserica unitară indivizibilă a lui Hristos, ereticii şi schismaticii, ei încetând a mai fi astfel membri ai Bisericii... în felul acesta s-au separat de Biserică gnosticii, arienii, duhoborii, monofiziţii, iconoclaştii, romano-catolicii, protestanţii, greco-catolicii şi... toţi ceilalţi apostaţi care aparţin legiunii eretico-schismatice.

Ideea precum că Biserica ar exista astăzi numai în schisme este exprimată în aşa-numita „teorie a ramificaţiilor”, potrivit căreia Biserica este împărţită în „ramificaţii”: ortodoxă, catolică, anglicană (sau protestantă). Aceste ramificaţii nu se află în unitate şi relaţii reciproce, însă, conform respectivei teorii, unitatea aparentă „n-a constituit o caracteristică esenţială a Bisericii. Diversitatea în învăţătură şi în practică nu contravine esenţei ei de profunzime.”

O astfel de „diversitate în învăţătură”, denumită în mediile ecumenice „pluralism”, astăzi este susţinută în mod deosebit de C.E.B., care cuprinde numeroase confesiuni şi secte. Un asemenea pluralism ar înnobila reciproc, zice-se, pe participanţii la mişcarea ecumenică. Fiecare poate, ascultând pe altul, să cunoască ceva, să-şi ''îmbogăţească” tradiţia cu alta, să-şi completeze credinţa cu elemente conservate în altă confesiune. Fostul şef al departamentului „Credinţă şi organi-zare”, Luca Fischer, chiar se încumeta să afirme că, în pofida eventualului pericol, „diversitatea este firească şi chiar necesară”.

Ce înseamnă aceasta din punctul de vedere strict ortodox, potrivit căruia există „un singur Domn, şi o singură credinţă (Ef. 4, 5), o singură adevărată şi sfântă Predanie (II Tes. 2, 15) şi o singură Biserică” (Mt. 16, 18).

Pluralismul, admis şi chiar aprobat de ecumenism, nu este altceva decât transformarea adevărului dumnezeiesc din unul absolut în ceva relativ. Căci cum ar putea să nu fie relative adevărurile credinţei, dacă diferite tradiţii confesionale, adesea contradictorii şi excluzându-se reciproc, sunt socotite în egală măsură purtătoare ale unui anumit „adevăr”?! Relativizarea adevărului - iată principala teorie a „ramificaţiilor”!

După cum afirma de drept Vedernikov, „această teorie a ramificaţiilor este ademenitoare cel puţin pentru aceea că nivelează adevărul cu rătăcirea, zugrăvind totodată falsa perspectivă a creării unei noi biserici ecumenice, în care trebuie să se reunească toate confesiunile creştine existente, fără a-şi pierde valorile ce le sunt proprii. O asemenea perspectivă nu este doar înşelătoare, ci e şi periculoasă pentru creştini, pentru că îi abate de la Biserica cea adevărată, întemeiată de Mântuitorul, le sugerează ideea irealităţii acestei Biserici, transformând religia noastră dintr-o îmbinare ontologică reală cu Dumnezeu într-o stare de spirit deşartă, stare în care e lesne să accepţi orice compromisuri în credinţă şi în viaţă.

Ideea pluralismului, propagată perseverent în mediul ecumenic, cuprinde tot mai mult inimile creştinilor, pasionându-se pentru ea chiar unii teologi catolici. De pildă, după părerea cardinalului belgian Souenince, „Biserica a fost creată după chipul Treimii, Care este Una în Trei şi Trei în Una”. Ceea ce înseamnă că unitatea există în pluralitate şi pluralitatea există în unitate... De aceea s-ar cuveni să tratăm unitatea ca o unitate multiplă.

Exemplul cu Sfânta Treime în legătură cu actualul pluralism „bisericesc”, adică cu divergenţele dogmatice ale diferitelor comunităţi religioase, este lipsit de temei, protivnic lui Dumnezeu şi profanator, fiindcă aşa-numitele „biserici” sunt biserici false în comparaţie cu Biserica unică şi unitară, întemeiată de Domnul Iisus Hristos, şi nu pot face un corp comun cu ea. În Sfânta Treime totul este Adevăr: Adevărul - Dumnezeu Tatăl (Ier. 10, 10), Adevărul - Fiul lui Dumnezeu (In. 14, 6), Adevărul - Duhul Sfânt (I In. 5, 6). Adevărul face ca Sfânta Treime să fie Una (I In. 5, 7). Adevărul trebuie să reunească Bisericile, dacă ele vor să fie un tot întreg, căci Adevărul nu se poate îmbina cu minciuna. Tocmai acest lucru i-a scăpat din vedere cardinalului Souenince.

Comisia teologică a Vaticanului, adoptând în unanimitate 15 propuneri cu privire la „unitatea credinţei şi pluralismul teologic", a instituit în doctrina oficială a Bisericii catolice „dreptul la diferite atitudini faţă de Taina exclusivă a lui Hristos" - drept care, în principiu, a şi fost recunoscut de Conciliul II Vatican în Decretul cu privire la ecumenism (III, 17), şi în Decretul privind activitatea misionară a Bisericii (III, 22). Din propunerile vizate, care sunt adecvate poziţiei ecumenismului, rezultă că „credinţa este una, exprimările ei însă sunt multiple". Această multiplicitate nu necesită confirmare. Ea este o realitate ce rezultă din însăşi necesitatea întruchipării credinţei creştine în diferitele culturi.

Dar oare formulările eretice ale Tainei lui Hristos pot fi justificate prin multiplicitatea culturilor? De parcă Taina credinţei este condiţionată de culturile omeneşti, şi nu de realitatea cerească supraraţională, independentă de acestea, şi de revelaţia dumnezeiască, căreia cultura şi raţiunea trebuie să i se supună (II Cor. 10, 5)!

Pe timpurile Sfântului Irineu din Lion, Biserica era răspândită de la Răsărit la Apus, şi învăţătura bisericească se propovăduia între popoare cu diferite culturi şi diferite psihologii. Dacă ar fi să urmăm logicii ecumenice, ar fi trebuit să constatăm că de pe atunci aceste culturi şi-au lăsat amprenta asupra Tainei lui Hristos şi au imprimat „pluralism" credinţei. Nimic asemănător însă nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, după cum arată Sfântul Ierarh Irineu din Lion: „Biserica, deşi e dispersată în lumea întreagă până la marginile pământului, a primit de la apostoli şi de la ucenicii lor credinţa... Biserica trăieşte ca şi într-o casă comună: păstrează cu râvnă această propovăduire şi credinţă şi crede în unanimitate, de parcă ar avea un singur suflet şi o singură inimă şi, potrivit cu aceasta propovăduieşte, învaţă şi predică, de parcă ar avea o singură gură. Şi cu toate că în lume se vorbesc diferite limbi, puterea predicii e una şi aceeaşi. Bisericile, întemeiate în ţările germane nu cred şi nu propovăduiesc credinţa cumva într-un fel al lor; nici bisericile din Iberia, nici cele ale celţilor, nici cele de la Răsărit, din Egipt, din Libia, nici bisericile întemeiate pe pământurile mediteraneene. Ci aşa cum soarele - această creaţie a lui Dumnezeu, este unul şi acelaşi în toată lumea, la fel şi propovăduirea adevărului pretutindeni străluceşte şi luminează pe toţi oamenii care doresc să ajungă la cunoaşterea Adevărului."

Astfel stând lucrurile, e clar că nu culturile au schimbat expresia Tainei lui Hristos şi împreună cu ea - adevărul despre El, ci unii eretici aparte, inspiraţi de duşmanul Bisericii - diavolul, precum Arie, Nestorie, Macedonie, Eutihie, ş.a. Astăzi, însă, ecumenismul a început a incrimina culturilor vina ereticilor, pentru a justifica schismele apărute în rândul creştinilor, ca fiind, chipurile, un fenomen firesc şi aproape necesar.

O conştiinţă ortodoxă nepărtinitoare îşi dă seama că Biserica nu poate exista în schisme. A considera Biserica o entitate scindată e totuna cu a o nega, căci „orice împărăţie care se dezbină în sine, se pustieşte" (Mt. 12, 25). Cum ar fi putut Biserica să reziste împotriva porţilor iadului, care născocesc rătăciri şi pun la cale dezbinări, dacă nu ar fi unitară în credinţă, dacă şi-ar pierde unitatea şi ar trăi astăzi numai în schisme? Odată cu pierderea unităţii sale în credinţa cea dreaptă, Biserica îşi pierde şi menirea sa dumnezeiască - aceea de a fi Biserica lui Dumnezeu - „stâlpul adevărului" (I Tim. 3, 15).

B) Biserica este unică. Principiul anglican al atotcuprinderii

Ce înseamnă „Biserica unică"? Întrucât Biserica este trupul mistic al lui Hristos, în care se păstrează vistieriile harului, (Col. 2, 3; In. 1, 17), Biserica unică, condusă de un singur Cap, înseamnă: „Este un singur Domn, o singură credinţă" (Ef. 4, 5), un singur Adevăr.

Dacă Biserica ar fi despărţită, ar fi trebuit să admitem absurditatea că, al Său Cap, Domnul Iisus Hristos, „a fost împărţit" (I Cor. 1, 13). Căci se poate afirma oare, aşa cum o face Vissert-Houft,

că „Iisus Hristos se află în toate bisericile, în ciuda diferenţelor realment existente între ele", fără a admite că Hristos S-a împărţit şi Se contrazice pe El Însuşi, fără să tragem concluzia blasfemiatoare că nu se poate să credem Lui atunci când spune: „Eu sunt Adevărul" (In. 14, 6), căci, după cum minunat s-a exprimat Patriarhul Constantinopolului Ieremia II, „adevărul nu luptă împotriva adevărului"?

O Biserică scindată înseamnă o credinţă dezbinată şi stricată, iar ecumenismul o propovăduieşte, în esenţă, tocmai pe una ca aceasta, prin a sa concepţie a pluralismului. Noi însă, creştinii ortodocşi, suntem adepţii credinţei celei adevărate, integrale, sănătoase şi unice, căci „fără credinţă nu este cu putinţă să fim plăcut lui Dumnezeu" (Evr. 11,6), fiindcă în har suntem mântuiţi, prin credinţă (Ef. 2, 8).

În Biserică toţi trebuie să fie unul în adevăr, aşa cum Tatăl aste în Fiul şi Fiul în Tată (In. 17, 21), pentru că Fiul lui Dumnezeu şi Tatăl sunt unul şi acelaşi în esenţă şi adevăr. Şi credincioşii sunt chemaţi la unitate cu ajutorul adevărului revelat nouă de Dumnezeu, primindu-l sub forma lui originală, nedeformată. Iată ce spune în legătură cu aceasta, ca în numele Mântuitorului, Sfântul Atanasie cel Mare: „Prin unitatea Noastră (a Tatălui şi Fiului) să fie şi ei (credincioşii) una între ei, aşa cum Noi suntem una în esenţă şi adevăr. Altfel ei nu vor putea fi una, dacă nu vor învăţa de la Noi". Aici este exprimată cu maxim de claritate rugămintea Mântuitorului nostru în rugăciunea Lui către Dumnezeu-Tatăl: „Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte întru Mine, şi Eu în Tine; aşa şi aceştia în Noi să fie una" (In. 17, 21).

A afirma că Biserica astăzi fiinţează în schisme, înseamnă a uita de întemeierea Bisericii pe o singură Piatră - Hristos (I Cor. 10, 4), ceea ce este echivalent cu negarea îndeobşte a Bisericii ca trupul cel viu al lui Hristos, precum este de fapt (Col. 1, 24). Unii ecumenişti „ortodocşi", dorind să rămână „ortodocşi" şi, în acelaşi timp, să facă pe plac ecumenismului, vorbesc despre unitatea Bisericii, folosind expresia „Biserica veche nescindată". De pildă, în „Revista Patriarhiei Moscovei" („Jurnal Moskovskoi Patriarhii") prof. protoiereu L. Voronov scrie: „Biserica Ortodoxă este pe deplin credincioasă poruncilor vechii Biserici nescindate".

Folosind în această frază, în raport cu Biserica, cuvântul „nescindată", autorul admite scindarea ei de mai târziu, adică ramificarea. Prin urmare, în mod indirect el cade de acord cu faimoasa „teorie a ramificaţiilor", ca şi cu gândul că trupul lui Hristos a fost neîmpărţit doar o oarecare perioadă de timp, după care a fost împărţit!

Comparând actuala Biserică Ortodoxă cu vechea „biserică nescindată", autorul face o delimitare eronată, de parcă nu ar fi vorba de una şi aceeaşi - de-a lungul tuturor secolelor - Biserică a lui Hristos!

Ecumeniştii însă ar putea obiecta: astăzi practic Biserica este dezbinată, pentru că în mijlocul ei există schisme.

Drept răspuns la această obiecţie am spune: dezbinări şi partide întotdeauna au fost şi vor fi (I Cor. 11, 19).

Dar în ciuda eresurilor şi schismelor Biserica lui Hristos întotdeauna a fost unitară şi indivizibilă, căci ea îndepărta de la sine orice abatere de la Adevăr, aşa cum un chirurg taie de la un organism o tumoare dăunătoare, pentru a-l face sănătos şi a-i da posibilitate să se dezvolte în continuare. Biserica s-a ocupat de această problemă în special la cele Şapte Sinoade Ecumenice, ceea ce recunoaşte chiar unul dintre metodişti: „Principala preocupare a Sinoadelor Ecumenice a fost credinţa - definirea ei şi demascarea ereziilor."

Cei care gândesc că Biserica există astăzi numai în schisme, nu sunt defel intenţionaţi să înfăptuiască unirea prin reîntoarcerea la adevărul păstrat de Ortodoxie, deşi vorbesc insistent despre apropierea bisericilor şi înfăptuirea unităţii după mai multe secole de dezmembrare. Cum concep

totuşi ecumeniştii din Occident această unire?

La reuniunea din 21 martie 1961, Francis Hous, militant anglican al C.E.B., menţionând că anglicanii au patru biserici şi ecumeniştii tind spre unirea tuturor bisericilor din lume, a adăugat: „Atunci când acest lucru se va întâmpla, nu va mai fi nici biserică în sensul de sine stătător al cuvântului - toate vor constitui o unică „biserică”.”

Este evident că o atare „biserică” ecumenică viitoare nu este identică cu cea Ortodoxă, căci Biserica Ortodoxă a existat şi va exista întotdeauna. Dacă ecumeniştii ar dori să fie ortodocşi, ei ar fi trebuit să renunţe la rătăcirile lor eretice şi să adere la Ortodoxie, lucru pentru care a optat în secolul trecut teologul ne-ortodox Overbeck. În baza unor cercetări istorice el a ajuns la convingerea că adevărata Biserică a lui Hristos nu poate fi decât cea Ortodoxă, căci în ea Sfântul Duh este în permanenţă prezent prin făgăduinţa Mântuitorului. Această Biserică, după afirmaţiile lui Overbeck, nu trebuie creată, căci ea a fost deja întemeiată de Domnul Iisus Hristos - e suficient doar s-o căutăm: „Biserica reprezintă o instituţie care îşi are propria istorie; ea nu poate fi inventată. Este o casă, întemeiată pe piatră. Ea stă ferm. Nu trebuie s-o construim, ci doar s-o căutăm. Întrebaţi istoria - ea vă va arăta această casă şi vă va duce la ea.”

Actualii ecumenişti însă nu vor să se întoarcă la Biserica Ortodoxă a lui Hristos. Ei vor să unească „bisericile” cu toate confesiunile lor şi să creeze o „biserică” nouă, care, nefiind Biserică Ortodoxă, evident că va fi eretică.

Altădată militanţii ecumenici se pronunţau foarte circumspect despre viitoarea biserică „a tuturor creştinilor”, în ultimul timp însă ei se încumetă chiar să declare unde se află ea şi cum arată. Într-un raport ecumenic, prezentat în 1972 la Utreht, se afirmă categoric: „Dumnezeu ne-a ajutat să găsim biserica în afara comunităţilor noastre confesionale”, adică în afara oricărei formaţii denumite „biserică”, prin urmare - şi în afara Ortodoxiei!

Din acestea rezultă că ecumeniştii nu numai că n-ar intenţiona ei înşişi să devină ortodocşi, ci încearcă să abată de pe calea cea dreaptă şi pe creştinii ortodocşi şi să-i facă membri ai noii „biserici” ecumenice. Întrucât mişcarea anglicană se declară chemată să fie „puntea” între biserici, propovăduind principiul „atotcuprinderii”, adică admiţând cele mai diferite opinii în cadrul Bisericii, ne putem imagina haosul dogmatic al rătăcirilor şi abaterilor de la adevăr în care vor fi împinşi creştinii ortodocşi, care se entuziasmează în mod naiv de ideea viitoarei „biserici” unite!

La conferinţa teologilor greci şi anglicani de la Atena (mai 1941), unde a fost luat în dezbatere, principiul anglican al „atotcuprinderii” (comprehensiveness); partea ortodoxă a subliniat că principiul respectiv este inadmisibil pentru ea. Ortodoxiei îi este propriu tocmai principiul contrar - al unicităţii, exclusivităţii (exclusiveness, excluzându-se orice erezie) în virtutea fidelităţii Ortodoxiei faţă de Tradiţia Sfântă şi a caracterului neschimbător al învăţăturii şi în preamărirea spiritului incluziunii, adică al înglobării tuturor eresurilor.

În 1922 arhiepiscopul de Canterbury a convocat o comisie cu scopul de a stabili limitele în care e posibilă, în biserică, disensiunea. Comisia a lucrat până în 1937, iar încă peste un an şi-a publicat concluziile, din care rezultă că în mişcarea anglicană sunt tolerate cele mai extreme puncte de vedere protestante, precum:

1) negarea naşterii Mântuitorului din Fecioară, ceea ce este totuna cu negarea întrupării lui Dumnezeu, căci în felul acesta este contestată dogma creştină despre Mântuire, care putea fi înfăptuită doar de Mântuitorul, zămislit pe cale supranaturală şi liber de păcatul originar;

2) neautenticitatea istorică a Învierii lui Hristos, ceea ce privează creştinismul de orice sens, căci, potrivit Sf. Ap. Pavel: „Şi dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa noastră” (I Cor. 15, 14);

3) necredinţa în existenţa reală a îngerilor şi demonilor, adică negarea lumii duhovniceşti,

spre care ne îndreaptă permanent propovăduirea apostolilor şi despre care mărturiseşte în repetate rânduri Sfânta Scriptură;

În sfârşit, în mediul anglican se dezbate cu insistenţă problema hirotonirii femeilor, iar conferinţa episcopilor anglicani de la Lambet (iulie 1988) a îngăduit ridicarea lor nu numai la rangul de „preoţi", ci şi de „episcopi" (!), în pofida interdicţiei apostolice pentru femei de a vorbi în biserică (I Cor. 14, 34) şi a practicii bisericeşti generale.

În ciuda unor concepţii atât de evident anticreştine şi a acţiunilor anticanonice, Biserica anglicană nu excomunică pe nimeni. Urmând principiul „atotcuprinderii", anglicanii demult tolerează opinii şi acţiuni diametral opuse în cadrul unei singure „biserici". Aceste opinii sunt socotite pe deplin admisibile în calitate de puncte de vedere „teologice" personale, deşi depăşesc cadrul unor păreri personale şi se răspândesc în mijlocul mirenilor, crescând cu repeziciune ca neghina.

Dacă în Biserica Ortodoxă, care se conduce după canoane, orice învăţătură falsă nepotrivită cu credinţa Bisericii ar fi dus la tribunalul bisericesc şi la condamnare, în cea anglicană inovaţiile se dezvoltă slobod, neîmpiedicate de nimeni, căci ea şi-a pierdut dragostea pentru adevăr, permiţând propagarea pe larg a tuturor opiniilor şi pseudo-doctrinelor posibile. Biserica anglicană chiar se făleşte cu deschiderea ei către lume, către filosofiile şi deşarta înţelepciune a lumii acesteia (comp. Col. 2, 8), blamând Biserica Ortodoxă pentru poziţia sa neclintită în credinţă şi îndepărtarea de deşertăciunile vieţii din această lume!

Răposatul Athenagora (Kokinakiş), arhiepiscop grec al Tiatirei şi Marii Britanii, cunoscut ca un convins ecumenist-anglofil, declara totuşi cu reproş: „în Biserica anglicană exegeţii intelectuali şi teologii nu se aşteaptă din partea Bisericii la nici o condamnare oficială. Deschiderea bisericii lor către istoria mondială şi principiul „atotcuprinderii" le dă un fel de îndrăzneală teologică în tratarea istoriei şi conformare la legile credinţei..." Aceste încercări extind graniţele „atotcuprinderii" în aşa măsură încât ridică probleme în cadrul şi în afara comunităţii anglicane. În continuare însă, arhiepiscopul Athenagora intră în contradicţie cu el însuşi, încercând să justifice cumva principiul anglican al „atotcuprinderii", identificându-l cu principiul ortodox al iconomiei bisericeşti. Această încercare nu pare reuşită, deoarece:

1) Biserica Ortodoxă niciodată nu aplică principiul iconomiei în domeniul dogmelor, pe când principiul anglican al „atotcuprinderii" se extinde şi asupra acestui domeniu important al credinţei;

2) Cele două principii diferă esenţial unul de altul, fiindcă la anglicani rezultatul concret al atotcuprinderii în domeniul credinţei, este păgubirea sufletelor omeneşti, iar în Ortodoxie aplicarea principiului iconomiei are drept scop mântuirea sufletului - potrivit vechii expresii patristice - prin „tămăduire de la rădăcină".

În ultimul timp în mişcarea anglicană au apărut „moderniştii", care neagă însăşi originea creştinismului, ca „religie revelată de Dumnezeu". Unul din reprezentanţii marcanţi este „episcopul" dr. John Robinson, autorul cărţii „Să fim cinstiţi în faţa lui Dumnezeu", apărută în 1963, a cărui concepţie despre lume poate fi caracterizată drept ateism „creştin". El neagă existenţa unui Dumnezeu personal - Creatorul şi Proniatorul lumii, cât şi existenţa lumii spirituale în general, şi a veşnicei vieţi viitoare în particular. Iisus pentru el este un om obişnuit. Însă acest om - Iisus este unica şi suprema manifestare a principiului divin al creării lumii... în acest sens El este deofiinţă cu Tatăl, deşi Tatăl nu are loc în concepţia despre lume a lui Robinson. Potrivit lui, Învierea lui Hristos nu înseamnă ridicarea trupească din mormânt, ci „o anume trăire sufletească a apostolilor, care s-a întâmplat cu ei în a treia zi de la Răstignire şi care i-a transformat lăuntric." Iar Biserica anglicană tolerează acest ateism „creştin"! „N-au urmat nici un fel de sancţiuni din partea autorităţilor ecleziastice faţă de „episcopul" Robinson, şi doctrina lui a rămas necontestată de Biserica

anglicană", care evită să condamne opiniile eretice.

Mai mult decât atât! Principiul vicios al „atotcuprinderii", extins nu numai asupra credinţei, ci şi asupra moralei creştine, este folosit de mişcarea anglicană în scopuri vădit imorale. De exemplu, în „Church Times", organul oficial al Bisericii anglicane, la 14 octombrie 1983 a fost inserată o reclamă ruşinoasă a „Uniunii creştine (!) a homosexualilor", în care se recomandă cărţi conţinând ritualul slujbei religioase pentru... căsătorii sodomice între persoane de acelaşi sex!!!

Cu ocazia unei „căsătorii" de acest fel, oficiată la 21 ianuarie 1983 cu participarea „pastorului" anglican Halt - căsătorie care a provocat o profundă indignare şi energice proteste din partea mirenilor - secretarul general al menţionatei uniuni „creştine", Kirker, a declarat cu impertinenţă că numărul „cuplurilor" similare creşte din ce în ce mai mult şi că multe dintre ele îşi oficiază căsătoriile în bisericile anglicane după un ritual special. E de prisos să mai spunem cât de protivnice lui Dumnezeu sunt aceste „căsătorii" nefireşti, pe care Sfântul Pavel le-a înfierat drept „patimi de ocară" (Rom. 1, 26), punându-le în rândul celor mai grave păcate, făptuitorii cărora „nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (I Cor. 6, 9).

Acestea sunt roadele principiului anglican al „atotcuprinderii", prin mijlocirea căruia sunt îndreptăţite nu numai orice false învăţături dogmatice, ci şi cele mai infame crime morale!

Acest principiu i-a contaminat, din păcate, şi pe unii teologi ortodocşi, de exemplu, pe protoiereul Liberie Voronov, profesor de dogmatică la Academia Teologică din Sankt Petersburg. Vizitând Institutul Teologic de pe lângă mănăstirea Sfântul Serghie Radonejski din Paris, el a ţinut o conferinţă despre concepţiile protoiereului eretic Serghei Bulgakov, condamnat de Biserica Ortodoxă Rusă (din Rusia şi din diaspora), încercând - în numele „iubirii" creştine - să le prezinte ca acceptabile şi admisibile, iar în final a invitat întreaga asistenţă să cânte ereticului „Veşnica pomenire"!

Adoptarea principiului anglican al „atotcuprinderii" nu va conduce la unirea cea adevărată şi la o unică credinţă dreaptă, căci fiecăruia i se va da dreptul să-şi urmeze propriile convingeri greşite.

Datorită acestui principiu nu se poate ajunge la unitate în adevăr, ci doar la o totală abatere de la el, la abaterea de la credinţa revelată de Dumnezeu şi, în consecinţă, la renegarea Bisericii şi a propriei mântuiri. Iată urmările triste la care va conduce negarea unităţii Bisericii!

C) Biserica este Sfântă

Ecumeniştii greşesc nu numai împotriva dogmei privind unitatea Bisericii lui Hristos, ci, incluzând şi pe eretici în componenţa ei, ei greşesc şi în modul în care înţeleg sfinţenia Bisericii.

Potrivit învăţăturii ortodoxe, ambele aceste calităţi - unitatea în adevăr şi sfinţenia - se găsesc în strâns raport de reciprocitate. Aşa cum unitatea în adevăr leagă printr-o credinţă unică pe toţi creştinii ortodocşi prin renunţarea lor la rătăciri şi false învăţături, la fel şi sfinţenia îi uneşte prin mijlocirea harului şi adevărului, care au venit prin Iisus Hristos (In. 1, 17) şi exclud orice învoire cu necredinţa şi erezia (II Cor. 6, 14, 15) - generate de către duhul necurat, care a inventat minciuna pentru a submina Adevărul mântuitor. Noţiunile de „sfinţenie" şi „adevăr" sunt înrudite între ele, lucru pe care l-a spus Mântuitorul în rugăciunea Sa arhierească către Dumnezeu-Tatăl: „Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău" (In. 17, 17). Domnul Iisus Hristos face o legătură indisolubilă între sfinţenie şi adevăr. Doreşti să fii sfânt - îmbrăţişează adevărul revelat de Dumnezeu! Doreşti să înţelegi adevărul dumnezeiesc - năzuieşte către sfinţenie, căci numai ea poate să-ţi facă adevărul cunoscut şi scump inimii tale! Biserica nu ar fi putut să se numească sfântă dacă, în esenţa ei, ar fi putut să fie contaminată de erezie. „Infailibilitatea Bisericii rezidă în sfinţenia ei; Biserica este infailibilă, deoarece este sfântă", s-a exprimat foarte reuşit în acest sens dogmatistul rus protoiereul N. Malinovski.

În ce rezidă aşadar sfinţenia Bisericii, şi în ce sens ea este numită sfântă?

Înainte de toate de aceea că este sfânt Capul ei, Hristos, că Sfântul Duh, care o chiverniseşte şi o conduce, o sfinţeşte, fiind izvorul oricărei sfinţenii. De la Hristos-Capul Bisericii (Ef. 1, 22) - se revarsă razele sfinţeniei asupra întregului trup al Bisericii. Iar Sfântul Duh este Izvorul care ne sfinţeşte pe noi, şi aflându-Se în Biserică, sfinţeşte pe membrii ei cu harul administrat în timpul Sfintelor Taine. Prin puterea acestui har El îndeamnă pe fiecare credincios la fapte sfinte.

Prezenţa unor păcătoşi în Biserică nu diminuează sfinţenia ei, ci, dimpotrivă, o subliniază şi mai mult, căci relevă următorul fapt duhovnicesc: sub acţiunea harului dat în timpul Tainelor bisericeşti deseori cei mai învederaţi păcătoşi se pocăiesc şi devin cu adevărat sfinţi!

Harul Sfântului Duh, propriu Bisericii, îi dă caracteristica ei de sfinţenie. Numai în sânul Bisericii poţi dobândi adevărata sfinţenie, căci în ea se împarte harul. Poporul Bisericii este numit „neam sfânt" (I Petru 2, 9). Domnul Iisus Hristos de aceea a venit şi S-a predat morţii, ca Biserica Lui să fie o „biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci să fie sfântă şi fără prihană" (Ef. 5, 27).

Cuvântul „pată" poate fi raportat la puritatea credinţei dogmatice a Bisericii, iar „zbârcitură", „prihană" - la puritatea ei morală. Atât pata, cât şi prihana reprezintă obstacole fatale în calea dobândirii sfinţeniei, care este principala calitate a lui Dumnezeu (I Petru 1, 15, 16) şi fără de care „nimeni nu va vedea pe Domnul" (Evr. 12, 14). Orice credincios care tinde către sfinţenie, o poate dobândi îmbinând ambele căi: păzindu-se de petele negre ale falselor învăţături care pătează curăţenia credinţei şi o fac nemântuitoare, şi biruind imoralitatea în modul de viaţă, adică, izbăvindu-se de păcatele sufleteşti care depărtează sufletul de Dumnezeu. O astfel de sfinţenie este realizabilă pe deplin doar în Biserica Ortodoxă, pentru că ea nu este pătată de false învăţături şi este pe măsură, prin harul său, să tămăduiască slăbiciunile şi viciile morale ale credincioşilor săi fii: condiţia neapărată a pocăinţei lor personale.

Gânduri sublime cu privire la caracterul sfânt al Bisericii putem găsi la Arhiepiscopul Serafim (Sobolev), care, într-un raport prezentat la conferinţa de la Moscova din 1948, a spus: „Biserica se numeşte sfântă pentru că este cea care împarte harul Sfântului Duh, comunicat credincioşilor prin Taina Mirungerii care se săvârşeşte asupra lor în timpul Botezului. Acest har regenerator, sfinţitor şi mântuitor reprezintă pentru noi bunul cel mai mare şi mai de preţ, căci dăruirea lui nouă a fost scopul venirii în lume a lui Hristos şi a suferinţelor şi morţii Sale prin răstignire... Harul refăcător al Sfântului Duh este izvorul vieţii noastre sfinte. Însă acest cel mai de preţ bun pentru noi, acest har înnoitor al Sfântului Duh cu a sa sfinţenie nu există şi nu poate exista la protestanţi, fiindcă ei nu au Taina Mirungerii. În timpul acestei Taine ni se transmite Duhul Sfânt cu toate darurile Lui, care ne cultivă şi ne întăresc în viaţa duhovnicească sfântă. Această viaţă plină de har şi de sfinţenie este cu neputinţă şi pentru acei creştini heterodocşi (romano-catolici) care, deşi au Taina Mirungerii, datorită însă respingerii lor de către Biserica Ortodoxă pentru erezii, acest har este la ei fără efect şi neaducător de mântuire".

Biserica se mai numeşte sfântă şi pentru că ea întruneşte pe toţi sfinţii tuturor epocilor şi tuturor ţărilor repauzaţi şi trecuţi în viaţa de dincolo de mormânt, împreună cu cei care se mai află încă în viaţa pământească şi cu cei care vor trăi pe pământ până la sfârşitul lumii. Nichita Remesianul, Sfânt Părinte din secolul IV, în lucrarea „Tâlcuirea credinţei", scrie: „Ce este Biserica dacă nu o obşte a celor sfinţi? De la începutul lumii protopărinţii, proorocii, mucenicii şi toţi ceilalţi, care trăiesc astăzi, sau cei care vor trăi în viitor - ei cu toţii alcătuiesc Biserica, căci sunt sfinţiţi de o singură credinţă şi o singură viaţă, sunt marcaţi de un singur Duh şi uniţi într-un singur Trup, al cărui Cap este Hristos ...

Aşadar, crede că în această Biserică vei ajunge să te afli cu sfinţii.

Cele spuse pot fi rezumate în felul următor:

1) Biserica este sfântă ca Trup al lui Hristos, fiind sfinţită de Capul Hristos şi de Duhul Sfânt, Care se află în ea;

2) ea este sfântă, căci face părtaşi sfinţeniei (Evr. 12, 10) pe membrii ei - nu numai pe cei cucernici, ci şi pe păcătoşii care se pocăiesc - prin puterea harului ce li se transmite prin Sfintele Taine săvârşite în ea;

3) ea este sfântă şi pentru că leagă pe creştinii ortodocşi sfinţiţi de ea - pe cei care trăiesc astăzi şi care au de trăit de azi înainte pe pământ - cu toţi oamenii sfinţiţi care s-au alăturat lui Dumnezeu în Biserica cerească.

Toate acestea sunt absolut inaplicabile faţă de noţiunea ecumenică denaturată de Biserică şi faţă de „biserica universală” ce se planifică, deoarece:

1) în sânul ecumenismului se reunesc comunităţile eretice care nu recunosc Taina Mirungerii şi care se autointitulează „biserici”, nefiind ca atare;

2) însuşi ecumenismul, fiind o adunătură de eretici, este lipsit de har şi nu este în măsură să-l dea;

3) ecumenismul nu-şi conduce adepţii către sfinţenie. Mai mult decât atât, el îndepărtează de la sfinţenie şi pe ecumeniştii „ortodocşi” înclinaţi către ea!

D) Biserica este Sobornicească

Ecumeniştii interpretează eronat şi caracterul sobornicesc (universal) al Bisericii lui Hristos. După cum s-a mai spus, ei subestimează adevărul mărturisit în stare nedeformată numai în Ortodoxie, neglijează dogmele revelate de Dumnezeu ale Bisericii, ca fiind un indiciu esenţial al caracterului ei universal şi sobornicesc, adică cu adevărat ecumenic, şi situează în prim plan aspectul cantitativ, ca Biserica să poată fi „o forţă internaţională influentă”, în acest scop ecumeniştii propun unirea tuturor „bisericilor”, incluzând în rândul acestora şi comunităţile eretice, demult îndepărtate de la Hristos (comp. In. 15, 6), dar această unire aparentă şi lipsită de har nu poate crea o adevărată Biserică sobornicească şi universală a lui Hristos!

Încă în secolul IV Sfântul Chiril al Ierusalimului a lămurit foarte bine şi deplin acea calitate a Bisericii, care în Simbolul credinţei este definită greceşte prin cuvântul „catolică”, iar slavoneşte - „sobornaia”.

El scrie, în cuvântul al 18-lea şi al 23-lea: „Biserica se numeşte sobornicească, pentru că se află în tot universul de la un capăt al pământului la altul, şi pentru că predică în totalitate şi fără nici o scăpare tot ce trebuie să intre în sfera de cunoaştere a omului, dogmele despre lumea văzută şi nevăzută, cerească şi pământească; şi pentru că îndeamnă la evlavie întregul neam omenesc...; şi, în cele din urmă, pentru că pretutindeni lecuieşte şi tămăduieşte orice fel de păcate săvârşite de suflet şi trup; şi tot în ea se dobândeşte tot ce se numeşte virtute... - şi în fapte, şi în cuvinte, şi în orice dăruire a sufletului”.

Analizând această definiţie, arhiepiscopul de Bruxelles Vasile subliniază că Sfântul Chiril defineşte prin cuvântul „catolică” Biserica lui Hristos, ca fiind:

1) universală, în sensul geografic „până la capătul pământului”, şi încă mai mult în sensul calitativ al cuvântului - cuprinzând oameni de diferite rase, culturi, stări sociale;

2) stăpânirea adevărului deplin;

3) stăpânitoarea deplinătăţii sfinţeniei şi harului; şi

4) în consecinţă - unica.

În final, arhiepiscopul Vasile concluzionează: „Noi vedem că... caracteristicile exterioare ale ecumenicităţii nu sunt negate aici; accentul însă se pune pe noţiunile calitative - deplinătatea în

adevăr şi har".

Gânduri asemănătoare exprimă şi arhimandritul Iustin (Popovici). El scrie: „însăşi existenţa prin Dumnezeu-Omul a Bisericii este atotcuprinzătoare, universală, catolică, unică, sobornicească..." Prin organismul său divino-uman Biserica cuprinde „toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii" (Col. 1, 16).

„Toate au fost făcute de Dumnezeu, şi El este Capul trupului Bisericii" (Col. 1, 17, 18) ... Persoana divino-umană a Domnului Iisus Hristos este sufletul sobornicităţii Bisericii... Viaţa sobornicească a Bisericii cuprinde existenţa îngerilor şi oamenilor, a celor ce se pocăiesc şi a celor păcătoşi, a celor drepţi şi nedrepţi, a celor plecaţi din viaţă şi a celor care mai trăiesc pe pământ, şi cei cucernici şi sfinţi ajută pe cei mai puţin cucernici şi sfinţi să crească până la o mai mare cucernicie şi sfinţenie... În felul acesta, noi cu toţii creştem ca să fim un lăcaş sfânt în Domnul" (Ef. 2, 21), fiind reciproc legaţi organic prin har de aceeaşi credinţă, aceleaşi sfinte Taine şi virtuţi, de Dumnezeul Unic, Adevărul unic, Evanghelia unică... Prin toate, noi cei credincioşi alcătuim un trup unic în Biserică. Pentru ce? Pentru a trăi o singură viaţă sfântă şi sobornicească a Bisericii, cu mintea sfântă şi sobornicească a Bisericii, cu voinţa sfântă şi sobornicească a Bisericii... Foarte adesea noţiunea de caracter „sobornicesc" este interpretată în sens catolic, geografic. În accepţia ortodoxă însă, caracterul sobornicesc nu reprezintă o noţiune topografică, geografică, ci o noţiune intrinsecă, de esenţă psihologică..., bazată pe integritatea confesiunii, pe starea intactă a confesiunii, pe unitatea sfântă şi apostolică a credinţei.

Potrivit expresiei Sfinţilor Părinţi ai celui de al IV-lea Sinod Ecumenic, Hristos este Capul, iar noi - mădularele, şi de aceea trebuie să formăm „un singur trup prin aceeaşi gândire şi aceeaşi credinţă a noastră."

Grija şi atenţia Sinoadelor ecumenice au avut drept scop să ne afirme Credinţa Ortodoxă cea adevărată, ce ne-a fost dată de Hristos prin Sfinţii Apostoli, să condamne şi să înlăture falsele învăţături păgubitoare care apar la inspiraţia diavolului. Biserica tolerează pe cei mai mari păcătoşi, sperând să-i vindece. Însă excomunică pe eretici, fiindcă ei falsifică sfintele dogme - eterne sanctuare ale lui Dumnezeu-Omul, pe care „mintea omului nu le poate cuprinde în întregime". Nimeni nu este pe măsură să înţeleagă până la capăt Taina lui Hristos, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, care ne-a descoperit adevărul despre mântuirea noastră, fiind El Însuşi Adevărul (In. 14, 6).

De aceea abordarea corectă a dogmelor revelate de Dumnezeu constă în admirarea evlavioasă a lor, cu credinţă în nemincinosul Cuvânt întruchipat al lui Dumnezeu, şi nu în cercetarea lor raţionalistă necuvenită.

Sfinţii Părinţi îmbrăţişau cu smerenie credinţa în Adevărul lui Hristos, apărând-o cu sângele lor de falsificări, în care vedeau viclenia diavolului şi a antihristului cu premergătorii lui. După expresia arhimandritului Iustin, aşa cum arătarea antihristului se va face prin puterea satanei (II Tes. 2, 9), la fel şi orice erezie se face prin puterea diavolului. Iată de ce Sfinţii Părinţi au dat anatemei toate ereziile şi pe toţi ereticii, văzând în ei duşmani ai mântuirii sufletului omenesc.

Cu adevărat numai Biserica lui Hristos cuprinde nemurirea şi viaţa veşnică pentru om. Pe când erezia este o forţă păgubitoare, aruncându-l pe om în abisul morţii veşnice, adică în veşnică depărtare de Dumnezeu. Tocmai la aceasta conduce ecumenismul contemporan al lui antihrist, impunându-şi universalitatea sa şi negând universalitatea plină de har a Bisericii Ortodoxe a lui Hristos ca unica purtătoare a Adevărului mântuitor neprefăcut!

D) Biserica este Apostolică

Noţiunea de comunitate apostolică şi doctrina protestantă despre „preoţia" generală a

mirenilor.

Ecumenismul face o gravă eroare şi în ceea ce priveşte definirea Bisericii drept apostolică. Biserica Ortodoxă se numeşte apostolică pentru aceea că provine de la Sfinţii Apostoli, păstrează cu sfinţenie învăţătura lor, respectă cu stricteţe continuitatea apostolică în dogme, în viaţa sa de cult şi în organizarea bisericească. Piatra din capul unghiului, a Bisericii este Însuşi Hristos (Ef. 2, 20), dar în jurul ei se află Sfinţii Apostoli ai lui Hristos - douăsprezece pietre, pe care Văzătorul de Taine a văzut scrise „cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai mielului" (Apoc. 21, 14).

Feluritele comunităţi confesionale, care îşi zic „biserici", nu pot fi recunoscute drept apostolice, căci nu au fost zidite „pe temelia apostolilor" (Ef. 2, 20), nu au primit de la ei succesiunea hirotoniilor, nu păstrează tradiţia apostolică orală neîntreruptă având o autoritate egală cu a Sfintei Scripturi (II Tes. 2, 15).

Ele nu sunt incluse în lanţul spiritual care îşi trage originea de la apostoli şi prin intermediul căruia se transmit în Biserică darurile harice ale Sfântului Duh. Prin inovaţiile lor ele trădează învăţătura lăsată ca moştenire de apostoli prin viu grai sau în scris, şi nu păstrează integral adevărul ce ne-a fost dat drept chezăşie pentru mântuirea noastră (Tes. 2, 13). Într-un fel sau altul ele ştirbesc, dogmatic, bogăţia duhovnicească, dogmatică, cultică... şi canonică lăsată de apostoli.

Arhiepiscopul Serafim scrie, indignat cu deplin temei: „Oricât ar părea de straniu, ecumeniştii înscriu la această Biserică apostolică şi aşa-numitele „biserici creştine" care nu au deloc origine sau succesiune apostolică. Ei consideră că toate confesiunile eretice aparţin Bisericii apostolice, cu toate că Pavel, cel mai mare dintre apostoli, excomunică de la Biserica Ortodoxă pe toţi ereticii, spunând: „dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie, decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema!" (Gal. 1, 8).

Şi într-adevăr, parcă pot fi considerate drept „apostolice" astfel de comunităţi ca cea a unitarienilor, care neagă dogma despre Sfânta Treime, sau Biserica Cehoslovacă Naţională, care nu recunoaşte firea dumnezeiască a lui Hristos, sau organizaţiile religioase ale remonstranţilor-arminieni din Olanda, care neagă toate îndatoririle dogmatice şi bisericeşti, sau organizaţiile religioase care îşi zic „biserici creştine", însă nu propovăduiesc integral adevărul lui Hristos? Credinţa lor este denaturată în aşa măsură încât contravine flagrant credinţei apostolice. Cu toate acestea, C.M.B. continuă să numească „biserici" toate aceste şi alte asemănătoare comunităţi. Mai mult decât atât, se fac noi tentative insolente de lichidare a adevăratei şi multisecularei ecleziologii ortodoxe, potrivit căreia Biserica se numeşte Apostolică.

La cea de a VI-a adunare a C.E.B. de la Vancouver (Canada), care s-a desfăşurat între 24 iulie şi 10 august 1983, secretarul general al C.E.B. dr. Filipp Potter, în discursul său introductiv, a păcătuit grav împotriva adevărului, interpretând eronat cuvintele Sf. Ap. Petru: „Şi voi înşivă ca pietre vii, zidiţi-vă casă duhovnicească, preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti, bine plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos... Voi sunteţi seminţie aleasă, preoţie împărătească, neam sfânt" (I Petru 2; 5, 9). Pornind de la aceste cuvinte, Potter a declarat: „Unul din marile merite ale Reformei aparţinând lui Martin Luther, este descoperirea (!) întemeiată pe cuvinte (I Petru 2; 5, 9) că oricine, necontând dacă e bărbat sau femeie - este preot în faţa lui Dumnezeu". În continuare secretarul general al C.E.B. îndeamnă pe toată lumea să se facă „o adevărată preoţie, alcătuită din toţi credincioşii, indiferent dacă sunt hirotoniţi sau sunt mireni".

Prin aceste cuvinte, Potter încearcă să submineze învăţătura ortodoxă despre succesiunea apostolică, ca fiind o caracteristică iminentă a preoţiei sacramentale legitime: el caută să înlăture graniţa dintre cler şi mireni, pe de o parte, şi dintre femei şi bărbaţi în preoţie - pe de alta. După el, toţi credincioşii, inclusiv mirenii, bărbaţi şi femei - toţi sunt preoţi.

Dar oare Sf. Ap. Petru, în cuvintele citate mai sus din întâia sa Epistolă sobornicească,

stabileşte o asemenea „preoţie" generală în sens protestant, care ar elimina preoţia sacramentală legitimă existentă în Biserică pe linia succesiunii apostolice? Oare el include femeile în această „preoţie" generală? Nicidecum!

Răzvrătindu-se împotriva tradiţiei seculare originare a Bisericii Ortodoxe, Potter cheamă, în discursul său, „să renunţăm la erezia (!) despre autoritatea şi puterea învăţătorească de a învăţa în Biserică". Această declaraţie, întâmpinată cu aplauze de către protestanţi, a generat obiecţiile şi protestele energice ale multor delegaţi. Ei i-au cerut lui Potter să-şi dezavueze propriile cuvinte, ceea ce el ar fi şi făcut, zice-se. Acest lucru îl atestă profesorul grec de teologie, G. Galitis, într-un articol intitulat „Majoritatea protestantă nu trebuie să decidă în numele ortodocşilor. „În realitate însă fraza revoltătoare a lui Potter n-a fost eliminată din cuvântarea lui, continuând să figureze în ea, otrăvind sufletele cu încă un eres ecumenic, mascat printr-o acuzare calomnioasă a Ortodoxiei de „erezie". Potter, care, în calitate de ecumenist, în genere evită cuvântul „erezie" folosindu-se de el pentru a denunţa drept erezie învăţătura ortodoxă despre „autoritatea şi puterea învăţătorească în Biserică", care îi aparţin de drept. Încercând în mod insolent să-şi introducă pe ascuns erezia sa revoltătoare, el acţionează după principiul: „Prindeţi hoţul!"

Episcopul Mihail, un exeget rus, la sfârşitul secolului XIX interpreta astfel cuvintele Sf. Ap. Petru, adresate creştinilor: „Şi voi înşivă ca pietre vii, zidiţi-vă drept casă duhovnicească, preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti" (I Petru 2, 5): „Casa duhovnicească... este un templu duhovnicesc contrar celui material, duhovnicesc de aceea că e zidit din pietre vii, însufleţite de suflarea lui Dumnezeu, care se desăvârşesc moral - în duh, trăind cu duhul". Comentând „preoţia sfântă", adică „fiţi o comunitate sfântă de preoţi", episcopul Mihail scrie: „Toate cele spuse de apostol nu sunt la propriu, ci la figurat, urmând a fi înţelese în sens figurat, adică nu în sensul preoţimii, ca o clasă distinctă de persoane puse în Biserică pentru învăţătură, săvârşirea Tainelor şi conducere; aceasta din urmă nu poate fi condusă de acea preoţime cunoscută, ci, dimpotrivă, serveşte doar drept imagine pentru exprimarea gândului despre înalta menire a tuturor creştinilor".

Şi în Vechiul Testament Dumnezeu denumeşte poporul israelit „împărăţie preoţească" (Exod 19, 6), dar numai în sensul figurat general, căci preoţia specială, care să slujească templul din Ierusalim, a fost dată de Dumnezeu seminţiei lui Levi - una din cele 12 seminţii ale lui Israel, şi nu întregului neam (Numeri 3, 6-12; comp. 7, 11). Prin urmare, preoţia generală a poporului israelit nu excludea nicidecum necesitatea unei preoţii speciale, a cărei slujire era inaccesibilă chiar şi persoanelor regale, după cum rezultă din cazul cu regele Ozia, care a fost pedepsit de Dumnezeu cu lepră pentru că a cutezat să ardă tămâie în Templul Domnului (II Cronici 26, 16-19).

Potrivit cu aceasta, şi în Noul Testament, deopotrivă cu „preoţia împărătească" (I Petru 2, 9), alcătuită din creştini ortodocşi ca „neam sfânt" (în sens de afierosit lui Dumnezeu), există o preoţie slujitoare harică aleasă din mijlocul neamului, care nu se extinde asupra mirenilor neiniţiaţi în mod special pe linia succesiunii apostolice.

Arhimandritul ortodox francez Pierre Luiliet (astăzi arhiepiscop de New York), în articolul său „Preoţia împărătească şi preoţia slujitoare", analizând o serie de texte din Vechiul Testament şi, în special, (Exod 19, 6 în legătură cu I Petru 2, 9) referitor la „preoţia împărătească", trage concluzia: „Proclamarea preoţiei universale a poporului lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu înseamnă nicidecum negarea preoţimii în exerciţiu. În Cartea Exod II deopotrivă cu cuvintele privind menirea preoţească a întregului Israel este expusă amănunţit instaurarea preoţiei leviţilor... De altfel, nicăieri în cărţile canonice ale Bibliei preoţia împărătească nu se pune în genere în legătură cu funcţiile preoţiei în exerciţiu".

Pe acest fundal al Vechiului Testament trebuie să percepem cuvintele Sf. Ap. Pavel despre poporul lui Dumnezeu din Noul Testament, asemănat cu o „casă duhovnicească" zidită din „pietre

vii", în care se aduc „jertfe duhovniceşti, bine plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos" (I Petru 2, 5). Prin urmare, Sf. Ap. Petru pune această preoţie în legătură cu principalul eveniment al istoriei mântuirii - cauza ispăşitoare a lui Iisus Hristos.

Anume „prin unirea cu Hristos se dobândeşte coparticiparea la împărăţia şi preoţia Lui". Domnul Iisus Hristos Se asemuieşte pe El Însuşi unui templu, alegoric vorbind despre „Templul trupului Său" (In. 2, 21),- iar Sf. Ap. Pavel îi numeşte pe toţi creştinii „Templul Dumnezeului Celui viu" (Cor. 6, 16), la temelia căruia stă Hristos în calitate de Piatră din Capul Unghiului (Ef. 2, 20; comp. I Petru 2, 4), pe care „orice zidire bine alcătuită... creşte ca să ajungă un locaş sfânt în Domnul", şi „toţi credincioşii sunt zidiţi împreună, spre a fi lăcaş al lui Dumnezeu, în Duh" (Ef. 2, 21-22), aducând prin Hristos „puterea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică roadă buzelor, care preaslăvesc Numele Lui" (Evr. 13, 15).

Independent de această preoţie universală a poporului lui Dumnezeu, primită de fiecare creştin ortodox în Taina sfintei Mirungeri, în Biserică există slujiri anume, legate de darurile oficiale, primite prin Taina hirotonirii după succesiunea apostolică. Şi toate acestea se fac după voia întemeietorului Bisericii lui Hristos, Care a spus apostolilor Săi: „Cel ce ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă" (Lc. 10, 16). Despre aceste daruri pline de har Sf. Ap. Pavel scrie creştinilor: „Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învăţători... Oare toţi sunt apostoli? Toţi sunt prooroci? Oare toţi sunt învăţători?" (I Cor. 12, 28-29).

Continuând gândul apostolului în spiritul unor răspunsuri neîndoielnic negative la aceste întrebări, suntem în drept să întrebăm: „Oare toţi sunt preoţi?" în sensul plin de har al slujirii ierarhice în Biserica lui Hristos. Şi trebuie să răspundem: „Se înţelege de la sine că nu toţi!"

„Preoţia în exerciţiu nu constituie doar o anumită specializare profesională, obţinută prin delegare din partea întregului popor. Ea descinde de la Dumnezeu, şi îşi exercită funcţiile în baza darului sacramental al succesiunii apostolice cu ajutorul Domnului... Dreptul legitim de a păstori poporul lui Dumnezeu, de a-l învăţa, a oferi prinoasele lui Dumnezeu aparţine ierarhiei în baza succesiunii apostolice". De aici se impune concluzia firească că „ar fi o eroare foarte gravă să se afirme precum că preoţia în exerciţiu aparţine întregului popor sau că această preoţie nu este decât o emanaţie a preoţiei împărăteşti... A susţine acest lucru ar însemna a nega calitatea apostolică a Bisericii".

Prin urmare, interpretarea ortodoxă a textului (I Petru 2, 5-9) nu admite nici o subestimare a ierarhiei stabilite de Dumnezeu, nici o neglijare a succesiunii apostolice sau nivelare a apostolilor cu mirenii, a păstorilor cu cei păstoriţi. Dimpotrivă, în încheierea aceleiaşi Epistole, Sf. Ap. Petru povăţuieşte pe păstorii - presbiteri cum să păstorească turma lui Dumnezeu, făcându-se exemplu personal, lucru pentru care vor fi răsplătiţi de Păstorul Cel mare - Hristos (I Petru 5, 1-4). Sfinţii Apostoli sunt puşi de Însuşi Hristos să conducă Biserica, să săvârşească în ea Sfânta Taină a Euharistiei (Le. 22, 18), să povăţuiască şi să boteze (Mt. 28, 19), să lege şi să dezlege (Mt. 18, 18), să ungă cu untdelemn şi să vindece (Mc. 6, 13) ş.a.m.d. Apostolii alcătuiesc prima ierarhie în Biserica lui Hristos. La rândul lor ei au hirotonit pe diaconi (Fapte 6, 6), pe presbiteri (Fapte 14, 23; Tit 1, 5) şi episcopi (II Tim. 1, 6). Deşi uneori ei erau însoţiţi de femei-surori (I Cor. 9, 5), ei niciodată n-au hirotonit o femeie în rang de presbiter sau de episcop. Dimpotrivă, ei porunceau femeilor „să nu înveţe pe alţii, ci să se înveţe în linişte, cu toată ascultarea" (I Tim. 2, 11-12); „Femeile să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună precum zice şi Legea" (I Cor. 14, 34).

Astăzi în C.E.B. se observă direct contrariul - femeile sunt primite în calitate de „preoţi" şi chiar „episcopi". Cea dintâi femeie „episcop" a fost din rândul metodiştilor, iar în iulie 1988, aşa cum am mai amintit, sinodul episcopilor anglicani a adoptat o hotărâre în conformitate cu care

femeile pot fi „episcopi”!

Aceste inovaţii revoltătoare urmăresc, fără îndoială, scopul să distrugă însăşi noţiunea de succesiune apostolică în Biserică, înlocuind-o abil cu vaga „tradiţie apostolică”, pentru a evita problema concretă a succesiunii apostolice şi hirotoniilor transmise prin succesiune, de la Sfinţii Apostoli, pe care protestanţii nu le au. Din păcate, de hatârul lor, se lasă induşi în eroare de o asemenea deplasare a noţiunilor şi ecumeniştii „ortodocşi”. Protopresbiterul prof. Vitali Borovoi, care este unul din autorii documentului de la Lima (1982) referitor la Tainele Botezului, Euharistiei şi Preoţiei, scrie despre „succesiunea organică a tradiţiei apostolice” şi despre „principiile succesiunii istorice a tradiţiei apostolice” fără a aminti un cuvânt de succesiunea apostolică.

Din fericire, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse; prezidat de Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii Pimen, în „Epistola cu privire la cea de a V-a adunare a C.E.B., şi la rezultatele ei”, a reacţionat negativ cu privire la preoţia femeilor: „Biserica Ortodoxă nu se poate alătura poziţiei majorităţii protestante, care admite posibilitatea preoţiei femeilor şi care adesea îşi exprimă atitudinea faţă de această problemă în categorii străine Revelaţiei dumnezeieşti privind unitatea Tainelor. Toate mădularele Trupului lui Hristos sunt posesoare ale unei comori inestimabile a vieţii. Însă chemarea tuturor către sfinţenie, către moştenirea vieţii veşnice şi către apostolatul general nu înseamnă chemarea tuturor pentru slujirea preoţească sacramentală. Înţelepciunea dumnezeiască a lui Hristos - Ziditorul Bisericii - ne-a arătat dinainte rezolvarea acestei probleme. Între persoanele apropiate de Hristos erau şi femei, nici una însă n-a fost inclusă în rândul celor 12 apostoli. Noi nu putem admite că Hristos, procedând astfel, să fi făcut o concesie spiritului timpului. Biserica Ortodoxă socoate drept obligatoriu pentru ea să urmeze în această chestiune tradiţiei ecleziastice generale de totdeauna, stabilită astfel de Însuşi Domnul Iisus Hristos. Istoria Bisericii nu cunoaşte exemple de slujire sacramentală a femeilor”.

De altfel, aceste raţionamente se referă la adevărata ierarhie bisericească posesoare a harismelor şi alcătuită de Dumnezeu, descinzând prin succesiune de la Sfinţii Apostoli, ierarhie pe care o are Biserica Ortodoxă a lui Hristos ca cel mai preţios dar dumnezeiesc. Mişcarea anglicană, „ierarhia” ei nu au succesiune apostolică şi, prin urmare, nu diferă câtuşi de puţin de aşa-numita „ierarhie” a comunităţilor religioase protestante.

E) Biserica este infailibilă

Mărturisirile heterodocşilor în favoarea Bisericii Ortodoxe şi împotriva „infailibilităţii” papale.

Caracteristicile Bisericii adevărate pot fi completate cu încă o trăsătură distinctă ce-i este proprie - infailibilitatea. Biserica Ortodoxă este infailibilă în mărturisirea credinţei pe care a dat-o în seama ei Hristos prin Sfinţii Săi Apostoli.

Părintele Vladimir Guettge, (1816-1892), renumit istoric francez al Bisericii, fost abate catolic, care s-a convertit la Ortodoxie din profundă convingere, scrie, într-un articol intitulat „Principiile fundamentale ale Ortodoxiei”:

„Din punctul de vedere al învăţăturii Bisericii Ortodoxe, dogma privind infailibilitatea Bisericii este absolut logică şi poate fi acceptată de cea mai pretenţioasă filozofie; în fapt ea se rezumă la mărturisirea sinceră a acelei învăţături pe care Hristos şi apostolii au transmis-o societăţii creştine şi pe care această societate a perpetuat-o fără greşeală. Autenticitatea acestei mărturii este confirmată, ca fapt istoric, de neîncetate mărturii, care încep din secolele primare prelungindu-se până în zilele noastre. O dovadă de asemenea natură este atât de neîndoielnică încât pentru contestarea ei ar fi trebuit respinsă toată istoria, pentru că nu există un alt fapt istoric care să dureze necontenit de atâta vreme ca mărturie a întregii acestei societăţi, societate vie în toate epocile şi

afirmând neîncetat învăţătura adoptată de ea... Prin consecvenţa sa uimitoare în învăţătură, Biserica Ortodoxă reprezintă o privelişte cu adevărat minunată! Ea a văzut multe dispute; a rezistat în faţa a numeroase atacuri vrăjmaşe; ea a fost expusă unor cruzimi şi prigoane nemaipomenite... Dar şi în timpurile de prigoană şi profanări, ca şi în zilele de slavă, ea şi-a păstrat învăţătura: principiile ei fundamentale au rămas identice cu principiile adevăratului creştinism. Ea şi în zilele noastre poate propune „bisericilor" eretice cea mai minunată învăţătură de care lumea a putut auzi cândva!"

În continuare părintele Guettge opune învăţăturii ortodoxe erorile Bisericii de la Roma în ceea ce priveşte dogma infailibilităţii, care „după cum se vede, rezultă din erorile însuşite de ea în învăţătura despre biserică. Încă înainte ca această biserică să fi decis împărţirea arbitrară în biserică călăuzitoare şi biserică călăuzită, episcopii ei îşi atribuiau în exclusivitate rolul de mentori, care ar reieşi din caracterul lor episcopal; după aceea ei au plasat această infailibilitate în societatea episcopală, în frunte cu căpetenia acesteia, adică cu papa. Iar mai târziu (la Conciliul I Vatican Jin 1870) papa le-a spus episcopilor săi: „Numai eu unul pot emite dogmele; episcopii nu au decât vot consultativ; eu unul sunt infailibil!" În felul acesta, eroarea, care a reprezentat cândva doar o nevinovată născocire a unor subtilităţi teologice, în cele din urmă a adus biserica de la Roma la erezie şi absurditate. Astăzi se remarcă un faliment total al falsei doctrine romano-catolice privind „infailibilitatea" papală, pe care o neagă în fapt chiar şi un apărător zelos al „tradiţiei" papistaşe cum este arhiepiscopul francez Marcel Lefevre. După Conciliul Vatican II (1962-1965) el s-a declarat în opoziţie faţă de Roma, neacceptând inovaţiile sinodale, şi a întemeiat în Elveţia (Econ) un seminar „tradiţionalist" propriu.

De atunci încoace Lefevre hirotoneşte preoţi-tradiţionalişti, iar la 30 iunie 1988, fără autorizaţia papei, a hirotonisit patru episcopi, pentru care fapt a fost supus excomunicării din partea papei Ioan Paul II. Întrebat cum se simte în faţa proximei excomunicări, Lefevre a răspuns: „Sunt liniştit, deoarece o asemenea excomunicare nu are nici o importanţă: voi fi excomunicat de un papă-modernist, deşi înşişi moderniştii, până la Ioan al XXII-lea, au fost excomunicaţi de papi. Însăşi Roma contemporană se află în schismă, întrucât se depanează şi chiar se opune Tradiţiei... Aşadar, suntem în schismă cu cei care ei înşişi sunt în schismă cu premergătorii lor".

Nu numai ortodocşi luminaţi, ci şi mulţi teologi heterodocşi imparţiali văd în Ortodoxie unica Biserică care a rămas de-a lungul secolelor credincioasă lui Hristos şi învăţăturii lăsate moştenire de El prin mijlocirea Sfinţilor Apostoli. Iată câteva exemple.

Anglicanul M.A. Hodj, în cartea „Mişcarea anglicană şi Ortodoxia" (Londra, 1955, p. 45-47), scrie că „Credinţa Ortodoxă, păstrată neschimbată de Biserica Ortodoxă, reprezintă credinţa creştină în forma ei adevărată şi esenţială". Franz Von Baader (1765-1841), filosof şi teolog, a ajuns - pe baza cercetărilor sale ecleziologice - la concluzia că „Biserica Ortodoxă a rămas mai fidelă spiritului iniţial al creştinismului decât Biserica Occidentală". „Trebuie să recunoaştem, scrie Baader, că Biserica Ortodoxă are un mai mare drept, decât cea romană, să se numească apostolică şi devotată epocii vechi". Baader vede cauza acestei situaţii în faptul că Biserica Ortodoxă, spre deosebire de statul ecleziastic al papismului şi de biserica de stat a protestantismului, păstrează organizarea sobornicească, în care rezidă unica ei salvare. Căci „ceea ce în chip vizibil nu are cap, nu poate fi decapitat de o putere vremelnică". Biserica Ortodoxă, condusă în chip nevăzut de Hristos (Ef. 1, 10; şi nerecunoscând nici un centru pământesc (Evr. 13, 14), este invulnerabilă pentru tentativele antihristului!

Teologul protestant din secolul al XlX-lea, Overbeck, comparând Ortodoxia cu catolicismul, scrie: „Biserica Ortodoxă este neschimbată în credinţă şi în canoanele sale. Este aceeaşi credinţă care a fost cu 1000 de ani în urmă. Pe când Roma a găsit de cuviinţă să schimbe credinţa inamovibilă, s-o facă mobilă, s-o dezvolte. Numai una, Biserica Ortodoxă a păstrat-o şi a întărit-o în acea formă,

în care ea a fost predată Bisericii de tradiţia apostolică.”

„După ce papa a separat Biserica Occidentală de cea Orientală, scrie Overbeck în altă lucrare, Biserica Orientală, potrivit atestărilor istoriei, şi-a conservat neschimbată până în timpurile noastre străvechea sa învăţătură, în mod unic universală (catolică)”. Cunoscutul teolog - istoric catolic din secolul XIX, Gueffelees, în pofida ataşamentului său faţă de Roma s-a văzut nevoit să recunoască că „în slujba religioasă şi în învăţătura Bisericii greceşti (adică Ortodoxe) nu s-au produs nici cele mai mici schimbări din timpul scindării ei de Roma”.

Părintele Guettge, despre care am amintit mai sus, după convertirea sa la Ortodoxie, scrie: „Pentru creştinismul ortodox Biserica reprezintă comunitatea creştină existentă din timpurile apostolice; ea trăieşte o viaţă unitară, ea nu se schimbă, pentru că nu schimbă nimic în învăţătura revelată de Dumnezeu; primind această învăţătură de la început, ea o transmite din secol în secol în forma în care a primit-o. Credincioşii (mirenii) reprezintă în ea o parte la fel de esenţială ca şi episcopii. Aceştia din urmă au datoria specială de a veghea asupra comunităţilor creştine, ca în ele să nu poată pătrunde rânduieli noi; dar şi toţi credincioşii au şi ei dreptul să participe la păstrarea Ortodoxiei, şi ei sunt datori să pună în gardă chiar pe episcopul însuşi în cazul în care acesta, nesocotindu-şi datoria, ar dori să introducă rânduieli străine.

În Biserica romană sunt înfieraţi oamenii care protestează împotriva erorilor şi abuzurilor puterii episcopale. Acest lucru s-a dezvăluit evident în timpul proclamării ultimelor dogme false privind imaculata concepţiune şi infailibilitatea papei. Când câţiva clerici conştiincioşi au protestat împotriva acestei noutăţi, ei au fost blamaţi şi persecutaţi prin toate mijloacele posibile şi dezonoraţi în măsura în care minciuna poate dezonora adevărul.

În Biserica Ortodoxă este cu neputinţă ca toţi episcopii să nu-şi îndeplinească datoria, pentru că ei nu au în fruntea lor o aşa-numită persoană infailibilă; de altfel, un episcop sau altul, ca de pildă, Nestor, ar putea cădea în greşeală. În acest caz însă, un preot sau chiar şi un simplu credincios, care a dat în vileag pe eretic, nu numai că nu va fi admonestat, ci va fi vrednic de lauda şi recunoştinţa întregii Bisericii Ortodoxe.”

Ours Curiée, episcopul catolic de rit vechi al Bernei, subliniază că „Biserica Ortodoxă Răsăriteană cunoaşte o viaţă creştină de o mare intensitate şi curăţenie, şi în ea s-a păstrat de-a lungul secolelor vechea Tradiţie bisericească, pierdută în mare măsură în Biserica apuseană.”

De aceeaşi părere este şi prof. dr. Ernest Benz: „în lumea creştină modernă Ortodoxia străluceşte ca o mărime unică în felul ei. Măreţia ei rezidă în faptul că ea şi-a păstrat cu credinţă, în toate sferele vieţii sale, slujba bisericească, integritatea catolică a vechii Biserici. În serviciul său divin continuă să existe concepţia vechii Biserici şi practica liturgică a vechii Biserici. În serviciul său divin există întreaga plinătate a învăţăturii vechii Biserici. Aici nu există diviziune între slujba religioasă şi teologie, între rugăciune şi învăţătură. Această Biserică şi-a păstrat conştiinţa primară a caracterului său universal-catolic. Autodeterminarea ei ca Biserică Unică, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească nu se întemeiază pe ideea de drept, ci pe conştiinţa că reprezintă trupul mistic al lui Hristos... În acest trup mistic se manifestă cu adevărat darurile Sfântului Duh şi rugăciunea unuia pentru celălalt, care se extinde şi asupra împărăţiei celor adormiţi, căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii (Mt. 22, 32)... Ortodoxia a păstrat cu maximă fidelitate, până în zilele noastre, moştenirea dogmatică a vechii Biserici.”

Prof. dr. Fritz Lieb găseşte drept foarte important faptul că „Biserica Răsăriteană a păstrat neîntinate şi intacte dogmele creştine vechi, fără a le denatura prin raţionalism scolastic”.

Salutând aceste declaraţii făcute de teologi occidentali în beneficiul Bisericii Ortodoxe, am putea adăuga următoarele: Sfânta Biserică Ortodoxă îşi datorează înaltul prestigiu de unică purtătoare constantă şi neîntinată a Adevărului devotamentului său statornic pentru acea credinţă

dogmatică pe care a moştenit-o de la Însuşi Domnul Iisus Hristos şi Sfinţii Săi Apostoli şi pe care a întărit-o la Sinoadele Ecumenice şi locale recunoscute.

De aici e evident că moştenirea dogmatică, pe care Sfânta Biserică a primit-o de la Mântuitorul şi şi-a însuşit-o de la ucenicii Săi direcţi, reprezintă temelia cea tare şi de nezdruncinat (comp. Lc. 1, 4) pe care ea stă de-a lungul secolelor întotdeauna neschimbătoare şi indivizibilă.

Biserica Ortodoxă reprezintă un bastion împotriva oricăror erezii pe teren ideologic -dogmatic; ea păstrează până astăzi Adevărul, în care crede spre mântuire (II Tes. 2, 13), şi îl va păstra până la sfârşitul lumii, pentru ca adevăraţii fii ai lui Dumnezeu să poată deosebi adevărul de neadevăr şi în vremurile de pe urmă - vremurile antihristului. În felul acesta Biserica Ortodoxă a lui Hristos va ajuta tuturor celor care doresc sincer să dobândească adevărul în timpurile lepădării generale de credinţă (II Tes. 2, 3), astfel încât să nu se lase înşelaţi de învăţătura mincinoasă şi vicleană a protivnicului lui Hristos, iar în situaţia trădării generale a lui Hristos să continue a fi credincioşi Domnului şi Mântuitorului lor, şi pe calea unei credinţe drepte şi a unei vieţi virtuoase conforme, să dobândească legătura veşnică cu El în împărăţia nemuririi.

Sfânta Biserică Ortodoxă trebuie şi astăzi să-şi îndeplinească nobila misiune de păstrătoare a Adevărului prin respectarea fidelă a dogmelor şi canoanelor formulate temeinic odată şi pentru totdeauna, întru împlinirea făgăduinţei neschimbate date ei de Mântuitorul că „porţile iadului nu o vor birui" (Mt. 16, 18).

Creştinul ortodox nu poate să fie ecumenist, fiindcă:

1) ecumenismul nu crede în existenţa Bisericii Unice, Sfinte, Soborniceşti şi Apostoleşti;

2) subminează în chip eretic ecleziologia ortodoxă;

3) manifestă neîncredere în puterea cuvintelor lui Hristos, neschimbate până la sfârşitul lumii despre invin-cibilitatea Bisericii (Mt. 28, 20);

4) propovăduieşte o învăţătură cu totul nouă despre Biserica, protivnică credinţei Ortodoxe!

Principiul 3
Ecumenismul contravine practicii dogmatice şi canonice a vechii Biserici şi apropie Ortodoxia de erezii

În cadrul Sinoadelor vechea Biserică separa adevărul ortodox de minciuna eretică, rupând orice legiuiri cu ereziile, şi dogmatice, şi canonice, şi sacramental - liturgice. În timp ce actualul ecumenism, dimpotrivă, încearcă să stabilească multiple relaţii între Ortodoxie şi diverse confesiuni, inclusiv cu cele mai eretice, intrând în felul acesta în contradicţie cu practica vechii Biserici. Teologul englez dr. Martin Lloyd Jones subliniază convingător acest lucru, scriind: „Nimic nu reprezintă un interes mai mare decât contrastul dintre Sinoadele Ecumenice din primele veacuri ale erei creştine şi actualul Consiliu Ecumenic al Bisericilor. Una dintre cele mai importante sarcini ale Sinoadelor era elaborarea definiţiei precise a doctrinei dogmatice şi demascarea greşelilor şi ereziei. Pe când o caracteristică esenţială a noii mişcări ecumenice este indiferenţa faţă de învăţătura dogmatică, primatul spiritului, inclusivismului şi cooperarea practică". Prin „spiritul inclusivismului" autorul înţelege tendinţa spre reunirea cu orice preţ a tuturor denominaţiilor într-o organizaţie comună, indiferent dacă credinţa lor este dreaptă sau eretică.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă să nu avem nimic comun cu ereticii. Sf. Ap. Pavel ne povăţuieşte: „De omul eretic după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te" (Tit 3, 10), şi încă: „Vă îndemn, fraţilor, să vă păziţi de cei ce fac dezbinări şi sminteli împotriva învăţăturii, pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei" (Rom. 16, 17). A spus: „depărtaţi-vă", şi nu: „apropiaţi-vă de ei".

Ecumenismul însă îi apropie pe creştinii ortodocşi de eretici, în rândul ecumeniştilor se fac

auzite voci chemând la „inter-comuniune", adică la comuniunea prin Sfintele Taine a unor asociaţii religioase de diferite confesiuni. Astfel, anglicanii se împărtăşesc împreună cu vechii catolici, iar în ultimul timp şi cu metodiştii, care tratează foarte liberal biserica vizibilă. Începând din 1963, anglicanii sunt în comuniune liturgică cu membrii Bisericii independente filipineze, cu care a luat contact din 1965 şi cu Biserica catolică veche, deşi Biserica filipineză nu este întru totul liberă de tendinţele unitariste.

Prin aceasta se pregăteşte şi intrarea Bisericii Ortodoxe în comuniune liturgică, mai întâi cu confesiunile heterodoxe mai apropiate de ea, cum ar fi cea romano-catolică şi cea precalcedoniană, iar după aceea şi cu alte asociaţii, fără înlăturarea prealabilă a divergenţelor şi contradicţiilor dogmatice cu Ortodoxia. La Adunarea a VI-a generală a C.E.B. de la Vancouver din 1983 piedica a fost învinsă - unii arhierei ortodocşi au asistat la „liturghia" ecumenică a arhiepiscopului de Canterbury cu participarea a două femei „preotese" anglicane.

Aceste acţiuni profanatoare contravin Cuvântului lui Dumnezeu, învăţăturii ortodoxe potrivit căreia Biserica este Trupul unic al lui Hristos, sfintelor canoane şi practicii bisericeşti de secole!

„Biserica veche împărţea cina Domnului numai cu cei care se aflau în strânsă legătură cu Biserica pe temeiul unităţii în credinţă şi în rânduiala canonică", a declarat în 1975 reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse în C.M.B. Dar ce se întâmplă astăzi?! Unii ecumenişti „ortodocşi" au şi ajuns în mod samavolnic să se împărtăşească împreună cu heterodocşii, deşi ştiu foarte bine că pentru un creştin ortodox este absolut inadmisibil să intre în comuniune sacramentală cu ereticii! Prof. arhimandrit Iustin Popovici reflectează în acest sens astfel: „învăţătura Bisericii Ortodoxe cu privire la eretici, exprimată de Sfinţii Apostoli, Sfinţii Părinţi şi Sfintele Sinoade, arată că: ereziile în esenţă nu sunt biserică şi nu pot fi biserică. De aceea ele nu pot avea Sfintele Taine, mai cu seamă Taina Euharistiei, care este Taina Tainelor... „Inter-comuniunea", adică comuniunea reciprocă cu ereticii în Sfintele Taine, în special în Taina dumnezeieştii Euharistii, este cea mai nelegiuită trădare a Domnului Iisus Hristos."

Înainte de toate s-ar cuveni să ne întrebăm, pe ce ecleziologie şi pe ce teologie se întemeiază aşa-numita „inter-comuniune"? Teologia creştină se întemeiază şi se înalţă pe realitatea divino-umană a „comuniunii", adică pe relaţia Dumnezeu-Om (comp. I Cor. 1, 9; 10, 10-17; II Cor. 13, 13; Evr. 2, 4, 3, 14; I In. 1, 3), şi nu pe o oarecare „inter-comuniune", care este contradictorie prin ea însăşi şi complet neînţeleasă pentru conştiinţa ortodoxă sobornicească.

Potrivit concepţiei Bisericii soborniceşti a lui Hristos şi Tradiţiei ortodoxe unitare, Biserica Ortodoxă nu acceptă existenţa altor Taine în afara ei şi nu le tratează ca atare, cât timp omul nu se întoarce prin pocăinţă de la „biserica" eretică, de la falsa biserică - la Biserica Ortodoxă a lui Hristos. Cât timp însă omul rămâne în afara Bisericii, nefiind legat de ea prin pocăinţă, atâta timp el este pentru Biserică un eretic, aflându-se inevitabil în afara comuniunii mântuitoare cu ea. „Căci ce însoţire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtăşire are lumina cu întunericul?" (II Cor. 6, 14).

În temeiul unor hotărâri profund argumentate, adoptate de Sinoadele Ecumenice, Biserica Ortodoxă a rupt orice legătură cu ereticii: cu arienii (unitarienii), nestorienii, monofiziţii, iconoclaştii ş.a. în timp ce ecumenismul înrolează masiv în rândurile sale acestea şi alte erezii şi cere ca Biserica Ortodoxă să intre în comuniune liturgică şi chiar sacramentală cu ele!

Pentru a-şi întemeia cumva această pretenţie, ecumeniştii recurg la argumentul inventat de teologii protestanţi potrivit căruia credinţa nu se pretează „verbalizării"; că ea ar reprezenta o realitate mistică, care scapă analizei şi care nu poate fi exprimată în definiţii ce determină „adevărul şi minciuna". Argumentul citat mai sus este contestat rezonabil de Lloyd Jones: „Cei care vorbesc astfel se pronunţă nu numai împotriva obiceiului Bisericii din epoca timpurie, care a creat propriul „crez" şi propria mărturisire de credinţă, ci mai mult decât atât - ei contestă învăţătura Noului

Testament, care afirmă că adevărul poate fi definit în aşa măsură încât să se poată vedea cine şi când s-a abătut de la el. Şi, de bună seamă, cum ai putea spune că cineva s-a abătut de la adevăr, dacă nu ai şti în ce anume rezidă el? Toate acestea dovedesc că adevărul poate fi definit şi descris în mod exact".

Militanţii ecumenişti nu tăgăduiesc că până una alta unica sferă de conlucrare între creştinii de diferite confesiuni continuă să fie activitatea practică şi evanghelizarea cu eforturi conjugate şi că ar trebui evitate problemele doctrinare, căci „doctrina duce la sciziune".

După părerea lor, nu face să atacăm prea mult dogmele deoarece creştinii nu manifestă deocamdată indiferenţă ecumenică, apariţia căreia se aşteaptă la viitoarea generaţie tânără, reeducată din punct de vedere ecumenic. Spiritul similar al îndepărtării de dogme se formează treptat, urmând să se intensifice de acum înainte prin educaţia şi instruirea ecumenică. Acest lucru se va realiza înainte de toate prin introducerea în şcolile teologice superioare a unei discipline speciale denumită „teologia ecumenică", care va atenua rătăcirile eretice nu prin contestarea lor, ci inspirându-se respect faţă de orice erezie şi propagând simpatie faţă de orice convingere străină. „Teologia ecumenică" va minimaliza mai întâi importanţa Sinoadelor Ecumenice, după care va începe a le submina şi nega.

Negarea Sinoadelor Ecumenice înseamnă însă negarea conştiinţei bisericeşti, exprimată în hotărârile sinodale, căci aceste Sinoade reprezintă organul bisericesc superior al exprimării lucrative a vocii Bisericii. Sinodul Apostolic convocat în anul 51 la Ierusalim constituie prototipul tuturor Sinoadelor ulterioare ale Bisericii - Ecumenice şi locale.

Sfinţii Apostoli, având Evanghelia, care conţinea toate cele necesare pentra mântuire, au găsit de cuviinţă să ia o hotărâre sobornicească în problema ce se punea: e nevoie oare ca păgânii care se botează să fie în prealabil circumcişi? Apostolii, adunându-se împreună pentru a cerceta această chestiune (Fapte 15. 6), au hotărât unanim să elibereze pe păgâni de povara circumciziei impusă de Vechiul Testament, devenită inutilă cu venirea Noului Testament al harului lui Hristos (Gal. 6, 15).

Hotărârea a fost inspirată de sus, prin mijlocirea Sfântului Duh, Care cârmuieşte destinele Bisericii. De aceea Sfinţii Apostoli au scris păgânilor care s-au botezat în credinţă: „părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare, să vă feriţi de cele jertfite idolilor, şi de sânge, şi de (animale) sugrumate şi de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veţi face" (Fapte 15, 28-29). Formula „Părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă" (Fapte 15, 28) a fost repetată de atunci încoace la toate Sinoadele Ecumenice şi locale în calitate de principiu neclintit.

Sfinţii Apostoli au declarat hotărârea sinodală adoptată, ca fiind inspirată de Dumnezeu şi obligatorie pentru toţi membrii Bisericii. Se poate spune cu fermitate că ea a constituit prima normă a Codului regulilor canonice bisericeşti creat de acum încolo. După cum istoriseşte Sf. Ap. Luca, Sf. Ap. Pavel şi Sila, ocolind bisericile. Din Asia Mică, învăţau pe toţi cei ce se converteau întru Hristos „să păzească hotărârile apostolilor şi presbiterilor din Ierusalim" (Fapte16, 4).

De atunci încoace Sinoadele Ecumenice şi locale, convocate după exemplul Sinodului Apostolic, invocând autoritatea Sfântului Duh, obligă pe toţi credincioşii ortodocşi să respecte strict hotărârile cu caracter dogmatic şi canonic adoptate de ele.

În zilele noastre puterea legislativă a Bisericii este subminată de mişcarea ecumenică, aceasta căutând să substituie autoritatea Sinoadelor.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse aduce o acuzaţie întemeiată ecumenismului în „Epistola privind Adunarea a V-a a C.M.B. şi rezultatele ei", în care se exprimă presupunerea că „Consiliul Mondial al Bisericilor ar putea deveni în viitor un fel de „super - biserică". „Unele simptome în acest sens - se arată în Epistolă - se strecoară uneori (aşa cum s-a întâmplat şi la adunarea din Nairobi) sub forma voalată a unor raţionamente generale despre „slujirea profetică

specială" a aparatului administrativ al Consiliului Mondial al Bisericilor de la Geneva... De aici nu rămâne decât un pas până la ispititoarea şi periculoasa idee a importanţei ecleziologice deosebite a Consiliului Mondial al Bisericilor şi aparatului său central de la Geneva, care de pe acum începe să legiuiască (v. mai jos principiul 10,30).

În calitate de exemplu că ecumeniştii nu se jenează să admonesteze Sinoadele Ortodoxe, vom evoca declaraţia lui E. Pain, unul dintre vicepreşedinţii C.M.B., în 1971 care, dezbătând problema unităţii şi concordiei dintre biserici, s-a pronunţat în felul următor despre Sinodul de la Serdica: „Sinodul convocat la Serdica în anul 343 n-a izbutit, din păcate, să rezolve contradicţiile dintre credincioşi (prin „credincioşi" Pain are în vedere şi pe arieni deopotrivă cu ortodocşii - n.a.). Din nefericire, acest Sinod a dus la şi mai mari tensiuni şi la şi mai mari neînţelegeri". Arătând acestea cu titlul de „grav avertisment pentru noi toţi", Pain vrea să ne sugereze că n-ar trebui să repetăm „greşelile" Sinoadelor anterioare, care ar fi dezbinat, chipurile, pe credincioşi, ci ar fi cazul să urmăm calea de compromis a unirii tuturor denominaţiilor prin intermediul C.M.B. Din aceste cuvinte ale lui Pain ar rezulta că Ortodoxia, care până acum a stat ferm pe poziţiile Sinoadelor sale, ar trebui să le renege pe motivul că ele „n-au izbutit să rezolve contradicţiile dintre credincioşi".

Creştinul ortodox nu poate să ia parte la o mişcare ce-şi propune, prin spiritul său inclusivist, să apropie pe ortodocşi de eretici, contestând Sinoadele Ortodoxe Ecumenice şi locale, pe temelia cărora s-a afirmat învăţătura ortodoxă!

Principiul 4
Ecumenismul nu recunoaşte zidul despărţitor cu care Biserica Ortodoxă s-a îngrădit de comunităţile eretice

Biserica primară a lui Hristos ne-a lăsat moştenire dogmele, canoanele şi predaniile apostolice în calitate de principii conducătoare esenţiale, pe care trebuie să le urmeze neclintit discipolii ei, pentru a nu se amesteca cu comunităţile eretice şi a nu se abate de la calea mântuirii.

Aceste principii conducătoare sunt înălţate ca nişte veşnice ziduri despărţitoare între adevăr şi minciună, având menirea de a păzi Biserica de pătrunderea în ea a unor învăţături şi obiceiuri străine.

Nu este cazul să explicăm cât de important este rolul pe care îl joacă dogmele ortodoxe şi autoritatea lor incontestabilă în calitate de îngrăditură de apărare a Ortodoxiei împotriva amestecării cu diferite false învăţături şi erezii păgubitoare. O importanţă la fel de mare ca şi a dogmelor o au pentru apărarea Bisericii Ortodoxe canoanele ortodoxe. Canoanele ne-au fost lăsate nouă prin succesiune apostolică şi patristică, ca veşnică şi neschimbată normă a vieţii bisericeşti. Ele sunt în mod necondiţionat obligatorii pentru întreaga Biserică Ortodoxă Universală, pentru fiecare Biserică Ortodoxă Naţională şi pentru orice membru al ei. Deopotrivă cu dogmele, canoanele fac ca adevărata Biserică a lui Hristos să se deosebească de comunităţile religioase care se pretind biserici, nefiind ca atare. Tradiţiile apostolice, care s-au înrădăcinat în viaţa creştinilor ortodocşi ca obiceiuri etc, unanim acceptate, precum sunt posturile, sărbătorile etc, au de asemenea un rol important în Biserica Ortodoxă.

Sfinţii totdeauna au văzut în dogmele formulate de Sinoadele Ortodoxe un sprijin sigur al credinţei, în canoane - principiile de neclintit ale organizării şi disciplinei bisericeşti, în tradiţiile apostolice temelia plină de har a vieţii duhovniceşti întru Hristos.

De studierea canoanelor se ocupă o ştiinţă teologică specială - dreptul canonic. Cuvântul „drept" nu e prea potrivit în acest caz, întrucât canoanele bisericeşti vizează în fond îndatoririle, şi nu drepturile. Mitropolitul Moscovei, Filaret, explicând modul în care cuvântul „drept" a intrat în

această ştiinţă prin limba italiană, dă o tălmăcire reuşită a noţiunii înseşi: „Dreptul, sau, în limbajul Sfintei Scripturi, hotărârile legii (Exod 24, 3; Rom. 2, 26), este ceea ce, păstrând, poţi fi drept în faţa oamenilor şi cucernic în faţa lui Dumnezeu". Prin dreptul canonic „trebuie de înţeles o lege a ordinii şi dreptăţii constând în normele Sfintei Scripturi, canoanele sfinţilor apostoli, a celor şapte Sinoade Ecumenice, a celor două Sinoade locale reprezintă, după părerea lui Filaret, „cârma conducerii bisericeşti".

E lucru ştiut ce înseamnă cârma (timona) pentru comanda unei corăbii (Iac, 3, 4). Fără cârmă corabia se poate ciocni de stâncile submarine, scufundându-se. Biserica reprezintă cora-bia salvării, şi cârma e necesară pentru navigaţia fără pericol şi mântuirea credincioşilor aflaţi în ea, care, navigând în oceanul vieţii pământeşti, caută să ajungă la ţărmul fericit al veşniciei. „Cârma conducerii bisericeşti" o constituie sfintele canoane, şi de aceea culegerea de canoane bisericeşti se numea încă din vechime „Cartea cârmuirii" sau „Pidalion".

Ce cârmuire şi îndrumare ne pot da sfintele canoane înaintea pericolului actualei mişcări ecumenice şi a ideologiei ei dăunătoare? Vom evoca doar câteva dintre cele mai importante canoane, pentru a arăta contradicţia strigătoare la cer dintre caracterul lor şi ceea ce se întâmplă în C.M.B.

Întâia pravilă a Sinodului II Ecumenic condamnă orice erezie, în special: arianismul, care neagă calitatea dumnezeiască a Domnului Iisus Hristos; duhoborii, care minimalizează Sfântul Duh până la starea de făptură; sabelienii, care denaturează învăţătura ortodoxă despre Treimea Dumnezeirii, şi alte erezii, excomunicându-le.

Prin excomunicare se subînţelege excluderea definitivă din Biserică, al cărei rezultat este veşnica pierzanie, dacă după anatemizare ereticul nu-şi va conştientiza greşeala şi nu se va pocăi.

A doua pravilă a Sinodului VI Ecumenic împărtăşeşte şi afirmă solemn Credinţa Ortodoxă, aşa cum a fost ea expusă la Sinoadele Ecumenice anterioare, excomunicând de asemenea pe toţi cei care sunt împotriva acestei credinţe. De remarcat aici interzicerea categorică a oricăror inovaţii şi schimbări în credinţă. În acelaşi mod au procedat toate celelalte Sinoade Ecumenice, începându-şi activitatea prin mărturisirea şi confirmarea dogmelor alcătuite la Sinoadele anterioare.

În felul acesta a ajuns până la noi şi s-a afirmat o continuitate statornică în domeniul Credinţei Ortodoxe. În acelaşi principiu declară ferme şi inviolabile, adică evident obligatorii, toate cele 85 de pravile apostolice, pravilele celor cinci Sinoade Ecumenice anterioare şi celor opt Sinoade locale, precum şi pravilele unor marcanţi Sfinţi Părinţi, ai căror nume au fost enumerate.

Prin această sancţionare universală normele enumerate capătă importanţă universală şi autoritate obligatorie îndeobşte pentru întreaga Biserică. Cel de-al doilea principiu al Sinodului evocat se încheie cu cuvintele: „Fie ca nimeni să nu-şi îngăduie să schimbe sau să anuleze canoanele arătate mai sus, ori să adopte în afara lor altele, întocmite de oameni care se vor încumeta să cârmuiască adevărul. Dacă cineva va fi dat în vileag că încearcă să schimbe sau să denatureze oricare din canoanele amintite mai sus, acela va fi supus epitimiei după prevederile canonului încălcat de el!" Ultimul dintre Sinoadele Ecumenice ortodoxe - al VII-lea, despre care Patriarhul Constantinopolului Sfântul Tarasie, care l-a prezidat, a profeţit că acesta este omega, adică ultimul dintre Sinoadele Ecumenice, afirmă de asemenea drept cel dintâi principiu al său canoanele adoptate de Sinodul precedent referitoare la credinţă şi organizarea Bisericii, îngrădind respectarea lor prin excomunicarea cuvenită.

Importanţa şi puterea Sinoadelor Ecumenice, potrivit cunoscutului canonist rus arhimandritului Ioan (mai târziu episcop de Smolensk), rezidă înainte de toate în faptul că dogmele adoptate prin hotărârile lor pun în evidenţă „credinţa unitară comună a tuturor dumnezeieştilor bărbaţi, proslăviţi de Biserică, care prin mintea lor luminată de har, prin cunoaşterea neîntinată a adevărului, prin tăria cu care l-au apărat şi sfinţenia vieţii lor strălucesc ca nişte aştri în lume"

(comp. canonului 19 al Sinodului VI Ecumenic); şi, în al doilea rând, în faptul că temelia apărării Credinţei Ortodoxe o constituie tradiţia sfinţilor apostoli, necurmată de la ei încoace.

Această Tradiţie apostolică, care e unică, şi nu multiplă (după cum voiesc s-o prezinte ecumeniştii), s-a păstrat în deplinătate şi puritate doar în Biserica Ortodoxă. Sfântul Teofan arată cum a fost cu putinţă acest lucru: „Dumnezeu a învăţat pe apostoli; apostolii, la rândul lor, au învăţat pe cei care au crezut cu adevărat şi au transmis Tradiţia urmaşilor aşa cum au primit-o. Deci, află ce şi cum mărturiseşte Sfânta Biserică, şi fii sigur că aşa a poruncit să mărturiseşti pe Dumnezeu!" Episcopii, întruniţi la Sinoade în calitate de succesori ai apostolilor nu judecau de la sine despre credinţă, în legătură cu diferite erezii, ci expuneau Tradiţia apostolică aşa cum s-a păstrat în Biserica lor, fără a admite ceva străin. Sinoadele Ecumenice nu-şi propuneau să caute noi metode de compromis pentru a uni adevărul cu erezia, ci se străduiau doar să întărească adevărul revelat de Dumnezeu şi ajuns până la ei prin tradiţie. În felul acesta, ei au formulat exact şi deplin credinţa de totdeauna a Bisericii lui Hristos, păzind Credinţa Ortodoxă prin ziduri de apărare contra falselor învăţături ce se abăteau asupra ei. Aceste formule ale credinţei, denumite dogme, reprezintă învăţătura lui Hristos şi a Apostolilor, având o putere obligatorie pentru toţi creştinii ortodocşi. Canoanele care reglementează evlavia şi disciplina bisericească au de asemenea putere obligatorie fiind inspirate din bogatul tezaur al Sfintei Scripturi şi Sfintei Tradiţii şi reflectând poruncile apostolice. Tocmai datorită zidului de apărare înălţat de Biserică, Credinţa Ortodoxă a ajuns până la noi întreagă, neîntinată şi nevătămată!

Împrejmuită de zidurile apărătoare ale dogmelor, canoanelor şi tradiţiilor apostolice, Sfânta Biserică Ortodoxă niciodată n-a amestecat grâul curat al adevărului cu neghina rătăcirilor eretice, căci a primit de la Dumnezeu menirea de păstrătoare şi călăuzitoare a Adevărului inspirat de Dumnezeu!

În prototipul din Vechiul Testament, proorocul Isaia asemuieşte Biserica lui Dumnezeu unei vii, pe care Dumnezeu a îngrădit-o, a curăţit-o de pietre şi a sădit în ea viţă de soi bun, ca să dea rod. Dar, de vreme ce a crescut aguridă, iar nu struguri buni, Dumnezeu ameninţă să strice gardul viei, ca să fie pustiită şi călcată în picioare (Is. 5, 1-7). În tălmăcirea Sfântului Vasile cel Mare, îngrăditura înseamnă poruncile lui Dumnezeu, a căror nesocotire a dus poporul evreiesc la o straşnică pedeapsă. O pedeapsă şi mai mare îl aşteaptă pe poporul lui Dumnezeu din Noul Testament, dacă el se va îndepărta de Dumnezeu. „Şi nouă ni se dărâmă zidul", spune Sfântul Ierarh, „când datorită propriei lenevii ne facem nevrednici de a fi apăraţi cu ajutorul dumnezeieştilor dogme".

Însuşi Mântuitorul Îşi asemuieşte Biserica unei vii, pe care Dumnezeu a sădit-o şi „a împrejmuit-o cu un gard" (Mc 12, 1). În tălmăcirea fericitului Teofilact, „prin gard se subînţelege legea, care nu le îngăduia iudeilor să se amestece cu alte neamuri", adică cu păgânii. În Biserica Noului Testament legea o reprezintă dogmele şi canoanele, care nu îngăduie creştinilor ortodocşi să intre în comuniune duhovnicească cu adepţi ai altor credinţe!

Biserica Ortodoxă reprezintă „Via lui Dumnezeu", pentru care arhiereul, în timpul fiecărei slujbe arhiereşti, înalţă rugăciunea:

„Doamne, caută din cer şi vezi, şi cercetează via aceasta, pe care a sădit-o dreapta Ta, şi o desăvârşeşte pe ea" (Ps. 79,15-16). Arhiereii ortodocşi care, simpatizând cu ecumenismul, iau parte la complotul acestuia pentru a distruge gardul despărţitor, admit o contradicţie evidentă, căci, pe de o parte, în calitate de ecumenişti ei doboară zidul de apărare al Viei Ortodoxe, iar pe de alta - Îl roagă pe Dumnezeu s-o păzească. Pentru creştinii ortodocşi zidul despărţitor este un gard sfânt şi binevenit, care îi apără de amestecul cu heterodoxiile contemporane...

În lexiconul ecumenic însă, ce înclină să denatureze adevărul, atribuind un alt conţinut unor noţiuni bisericeşti cunoscute, expresia „zid despărţitor" a căpătat o nuanţă pronunţat negativă. Cei

care astăzi au curajul să apere acest zid, ca fiind folositor Bisericii, sunt acuzaţi că ar pune piedici înaltei şi nobilei cauze a ecumenismului şi sunt stigmatizaţi ca sabotori. Chiar şi unii ortodocşi, pătrunzându-se de spiritul demoralizator al ecumenismului, se pronunţă împotriva „zidului izolator", folosind banala frază: „îngrădirile noastre pământeşti (adică sciziunile confesionale) nu ajung până la cer", ca şi cum ultimele ar fi doar rodul unor dispute, ambiţii şi certuri omeneşti. Deşi, aşa cum am văzut, „zidul despărţitor" nu este nicidecum o invenţie a omului şi nici „îngrădiri pământeşti", ci e statornicit de sus: el n-a fost înălţat de la pământ până la cer, ci dimpotrivă, descinde din cer până la pământ datorită cârmuirii harice a Bisericii de către Duhul Sfânt „Părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă"! (Fapte 15, 28).

Spre deosebire de ecumenism, Biserica întotdeauna a folosit cuvântul „îngrădire" („zid despărţitor") în sensul dogmatic şi canonic cel mai pozitiv. De exemplu, Sinodul local din Gangra (anul 340) a hotărât, prin canonul 21, să stabilească „îngrădiri în Biserică împotriva celor ce introduc inovaţiuni contra Scripturii şi a bisericeştilor canoane", argumentând astfel: „Toate cele predate de Dumnezeieştile Scripturi şi de Apostoli, ne rugăm Domnului a se face în Biserică".

Toţi cuvioşii lui Dumnezeu, din timpurile străvechi şi până astăzi sunt de acord cu faptul că zidul despărţitor este absolut necesar pentru apărarea Bisericii şi pentru mântuirea noastră personală şi că, prin urmare, el trebuie păstrat cu orice preţ. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învaţă: „Cel care doreşte mântuire personală, cel care vrea să fie un adevărat fiu al Bisericii Ortodoxe, acela caută, ca în corabia lui Noe, scăpare de potop, cel care are teamă de trăsnetul straşnic al anatemei, care omoară sufletul şi trupul - acela să-şi ia asupra-i dulcele jug al dogmelor Bisericii lui Hristos, să-şi îmblânzească îndărătnicia cugetului său cu ajutorul legilor (adică al canoanelor) bisericeşti şi să se supună în toate Maicii Sale - Biserica!"

Dintre noii cuvioşi ai lui Dumnezeu vom aminti de Sfântul Ambrozie de la Optina (†1891), un stareţ cunoscut prin poveţele sale. Pronunţându-se în apărarea „zidului despărţitor", care izolează adevărul de eresuri, el scrie: „Ceea ce a legiuit Duhul Sfânt în Biserică prin adevăraţii Săi robi şi slujitori - prin cuvioşii lui Dumnezeu - nu poate fi schimbat de oamenii obişnuiţi, căci înfricoşător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului Celui viu!" (Evr. 10, 31)

În Circulara Patriarhilor din Răsărit (1848) se arată: „Credinţa noastră nu şi-a luat începutul de la om şi prin om, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos (Gal. 1,12), pe care apostolii lui Dumnezeu au propovăduit-o, Sinoadele Ecumenice au aprobat-o, marii învăţători înţelepţi au transmis-o prin succesiune întregii lumi şi mucenicii au pecetluit-o cu sângele lor. Să urmăm credinţa pe care am primit-o neîntinată de la atâţia bărbaţi, şi să respingem orice inovaţie, ca fiind o uneltire a diavolului!

Ce vedem însă, ce se întâmplă astăzi? În timpurile noastre, pe baza ecumenismului apar chiar în Biserica Ortodoxă inovatori îndrăzneţi, care submineazǎ autoritatea sfintelor canoane, tratându-le ca imperfecte, perimate, nerespectate, din care cauză ar trebui, chipurile, anulate. De exemplu, arhiepiscopul de Tiatira, Athenagor, reprezentantul patriarhului Constantinopolului la Londra, declară făţiş că „sfintele canoane sunt schimbătoare", după părerea lui, ele sunt „întâmplătoare şi temporare", şi nu „de neclintit şi de neschimbat". După cum vom arăta mai jos, se fac şi încercări de a submina unele dogme, ceea ce înseamnă un atentat direct la adevărurile eterne de inspiraţie dumnezeiască! Toate acestea nu constituie decât o urmare a spiritului ecumenic demoralizator propagat de C.M.B.

În nici un caz nu putem permite ca gardul Bisericii să fie distrus! Curtea Bisericii e atât de largă încât poate găzdui pe toţi oamenii doritori să primească adevărul. Curtea Bisericii ar putea părea inconfortabilă doar celor care se împotrivesc adevărului. Diavolul, acela care înşeală întreaga lume (Apoc. 12, 9), prezintă fals adevărul ca încătuşând, chipurile, oamenii. Însă Iisus Hristos afirmă: „Adevărul vă va face liberi" (In. 8, 32) - dezrobiţi din păcat (8, 34), cu adevărat liberi (8, 36).

Adevărul este dat în Credinţa Ortodoxă. Căutaţi-l cu inima curată, fără viclenie, şi-l veţi afla! În hotărârile Sinodului VII Ecumenic e scris: „Cel care, după ce adevărul a fost găsit, continuă să mai caute ceva, acela caută minciuna”. Cât de uimitor se potrivesc aceste cuvinte actualei mişcări ecumenice! Ce caută dar, la numeroasele sale şedinţe, Comisia C.M.B. „Credinţă şi organizare”, dacă nu să îngroape adevărul Ortodoxiei şi să înalţe, în locul lui, minciuna lor universală?!

Din păcate, participând în cadrul C.M.B. prin „reprezentanţii” lor, Bisericile Ortodoxe locale se alătură acestui complot obscur împotriva Adevărului profesat de ele însele! Acest trist fenomen al epocii noastre nu poate fi definit decât prin cuvântul apocaliptic „lepădarea de credinţă” (II Tes. 2, 3).

Ar fi fost oare cu putinţă în vremea Sfinţilor Părinţi, ca ereticii să se întreţină „de la egal la egal” cu creştinii ortodocşi şi să caute o oarecare „unitate” a Bisericii prin intermediul unor hotărâri şi acorduri de compromis? Sfinţii Părinţi nu îngăduiau nici pentru o clipă grupările eretice să se numească „biserici”, dar mai ales egale ca valoare cu Biserica Ortodoxă! Aceasta nu însemna nicidecum „triumfalism” - lucru pe care ecumeniştii îl reproşează ortodocşilor -ci doar o manifestare reală a credinţei în adevărul lui Hristos -credinţă ajungând la jertfirea de sine, care astăzi, din nefericire, nu mai există. Dacă ecumeniştii îi acuză de „triumfalism” pe militanţii ortodocşi, acelaşi reproş ar trebui să-l adreseze Sf. Ap. Pavel care, pătruns de acelaşi sentiment de „triumfalism”, adică de bucurie şi triumf întru Domnul pentru Adevărul dăruit nouă şi mântuirea înfăptuită prin el, scria: „Mulţumire fie adusă lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori în Hristos” (II Cor. 2, 14).

Dacă am fi devotaţi Ortodoxiei - dogmelor şi canoanelor ei, n-am cuteza sa stăm la aceeaşi masă a tratativelor cu reprezentanţi ai diferitelor formaţiuni sectare şi să căutăm împreună cu ei Biserica, chipurile „pierdută”! Dacă am fi sincer convinşi de adevărul Bisericii noastre, n-ar trebui să ne întreţinem împreună cu ereticii, ci să-i chemăm să se reîntoarcă la noi - în sânul unicei Biserici mântuitoare! Dacă ei ar răspunde la această chemare, ne-am bucura pentru ei, ca pentru nişte păcătoşi care s-au pocăit (Lc. 15,10). Dacă nu, ar trebui să rupem cu ei orice relaţie bisericească, îndeplinind sfatul Sf. Ap. Pavel: „După întâia şi a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări!” (Tit 3, 10).

Sfânta noastră Biserică pururea s-a rugat şi se va ruga pentru revenirea la ea a celor rătăciţi cu cuvintele: „Doamne, luminează cu lumina cunoştinţei Tale pe cei lepădaţi de la Credinţa Ortodoxă şi orbiţi de ereziile aducătoare de pieire şi întoarce-i la Sfânta Ta Biserică Apostolească şi Sobornicească!”

O astfel de reîntoarcere însă este cu putinţă, potrivit canoanelor bisericeşti, numai cu condiţia ca ereticii să se lepede definitiv de convingerile lor greşite (după ritualul referitor la primirea în Ortodoxie a celor ce s-au lepădat de ea), dacă îşi vor renega toate inovaţiile lor şi vor îmbrăţişa în întregime Credinţa Ortodoxă (canonul 95, Sinod VI).

Pentru ecumenişti însă unirea nu este posibilă prin revenirea la Ortodoxie, ci pe cale inversă, prin distrugerea „zidului despărţitor”, adică pe calea negării dogmelor şi canoanelor. Actualii conducători ai C.E.B. deseori vorbesc despre o anumită lume nouă, pentru crearea căreia ar fi necesară în prealabil o „reînnoire” radicală, în acest context făcându-se uz, de obicei, de o expresie specială - „reorganizarea structurilor bisericeşti”.

Expresia „structurile bisericeşti” vizează edificiul Bisericii, Însuşi Domnul Iisus Hristos Îşi asemuieşte Biserica unui edificiu, spunând: „Pe această piatră (adică pe piatra credinţei în Dumnezeirea lui Iisus Hristos) voi zidi Biserica Mea” (Mt. 16, 18). Orice zidire are o structură. Structurile bisericeşti reprezintă dogmele, canoanele, tipicul dumnezeieştii Liturghii etc. Acestea, potrivit planurilor ecumenice, ar trebui reorganizate, schimbate, mutate din locul de acum, pentru a

înlătura obstacolele din calea apropierii ecumenice a oamenilor. Care vor fi însă urmările acestei „mutări din loc”? Dacă vom încerca să mişcăm din loc o clădire oarecare, ea se va prăbuşi negreşit. Iată ce soartă pregătesc ecumeniştii Bisericii lui Hristos!

Planul C.E.B. privind „reorganizarea structurilor” Bisericii Ortodoxe nu se va împlini desigur, pe deplin, deoarece se va izbi de făgăduinţa profetică a Mântuitorului că „porţile iadului nu vor birui” Biserica lui Hristos (Mt. 16, 18). Cu toate acestea, ecumeniştii întreprind eforturi de a modifica structurile bisericeşti, drept care amintesc permanent Bisericii Ortodoxe că ea trebuie „să se înnoiască”, adică să renunţe la pretenţiile ei de a fi purtătoare absolută a Adevărului Dumnezeiesc, întrucât vine „o nouă omenire, care nu recunoaşte în viaţa ei nici un fel de ziduri despărţitoare”, şi acestea trebuie să cadă!

Chemarea ecumenică la „înnoire” radicală şi îmbogăţire reciprocă în afara zidurilor despărţitoare pune omenirea pe calea largă a pierzaniei, de care Însuşi Domnul ne previne, arătându-ne calea cea îngustă, care duce la mântuire (Mt. 7, 13-14). „Pildele lui Solomon” (22,28) conţin următoarea poruncă: „Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au aşezat părinţii tăi”! Sfântul Vichentie de Lerini raportează aceste cuvinte mai întâi la învăţătura dogmatică ortodoxă, moştenită de veacuri, după aceea - la hotărârile şi canoanele sinodale, declarate „ferme şi de nezdruncinat” şi, în cele din urmă - la toate Sfintele Predanii potrivit cărora evoluează viaţa bisericească.

Sfântul Paisie Velicikovski, stareţul şi înnoitorul monahismului ortodox în secolul al XVIII-lea, scria: „Ca temelie de neclintit pentru sărmanul meu suflet şi pentru fraţi mi-am luat: 1) Cuvântul lui Dumnezeu şi tălmăcirea lui de către Sfinţii Părinţi purtători de Dumnezeu şi 2) sfintele Sinoade şi toate hotărârile sinodale, ca şi canoanele Sfinţilor Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi, primite de Biserica lui Hristos, ca şi toate poruncile şi ritualurile ei. Aşa am lucrat pentru a nu mă abate de la înţelegerea dreaptă şi sobornicească a lor de către Biserica Ortodoxă”.

Arhiepiscopul Serafim (Sobolev), mare apărător contemporan ai Ortodoxiei, încă în prima jumătate a secolului nostru ne prevenea: „Să păstrăm cu sfinţenie Credinţa noastră Ortodoxă! Nu ne vom lepăda nici o clipă în viaţa noastră de mărturisirea tuturor învăţăturilor noastre dogmatice, precum nici de una din poruncile Maicii noastre Biserica! Nu vom uita că Credinţa Ortodoxă este expusă nu numai în Sfânta Scriptură şi în hotărârile Sinoadelor Ecumenice, ci şi în învăţătura patristică, în posturi, în sărbători, în dumnezeieştile slujbe şi în tot ceea ce Biserica ne oferă spre împlinire neabătută pentru mântuirea noastră.”

Între timp, „mutarea hotarelor vechi” se produce deja şi, din nefericire, acest lucru se face cu ajutorul aşa-numiţilor ecumenişti „ortodocşi”. Satisfăcând principalele revendicări ale mişcării ecumenice, ei încalcă canoanele bisericeşti, care interzic comuniunea duhovnicească cu ereticii, adaptează, cu ajutorul reformelor calendaristice, sărbătorile ortodoxe la cele heterodoxe şi sunt gata să nesocotească şi hotărârile dogmatice ale celor Şapte Sinoade Ecumenice de dragul contopirii credinţelor! Distrugând însă zidul despărţitor, aceşti temerari inovatori nu au teamă oare de ameninţătoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „cine surpă un zid, va fi muşcat de un şarpe” (Eclez. 10, 8)?

Sinodul local din Antiohia (anul 341), prin canonul 2 înlătură de la comuniune cu Biserica Ortodoxă pe toţi cei care au legătură cu cei excomunicaţi de Biserică. Potrivit canonului adoptat de Sinodul VI Ecumenic, sunt îndepărtaţi de la Biserică clericii şi mirenii care întreţin legături cu ereticii anatemizaţi. Oare creştinii ortodocşi respectă astăzi această lege? Nu! Spiritul ecumenic a şters-o din conştiinţa celor ce simpatizează cu ecumenismul sau participă la el. Canonul 6 al Sinodului local din Laodiceea (anul 343) opreşte intrarea în lăcaşul Domnului a ereticilor care stăruie în erezia lor. Iar astăzi, în timpul vizitelor ecumenice, clericii ortodocşi lasă să intre în lăcaşurile ortodoxe diferiţi eretici şi chiar îi conduc în altar!

Aşadar, curata Ortodoxie cu zidul ei despărţitor şi ecumenismul, care stăruie în a-l distruge, se află în contradicţie reciprocă flagrantă. Noi nu putem să renunţăm Ia dogmele, canoanele şi tradiţiile Sfintei Biserici Ortodoxe, care ne întăresc în dreapta credinţă, conducându-ne către mântuirea veşnică, pentru a prefera ecumenismul, ce ne îndepărtează de Ortodoxie şi ne învaţă să neglijăm hotărârile dogmatice şi canonice ale Bisericii!

Principiul 5
Ecumenismul contestă canoanele apostolice 10 şi 45 îndreptate împotriva comuniunii în rugăciune cu ereticii

Canoanele respective interzic creştinilor ortodocşi, sub ameninţarea excomunicării, să se roage împreună cu persoanele excluse din Biserică. Canonul 10 apostolic prevede: „Dacă cineva se va ruga împreună cu un om excomunicat de Biserică, fie şi acasă, să fie excomunicat!" Tot astfel canonul 45: „Episcopul, presbiterul sau diaconul care s-a rugat cu ereticii, să fie excomunicat! Dacă însă îi va îngădui să celebreze o liturghie în calitate de slujitor al Bisericii, să fie depus din treaptă!"

Aceste canoane pot apărea prea drastice în epoca noastră a lepădării generale de credinţă. Dar ele au la temelie învăţătura de inspiraţie dumnezeiască a Bisericii: Însuşi Mântuitorul a pus începutul excomunicării de la Biserica Sa, spunând despre păcătoşii care nu s-au pocăit nici până în cele din urmă: „Iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş!" (Mt. 18, 17), şi să fie excluşi din Biserică.

Sfântul Ioan Teologul, ucenicul iubit al lui Hristos, supranumit de obicei „Apostolul iubirii", îndrumează pe credincioşii creştini ortodocşi: „Dacă vine cineva la voi, şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă, şi să nu-i ziceţi: „Bun venit!" Căci cine-i zice: „Bun venit!" se face părtaş la faptele lui cele rele" (II In. 1, 10-11).

La prima vedere, aceste cuvinte ar fi în contradicţie cu spusele Mântuitorului din Predica de pe munte: „Dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii noştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel?" (Mt. 5, 47), deşi în fond nu există nici o contradicţie, căci Mântuitorul are în vedere dragostea creştinului faţă de duşmanii noştri („iubiţi pe vrăjmaşii voştri" - Mt. 5, 44), iar Sfântul Ioan Teologul se referă la eretici care sunt vrăjmaşii lui Dumnezeu, de aceea trebuie să ne ferim şi să-i ocolim, pentru că „cine-i zice „Bun venit!" se face părtaş faptelor lui celor rele." Sf. Ap. Pavel scrie şi el: „în numele Domnului nostru Iisus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă depărtaţi de orice frate, care trăieşte în nerânduială, şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi" (II Tes. 3, 6).

Din cele expuse rezultă că poruncile apostolice nu fac decât să repete şi să precizeze gândul exprimat în Sfânta Scriptură. Interzicerea de a comunica cu ereticii urmăreşte scopul de a nu lăsa ca erezia să se răspândească în mijlocul dreptcredincioşilor. Dar erezie este orice gând propriu, care vine în dezacord cu Revelaţia dumnezeiască. în Biserica lui Hristos este inadmisibil ca fiecare să creadă în felul său: nimeni nu are dreptul să inventeze o credinţă proprie. Membrii Bisericii sunt datori să aibă „aceleaşi simţăminte, unii faţă de alţii, după pilda lui Hristos Iisus" (Rom. 15, 5), având „o singură credinţă" (Ef. 4, 5). „în caz contrar, mânia şi urgia îi aşteaptă pe cei care se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire" (Rom. 2, 8).

În opoziţie cu aceasta, „Declaraţia libertăţii religioase" ecumenică de la Amsterdam (1948) afirmă că „fiecare are dreptul să-şi aleagă credinţa" şi „fiecare persoană are dreptul să comunice cu alte (persoane) în scopuri religioase". Este o contradicţie evidentă între hotărârile de la Amsterdam, pe de o parte, şi Cuvântul lui Dumnezeu şi pravilele apostolice întemeiate pe el, care exprimă glasul Bisericii Ortodoxe Universale, pe de altă parte!

Dacă cineva ar vrea să ne reproşeze, amintindu-ne că Sfinţii Apostoli mergeau la iudei şi păgâni, vom răspunde: da, mergeau, dar pentru a-i învăţa credinţa cea dreaptă, nu pentru a se lepăda ei înşişi de ea, precum unii ecumenişti „ortodocşi". Sf. Ap. Pavel, considerând că este dator tuturor - şi grecilor, şi barbarilor (Rom. 1, 14), subliniază că s-a făcut tuturor toate ca, oricum, să mântuiască pe unii din ei (I Cor. 9, 22).

Pentru doritorii de a rămâne credincioşi Ortodoxiei nu există altă cale, decât aceea de a urma tuturor poruncilor şi cerinţelor Bisericii Ortodoxe, care reprezintă „stâlpul şi temelia Adevărului" (I Tim. 3, 15), ceea ce neagă majoritatea ecumeniştilor (I Tim. 3, 15). „Încă în 1937, scrie prof. G. Razumovski, participanţii la conferinţele ecumenice nu au fost de acord cu ortodocşii asupra noţiunii de Biserică şi nu au consimţit să recunoască necesitatea ei ca autoritate de neclintit în problemele credinţei. „Declaraţia libertăţii religioase" rupe definitiv cu Biserica: autoritatea ei nu este necesară, fiecare este lăsat să creadă şi să procedeze cum doreşte. În acest fapt noi vedem materializarea exclusiv a ideologiei protestante, în care omul se afirmă filozofic ca măsură a tuturor lucrurilor."

Pentru adevăraţii creştini ortodocşi măsura tuturor lucrurilor sunt şi rămân dogmele şi canoanele adoptate la cele şapte Sinoade Ecumenice, şi în special canoanele 10 şi 45 ale Sfinţilor Apostoli. Lămurind sensul lor, episcopul de Smolensk, Ioan, canonist ortodox, scria: „Canoanele au calitatea de a ocroti pe creştinii ortodocşi nu numai de spiritul eretic, ci şi de indiferentism faţă de credinţa şi Biserica Ortodoxă, căci e o mare deosebire între a suporta în preajmă pe cei rătăciţi în credinţă... şi a trăi cu ei în relaţii civile exterioare, pe de o parte, şi a intra cu ei fără discernământ în comuniune religioasă, pe de altă parte. Aceasta din urmă înseamnă că noi nu numai că nu încercăm să-i întoarcem la Ortodoxie, ci şi noi înşine şovăim în ea".

Prin urmare, canoanele 10 şi 45 interzic categoric să ne rugăm împreună cu ereticii. Cu toate acestea, ecumeniştii „ortodocşi" se roagă sistematic la adunările ecumenice cu diferiţi heterodocşi şi eretici, în consecinţă cultivându-şi indiferenţa faţă de Ortodoxie şi canoanele ei în aşa măsură, încât ajung să aprecieze „rugăciunea" în comun cu heterodocşii drept o mare realizare a „iubirii de fraţi"!

Dar oare Sfinţii Părinţi în frunte cu Sfinţii Apostoli, creând canoane care interzic rugăciunea în comun cu ereticii, au fost străini de iubirea de fraţi?! Dimpotrivă, Sfântul Fotie, Patriarhul Constantinopolului, spune foarte lămurit: „Cea mai bună împărtăşire este împărtăşirea în credinţă şi în iubirea cea adevărată".

În ultimul timp „rugăciunile în comun" se transformă treptat în aşa-numitele „slujbe religioase ecumenice", oficiate în timpul tuturor reuniunilor ecumenice. De exemplu, la sesiunea Comitetului Central al C.E.B., care a avut loc în insula Creta, „membrii Comitetului Central au participat la o slujbă religioasă ecumenică, în cadrul căreia reprezentanţii protestanţi, care se pronunţă pentru inter-comuniune, s-au împărtăşit." (Şi acest lucru s-a întâmplat pe pământ ortodox!)

Iată cum este descrisă, în articolul „O săptămână de rugăciuni ecumenice la Geneva", rugăciunea ecumenică în comun care a avut loc în capitala Elveţiei. În biserica rusă a Naşterii Maicii Domnului episcopul Vladimir de Zvenigorod a oficiat solemn liturghia în prezenţa unei mulţimi de ecumenişti heterodocşi. În timpul acestei liturghii ortodoxe, „Apostolul" a fost rostit de un vechi catolic, Evanghelia a fost citită de un romano-catolic, iar predica propriu-zisă a fost ţinută de dr. Vissert Houft, un protestant.

În „Revista Patriarhiei Moscovei" (1970, nr. 3, p.6) citim despre o slujbă ecumenică pentru unitatea creştină, ţinută în una din bisericile moscovite. La „rugăciune" au luat parte arhierei ortodocşi împreună cu reprezentanţi ai Bisericilor armeană şi romano-catolică, cu pastori ai sectelor metodistă şi baptistă, cât şi cu clerici şi mireni ai altor confesiuni - ceva nemaipomenit şi neadmis de sfintele canoane!

În timpul celei de a V-a Adunări Generale a C.E.B. de la Nairobi (decembrie 1975)

„rugăciunea în comun” a ortodocşilor şi protestanţilor a ajuns până la o asemenea îndrăzneală încât unele delegaţii ortodoxe au trebuit să deplângă deschis consecinţele rugăciunilor ecumenice în comun, pentru că s-a dat preferinţă slujbei religioase protestante, iar faţă de cea ortodoxă „s-a comis o discriminare a vechii practici liturgice”. De aceea Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu Sanctitatea Sa Patriarhul Pimen, a remarcat, în „Epistola cu privire la cea de a V-a adunare a C.E.B. şi la rezultatele ei”, că: „La adunare, în momentele deselor slujbe religioase şi rugăciunilor publice, s-a făcut simţită o atmosfera artificial creată de exaltare, pe care unii erau înclinaţi s-o interpreteze drept acţiune a Duhului Sfânt. Din punctul de vedere ortodox, această situaţie poate fi calificată ca reîntoarcere la misticismul religios necreştin (adică la misticismul diabolic păgân), care nu poate contribui la crearea unui veritabil duh de rugăciune”.

Ceea ce s-a întâmplat la cea de a VI-a adunare a C.E.B. de la Vancouver din iulie-august 1983, a întrecut orice imaginaţie, căci a depăşit cadrul programului ecumenic al înaintării progresive. La 31 iulie a fost oficiată o „liturghie ecumenică” alcătuită de reformistul Max Turian şi adoptată de comisia „Credinţă şi organizare” din Lima (Peru) în ianuarie 1982. Principalul făptaş al acestei „liturghii” a fost arhiepiscopul de Canterbury, Rensy, secondat de şase protestanţi, dintre care două femei-preotese: Carolina Patiazina-Torch (reformată din Indonezia) şi Elisabeth Lidel (din „Biserica’’Luterană din Danemarca). În afara acestora la citirea Sfintei Scripturi şi la rostirea ecteniilor au luat parte şi „ortodocşi”, precalcedonieni şi romano-catolici. Episcopul catolic german Paul Verner a citit Evanghelia, iar episcopul „ortodox” rus Kiril (fost rector al Academiei Teologice din Leningrad, actualmente mitropolit al Smolenskului şi Kaliningradului), a rostit următoarele cereri prin ectenii: „Să ne rugăm pentru a putea dobândi în curând o legătură vizibilă în trupul lui Hristos prin frângerea pâinii şi binecuvântarea potirului în jurul aceleiaşi mese”! Caracterul profanator al acestor cuvinte ale „arhiereului ortodox” nu mai are nevoie de comentarii!

Prin participarea lor la slujba „în comun”, toţi participanţii „ortodocşi” au încălcat flagrant nu numai canoanele apostolice 10 şi 45, dar şi întreaga Tradiţie Ortodoxă şi mai cu seamă interdicţia Sf. Ap. Pavel, inspirată de Dumnezeu, ca femeile să înveţe pe creştini în Biserică (I Tim. 2, 12,1 Cor. 14, 34), şi cu atât mai mult să nu slujească „liturghia”! Pentru adunarea a VI-a este caracteristică preamărirea accentuată a femeilor în spiritul emancipării secularizate la modă, care a condus în Biserica anglicană la ridicarea femeilor la rangul de „preotese” şi chiar de „episcopi”!

Ridicând în mod exagerat autoritatea femeilor, protestanţii uită de cea mai mare şi sfântă dintre femeile tuturor timpurilor -Preacurata Fecioară Maria, Maica aleasă de Dumnezeu a Domnului nostru Iisus Hristos! Şi aceasta în pofida faptului că Duhul Sfânt a proorocit prin gura ei, că, „iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” (Lc. 1, 48)!

Preamărirea Maicii Domnului, care este legată de preaslăvirea ei, a început încă de la Bunavestire, când Sfântul Arhanghel Gavriii a salutat-o pe ea, zicându-i: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei!” (Lc. 1,28).

Acelaşi lucru s-a întâmplat în timpul întâlnirii Prea Sfintei Fecioare Măria cu dreptcredincioasa Elisaveta, care, umplându-se de Duhul Sfânt, a repetat cuvintele Arhanghelului: „Binecuvântată eşti tu între femeii”, adăugând: „Şi binecuvântat este rodul pântecelui tău!” (Lc. 1, 41-42).

Proslăvirea Maicii Domnului a continuat şi mai târziu, când Domnul Iisus Hristos Îşi începuse propovăduirea publică, uimind poporul cu vorbele Sale pline de har (Lc. 4, 22); atunci o femeie din norod şi-a ridicat glasul şi a zis: „Fericit este pântecele care Te-a purtat, şi fericit este sânul la care ai supt!” (Lc. 11, 27). La aceste vorbe de laudă pentru Preacurata Sa Maică, Domnul a răspuns: „Aşa este, dar fericiţi sunt şi cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, şi-l păzesc pe el!” (Lc. 11, 28). În opoziţie cu aceste cuvinte ale Domnului, noua traducere engleză a Bibliei a înlocuit afirmativul

„Da!" al Domnului, care afirma preamărirea meritată a binecuvântatei Sale Maici prin profanatorul „Nu!", ca şi cum Maica Domnului s-ar afla mai prejos de orice femeie păcătoasă!!!

Prin urmare, protestanţii, care, neglijând Sfânta Tradiţie, se laudă că s-ar conduce strict după Sfânta Scriptură, în realitate păcătuiesc flagrant împotriva ei. În chestiunea pe care o discută referitor la hirotonirea femeilor ca „preotese" ei pronunţă un insolent „da". În timp ce Sfânta Scriptură spune un categoric „nu!" (I Cor. 14, 34). Pe când în problema proslăvirii celei mai sfinte şi binecuvântate femei - Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu - ei au îndrăzneala să spună „nu", deşi Însuşi Domnul Iisus Hristos zice: „Da!" (Le. 11,28).

Unde este mult trâmbiţată credinţă a protestanţilor faţă de Sfânta Scriptură?

Deoarece:

1) Canonul 10 apostolic interzice intrarea în comuniune de rugăciune cu cei excomunicaţi;

2) Canonul 45 apostolic depune din treaptă pe orice cleric care a îngăduit ereticilor să oficieze în Biserică orice slujbă în calitate de slujitori ai Bisericii;

3) protestanţii îşi permit libertăţi profanatoare în timpul „rugăciunilor", iar la cea de-a VI-a adunare a C.E.B. au participat la liturghia ecumenică „preotese", - considerăm drept un păcat de neiertat ca un creştin ortodox să fie ecumenist!

Principiul 6
Ecumenismul inventează concepte noi şi le revocă pe cele vechi pentru a atenua divergenţele dintre Ortodoxie şi confesiunile heterodoxe

În cercurile ecumenice se emit concepte şi termeni noi, care ar trebui să contribuie la atenuarea treptată a disensiunilor dintre Ortodoxie şi confesiunile heterodoxe, şi se elimină conceptele şi termenii vechi care accentuează aceste disensiuni. Drept exemplu al celui dintâi caz putem evoca noua definiţie „ecumenică" deja criticată de noi în capitolul de introducere, de „biserică ecumenică", interpretată nu în sens de Biserică Ortodoxă, ci în sens de biserică „invizibilă", din care fac parte toţi cei care se consideră „creştini".

C.M.B. confundă metodic noţiunile „ortodoxie" şi „heterodoxie", subînţelegându-se mai ales nu Ortodoxia unică, asa cum este de fapt numai Credinţa noastră Ortodoxă, ci multitudinea de „ortodoxii", prin compararea cărora se caută o anume „ortodoxie" nouă, mai perfectă (v. mai jos Principiul 8, 8). Sub acest aspect sunt examinate noţiunile „Tradiţie" şi „tradiţii", fiind diminuată importanţa Sfintei Tradiţii Ortodoxe, ca fiind echivalentă cu Sfânta Scriptură ca izvor al credinţei, cu scopul de a camufla Adevărul revelat de Dumnezeu prin alte diferite predanii omeneşti (Col. 2, 18), care au fost puse la baza asociaţiilor protestante şi sectare.

Pentru a micşora importanţa Bisericilor cu adevărat Ortodoxe, ecumeniştii vorbesc despre „Bisericile Ortodoxe orientale", voind să dea de înţeles că paralel cu adevăratele Biserici Ortodoxe există şi biserici „ortodoxe" Orientale, care sunt cunoscute în istoria bisericilor ca monofizite, dar pentru care în prezent este inventată o denumire mai neutră - „biserici precalcedoniene". S-a ajuns până acolo că, definind aceste biserici drept „ortodoxe orientale", ecumeniştii noştri supranumesc Bisericile noastre Ortodoxe locale drept „biserici ortodoxe bizantine", ceea ce este greşit, deoarece Bisericile Ortodoxe slave (Rusă, Sârbă şi Bulgară), ca şi Bisericile Gruzină şi Română nu sunt nicidecum bizantine.

E trist faptul că înşişi ecumeniştii „ortodocşi", reprezentanţi oficiali în C.E.B., recunosc pe precalcedonieni drept „ortodocşi". Documentul C.E.B. în limba engleză „Comisia de pregătire pentru consultaţii neoficiale între teologii Bisericii Ortodoxe Răsăritene (Eastern) şi ai Bisericilor Ortodoxe Orientale este semnat de trei ortodocşi: episcopul Emilianos, protoiereul Vitalie Borovoi şi

profesorul N. Nissiotis. Ne întrebăm, de ce Biserica Ortodoxă ar trebui să dialogheze cu bisericile precalcedoniene, de vreme ce reprezentanţii ortodocşi au şi cedat deja poziţiile Ortodoxiei, definind drept „ortodoxe" comunităţile eretice desprinse de la Ortodoxie în secolul V?! „Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra?" (Mt. 5, 13).

În calitate de exemplu de lichidare de către C.E.B. a unor noţiuni şi termeni care accentuează disensiunile dintre Ortodoxie şi confesiunile heterodoxe, să invocăm termenul „erezie". Profesorul protoiereu Alexandru Schmemman de la Academia Ortodoxă Sfântul Vladimir din S.U.A. scrie: „Cuvântul „erezie" lipseşte practic din dicţionarul ecumenic. El nu există acolo nici cel puţin ca posibilitate". Şi este clar de ce. Definirea unei oarecare doctrine în calitate de erezie este incompatibilă cu convingerea ce predomină în mediul ecumenic: precum că şi protestantismul este biserică, şi orice comunitate religioasă, chiar şi cea mai nebisericească, ar fi având o anumită aspiraţie spre adevăr... Cuvântul „erezie" nu-şi are locul în mişcarea interconfesională, în care chiar şi tinerii teologi ortodocşi (de la institutul din Bossey de lângă Geneva) sunt educaţi în spirit contrar Ortodoxiei - „să înţeleagă şi să respecte credinţa altora". „Secolul ecumenismului este secolul reabilitării ereticilor", citim în paginile revistei „Irenicon". Încât şi unii teologi „ortodocşi" îşi permit să scrie că erezia nu ar constitui un rod al liberei cugetări, ci „mai curând un produs al curiozităţii evlavioase (!), al tendinţei nobile (!) a spiritului uman de a pătrunde sensul vieţii".

Nu este nevoie să subliniem că astfel de declaraţii servile se află în totală contradicţie cu spiritul Sinoadelor Ecumenice, în cadrul cărora Sfinţii Părinţi excludeau din Biserică pe eretici, văzând în falsele lor învăţături uneltiri ale diavolului Şi cum altfel ar fi supravieţuit Sfânta Ortodoxie, dacă cu pierderea în lumea păcatului a noţiunii de erezie se pierde inevitabil şi noţiunea de Ortodoxie.

În consecinţă adevărul este situat pe acelaşi plan cu neadevărul.

Tocmai acest lucru îl voieşte ecumenismul, suprimând noţiunea de erezie! Eliminând însă din limbajul său cuvântul „erezie", ecumenismul începe a trata „erezia" în cu totul alt sens, deplasând noţiunile de dragul promovării programului ecumenic al reeducării treptate în spirit anti-ortodox a conştiinţei tinerelor generaţii. Încetul cu încetul se introduce noţiunea până acum necunoscută de „erezie etică", constând într-un fel de neatenţie faţă de cel aflat la nevoie. În ecumenism, criteriul dreptei credinţe este nu atât „ortodoxia", adică dreapta cugetare, cât „ortopraxia", adică dreapta lucrare. În felul acesta, criteriul dogmatic al credinţei este devalorizat şi declarat insuficient, deci neesenţial.

În realitate însă opoziţia „ortodoxie - ortopraxie" este eronată ca esenţă. Ortodoxia niciodată n-a separat şi cu atât mai mult n-a opus aceste două noţiuni organic intercondiţionate, căci Credinţa Ortodoxă trebuie să fie neapărat exprimată în Viaţa Ortodoxă. Opunerea artificială a acestor noţiuni indisolubile, dusă logic până la capăt, dă naştere unei etici ateiste autonome, prin care se distruge definitiv credinţa în Dumnezeu.

Tocmai asta o face ecumenismul protestant, care, opunând „ortodoxia" şi „ortopraxia", confundă în fond semnificaţiile teologice ale celor două noţiuni, creând un teren pentru aşa numita „teologie a dumnezeului mort", despre care va fi vorba în finalul prezentei lucrări.

De aceea, susţinând în mod egal „ortodoxia" şi „ortopraxia", noi suntem îngrijoraţi de opunerea artificială şi confundarea lor, căci aceasta prevesteşte ceva îngrozitor - pierderea totală a Adevărului!

Iată ce scrie în acest sens mitropolitul Moscovei Filaret: „Cel care confundă noţiunile, întunecă până la extrem Adevărul, mai cu seamă sub pretexte onorabile. Şi acesta este de fapt satana, care lucrează sub chip de înger al luminii (II Cor. 11, 14). În felul acesta, până în vremurile antihristului Adevărul va fi nimicit cu desăvârşire pe pământ, în viaţă şi în concepte, şi acest lucru se

va face pe neobservate pentru oameni. Dintre cei care caută mântuirea vor putea ocoli această cursă doar dreptcredincioşii care au necontenit grijă sănu ajungă la o anume confuzie a noţiunilor. înfumuraţii pot uşor cădea în eroare, încurcându-se în mrejele confuziei."

Trebuie să constatăm cu regret că datorită perfidelor procedee şi manevre ecumenice, lucrurile au ajuns până la o puternică eclipsare a adevărului Ortodoxiei, din care cauză se neagă tendinţa ei de a fi o întruchipare adecvată a Adevărului inspirat de Dumnezeu. În una din publicaţiile oficiale ale C.E.B. sunt scrise următoarele: „Astăzi se afirmă doar foarte rar că o anumită confesiune ar înfăţişa adevărul exclusiv al credinţei creştine şi că această confesiune nu ar avea nevoie să fie completată cu ajutorul altor asociaţii creştine." Da, într-adevăr, tot mai rar pot fi auzite voci îndrăzneţe în apărarea credinţei ortodoxe, fapt care arată evident că omenirea merge pe calea lepădării de credinţă proorocită de Sf. Ap. Pavel, ca unul din principalele semne ale venirii antihristului (II Tes. 2,3).

Biserica lui Hristos însă trebuie să mărturisească Adevărul până la sfârşitul veacurilor, folosind în interesele păstrării învăţăturii inspirate de Dumnezeu noţiunea de „erezie", înţeleasă în sens dogmatic. Prin aceasta ea urmează Sfintei Scripturi, care, aşijderea, întrebuinţează cuvântul „erezie" în sens dogmatic, pentru a opune adevărul minciunii. Sfânta Scriptură nu numai că ne previne de apariţia unor învăţători mincinoşi care propovăduiesc erezii păgubitoare (II Petru 2, 1), ci ne şi învaţă să o rupem cu ereticul, dacă după întâia şi a doua mustrare el nu se va lăsa convins (Tit 3, 10). Din cuvântul Domnului aflăm că Adevărul revelat de Dumnezeu şi minciuna diavolului (In. 8, 44) sunt două lucruri de neîmpăcat, şi de aceea între ele nu poate fi nici o legătură şi înţelegere (II Cor. 6, 14-15).

Astăzi, prin eliminarea noţiunii de erezie în sens dogmatic se surpă contradicţia dintre adevăr şi minciună, pentru că minciuna, în mod frecvent repetată şi insuflată oamenilor, să capete autoritate de „adevăr" şi să fie percepută ca un nou „adevăr" posibil, pe lângă străvechiul Adevăr veşnic. Iar acest lucru este un mare păcat împotriva Bisericii Ortodoxe, neclintit „stâlp şi temelie a adevărului" (I Tim. 3, 19), împotriva dumnezeieştilor Scripturi ca „cuvânt al adevărului" (Ef. 1, 13).

Creştinul ortodox nu poate participa la mişcarea ecumenică în care se inventează noţiuni noi în scopul înlăturării diferenţelor dintre Ortodoxie şi confesiunile heterodoxe, în care noţiunea de „erezie" nu mai este întrebuinţată în sens dogmatic cu intenţia perfidă de a pune pe acelaşi plan minciuna şi Adevărul.

Principiul 7
Ecumenismul foloseşte metodele ereticilor şi nu caută unitatea adevăratei credinţe întemeiată de Hristos

A) Ecumenismul fragmentează în mod eretic textele din Cuvântul lui Dumnezeu

După cum s-a subliniat în cel de-al doilea capitol, ecumenismul reprezintă o erezie înainte de toate datorită învăţăturii sale eronate despre Biserică. El cuprinde şi alte erezii, pe care le vom examina mai jos. Erezia ecumenismului se manifestă însă şi în metodele de care face uz.

Cuvântul „erezie" provine de la verbul elen care înseamnă „a alege". Ereticii tuturor timpurilor îşi fabricau propriile false doctrine, alegând fragmentele ce le conveneau din Sfânta Scriptură, ignorând alte texte sfinte care îi combăteau. După părerea Sfântului Ioan Gură de Aur, o mulţime de erezii şi concepţii greşite au apărut tocmai ca urmare a unor abuzuri similare de Cuvântul lui Dumnezeu. Iată ce spune el: „Nu e suficient să spunem despre un lucru că el, acest lucru, este scris în Scripturi; nu se poate ca alegând şi smulgând cuvintele din Scripturile inspirate de Dumnezeu, să le luăm aparte şi fără legătură între ele, denaturându-le în mod samavolnic şi

inconştient. În felul acesta, au intrat în viaţa noastră multe păreri nedrepte, prin lucrarea diavolului, care învaţă pe oamenii cei uşuratici să tălmăcească greşit ceea ce este cuprins în Scripturi şi, adăugând sau înlăturând ceva, să denatureze adevărul".

Din cele mai vechi timpuri şi până azi metodele ereticilor rămân aceleaşi - să aleagă doar textele ce le convin, trecând sub tăcere pe cele acuzatoare pentru ei. Aşa procedează şi ecumeniştii. Ei iau unele texte sfinte (de ex. In. 17, 21), însă nu caută să tălmăcească conştiincios şi să afle sensul unităţii credincioşilor potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Totodată ei trec sub tăcere cu bună ştiinţă o serie de alte texte sfinte (Lc. 12, 51; Tit 3, 10; II In. 1, 10), unde dezbinarea este de-a dreptul preferată unităţii plăcute cerului.

„Toţi să fie una!" (In. 17, 21) - iată lozinca ecumeniştilor. Prin aceste cuvinte evanghelice ei încearcă să confere autoritate şi atractivitate planului lor „grandios" de unire a celor cu concepţii diferite despre credinţă, fără a le pretinde unitate dogmatică de păreri în credinţa cea adevărată.

De ce însă, ei nu citează versetul 9 din aceeaşi rugăciune arhierească a Mântuitorului, din care se vede că ruga Mântuitorului - „ca toţi să fie una", nu se referă la toţi oamenii în general, ci numai la toţi oamenii drept credincioşi Lui. Anume pentru ei se roagă Domnul, ca ei să nu se abată de la Adevăr, ci să alcătuiască o unitate de nezdruncinat împreună cu toţi credincioşii din toate timpurile, - deci, şi cu toate generaţiile viitoare care vor mărturisi adevărul. Iată propriile cuvinte ale lui Hristos: „Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu... Părinte Sfinte, păzeşte-i în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, precum suntem şi Noi" (In. 17, 9-11). „Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor: ca toţi să fie una" (In. 17, 20-21). Din aceste cuvinte ale Mântuitorului rezultă clar că doar cei care cred cu adevărat în Hristos pot forma adevărata unitate. Ereticii însă nu pot face parte din această unitate creată de Hristos!

Şi mai elocvent explică Mântuitorul, ce unitate are El în vedere, spunând: „Precum Tu, Părinte întru Mine, şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una" (In. 17, 21). Pentru unitatea credincioşilor în Hristos este arătată acea unitate ideală care există între Fiu, Adevărul întrupat (In. 14, 6), Care a venit în lume să mărturisească despre Adevăr (Ier. 10, 10), şi Duhul Sfânt-Duhul Adevărului (In. 15, 26). Toate cele trei Ipostasuri ale Sfintei Treimi sunt una, căci Ele toate în esenţă sunt Adevărul. De aici rezultă că şi credincioşii pot fi unitari numai în mărturisirea Adevărului. Dincolo de Adevăr nu poate exista o autentică unitate, ci doar o „unitate" fictivă!

Cât de bine se exprimă în acest sens Sfântul Anastasie Sinaitul, Patriarhul de Antiohia († 599): „începutul cuvintelor Tale, Doamne Iisuse Hristoase, este Adevărul, sau, mai exact, Tu Însuţi eşti Adevărul, şi făgăduieşti tuturor celor care au îndrăgit adevărul Tău, să le trimiţi Duhul Adevărului, spunându-le: „Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească la tot adevărul" (In. 16, 13).

Iată în care adevăr ni s-a poruncit nouă să ne unim! Iar C.E.B. caută unire în afara Adevărului, conducându-şi în acest fel adepţii nu către unirea în Adevărul mântuitor al lui Hristos, ci spre pieirea cea veşnică!

Ecumeniştii evită stăruitor să citeze cuvintele Mântuitorului adresate lui Dumnezeu-Tatăl: „Sfinţeşte-i cu adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul!" (In. 17, 17), căci în aceste cuvinte Adevărul este subliniat ca o calitate indispensabilă a unităţii. Fericitul Teofilact tălmăceşte astfel aceste cuvinte: „Păstrează-i în dreptatea cuvântului şi dogmelor. Povăţuieşte-i şi învaţă-i adevărul. Căci sfinţenia stă în păstrarea dogmelor celor drepte."

Iată însă cum înţelege Sfântul Simeon Noul Teolog unitatea credincioşilor în Hristos şi unitatea Bisericii lui Hristos, care este trupul Său: „Toţi sfinţii sunt cu adevărat mădulare ale lui Hristos Dumnezeu... şi sunt uniţi cu trupul Său, aşa încât Hristos este capul, iar toţi sfinţii, de la

început şi până în ultima zi, sunt mădularele Lui, şi toţi împreună alcătuiesc un trup unic ca şi cum ar fi al unui singur om.” Citând toate cuvintele lui Hristos din rugăciunea Sa Arhierească, amintită de noi (In. 17) Sfântul Simeon rezumă: „Domnul ne dă făgăduinţa că, dacă dorim, El va avea cu noi aceeaşi unitate prin har, pe care o are El Însuşi cu Tatăl prin esenţă... căci, făcându-Se odată înrudit cu noi prin trup şi făcându-ne pe noi părtaşi Dumnezeirii Sale, El ne-a făcut în felul acesta pe toţi înrudiţi cu El”.

E drept, în Biserica lui Hristos intră şi păcătoşi, ei însă n-o pângăresc, ci ei înşişi se vindecă de răutate în ea. Dacă vor să se vindece, rămân în trupul Bisericii. Dacă însă se împotrivesc tămăduirii sufletului şi moartea îi va surprinde ca pe nişte păcătoşi nepocăiţi, ei se vor desprinde de trupul Bisericii, de aceea are dreptate Sfântul Simeon Noul Teolog spunând că sfinţii (adică oamenii fără prihană şi păcătoşii vindecaţi) alcătuiesc trupul Iui Hristos. Doar ereticii se rup de la el, ca unii care nu au ascultat de Biserică (Mt. 18, 17).

Aceasta nu înseamnă că ereticii nu pot să se reîntoarcă la Biserica lui Hristos. Renunţând la erezie şi pocăindu-se, ei pot intra în ea ca mădulare reînnoite ale trupului lui Hristos. Dacă însă vor stărui în erezia lor până la capăt, vor rămâne în afara trupului Bisericii, căci ereziile sunt asemănătoare unor tumori maligne, pe care Sfinţii Părinţi, prin puterea Sfântului Duh, le tăiau de la trupul Bisericii lui Hristos la Sinoadele Ecumenice şi locale!

În epoca noastră ticăloşită ecumenismul caută să unească toate aceste tumori maligne cu Biserica Ortodoxă într-un singur trup „ecumenic” (pseudoecumenic), trup care nu este al lui Hristos, ci al lui antihrist! Mai mult decât atât, ecumenismul încearcă să instaureze inter-comuniunea, adică împărtăşirea din acelaşi Potir a tuturor denominaţiilor C.E.B., fără curăţirea lor preliminară de erezii. O astfel de „cuminecare” înseamnă o profanare strigătoare la cer a marii Taine a Sfintei Euharistii, în care se săvârşeşte adevărata unire cu Hristos, oferindu-ne Trupul şi Sângele Său în Preacuratele Taine, „în acest fel de comuniune ne face una cu El Însuşi”.

Aşadar, din textele de la Ioan 17, 9, 11, 20 rezultă că unitatea nu vizează toate persoanele, ci doar pe cele care cred cu adevărat în Hristos. În ciuda acestui fapt evident, C.E.B. stăruie să ne impună concepţia sa eronată, precum că toţi „creştinii” aşa-numitelor „biserici” pot şi trebuie să se unească în sânul său atotcuprinzător, ca „credincioşi întru Hristos”.

În legătură cu aceasta ar fi firesc să ne întrebăm: e suficient oare să crezi în El? Cărturarii şi fariseii credeau şi ei în Mesia, aşteptându-I venirea. Credinţa lor însă într-un viitor Mesia era atât de greşită, în comparaţie cu credinţa Sfinţilor Apostoli ai lui Hristos, încât, în numele imaginarului lor „mesia”, ei s-au lepădat de adevăratul Mesia, trădându-L pentru a fi răstignit pe cruce! (I Cor. 2, 8)

Având ei o credinţă atât de greşită în Mesia, s-ar putea oare să fie incluşi în unitatea Bisericii lui Hristos?! Au fost însă şi alţi cărturari şi farisei: Nicodim, Gămăliil, Saul şi alţii, ca şi unii fruntaşi din Iudeea (In. 12, 42) şi preoţi (Fapte 6, 7), care au crezut în Mesia aşa cum au crezut ucenicii lui Hristos. Ei toţi au fost solidari cu Sfinţii Apostoli şi au venit la Biserica lui Hristos. Cei care însă, nu aveau în inimile lor adevărata credinţă unificatoare în Hristos au rămas dincolo de bordul corăbiei mântuitoare a Bisericii lui Hristos!

B) Ecumenismul nu caută unitate în dreapta credinţă în Hristos

Domnul Iisus Hristos a creat o adevărată unitate consolidată şi plăcută lui Dumnezeu în Biserica Sa. Această unitate se realizează prin adoptarea adevărurilor dogmatice şi moral-duhovniceşti pe care El ni le-a descoperit. Cei care caută din toată inima această unitate, o pot dobândi şi realiza, venind la credinţa (Fapte 6, 7), care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna (Iuda 1, 8), şi de aceea o abatere cât de mică de la credinţa revelată de Dumnezeu ne depărtează de unitatea rânduită de El.

De ce dar Sfânta Biserică Ortodoxă se roagă în timpul fiecărui serviciu divin, la Marea Ectenie „pentru pacea şi bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici şi pentru unirea tuturor”? Bineînţeles, ea nu se roagă pentru ereziile, care au fost îndepărtate pentru totdeauna de la Biserica lui Hristos, căci ele nicidecum nu pot purta numele de „Sfinte Biserici ale lui Dumnezeu”! Cererea Marii Ectenii are cu totul alt sens - să ne cheme la rugăciune pentru unirea frăţească a Sfintelor Biserici Ortodoxe locale, deoarece, după cum arată istoria bisericească, ele au fost afectate de dezbinări şi schisme (schisma bulgară, dezbinările din cadrul Bisericilor Rusă, Greacă, Română).

Cât priveşte însă pe ereticii şi rascolnicii care s-au lepădat de Biserica Ortodoxă, unirea acestora cu ea poate fi concepută doar ca o revenire la adevăr, la Ortodoxie. În imnurile cântate în timpul slujbelor dumnezeieşti, Biserica Ortodoxă arată cum trebuie înţeleasă „unirea bisericilor”, bunăoară, în slujba închinată Sfântului Arhistrateg Mihail şi celorlalte puteri cereşti netrupeşti (8/21 noiembrie), în cântarea întâi a canonului al doilea.

Prin urmare, unirea în Adevărul ortodox nu reprezintă rodul unor compromisuri în credinţă, ci al lepădării de orice erezie, protivnică adevăratei credinţe. În Marele Trebnic, cartea de cult folosită în toate Bisericile Ortodoxe locale, este arătat clar modul în care trebuie să se înfăptuiască aderarea la Credinţa Ortodoxă a credincioşilor heterodocşi ce se convertesc la ea - pe calea lepădării de ereziile şi erorile corespunzătoare şi prin răspunsuri afirmative la întrebările pe care le pun în faţa lor slujitorii ortodocşi ai Bisericii.

Cuvintele lui Hristos: „Ca toţi să fie una!” (In. 17, 21), folosite în mod frecvent de ecumenişti, nu înseamnă nicidecum că în viitor din ereziile existente ar trebui să se formeze în mod sincretic o anume „biserică ecumenică” nouă. Din analiza filologică a expresiei „ca toţi să fie una” (în originalul elen) rezultă că e vorba de o doleanţă pentru timpul prezent (conjuctivus praesentis), care nu poate fi transferată şi interpretată în timpul viitor (futurum). Expresia semnifică că toţi credincioşii trebuie să tindă spre a învinge obstacolele ce se ivesc în calea menţinerii unităţii în Ortodoxie! Cu alte cuvinte, fiecare creştin ortodox credincios trebuie să-şi dea silinţa - în orice timp ar trăi şi în orice situaţie istorică s-ar afla - să fie un tot unitar cu Biserica lui Hristos, susţinând adevărul ortodox mărturisit de ea, adică „credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna” (Iuda 1, 3), sau, după expresia fericitului Teofilact, „dogmele cele drepte”.

O astfel de unitate în credinţa cea dreaptă a fost creată de Însuşi Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos. Ea s-a realizat de-a lungul tuturor secolelor, începând cu sfinţii apostoli şi până în zilele noastre, şi se va înfăptui până la sfârşitul lumii. Unitatea se realizează în cadrul Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească! Ea este o lucrare dumnezeiască! Nu trebuie decât să-şi aducă contribuţia la această operă, ascultând întocmai de Biserică (Mt. 18, 17) şi supunând toate adevărului (II Cor. 13, 8; Gal. 3, 1). În mijlocul copiilor Săi celor ascultători Dumnezeu face minunea unirii şi unităţii de idei. Nu în zadar Domnul Iisus Hristos se roagă Părintelui Său Ceresc să păzească pe credincioşi de dezbinare, aşa încât toţi să fie una (In. 17, 20, 21). Chemarea Mântuitorului la unitatea Bisericii nu e adresată organizaţiilor pământeşti (de genul C.E.B.), fiindcă nu te poţi aştepta ca unii cu păreri diferite să creeze o părere unitară, mai cu seamă una ca aceea care există în sânul Prea Sfintei Treimi Dumnezeieşti; nu te poţi aştepta ca cei care nu ascultă de Biserică să creeze o unitate plăcută lui Dumnezeu!

Domnul Iisus Hristos, în rugăciunea Sa Arhierească, nu are nicidecum în vedere crearea unei unităţi între creştinii ortodocşi şi ereticii contemporani lor, de care este plin C.E.B., întrunind circa 300 de confesiuni. Hristos nu se roagă pentru această falsă unitate automată!

Hristos, este adevărat, zice: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acestea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un Pastor” (In. 10, 16). El nu spune însă acest lucru despre eretici, care au fost mai înainte în staulul Bisericii, dar l-au părăsit în

mod samavolnic şi nu mai vor să se întoarcă (comp. I In. 2, 19). Potrivit interpretării Sfinţilor Părinţi, Hristos vorbeşte despre păgâni, despre cei care încă nu s-au pătruns deloc de credinţă. El îi va aduce şi pe aceştia, adică îi va introduce în staulul Bisericii Sale, căci sunt oameni care vor crede nu altfel decât aşa cum îi vor învăţa apostolii.

Ereticii stau cu spatele la adevăr, pe când păgânii sunt întorşi cu faţa spre el. Ultimii caută adevărul, în timp ce ereticii presupun că îl posedă şi de aceea nu-l caută. Desigur, dacă ereticii vor dori, pot să revină în staulul Bisericii, dar numai pe calea sincerei pocăinţe şi lepădării de erezia lor (potrivit canoanelor Marelui Trebnic). Atunci însă ei nu vor mai fi eretici, deoarece se vor lepăda de credinţa lor eretică şi vor îmbrăţişa credinţa bisericească, adică Credinţa Ortodoxă a Sfinţilor Apostoli şi a Sfinţilor Părinţi ai Bisericii.

Numai în felul acesta iudeii şi păgânii care vor crede în Hristos, ca şi ereticii care se vor reîntoarce la Biserică, se pot afla în aceeaşi stână, formând o singură turmă cu un singur Păstor - Hristos!

Ecumeniştii fac abuz de cuvintele lui Hristos despre „o turmă şi un Păstor". Ei îşi imaginează această „turmă" ca incluzând şi oi, şi lupi, adică şi ortodocşi, şi heterodocşi. Mai mult, ei visează chiar la o omenire unitară şi lucrează în această direcţie în sens pur secularizat şi politic, nu duhovnicesc (v. mai jos principiul 10, D).

Această tendinţă este străină învăţăturii evanghelice. Însuşi Mântuitorul respinge categoric o asemenea interpretare greşită, vorbind, pe de o parte, despre „o (singură) turmă" (In. 10, 16), pe de alta excluzând din ea pe iudeii neconvertiţi, cărora El le zice direct: „voi nu sunteţi din oile Mele" (In. 10, 26). De vreme însă ce ei nu sunt din oile lui Hristos, înseamnă că sunt din altă turmă şi, prin urmare, aparţin altui păstor... (comp. In. 8, 44).

Aşadar, este cât se poate de clar despre care turmă şi despre care singur păstor vorbeşte Mântuitorul. Această turmă este unică, pentru că este unică prin aceeaşi Credinţă dreaptă, prin aceleaşi Taine, prin aceeaşi ierarhie (Ef. 4, 5). Această turmă este unică, fiindcă se supune Unicului Păstor al sufletelor (I Petru 2, 25) Dumnezeului-Om, Răscumpărătorul sufletelor noastre! (I Petru 1,18) Este unică, pentru că a fost adunată în singura stână a Adevărului -Biserica Ortodoxă a lui Hristos!

Dar această unitate creată de Dumnezeu a fost mereu expusă dezbinărilor duhovniceşti, urzite de duşmanul mântuirii omenirii.

Cei care o dezbină sunt proorocii mincinoşi care vin, chipurile, în numele lui Hristos. Ei vorbesc despre „biserică", dar nu se gândesc decât cum să scoată pe credincioşi din adevărata Biserică. Deşi în aparenţă propovăduiesc pe Hristos, „pe dinăuntru sunt lupi răpitori" (Mt. 7, 15). Iată de ce nu trebuie să-i urmăm, ţinând minte prevenirea Mântuitorului: „băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva!" (Mt. 24, 4; Comp. 24, 5-23).

Sfinţii apostoli de asemenea au prevenit pe credincioşi că în mijlocul lor îşi vor face apariţia „învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş eresuri pierzătoare" (II Petru 2, 1; Comp. Iuda 1, 17-18). Sf. Ap. Pavel spune păstorilor din Efes: „Ştiu bine că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; şi se vor scula din mijlocul vostru oameni, grăind învăţături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici de partea lor" (Fapte 20, 29-30). Despre ei mărturiseşte şi Sf. Ap. Ioan Teologul: „Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi" (I In. 2, 19). Potrivit cuvintelor Mântuitorului, „toate acestea sunt uneltiri ale satanei" (Lc. 22, 31).

Prin urmare, cum ar trebui să se comporte adevăraţii urmaşi ai lui Hristos în faţa eforturilor necontenite ale diavolului de a-i dezbina ? Ei trebuie să vegheze cu multă grijă la adevărata unitate, creată de Hristos Mântuitorul, „căutând să păstreze unitatea Duhului, întru legătura păcii" (Ef.4, 3).

Acest sfat apostolic este adresat şi creştinilor ortodocşi ai zilelor noastre. Noi nu suntem chemaţi să creăm unitatea, ci s-o păstrăm, aşa cum a fost creată şi lăsată moştenire de Hristos tuturor generaţiilor viitoare. Dacă însă noi vom începe să creăm unirea, va trebui să recunoaştem că ea nu a existat până acum. Prin urmare, renunţăm la unitatea odată creată de Hristos a tuturor oamenilor care cred cu adevărat în El şi vom fi, ca atare, demascaţi de faptele istoriei bisericeşti, care atestă incontestabil, prin mii de voci, că Sfânta Biserică Ortodoxă este, de la întemeierea ei şi până astăzi, unitară, aşa cum sunt uniţi în credinţă toţi adevăraţii ei ucenici, sfinţii mucenici, sfinţii ierarhi şi mărturisitorii adevărului care au trăit în toate veacurile existenţei ei!

Domnul Iisus Hristos a creat o unitate minunată - unitatea în credinţa cea dreaptă, despre care Apostolul Pavel scrie: „Este un singur trup, un singur Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre. Este un Domn, o credinţă, un botez" (Ef. 4, 4-5).

Ecumeniştii, încercând să creeze astăzi o nouă „unitate" artificială, distrug unitatea creată de Hristos Mântuitorul. Drept rezultat, diverşi credincioşi se adună într-o oarecare „unitate" mecanică, iar rândurile ortodocşilor sunt rărite de schismă: unii susţin ecumenismul, alţii îl combat. Ce câştigă Sfânta Biserică Ortodoxă? Nu heterodocşii devin ortodocşi, ci mulţi dintre ortodocşi abandonează Ortodoxia, încălcând mai întâi canoanele şi datinile ei seculare, după care, cuprinşi de „entuziasm" ecumenic, ajung să fie de o totală indiferenţă dogmatică, îndepărtându-se practic de Ortodoxie!

Înşişi ecumeniştii laudă sugestiv rezultatele prieteniei ecumenice dintre membrii C.E.B.: „Relaţiile dintre biserici devin tot mai strânse. Contactele, dialogurile, slujbele bisericeşti comune şi colaborarea caracterizează activitatea bisericilor în mai multe domenii. Creştini de diferite tradiţii se întâlnesc, se roagă împreună, convieţuiesc, mărturisesc împreună despre Hristos... Astăzi deosebirile dintre tradiţii au o importanţă mai mică decât în trecut. Deseori creştini de diferite tradiţii se simt mai strâns legaţi unii de alţii, decât s-ar simţi cu cei ce aparţin propriilor lor biserici".

Această idee cuprinsă în documentul oficial al celei de-a V-a adunări a C.E.B. de la Nairobi a fost formulată, într-o manieră ironic-provocatoare, de preşedintele de atunci al Comitetului Central al C.E.B., dr. Thomas, în discursul său introductiv. Potrivit afirmaţiilor delegaţilor ortodocşi, Thomas ar fi declarat că participanţii la adunare sunt strâns uniţi reciproc printr-o anume „frăţie" (probabil, masonică), ai cărei membri sunt majoritatea celor prezenţi. Aici ei se simt legaţi unul de altul mult mai strâns decât în bisericile lor; căci bisericile pot fi părăsite, însă din C.E.B. nimeni nu poate ieşi!

Aceste rezultate ale „unităţii" ecumenice, propagate cu dezinvoltură de ecumeniştii din Vest, ar trebui, în sfârşit, să ne deschidă ochii, ca să ne dăm seama cine trage hăţurile în toată afacerea aceasta. Este acelaşi vechi duh viclean al răutăţii (Apoc. 20, 2), care şi în trecut a zămislit şi uneltit erezii pe calea dezbinării, iar astăzi el caută să unească spre pierzanie creştinii, tot de dânsul dezbinaţi, într-o nouă şi primejdioasă erezie, camuflată sub înşelătorul nume de ecumenism „creştin". Prin noua sa strategie acest vechi duh al răutăţii urmăreşte scopul de altădată - să distrugă Sfânta Ortodoxie! Creând în aparenţă un front împotriva ateismului, ei creează de fapt un front împotriva Ortodoxiei! Confundând Adevărul cu erezia, el încearcă să otrăvească hrana curată şi sănătoasă a Ortodoxiei cu veninul nimicitor ai pseudoînvăţăturilor. Astfel duhul viclean, schimbându-şi tactica, nu şi-a schimbat scopul său dintotdeauna - de a submina credinţa în Hristos şi a duce la pieire sufletele oamenilor!

Ecumeniştii acţionează cu viclenie. Ei vorbesc despre unitate, însă nu în adevăr! Ei citează textele biblice, însă construiesc pe baza lor teorii false, străine de experienţa duhovnicească raţională. Dar Domnul Hristos declară că n-a adus pe pământ pacea, ci sabia (Mt. 10, 34) - minunata sabie a Cuvântului lui Dumnezeu, care desparte adevărul de minciună (Evr. 4. 12).

Prin urmare:

Este inadmisibil, pentru un creştin ortodox, să participe la mişcarea ecumenică, căci ea nu caută unirea creată de Hristos, ci selectează în mod eretic textele din Cuvântul lui Dumnezeu, folosindu-le în calitate de argumente unilaterale în favoarea concepţiilor ei eronate despre unitate, trecând sub tăcere alte texte sfinte, care reprezintă adevărul nedorit pentru ecumenism!

Principiul 8
Ecumenismul pregăteşte Ortodoxia pentru abateri dogmatice în scopul unităţii ecumenice

A) Planurile ecumenice ale unificării

Ecumenismul, după cum am mai arătat, îşi propune să creeze un fel de „unitate" din confesiunile creştine dezbinate. Cu ajutorul dialogurilor şi consfătuirilor el încearcă să fabrice din pseudodoctrine unificate un gen de „adevăr" pe care l-ar accepta grupările religioase conceptual eterogene, reunite sub egida sa, dintre care fiecare pretinde să-i fie recunoscută propria identitate în credinţă. Este evident că rezultatul unor astfel de eforturi nu poate fi realizarea adevărului, ci doar îndepărtarea definitivă de el, căci adevărul nu reprezintă o îmbinare de neadevăruri!

În pofida greutăţilor unificării, ecumeniştii speră să ajungă la ea pe calea dialogurilor, organizate în spirit ecumenic. Comitetul Central al C.E.B., convocat în 1971 la Addis-Abeba, susţine că: „dialogul este un proces în cadrul căruia diferite persoane şi societăţi scapă de teamă şi neîncredere reciprocă şi se pătrund de o nouă încredere unii faţă de alţii... Dialogul în înţelegerea religiei noastre (!), a unor noi relaţii între creştini şt heterodocşi, cum nu au mai fost altădată". Ecumeniştii nu concep viitoarea unitate ca fiind una de monolit. „Dimpotrivă, scriu ei, noi suntem liberi şi trebuie să încercăm în comun să descoperim tradiţia vie a Evangheliei şi Bisericii în diversitatea contemporaneităţii în care trăim". Aşadar, la temelia unităţii este pusă „diversitatea", adică pluralismul. Ne întrebăm, ce fel de unitate va fi aceasta, de vreme ce ea presupune un pluralism dogmatic?

Să evocăm unele proiecte şi eforturi de unire de caracter local. În S.U.A. zece biserici americane încearcă să se reunească într-o singură „biserică" sub denumirea „Biserica Unită a lui Hristos", în care „diferite poziţii dogmatice sunt considerate ca reciproc completându-se, şi nu reciproc excluzându-se". În noua „biserică" trebuie să fie folosite „toate legendele bisericeşti (adică abaterile de la adevărata Tradiţie Sfântă) prin intermediul realizării contradicţiilor dogmatice istoriceşte condiţionate", ceea ce înseamnă subminarea autorităţii absolute a dogmelor!

Un experiment similar se face şi în Anglia în sectele locale, care trebuie să se „unească", începând cu Biserica anglicană cu cele trei ramificaţii ale ei. În acest scop a fost creată o Comisie a unităţii bisericeşti, care la începutul anului 1975 a ajuns la următoarele concluzii: „Unitatea nu trebuie neapărat să însemne uniformitate... Unitatea aparentă trebuie să se realizeze înainte de toate pe calea recunoaşterii reciproce a ierarhiei şi principiilor credinţei, ceea ce ne va face posibilă o diversitate în exprimare".

Teologul catolic contemporan Albert Brandenburg caracterizează unitatea viitoarei „biserici ecumenice" în felul următor: ea va fi atotcuprinzătoare, şi în acest sens - catolică. Odată cu papa Ioan al XXIII-lea a început o nouă interpretare a caracterului catolic, care a atribuit „o nouă dimensiune bisericii, făcând loc tuturor celor scindaţi. Nu e vorba de revenirea la Biserica romano-catolică, ci de unirea în cadrul unei unităţi a celor mai diferite formaţii creştine... Ele toate se unesc într-o unitate aparentă, păstrându-şi specificul şi fiecare recunoscând alte biserici apostolice... şi toate se află în comuniune euharistică."

Într-un fel asemănător îşi imaginează viitoarea „biserică" ecumenică şi Filipp Potter, fostul

secretar general al C.E.B. Referindu-se la declaraţiile adunărilor anterioare de la New-Delhi (1961) şi Upsala (1968), precum şi la conferinţa comisiei „Credinţă şi organizare" de la Salamanca (1973), el scria în ajunul celei de-a V-a adunări de la Nairobi: „în sensul comunităţii ecumenice fiecare biserică are puterea catolică şi universală deplină şi mărturiseşte una şi aceeaşi credinţă apostolică (!). Fiecare din aceste biserici, reciproc legate printr-un singur botez şi o singură euharistie, recunoaşte ierarhiile celorlalte".

În citatul reprodus este evidentă o înclinare considerabilă spre abateri dogmatice în scopul unităţii ecumenice. Potter vorbeşte despre o „comunitate sobornicească a bisericilor", în interiorul căreia „fiecare biserică are puterea catolică şi universală deplină şi mărturiseşte una şi aceeaşi credinţă apostolică". Cum ar putea însă credinţa apostolică a Bisericii Ortodoxe, cimentată prin succesiunea apostolică, să fie unită cu ortodoxia pestriţă a unor asociaţii liberale ce nu recunosc dogma despre Sfânta Treime şi neagă Dumnezeirea Domnului Iisus Hristos, dar care în acelaşi timp sunt membri cu drepturi depline în C.E.B. alături de ortodocşi? Şi cum ar putea asemenea asociaţii liberale să pretindă „putere universală deplină", când noţiunea de ,,universalism'' este identică noţiunii de „ortodoxism", iar Ortodoxia înseamnă mărturisirea Adevărului total, universal ?!

În continuare Potter raţionează exclusiv despre cele două Taine - Botezul şi Euharistia, care ar lega, chipurile, „bisericile" nominalizate între ele. După cum se vede, ca protestant ce este, el nu recunoaşte celelalte Taine. Dar Biserica Ortodoxă ar putea oare, de dragul unei uniri de compromis cu ereticii, să renunţe la aceste Taine? „Noi credem, scria în secolul al XVI-lea Patriarhul Constantinopolului Ieremia II, că viaţa întru Hristos depinde de Taine şi de la ele îşi ia începutul".

Într-adevăr, ce fel de viaţă întru Hristos vom avea noi fără puterea deplină a Tainelor bisericeşti rânduite de Dumnezeu?! Să renunţăm la Taina Mirungerii, de exemplu, ar însemna să respingem darurile harice ale Sfântului Duh care ni se transmit prin ea îndrumându-ne spre o viaţă duhovnicească cuviincioasă şi conducându-ne spre mântuire. Să renunţăm la Taina Pocăinţei (Spovedaniei) ar însemna să nu avem iertarea păcatelor din partea preoţilor, cărora le este dată puterea să lege şi să dezlege (Mt. 18,18).

Despre Euharistie, Potter vorbeşte ca despre o Taină „care leagă bisericile". Dar ce fel de Euharistie pot avea protestanţii, care nu succed apostolilor şi care consideră Euharistia nu o jertfă ce ne sfinţeşte, ci doar o amintire. Între altele Domnul a spus celor care cred în El: „Cine mănâncă Trupul Meu, şi bea Sângele Meu, are viaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci Trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi Sângele Meu este cu adevărat o băutură" (In. 6, 54-55). Credinciosul ortodox tinde spre dumnezeire, spre a se face părtaş firii dumnezeieşti a Domnului Iisus Hristos Mântuitorul (II Petru 1,4), ceea ce nu poate fi dobândit altfel decât împărtăşindu-ne prin Taine cu Hristos, altfel spus cu Pâinea vieţii, aceea care pogoară din cer şi dă lumii viaţă (In. 6, 33). Protestantul, care nu are această „Pâine a vieţii", nu face decât să se lase copleşit de amintirea Ei. Cum deci ar putea un ortodox să comunice cu El în Euharistie ?

În fine, Potter aminteşte şi de recunoaşterea reciprocă a ierarhiilor. Ne întrebăm însă, cum ar putea Bisericile Ortodoxe să recunoască „ierarhia" protestantă, care încă de pe timpul lui Luther a rupt-o cu succesiunea apostolică? Recunoscând acest lucru, înşişi ortodocşii s-ar priva de preţiosul dar al succesiunii apostolice, prin care se defineşte esenţa Ortodoxiei!

Cele trasate de fostul secretar general al C.E.B. în 1975 au căpătat în ultimul timp o realizare concretă în documentul ecumenic elaborat şi adoptat în ianuarie 1982 la reuniunea comisiei „Credinţă şi organizare" din Lima (Peru). Acest document - „Botezul. Euharistia. Slujirea.", în engleză abreviat „B. E. M." - are drept scop elaborarea unui acord între toate „bisericile" C.E.B. în chestiunea celor trei Taine: Botezul, Euharistia şi Preoţia, ultima dintre care este substituită abil prin termenul mai general „Slujirea" (Ministry), probabil că din cauza problemei delicate pentru

protestanţi, privind succesiunea apostolică a ierarhiei, care le lipseşte, deşi ei se încumetă să susţină că documentul elaborat la Lima „se bazează pe credinţa apostolică". În capitolul II al documentului la care ne-am referit se afirmă propriu-zis următoarele: „Profesând în comun credinţa apostolică, bisericile ar fi ajuns la recunoaşterea reciprocă deplină şi integrală a botezului, euharistiei şi slujirii". Aşadar, în acest document sunt conţinute principalele teze ale articolului criticat mai sus al lui Potter, şi de aceea nu e de mirare că la adunarea a Vl-a a C.E.B. de la Vancouver din 1983 documentul B.E.M. a fost propus spre adoptare „bisericilor" reprezentante în C.E.B.

Cel mai trist e faptul că, în timp ce bisericile reformiste au adoptat o atitudine destul de reţinută faţă de B.E.M., în rândul ortodocşilor acest document ecumenic şi-a găsit adepţi care deţin funcţii foarte înalte. Patriarhul ecumenic Dimitrie s-a grăbit, încă până la adunare, la 3 martie 1983, să facă o declaraţie, în care afirma că în documentul cu pricina „Biserica Ortodoxă a descoperit, spre satisfacţia ei, numeroase teze ale învăţăturii sale." Pare suspect că cel mai de vază ierarh al Bisericii Ortodoxe a trecut sub tăcere importanta problemă a succesiunii apostolice, al cărei purtător îi este! Dar „dacă sarea Îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra?!" (Mt. 5, 13).

Dr. Alexandru Papaderos, un grec din Creta, care şi-a pierdut orice orientare ortodoxă, citând cuvintele elogioase ale Patriarhului Dimitrie, care, deşi au fost spuse în numele Bisericii Ortodoxe, nu sunt nicidecum obligatorii pentru Ortodoxie, le opune ironic avertismentul adresat acum patru secole de Patriarhul Constantinopolului Ieremia II teologilor din Tübingen: „Mergeţi pe calea voastră şi de acum înainte să nu ne mai scrieţi despre dogme"... (v. mai sus). „Spre deosebire de aceasta, scrie Papaderos, adunarea ecumenică reprezentativă, care a avut loc la Lima (1982), a lansat alt apel - de astă dată către toate bisericile - în care a fost pusă din nou problema Tainelor: botezul, euharistia şi slujirea... Apelul nu reflectă poziţii diferite, căci datorită voinţei unice coordonate (!) a fost adoptat un text convergent unic (v. explicarea termenului respectiv în articolul „Coexistenţă sau convergenţă?" al mitropolitului Nicodim). Acest text ne-a fost propus spre bucuria noastră comună". Autorul găseşte prilej de bucurie în ideea principală a B.E.M., care, după părerea lui, „este recunoscută astăzi de toţi, şi anume că acordul principal în problema botezului, euharistiei şi slujirii... reprezintă principala condiţie preliminară a unităţii evidente a Bisericii... Astfel, B.E.M. constituie una din cele mai importante etape pe calea ce duce spre o unire evidentă".

Arătând că această cale nu este o linie dreaptă, ci o întoarcere înapoi, pentru o impulsionare înainte (procedeu iezuit!), autorul declară cu vădită satisfacţie că „de astă dată este eliminată - sperăm că pentru totdeauna - metoda scolastică (!) de gândire - prin intermediul întrebărilor şi răspunsurilor... (prin această metodă, între altele, sunt alcătuite majoritatea catehismelor credinţei ortodoxe)... Mai mult decât atât, continuă el, a fost respinsă teologia „pură", „obiectivă" şi „ştiinţifică", deşi rezultatele ştiinţifice sunt în linii mari recunoscute". Cele trei epitete subliniate, atribuite teologiei respinse de B.E.M., constituie trei lovituri fatale pe care Papaderos şi le aplică lui însuşi. De vreme ce B.E.M., o rupe cu teologia pură a Ortodoxiei, e normal că el cade într-o teologhisire necurată, adică eretică; de vreme ce B.E.M., anihilează teologia obiectivă a Adevărului Dumnezeiesc e evident că păcătuieşte interpretând subiectiv - părtinitor adevărul; în sfârşit, de vreme ce B.E.M. neagă până şi caracterul ştiinţifico-academic al teologiei, atunci B.E.M. în zadar îşi laudă valoarea pseudoştiinţifică a teoriilor sale raţionaliste!

În cele din urmă, pentru a conferi o cât de mică nuanţă de evlavie raţionamentelor sale, Papaderos declară că „esenţial este nu ceea ce teologii spun bisericilor, ci ceea ce le spune Duhul". Ultimele cuvinte reprezintă o parodie profanatoare, la expresia frecventă în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul: „Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul Bisericilor" (Apoc. 2, 7, 11, 3, 13). Prin aceste cuvinte Duhul Sfânt exprimă voia lui Dumnezeu şi sentinţa asupra bisericilor locale, care alcătuiesc Biserica lui Hristos.

Papaderos, negând criteriul Adevărului ortodox în teologie, își permite să proclame, chipurile, în numele lui Dumnezeu, ereziile ecumenice, camuflându-le cu numele „Duhului". Sf. Ap. Ioan Teologul ne învață însă: „Prea iubiților! să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu... Prin aceasta cunoaștem duhul adevăruiui și duhul rătăcirii" (I In. 4. i-6).

Acest „duh al rătăcirii" a inspirat și a definit planurile expuse mai sus ale realizării „unității" celor care fac falsă filosofie și a celor care filosofează în Ortodoxie. Tot el a inspirat și pe alcătuitorii documentului ecumenic B.E.M.

B) Situația lamentabilă a ecumenistilor „ortodocși" în C.E.B.

Să nu creadă cumva ecumeniștii „ortodocși" că, atunci când va suna ceasul unirii, „Consiliul Ecumenic al Bisericilor" va fi deosebit de prevenitor cu Biserica Ortodoxă și va lua în seamă dogmele și canoanele ei. Dimpotrivă, totul va fi relativizat și sacrificat în numele unirii generale (abaterii de la Ortodoxie)! Acest lucru îl atestă deja atitudinea denigratoare a majorității ecumeniștilor din Vest față de revendicările ortodocșilor de a fi purtători ai adevărului. Nimeni nu recunoaște aceste pretenții. Revistele ecumenice consideră toate Bisericile, inclusiv Biserica Ortodoxă, ca niște fenomene pur și simplu istorice, și nimic mai mult. Deopotrivă cu alte „biserici", Biserica Ortodoxă este pusă în rândul valorilor relative. Dr. Lucas Fischer, fost președinte al comisiei „Credință și organizare" a C.E.B., propune tuturor Bisericilor (deci și celei Ortodoxe) să fie totdeauna gata, de dragul unirii, „să moară și să renască"...

Reprezentanții ortodocși din C.E.B. cu pretențiile lor că adevărul nu rezidă decât în Ortodoxie sunt priviți de ecumeniștii occidentali ca niște „contrați" foarte ciudați, care „le aduc în auz lucruri străine" (Fapte 17, 20).

Încă din 1937, la reuniunea „bisericilor" creștine din Edinburgh, s-a remarcat o atitudine similară a reprezentanților din Vest față de cei din Est, din care cauză ecumenistul rus din diasporă, prof. Lev Zander, scria: „La ora actuală mișcarea ecumenică continuă să fie o organizație pan-protestantă cu participarea ortodocșilor, care par foarte străini și exotici pentru ceilalți".

Dar poate că această atitudine s-a observat numai în anii'30? Poate că de atunci încoace ortodocșii și-au întărit pozițiile în C.E.B.? Nicidecum! Și astăzi spiritul protestant al ecumenismului este caracteristic pentru C.E.B. Acest lucru l-a recunoscut până și un ecumenist zelos ca mitropolitul Leningradului, Nicodim: „Pentru conștiința ortodoxă a fost clar de la bun început că încercarea de a colabora în C.E.B.. și cu atât mai mult participarea la el va însemna inevitabil scufundarea în stihia protestantismului".

Ortodocșii se confruntă în C.E.B. cu o totală neînțelegere din partea protestanților: „Este neîndoielnic că creștinii ne-ortodocși depun în general prea puține eforturi pentru a înțelege Biserica Ortodoxă". Mai mult: ei ajung până la a o învinui de faptul că „se încăpățânează" în fața „necesității înnoirii".

Cu o astfel de atitudine a C.E.B. față de Biserica Ortodoxă ecumeniștii „ortodocși" nu au cum nădăjdui la o influență proprie pozitivă. Ei sunt tratați doar cu surâsuri indulgente. În dorința de a-i afilia la spiritul protestantismului, ceea ce se și întâmplă în realitate.

Protestanții nu au nevoie de Ortodoxia noastră. Însăși noțiunea de „Ortodoxie" a pierdut pentru ei acea profundă semnificație dogmatică pe care i-o atribuim noi. Ei nu recunosc Ortodoxia noastră ca fiind identică adevărului, căci, în opinia lor, există o mulțime de „ortodoxii". După cum am arătat mai sus, protestanții denumesc fără ezitare bisericile monofizite, ca fiind ortodoxe orientale, manevrând abil diferența aparentă dintre cuvintele „oriental" și „răsăritean", care, în fond, înseamnă una și aceeași, cu scopul evident de a pune pe același plan adevărata Ortodoxie și erezia! Filipp Potter scria fără echivoc: „Eforturile făcute în ultimele decenii își propuneau drept scop să

cuprindă mai profund diferite „ortodoxii" în mişcarea ecumenică pentru înnobilarea lor reciprocă şi corectare (!) ... încercând să prezentăm lumii o mărturie generală, noi descoperim aspecte noi, comune ale credinţei, ce ne permit să formăm o ortodoxie sau o mărturisire mai plenară a credinţei noastre". După cum rezultă din acest text, pentru ecumenişti „Ortodoxia" ca atare nici nu există, ci abia se formează!

După cum recunoaşte dr. Lucas Fischer (fost conducător al comisiei „Credinţă şi organizare" a C.E.B.), protestanţii nu numai că nu pot accepta pretenţiile ortodocşilor că doar biserica lor este singura biserică adevărată, ci, auzind de acest lucru, se irită făţiş, şi se irită pentru aceea că îşi consideră propriile asociaţii protestante mai adevărate decât Biserica Ortodoxă. Se supără la rândul lor şi ortodocşii, reacţionând la această nervozitate, deşi lucrurile evoluează spre nivelarea treptată a confesiunilor. În procesul acestei „nivelări" Biserica Ortodoxă, atât de scumpă pentru noi, se va depersonaliza treptat în compania numeroaselor biserici din cadrul C.E.B., toate urmând să fie recunoscute ca adevărate, căci sentimentul de „respect reciproc şi de acceptare a oricui ca discipol al lui Hristos se dezvoltă tot mai puternic". În felul acesta, va veni era general ereticei „una sancta" - a super-bisericii la care visează ecumeniştii occidentali! Aceasta şi este „adunarea celor ce viclenesc" (Ps. 25, 5), prin care diavolul încearcă să înlocuiască adevărata Biserică a lui Hristos!

Despre aceasta din urmă încep a vorbi, din păcate, şi influenţi reprezentanţi „ortodocşi" ai ecumenismului. De exemplu, actualul mitropolit al Elveţiei, Damaschin (reprezentant al Patriarhului Constantinopolului) a declarat în Sicilia, în ianuarie 1975, cu ocazia săptămânii unităţii creştine: „A venit timpul să recunoaştem existenţa „bisericii în afara Bisericii" în puterea ei deplină, biserică a cărei unitate rezidă în esenţa credinţei, însă fără a lichida sau relativiza propria noastră poziţie ecleziologică". Ultimele cuvinte ale acestei fraze odioase au menirea, probabil, să liniştească pe creştinii ortodocşi, sugerându-le că concepţia lor despre Biserică ar rămâne intactă. În realitate însă nu este decât un tertip, fiindcă în alt loc mitropolitul Damaschin a declarat în legătură cu dialogul susţinut cu catolicii: „în procesul dialogurilor noastre bilaterale şi multilaterale nu trebuie să ne aşteptăm ca cealaltă parte să înceteze a fi ceea ce este; trebuie s-o acceptăm ca pe o realitate obiectivă".

Prin urmare, deopotrivă cu învăţătura ecleziologică ortodoxă, mitropolitul Damaschin recunoaşte ca având valoare egală orice altă concepţie, fie şi cea mai eretică, despre Biserică, de genul „bisericii în afara Bisericii".

Însă de vreme ce această „biserică" nouă, necunoscută nouă din istorie, nu este Biserica Ortodoxă, ci se află în afara ei, atunci ea nu poate fi nimic altceva decât o „sinagogă a satanei" despre care se vorbeşte în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul (2, 9; 3, 9), cu care diavolul încearcă să înlocuiască adevărata Biserică a lui Hristos!

Despre ea citim în Psaltire: „Dumnezeu dispreţuieşte adunătura necredincioasă a tuturor ereticilor şi-i lipseşte de pacea harului Său pentru că nu se pocăiesc". Să ne ferească Dumnezeu de participarea la această „adunare a celor ce viclenesc" şi de forţele ecumenice obscure care o pregătesc!

Teologii anglicani, protestanţi şi romano-catolici amintiţi mai sus, care au recunoscut în mod obiectiv că singură Biserica Ortodoxă nu s-a abătut de la adevăr, rămânându-i credincioasă şi de neclintit, reprezintă doar puţinii savanţi imparţiali. Oricât de mult ne bucură prin declaraţiile ce le fac, ei nu pot influenţa stările de spirit predominante în cercurile ecumenice, antiortodoxe în esenţa lor. Chiar şi creşterea numărului reprezentanţilor Bisericilor Ortodoxe locale în C.E.B. nu va aduce pe heterodocşi la adevăr, dacă aceştia nu vor manifesta bunăvoinţă. Creşterea numerică a ortodocşilor nu va contribui decât la pieirea unui număr şi mai mare de suflete ortodoxe. În epoca noastră ateistă satana este deja dezlegat şi îi este îngăduit să înşele toată lumea (Apoc. 12, 9; 20, 7).

„Taina fărădelegii a şi început să lucreze" (II Tes.2, 7). Devine evidentă lepădarea de credinţă a celor care „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi", ci au găsit plăcere în nelegiuire (II Tes. 2, 10-12).

Sunt lipsite de temei presupunerile că într-o bună zi toate societăţile eretice vor veni la adevărata Biserică a lui Hristos, neschimbată din vechime şi până astăzi. Protestanţii, pentru care Ortodoxia este un fenomen străin şi exotic, comandă după bunul plac, domină şi guvernează în C.E.B., iar reprezentanţii ortodocşi, colaborând pe teren ecumenic, sunt obligaţi să li se conformeze, sacrificând astăzi canoanele care interzic rugăciunea în comun şi contactul cu ereticii, pentru ca mâine, când va veni o generaţie nouă, reeducată în spirit ecumenic, să înceapă a face concesii în dogmele ortodoxe!

C) Primele abateri de la dogme

În ultimul timp ecumeniştii ortodocşi insistă tot mai energic asupra abaterii de la dogme în calitate de necesitate necondiţionată pentru depăşirea sciziunilor. În raportul prezentat la consfătuirea din 1948 de la Moscova „Mişcarea ecumenică şi Biserica Ortodoxă", prof. preot I. Coman spunea că la reuniunile ecumenice se subliniază frecvent precum că „în creştinism există o realitate esenţială, în cadrul căreia ne putem uni, şi există realităţi secundare, care ne separă. Această realitate esenţială o constituie viaţa, devotamentul sufletesc faţă de Hristos şi întrajutorarea frăţească. Iar realităţile secundare sunt dogmele, slujba religioasă şi organizaţiile bisericeşti." Aşadar, ecumenismul consideră dogmele drept ceva secundar. Acest spirit de decădere morală pătrunde pe nesimţite în conştiinţa participanţilor la mişcarea ecumenică lăsându-şi de pe acum amprentele. Suntem personal în relaţii cu ecumenişti „ortodocşi" care consideră că Ortodoxia ar trebui să adopte pseudoînvăţătura occidentală cu privire la „filioque" în scopul unirii. Printre ei a fost răposatul mitropolit al Leningradului, Nicodim. Cel mai marcant ecumenist dintre ierarhi - răposatul Patriarh al Constantinopolului, Athenagora, a declarat deschis că este gata, în numele unirii cu creştinii occidentali, „să le lase doctrina lor despre filioque". O declaraţie trădătoare de această natură este cu atât mai lamentabilă şi absurdă, cu cât în ultimul timp unii teologi romano-catolici încep a renunţa la „filioque". De pildă, iezuitul Paul Anrie scrie: „Epoca este favorabilă dispariţiei „filioque" din Simbolul credinţei... Personal, socot „filioque" un semiadevăr, adică o semi-erezie".

În realitate însă, „filioque" nu este doar o erezie pe jumătate, ci o erezie crasă, care denaturează principial dogma despre Sfânta Treime prin introducerea în ea a unui element ambiguu şi distrugător. Pentru a ne convinge de natura eretică a învăţăturii despre „filioque", e suficient să facem o mică trecere în revistă a istoriei.

Biserica veche - atât răsăriteană, cât şi cea apuseană ne-a învăţat întotdeauna, în baza Sfintei Scripturi (In. 15, 26), că Sfântul Duh purcede veşnic doar din Tatăl, Carele este singurul început în sânul Sfintei Treimi. Părerea, că Sfântul Duh ar purcede „şi de la Fiul" transformă pe Fiu în al doilea început alături de Tatăl şi introduce o divizare în Sfânta Treime. Învăţătura Bisericii Ortodoxe, este formulată în Simbolul credinţei de la Niceea: „Cred... şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Carele din Tatăl purcede". Invariabilitatea acestui Simbol al credinţei este ferm condiţionată de importante canoane ale câtorva Sinoade Ecumenice (II, 1; III, 78; IV, 1).

Cu toate acestea, Biserica occidentală a introdus în imuabilul Simbol al credinţei doctrina despre purcederea Duhului Sfânt şi „de la Fiul" (filioque), apărută în secolul al V-lea ca opinie particulară în Apus. Sub presiunea politică a Imperiului Franc, această învăţătură greşită a fost adoptată mai întâi în Spania, după care s-a extins în tot Occidentul. Biserica Romană, în persoana papilor ortodocşi (de exemplu, Leon al III-lea), a urmat dogma bisericească veche, şi abia la

începutul secolul al XI-lea (anul 1014) a recunoscut oficial doctrina despre „filioque". Ulterior această pseudoînvăţătură a trecut, prin tradiţie, la protestanţi. Neadevărul ei dogmatic, care crează dualitate de principii Dumnezeului Treimii, a fost demonstrată elocvent de Sfântul Fotie, Patriarh al Constantinopolului (secolul al IX-lea şi de Sfântul Marcu, Mitropolit al Efesului (secolul al XV-lea), învăţătura despre „filioque" fiind întotdeauna considerată o erezie.

Cu toate acestea, în timpul nostru în instanţe ortodoxe superioare se sugerează ideea compromisului în această chestiune dogmatică importantă pentru facilitarea apropierii bisericilor. Cei care manifestă disponibilitate nechibzuită pentru abateri dogmatice, probabil că nu se tulbură câtuşi de puţin, că intră în conflict cu Sfinţii Părinţi, care au luptat până la ultima suflare împotriva acestei false învăţături, cu Sinoadele Ecumenice care au apărat inviolabilitatea Simbolului credinţei, iar mai mult ca orice - cu Însuşi Domnul Iisus Hristos, Care ne-a descoperit nouă că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl (In. 15, 26)!

Patriarhul de Constantinopol, Athenagora, cel dintâi care a propus să se facă o concesie în chestiunea privind „filioque", nu putea vorbi în numele întregii Ortodoxii, căci el nu reprezenta Biserica Universală a lui Hristos. Începând cu anii'20 ai secolului nostru, Patriarhia de la Constantinopol a început să introducă în Ortodoxie spiritul degradării, şi de aceea, în ciuda „primatului onorific" formal, ea nu poate pretinde la rolul de purtător de cuvânt al Ortodoxiei. Ea a fost aceea care, în 1920, a lansat mesajul nefast către „toate bisericile creştine aflate în lumea întreagă", mesaj în care se declara posibilitatea comuniunii reciproce a diferitelor „biserici creştine", în pofida deosebirilor dogmatice existente între ele! Ea a lansat fatidica reformă calendaristică, promulgată de „congresul pan ortodox" din 1923. în sfârşit, Patriarhul Athenagora a anulat, cu de la sine putere, în decembrie 1965, excomunicarea impusă Bisericii Romane încă în 1054, fapt prin care - potrivit estimării personale a Patriarhului Ierusalimului, Benedict (†1980) - a dat o lovitură distrugătoare Ortodoxiei în favoarea papismului.

Opinia Patriarhului Athenagora referitoare la „filioque" a dat un exemplu urât teologilor ortodocşi instabili, care au început a crede că „filioque" nu este o erezie. În paginile revistei ortodoxe „Vestnik Russkoro zapadno-evropeiscogo patriarşego Ekzarhata" („Mesagerul Exarhatului patriarhal rus vest-european") s-a încins o discuţie despre „filioque" între doi europeni, care au adoptat Ortodoxia, Oliver Clement, pasionat de concepţia greşită a unităţii Bisericii în spiritul ecumenismului, publicând în revista respectivă (1971, Nr. 73-74) articolul „Schisma între Est şi Vest şi tentativele de unire în Evul Mediu", denaturează grav învăţătura ortodoxă clară despre Sfânta Treime, care exclude totalmente falsa doctrină occidentală despre „filioque", şi sugerează ideea că, în numele apropierii de heterodocşi, ar fi cazul să se facă o mică concesie pseudoînvăţăturii privind purcederea veşnică a Sfântului Duh „şi de la Fiul".

Această propunere a alertat grav pe monahul ortodox olandez (în prezent ieromonah) Ilarion (van Epenhoisen), care a criticat abaterile dogmatice ale lui Olivier Clement, opunându-i citate din lucrarea în limba franceză a prof. Vladimir Losski „După chipul şi asemănarea lui Dumnezeu" (Paris, 1976). La începutul articolului său, inserat în aceeaşi revistă, părintele Ilarion afirmă că Olivier Clement „se află sub influenţa puternică a patriarhului Athenagora, care ar vrea parcă să demonstreze - prin atitudinea sa - că trebuie să sacrificăm teologia de dragul apropierii ecumenice". Această presupunere s-a confirmat foarte curând - în anul următor, 1972, când, cu prilejul încetării din viaţă a lui Athenagora, Olivier Clement a publicat într-o carte separată discuţiile avute cu el.

Ecumenismul acţionează extrem de perfid. Pregătind cu prudenţă nimicirea adevărului, el lansează ideea împărţirii dogmelor în esenţiale şi „neesenţiale". Ultimele, adică, ar putea fi sacrificate în scopul păstrării în credinţă a „esenţialului". Aşa gândeşte, de exemplu, prof. Liverie Voronov, profesor de teologie la Academia Teologică din Petersburg care apreciază ca fiind

„ortodocşi prin esenţă" pe actualii discipoli ai confesiunii precalcedoniene, condamnată la Sinodul IV Ecumenic pentru erezie! El raţionează despre problemele aparent „secundare ale credinţei", recomandând să procedăm pentru înlesnirea procesului de familiarizare reciprocă cu aceşti „ortodocşi în esenţă", la o „delimitare minuţioasă a dogmelor ecumenice necesare (necessaria) de celelalte adevăruri ale credinţei, care fac parte din categoria dubia". Divizarea tezelor dogmatice în „dogme ecumenice necesare" şi „chestiuni secundare ale credinţei", în rândul cărora părintele Liverie a inclus şi problema purcederii veşnice a Sfântului Duh de la Tatăl, demonstrează că teologul „ortodox" este influenţat de tendinţele antiortodoxe.

Sus-numitul a săvârşit un mare păcat împotriva dogmaticii ortodoxe, plasând unele adevăruri ale credinţei în categoria celor „îndoielnice" - dubia, deşi acestea, constituind un obiect al învăţăturii bisericeşti, reprezintă incontestabil adevăruri revelate de Dumnezeu: dacă însă ele sunt îndoielnice, nu-şi au locul printre adevărurile credinţei. A vorbi însă despre adevăruri „îndoielnice", înseamnă a propaga în domeniul dogmelor bacilul distrugător al îndoielii, ceea ce nu se cuvine nicidecum să facă un profesor de teologie dogmatică ortodoxă.

Sfântul Vichentie de Lerini scrie, în „Memoriul" său: „E suficient o singură dată să dai frâu liber minciunii necredinţei, ca ... îmi e groază să spun, ce pericol înfiorător va urma din pricina distrugerii şi nimicirii credinţei. Dacă am renunţa la o anumită parte a adevărului universal, atunci, ca şi cum din obişnuinţă, vom începe a renunţa, treptat, şi la celelalte părţi ale lui, una câte una. Iar mai târziu, după ce am renunţat la fiecare parte, una câte una, ce va urma în sfârşit, dacă nu respingerea totală a întregului?!"

Ceea de ce se temea atât de mult Vichentie de Lerini începe a se împlini în zilele noastre, şi pe deasupra în proporţii înfricoşătoare, căci influenţa degradantă a ecumenismului asupra Ortodoxiei n-a cuprins numai pe unii teologi aparte, ci şi autorităţile superioare ale Bisericilor locale, care sunt legate de C.E.B. prin calitatea lor de reprezentante în acest organism. Nu trebuie să uităm că hotărârile celei de a III-a adunări a C.E.B., în timpul căreia Bisericile Ortodoxe locale s-au făcut membre ale C.E.B., prevăd unirea tuturor confesiunilor creştine tocmai pe calea concesiei multor principii bisericeşti. În hotărârea a treia se arată clar că realizarea unirii implică „lichidarea şi regenerarea a numeroase forme ale vieţii bisericeşti cunoscute nouă". În acelaşi spirit s-a pronunţat şi dr. Lucas Fischer în apelul către biserici, citat mai sus, de a fi gata „totdeauna să moară şi să renască". Pentru noi este evident că dispariţia treptată a formelor vieţii bisericeşti, jinduită de ecumenism, reprezintă o prevestire de rău augur a distrugerii canoanelor şi dogmelor ortodoxe!

D) „Staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile!" (II Tes. 2, 15)

În vara anului 1968 amintitul dr. Fischer a subliniat, în referatul prezentat la congres, că „unul din principalele obstacole care stau în calea unirii bisericilor este strânsa legătură a acestora cu trecutul lor, cu tradiţia istorică". S-a făcut o aluzie delicată, dar directă, că şi Biserica Ortodoxă ar trebui s-o rupă cu Sfânta Tradiţie, adică cu dogmele şi canoanele, s-o rupă - în ierarhie ascendentă - cu Sfinţii Părinţi, cu Sfinţii Apostoli, cu Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, ceea ce este identic cu autonimicirea Ortodoxiei!

Sf. Ap. Pavel ne învaţă cu tărie: „Staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră!" (II Tes. 2, 15). „Cuvântul" este predania orală, iar „epistola" este Tradiţia, înscrisă în Sfânta Scriptură. Ap. Pavel apreciază la fel de înalt şi una, şi alta. Este semnificativă expresia: „Staţi neclintiţi!", care înseamnă: nu vă mişcaţi nici în dreapta, nici în stânga! Rămâneţi fermi şi neclintiţi în datinile ce vi s-au transmis! Respectaţi învăţătura, fără a admite în ea nici un fel de schimbări, după cum s-a spus aceasta în Vechiul Testament: „Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au aşezat părinţii tăi" (Pilde 22, 28).

Aceeaşi idee este exprimată de Sf. Ap. Pavel şi în alte locuri, ca de exemplu: „Timotei, păzeşte ce ţi s-a încredinţat" (I Tim. 6, 20). Sfântul Vichentie de Lerini explică astfel aceste cuvinte: „Păzeşte Predania! Ce înseamnă Predanie? - Ceea ce ţi s-a încredinţat să păstrezi, şi nu să deformezi ceea ce ai primit; ceea ce trebuie să urmezi, nu să întemeiezi".

Astăzi militanţii ecumenici cer Bisericii Ortodoxe să renunţe la cele transmise ei de Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi - la dogme şi canoane, care constituie Tradiţia ei sfântă, principiile ei seculare.

Fostul secretar general al C.E.B. dr. Vissert-Houft, în prelegerea sa ţinută pe tema: „Iată toate s-au înnoit" declară făţiş, că în viitoarea „biserică" ecumenică nimeni nu va dispune de „un hotar aparte pentru confesiunea sa", că va fi greu „să intri în ea din punctul de vedere al criteriilor oficiale" (adică al dogmelor şi canoanelor) şi că „bisericile care nu doresc să accepte înnoirea, nu vor putea servi cauza ecumenică".

Dacă însă fruntaşii veterani ai ecumenismului se exprimă cu suficientă precauţie, tinerii lor discipoli cheamă cu mai multă îndrăzneală să se atenteze la principiile sfinte ale Bisericii. Stephen Roze, într-un articol introductiv publicat în revista „Risk"(!) fondată de el în 1967 pe lângă secţia de tineret a C.E.B., scrie: „Avem nevoie de câţiva păcătoşi îndrăzneţi, care şi-ar sufleca mânecile pentru ... a urni din loc structurile bisericeşti (adică dogmele şi canoanele) şi a forma conştiinţa universală."

Un „păcătos îndrăzneţ" s-a găsit în persoana fostului secretar al C.E.B., dr. Potter, care a declarat făţiş, în august 1973, cu ocazia jubileului de 25 de ani al C.E.B., că în scopul unirii ecumenice noi trebuie să fim gata pentru „dispariţia treptată a legilor şi structurilor istorice înapoiate, care împiedică (chipurile!) planurile lui Dumnezeu faţă de poporul Său (!) ... În acest proces, continuă Potter, nu e neapărată nevoie să căutăm un consens. Nu unanimitatea importă, ci comunicarea în cadrul colaborării şi al disputelor, însoţită uneori de corectări reciproce şi împărtăşire în comun".

Aşadar, ecumenismul protestant pretinde că ar realiza planurile lui Dumnezeu, însă le realizează în chip antihristic, chemând la abandonarea legilor şi structurilor bisericeşti, negând necesitatea unanimităţii în credinţă şi îndemnând pe toţi membrii săi la împărtăşirea în comun! Toate acestea sunt absolut inadmisibile pentru creştinii ortodocşi, care cunosc foarte bine că unanimitatea în dreapta învăţătură constituie una dintre cele mai necesare condiţii preliminare pentru participarea la viaţa plină de har a Bisericii şi, în special, pentru a fi admis la Sfânta Împărtăşanie. Sf. Ap. Luca mărturiseşte că „erau toţi împreună în acelaşi loc" (Fapte 2, 1) şi că credincioşii „stăruiau în învăţătura apostolilor, şi în Împărtăşanie, în frângerea pâinii şi în rugăciuni (2, 42). După cum vedem, mai întâi este subliniată stăruinţa în învăţătura apostolică, după aceea, ca o urmare - participarea la împărtăşanie şi rugăciuni. Urmând Sfânta Scriptură şi Sfintele Predanii, Sfânta Biserică Ortodoxă întotdeauna a respectat această rânduială plină de har, cerând mai întâi armonie şi unanimitate în învăţătură, adică în dogme şi în canoane, şi după aceea lăsând pe credincioşi să se împărtăşească dintr-un singur Potir. Ecumenismul, dimpotrivă, plasează pe locul întâi „cuminecătura", îndepărtând pe plan secund cercetarea disensiunilor şi litigiilor dogmatice. În felul acesta C.E.B. legalizează de fapt fărădelegea, adică „împărtăşania" dreptcredincioşilor cu strâmb-credincioşii, fără a le cere ascultare şi unanimitate în adevăr, după cum cereau atât de categoric Sfinţii Apostoli (Rom. 2, 8, 14, 25; Gal. 3, 1; Petru 1, 22). Sfânta Biserică nu cunoaşte o asemenea practică, condamnând-o odată pentru totdeauna ca fiind vicioasă şi inadmisibilă!

Pentru C.E.B., desigur, tradiţia bisericească amintită este inacceptabilă, împiedicând înfăptuirea planurilor antiortodoxe. Pentru a submina statornicia Bisericii Ortodoxe în respectarea Sfintei Tradiţii, ecumenismul protestant vorbeşte despre o „multitudine de tradiţii". În opinia lui,

fiecare asociaţie bisericească are propria sa tradiţie. Şi toate aceste „tradiţii" sunt declarate egale ca valoare şi semnificaţie. În cazul în care numeroasele „tradiţii" sunt abil substituite şi nivelate, Sfânta Tradiţie a Bisericii Ortodoxe nu mai are în ochii ecumeniştilor nici o superioritate asupra „tradiţiilor" altor „biserici".

Proaspăt inventata doctrină despre Tradiţie şi „tradiţii" se află în vădită contradicţie cu interpretarea ortodoxă seculară a Sfintei Tradiţii, atât de bine expusă şi apărată de neuitatul mitropolit al Moscovei, Filaret. Potrivit lui, „adevărata şi Sfânta Tradiţie nu înseamnă doar transmiterea scrisă şi orală a învăţăturilor, canoanelor, hotărârilor, obiceiurilor, ci de asemenea şi transmiterea nevăzută şi efectivă a harului şi sfinţirii". De aceea adevărata Tradiţie este posibilă doar în Biserică, unde se revarsă necontenit harul Sfântului Duh, care dezvăluie adevărul şi ne îndrumă către el.

În acest sens Biserica îşi păzeşte cu râvnă Sfânta Tradiţie de confundarea ei cu tradiţiile umane, eronate şi distrugătoare (comp. Col. 2, 8). Propunându-şi să submineze structurile bisericeşti şi să formeze o „conştiinţă mondială", ecumeniştii îndrăznesc să impună Sfintei Biserici Ortodoxe poziţia lor. Iată de ce e atât de periculos pentru Bisericile Ortodoxe locale să participe în calitate de membri ai C.E.B. După cum vom arăta mai jos, C.E.B. începe treptat a cere membrilor săi supunere disciplinară pentru a-şi atinge scopurile ecumenice, care nu au nimic comun cu idealul credinciosului creştin ortodox - mântuirea veşnică a sufletului (Mt. 16, 26; Petru 1,9). Referindu-se la declaraţia celei de-a VI-a adunări a C.E.B., în care se afirmă că acum se deschide „o pagină nouă în istorie", secretarul general al C.E.B., Potter, într-o scrisoare din 11.X.1983 adresată Patriarhului Moscovei şi al întregii Rusii, Pimen, aminteşte acestuia despre „angajamentul şi legământul ce ne uneşte'' (?!...).

Potrivit proorocirilor Mântuitorului şi ale Sfinţilor Apostoli, lumea nu merge spre pocăinţă, ci spre pierderea credinţei (Lc. 18, 8), nu spre primirea adevărului, ci spre o tot mai mare abatere de la el (II Tes. 2, 2-12), prin ceea ce se şi pregăteşte epoca viitoare a antihristului, care duce la pieirea veşnică. Credincioşii s-ar putea salva de la această pieire nu prin ecumenism, ci doar printr-o adâncă pocăinţă, prin renunţarea la falsele învăţături şi reîntoarcerea la Adevărul descoperit de Dumnezeu, pe care trebuie să-l păstrăm şi să-l păzim ca pe ochii din cap, aşa cum ne învaţă Cuvântul lui Dumnezeu.

„Adu-ţi aminte dar cum ai primit şi ai auzit (Dumnezeiasca Tradiţie), şi păstrează şi te pocăieşte!" (Apoc. 3, 3).

E drept. Adevărul dumnezeiesc, singur de la sine, nu ne va salva, dacă nu-l vom traduce în fapte. Sfântul Simeon Noul Teolog, reproducând gândul patristic „Ce folos e să fii cucernic în credinţă şi păcătos în viaţă", îl parafrazează: „Ce folos e să crezi drept, dar să trăieşti în fărădelege?"

Această idee este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, căci Mântuitorul zice: „Nu orişicine-Mi zice: „Doamne. Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri... Depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelegea!" (Mt. 7, 21-23). Cunoaşterea duhovnicească nu salvează de la sine pe nimeni, dacă nu este întărită prin fapte. Din această axiomă însă nu se poate trage concluzia că nu ar avea importanţă şi una, şi alta. Un creştin ortodox cultivat îşi dă seama că o viaţă dreaptă plăcută lui Dumnezeu nu este cu putinţă fără o credinţă dreaptă. Nu poate fi contestată însemnătatea adevărurilor dogmatice în lucrarea mântuirii, Însuşi Mântuitorul spune în Rugăciunea Arhierească către Dumnezeu-Tatăl: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis Tu" (In. 17, 3). Despre Sf. Ap. Ioan Teologul, supranumit apostolul iubirii, se spune în slujba Lui: „aşa cum e plin el de iubire, e plin şi de cuvântul lui Dumnezeu"(Vecernia, 26 septembrie, slavă la „Doamne strigat-am...").

În lumina Revelaţiei dumnezeieşti se vede că nu orice faptă „bună" este plăcută lui Dumnezeu, căci ea poate fi inspirată de porniri păcătoase. Doar Credinţa Ortodoxă dreaptă ne învaţă să înţelegem corect lumea şi, prin urmare, să facem fapte cu adevărat bune. „Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu" (Evr. 11, 6). În lumea necredinţei şi a nedreptei credinţe, credinţa cea dreaptă este atât de necesară, încât cel care o va păzi în sufletul său împotriva protivnicelor vânturi ateiste ale contemporaneităţii, acela va fi mântuit prin ea în ciuda tuturor încercărilor fatale care vin asupra acestei lumi. Şi mai cu seamă la Judecata de Apoi a lui Hristos, aşa cum a făgăduit Însuşi Mântuitorul: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului" (Apoc. 3, 10). Aceeaşi semnificaţie au cuvintele Domnului Iisus Hristos: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu înaintea Tatălui Meu Carele este în ceruri" (Mt. 10, 32).

Pentru a dobândi mântuirea prin dreapta credinţă, credinciosul trebuie să aibă grijă de puritatea ei şi s-o păzească de falsificări. Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul zice: ,,Credinţa, fiind de origine nepământească, nu poate fi supusă schimbărilor pământeşti. În ea nimic nu poate fi înlăturat sau schimbat: nici în mărturisire, nici în legile vieţii, nici în modul de săvârşire a Tainelor, nici în tipicul şi structura bisericească. Sfânta noastră credinţă, în întreaga ei alcătuire, este vindecătoarea noastră, conţinând diferite feluri de doctorii pentru toate neputinţele noastre. Dar aşa cum leacurile materiale au putere doar atunci când conţin toate componentele cerute de reţetă, la fel şi sfânta noastră credinţă este tămăduitoare pentru noi doar atunci când o păzim în totalitatea ei fără orice ştirbiri şi schimbări. Luaţi dintr-un component oarecare sau înlocuiţi-l cu altul, şi el îşi va pierde puterea de vindecare. Înlăturaţi ceva din structura credinţei şi Bisericii, sau adăugaţi (de pildă, „filioque"), sau schimbaţi, sau transformaţi, şi ea va înceta să mai fie pentru voi tămăduitoare şi mântuitoare. Fără integritatea ei noi nu avem mântuire. De aceea Însuşi Domnul o păzeşte ca ochii din cap. În lume totul e în mişcare şi schimbare. însă sfânta noastră credinţă stă şi va sta neschimbată! Duşmanul mântuirii noastre ştie că toată „tăria şi puterea de tămăduire a credinţei depinde de invariabilitatea ei sau de această imobilitate categorică, şi de aceea încearcă în fel şi chip s-o atragă în torentul schimbărilor omeneşti: plăsmuieşte erezii, aţâţă ambiţii deşarte... - face uz de orice pentru a introduce oarecare schimbări în structura ei dumnezeiască şi a-i nimici astfel puterea".

În cuvântul rostit cu prilejul jubileului de 50 de ani al Academiei Teologice din Petersburg, sfântul episcop Teofan, rector al acestei Academii, subliniază convingător principala deosebire dintre Adevărul inspirat de Dumnezeu şi cunoaşterea ştiinţifică umană: „Învăţăturile umane, toate tind spre ceva nou, cresc, se dezvoltă - şi e firesc, fiindcă ele nu au adevărul, ci doar îl caută. Pentru noi însă, şi adevărul, şi căile spre adevăr au fost stabilite pentru totdeauna. Noi deţinem adevărul, şi toată truda noastră este îndreptată spre a-l însuşi, şi nu spre a-l descoperi. Acolo a devenit lege: înainte, înainte! Iar în ce priveşte învăţătura noastră, ni s-a spus de sus: „Staţi neclintiţi!" (comp. II Tes 2, 15). Ceea ce ne rămâne de făcut, e să ne afirmăm şi să afirmăm pe alţii.

În acest sens şi învăţătura noastră se caracterizează prin mişcare-extindere; însă nu în domeniul adevărului, ci în domeniul celor care sunt pătrunşi de adevăr şi ascultă de el. Datoria noastră e să transmitem şi să insuflam Adevărul lui Dumnezeu oricărei generaţii noi!"

Aceasta este atitudinea ortodoxă faţă de Adevărul revelat de Dumnezeu. El ne-a fost dat odată pentru totdeauna (Iuda 1, 3). El este de neschimbat. Nimic nu se poate scoate din el (Apoc. 22. 19); şi nu i se poate adăuga (Gal. 1, 8) Noi trebuie să trăim in conformitate cu el şi cu prevederile lui (Mt. 7, 24), căci „oricine va păzi (poruncile) şi va învăţa pe alţii să le păzească, mare se va chema în împărăţia cerurilor" (Mt. 5. 19).

Ecumenismul nu împărtăşeşte această concenţie ortodoxă despre adevăr. El nu-l preţuieşte drept mântuitor, ci încearcă să-l minimalizeze, propagând vederi de compromis în rândul adepţilor

săi despre aşa-zisa „mobilitate a structurilor bisericeşti", ceea ce este egal cu trădarea! Mitropolitul Leningradului, Nicodim, a fost el însuşi ecumenist, însă a remarcat „acel fapt trist din punct de vedere ortodox, că în Constituţia revăzută a C.E.B., în care se acordă multă atenţie enumerării funcţiilor acestui organ, nu se vorbeşte nimic despre unitatea credinţei ca scop al mişcării ecumenice". Ecumenismul încearcă să realizeze unirea pe ruinele Ortodoxiei, şi nu pe temelia Adevărului Ortodox! O astfel de „unire" însă nu poate fi plăcută lui Dumnezeu, „Care voieşte ca toţi oamenii şi să mântuiască şi să vină la cunoştinţa adevărului" (I Tim. 2. 4).

Pacea ecumenică declarată la conferinţe şi adunări se dovedeşte ireală şi lipsită de har. Sfinţii Părinţi condamnă o astfel de pace. Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „După mine, pacea nu este aceea care se ţine pe saluturile şi mesele comune fără rost, ci pacea întru Dumnezeu este cea care vine de la unirea duhovnicească. Mulţi distrug astăzi tocmai această unire, când, dintr-o râvnă nechibzuită, neluând în seamă hotărârile noastre şi dând mai multă importanţă celor iudaice, socotesc pe iudei drept învăţători care merită o încredere mai mare decât părinţii noştri".

Sfântul Maxim Mărturisitorul (anul 662), fost martor al unor teribile inovaţii eretice şi compromisuri ruşinoase în credinţă, făcute, chipurile, în numele păcii, a rostit cuvinte remarcabile în faţa trimişilor împărăteşti, veniţi la el în temniţa din Vizia pentru a-l determina să facă concesii în favoarea ereziei monofizite: „Cercetând inovaţiile apărute în timpurile noastre, noi găsim că ele au atins cea din urmă măsură a răului. Vedeţi ca nu cumva, sub pretextul păcii, să ne pomenim molipsiţi de acea lepădare de credinţă, despre care Apostolul lui Hristos a spus (II Tes. 2,3,4), că va cuprinde lumea înainte de venirea antihristului!" Cât de actuale par aceste cuvinte ale marelui mărturisitor, care a suferit până la sânge pentru Credinţa Ortodoxă! Compromisurile în domeniul credinţei, întreprinse în numele oricăror „idealuri" pământeşti, niciodată n-au dat rezultate bune, întrucât ele constituie un păcat grav faţă de Adevărul mântuitor pe care ni l-a descoperit Dumnezeu.

E) Sfântul Vichentie de Lerini - luptător pentru statornicia credinţei

Potrivit ideologiei ecumenismului, religia trebuie să servească omenirii pentru atingerea scopurilor pământeşti ale acesteia, pe când, după cum s-a exprimat Sfântul Vichentie de Lerini, „Datoria noastră e să urmăm religia încotro ne conduce ea, şi nu să conducem religia încotro vrem noi", sau: „Trebuie să avem mare teamă de păcatul greu al trădării credinţei şi abaterii de la Ortodoxie!" „Niciodată n-a fost îngăduit, nu este îngăduit şi nu va fi îngăduit să li se întoarcă creştinilor ortodocşi, ceea ce ei nu au primit anterior!" - declară el.

Caracterizând inovaţiile eretice contemporane, protivnice dogmelor şi canoanelor ortodoxe, Sfântul Vichentie le compară unei „alodoxii", căci „ereticii îşi venerează concepţiile întocmai aşa cum păgânii venerau pe zeii lor".

Aşa cum în Vechiul Testament Dumnezeu se mânia pentru cinstirea „altor zei", la fel şi astăzi El se mânie pentru abaterea de la adevărurile dogmatice ale Ortodoxiei şi pentru adoptarea diferitelor inovaţii propuse în abundenţă de C.E.B.

„Cu adevărat ortodox e acela, care este legat cu tot sufletul de Biserică, de trupul lui Hristos, care nu pune nimic mai presus de credinţa universală în Dumnezeu - nici autoritatea, nici dragostea, nici talentele, nici elocvenţa, nici filosofia cuiva - ci, dispreţuind toate acestea, stă în credinţă ferm, statornic şi neclintit, socotind de datoria sa să respecte şi să creadă doar în ceva despre care se ştie că a fost respectat unanim din vechime de către întreaga Biserică Universală. Iar dacă află că un lucru - că ceva necunoscut a fost introdus ulterior de cineva unilateral, fără acordul celorlalţi, sau chiar împotriva voinţei tuturor sfinţilor, atunci el neagă acest lucru, căci nu face parte din credinţa cea adevărată, ci este doar o ispită ...''

Fericitul Apostol Pavel, în Epistola întâia către Corinteni, scrie: „Căci trebuie să fie între voi

şi eresuri, ca să iasă la lumină cei încercaţi" (I Cor, 11, 19). Apostolul spune acestea de parcă „cei vinovaţi de erezii nu sunt stârpiţi îndată de Dumnezeu tocmai ca să iasă la iveală cei vrednici, adică să se vadă cât de mult, de adevărat şi de neclintit iubeşte fiecare credinţa sobornicească. Şi de bună seamă, de îndată ce apare vreo inovaţie, devine evidentă greutatea boabelor şi uşurinţa plevei. Atunci foarte uşor se spulberă de pe arie tot ceea ce nu gravitează spre ea: unii îşi iau zborul nu se ştie încotro, alţii sunt atât de alarmaţi, încât se tem ca nu cumva să piară: le este ruşine, şi sunt încurcaţi, nefiind nici morţi, nici vii, căci au primit în ei otravă atât cât să nu-i omoare, dar nici nu le-o digeră stomacul: nu le provoacă moartea, dar nici nu-i lasă să trăiască. Vai, e o stare vrednică de milă!"

Prin ultimele cuvinte, Sfântul Vichentie de Lerini prevesteşte starea actualilor ecumenişti „ortodocşi". Ei au înghiţit atâta otravă ecumenică încât stau răstigniţi între Ortodoxie şi ecumenism. Căci ei înşişi nu ştiu ce să facă - să apere valorile seculare ale credinţei străbune sau să alunece tot mai jos pe calea compromisurilor! Sfântul Vichentie le arată acestor oameni că, însuşindu-şi inovaţiile, deşi în aparenţă ţin credinţa cea veche, treptat se abat totuşi de la ea şi, pe neobservate, se desprind de la Ortodoxie. „Dacă ei vor începe a amesteca ce e vechi cu ce e nou, ce e sfânt cu ce e străin, necurat, acest obicei se va extinde inevitabil asupra întregii Biserici, astfel încât în ea nu va mai rămâne nimic neatins, nimic nevătămat, nimic întreg, nimic neîntinat, iar acolo unde altădată era sanctuarul Adevărului curat şi nepătat, acolo în cele din urmă se va face o casă necurată a rătăcirilor mârşave şi păcătoase. Dea Domnul ca harul Lui să abată această murdărie de la minţile noastre! Fie ca această nesocotinţă să rămână celor păcătoşi! Biserica lui Hristos însă, cea care păzeşte cu grijă şi atenţie dogmele încredinţate ei spre păstrare, niciodată nimic nu schimbă în ele, nimic nu reduce, nimic nu adaugă, ce-i aparţine nu înlătură, ce e de prisos nu alătură, ce e al ei nu pierde, ce e străin nu-şi însuşeşte!"

Acest raţionament al Sfântului Vichentie despre caracterul neschimbător al Bisericii lui Hristos în învăţătura ei dogmatică este just şi important pentru toate timpurile. Biserica stă acolo unde a fost pusă de Dumnezeiescul ei întemeietor. Ea nu se schimbă, însă mulţi membri ai ei, atraşi de ispita lumii acesteia, se schimbă şi o trădează spre propria lor pieire. Aceşti oameni cred că procedează uman, „nobil", progresist, călcând neschimbatele tradiţii confesionale ale Bisericii. Ei opun progresul conservatorismului, fără a se gândi că adevăratul progres al Bisericii şi al sfintei ei cauze constă tocmai în conservatorismul ei sănătos.

Oricine distruge principiile seculare şi neschimbătoare ale credinţei ortodoxe, subminează dezvoltarea pe mai departe a Bisericii, pune capăt misiunii ei mântuitoare în generaţiile viitoare. Nedându-şi seama de acest lucru şi aflându-se sub influenţa literaturii ecumenice „progresiste" şi mai ales a reeducării ecumenice desfăşurate sistematic de C.E.B., tinerii teologi ortodocşi se îndepărtează pe neobservate de Sfânta Biserică Ortodoxă, începând să vadă în nedorinţa ei de apropiere ecumenică de confesiunile heterodoxe o înapoiere distructivă, necorespunzătoare spiritului vremii.

Un exemplu caracteristic în această privinţă este următorul: în 1966 un doctorand al Academiei Teologice a fost trimis ca stagiar pe un an la Institutul Ecumenic din Bossey. Întorcându-se, a prezentat Consiliului Academiei un raport asupra stagiului, în finalul căruia promitea să trudească pentru binele ecumenismului, subliniind că sarcina acestuia este „atenuarea înapoierii confesionale". Astfel sunt educaţi tinerii ecumenişti recrutaţi din rândurile Bisericii Ortodoxe, a cărei fermitate dogmatică ei o numesc „înapoiere" confesională, căutând s-o înlăture de dragul compromisurilor confesionale, care duc pe calea largă la pieire (Mt. 7. 13).

C.E.B. acordă o atenţie sporită tinerilor ecumenişti. În decembrie 1975, de educaţie şi instruirea tineretului se ocupa secţia a 4-a a Adunării Generale a C.E.B. de la Nairobi (Kenya). În opinia Bisericii Ortodoxe Ruse, „această problemă, ce vizează în fond chipul omului creştin... nu şi-a

găsit la Adunare o soluţionare creştină. Documentul final arată că autorii lui înţeleg prin educaţie mai puţin ca orice altceva formarea omului nou, „cel după chipul lui Dumnezeu zidit întru dreptate şi în sfinţenia adevărului" (Ef. 4, 24). E regretabil că în document lipseşte chipul lui Hristos, Căruia trebuie să ne asemuim în educaţia personalităţii creştine, dar se dau recomandări neavând legătură cu Revelaţia dumnezeiască.

Duhul laic al educaţiei, ce constă în înstrăinarea de Sfânta Scriptură, cultivat de C.E.B. în Adunările sale generale, determină tineretul ecumenic să se abată de la dogme, ducând în cele din urmă la pierderea credinţei în Hristos! În acest spirit tineretul „creştin" este reeducat în Institutele Ecumenice din Bossey, Hewston (SUA), Bielefeld şi în alte locuri, unde se elaborează aşa-numita „teologie ecumenică", care are drept scop să înlocuiască Teologia Ortodoxă prin spiritul oportunismului de compromis, de dragul tuturor religiilor din lumea aceasta!

O astfel de activitate a C.E.B. în rândul tineretului contravine categoric învăţăturii Sfântului Vichentie de Lerini, care vrea să ne ferească de orice inovaţii în domeniul credinţei „dată sfinţilor, odată pentru totdeauna" (Iuda 1,3).

F) Sfinţii Părinţi împotriva diminuării rolului Ortodoxiei

Spiritul ecumenic, care acţionează foarte presant asupra ortodocşilor contemporani, conduce la o diminuare tot mai crescândă a rolului credinţei Ortodoxe în lucrarea mântuirii, ceea ce se remarcă, din păcate, chiar în paginile organului oficial al Bisericii Ortodoxe Ruse - „Jurnal Moskovskoi Patriarhii", în care, în legătură cu Judecata înfricoşătoare a lui Hristos sunt scrise literalmente următoarele: „Judecătorul Ceresc nu va întreba în nici un chip pe om de care credinţă, care biserică sau confesiune aparţine ... Domnul va judeca pe om doar după faptele sale, şi nu după criteriul exterior".

O astfel de interpretare unilaterală a Sfintei Scripturi este vădit ne-ortodoxă. Mai întâi dă imaginea Judecăţii de Apoi, înfăţişată de Sf. Ev. Matei (25. 31-46), nu redă întregul proces al Judecăţii de Apoi a lui Hristos asupra neamului omenesc, ci doar etapa ei finală, care corespunde ultimei (a 20-a) încercări, când vor fi cercetate faptele de milostenie, precum şi manifestările de nemilostivire contrare celor dintâi; potrivit Sf. Ap. Iacob, „judecata (va fi) fără milă pentru cel ce n-a avut milă" (Iac. 2, 13).

Înainte însă de această ultimă încercare a moralităţii omeneşti de către Judecata lui Dumnezeu, va fi cea de la vama a 19-a, în care vor fi cercetate păcatele împotriva credinţei, şi înainte de toate ereziile şi învăţăturile false. Prin urmare, cel care n-a trecut peste a 19-a vamă, nu va fi lăsat până la a 20-a, ultima vamă. În felul acesta, cei care se împotrivesc dreptei credinţe nu vor fi îndreptăţiţi, în temeiul faptelor lor de milostenie, nici la Judecata universală a lui Hristos. Cât de bine subliniază arhiepiscopul Serafim în cuvântul său despre înfricoşătoarea Judecată: „ne va mântui iubirea adevărată (şi nu sentimentală, nu umanistă) faţă de cei apropiaţi, care vine din iubirea noastră pentru Hristos." Iar iubirea pentru Hristos este cu neputinţă fără de adevărata credinţă în El, ce se naşte din harul Duhului Sfânt şi este mărturisită de Biserica Creştină Ortodoxă. „Prin urmare, conchide el, ne va mântui acea iubire faţă de semeni, care este însoţită de o viaţă bisericească creştină plină de har, acea iubire despre care Sf. Ap. Pavel zice: „dragostea, care este legătura desăvârşirii" (Col. 3, 14).

Dragostea însă, ca virtute creştină supremă, este cu neputinţă fără principala virtute creştină - credinţa. Însuşi Domnul Iisus Hristos subliniază categoric necesitatea credinţei în cuvintele: „Cine va crede şi se va boteza, se va mântui: dar cine nu va crede, se va osândi" (Mc. 16, 16), iar în convorbirea avută cu Nicodim El spune: „Cine nu crede, a şi fost judecat" (In. 3, 18). Bineînţeles că faptele sunt esenţial necesare, căci fără fapte credinţa nu te mântuieşte (Iac. 2, 14-17). Pentru a fi

mântuit mai e nevoie să mărturiseşti adevărata Credinţă Ortodoxă, despre care scrie Sf. Ap. Pavel: „Cu gura se mărturiseşte spre mântuire" (Rom. 10, 10), afirmând la sfârşitul vieţii sale pământeşti: „Am păzit credinţa. De acum mi s-a gătit cununa dreptăţii" (II Tim. 4, 7-8). Sfântul Fotie, Patriarh al Constantinopolului, a explicat foarte bine legătura dintre credinţa cea dreaptă şi faptele plăcute lui Dumnezeu: „Virtuţile trebuie să fie ocrotite de credinţă: cu ajutorul ambelor trebuie să se formeze adevăratul om, căci dogmele cele drepte fac vrednică viaţa, iar faptele curate arată dumnezeirea credinţei".

Patriarhul Constantinopolului, Ieremia II (secolul al XVI-lea), subliniază grăitor necesitatea şi a credinţei, şi a faptelor pentru mântuire în epistola sa către luterani: „Noi spunem că înainte stă credinţa, după ea faptele... Răsplata şi cinstirile în viaţa veşnică le primesc cei care împlinesc cum se cuvine şi una şi alta. E nevoie doar ca aceste fapte să fie bune şi nedespărţite de adevărata credinţă... Prin urmare, să credem cu dreptate în slava lui Hristos şi să trăim în sfinţenie întru slava Lui, pentru că una fără alta este fără de folos".

Toţi Sfinţii Părinţi au preţuit înalt Credinţa Ortodoxă ca forţă dătătoare de har şi de mântuire, socotind drept un mare păcat greşeala împotriva ei. „Nu păcătui în credinţă - ne povăţuieşte Sfântul Antonie cel Mare, - ca să nu se mânie pe tine Creatorul nostru. Cine nu ţine credinţa cea dreaptă... sufletul lui nu va avea parte de viaţa veşnică; el este un vânzător declarat al lui Dumnezeu".

Sfântul Marcu, mitropolitul Efesului, ne învaţă cu înţelepciune despre Ortodoxie: „Credinţa noastră este dreapta mărturisire a Părinţilor noştri. Cu ea noi nădăjduim să ne înfăţişăm înaintea Domnului şi să primim iertarea păcatelor: iar fără de ea nu ştiu ce fel de cuvioşie ne-ar putea izbăvi de chinul cel veşnic".

Prea Cuviosul Maxim Grecul ne prevenea: „Ştim, cu siguranţă ştim, şi din Scripturile Dumnezeieşti am învăţat că a înlocui sau a schimba ceva cât de puţin în învăţătura credinţei este o mare crimă şi pierderea vieţii veşnice".

Însuşi Prea Cuviosul Maxim Grecul reproduce în scrierile sale cuvintele Sfântului Ioan Damaschin: „Toate câte ne sunt date prin lege şi prooroci, şi prin Evanghelie, le vom învăţa şi respecta cinstit, şi nu vom mai căuta nimic! Căci Dumnezeu, bunul Dătător de orice har, ne-a descoperit ce trebuia să ştim, iar ce nu am fi putut înţelege, a trecut sub tăcere. Să iubim dar ceea ce ne-a dat El, şi să rămânem în acestea, fără a muta hotarele veşnice (comp. Pilde 22, 28) şi fără a călca Tradiţia Dumnezeiască. Căci cine va călca o poruncă a lui Dumnezeu - mai mare sau mai mică - acela a călcat toată legea (Iac. 2, 10) şi este osândit împreună cu călcătorii de lege".

Sfântul Paisie (Velicikovski) scrie: „Sfinţenia adevăraţilor bărbaţi sfinţi... nu se cunoaşte propriu-zis după minuni (căci şi păgânii, şi ereticii pot face minuni cu ajutorul diavolului), ci după adevărata Credinţă Ortodoxă, după felul în care păzeşte cu grijă dogmele dumnezeieşti, urmează toate canoanele apostolice şi soborniceşti şi tradiţiile Bisericii Ortodoxe şi după vieţuirea fără de prihană, urmând toate poruncile evanghelice şi patristice".

Sfântul Serafim de Sarov, dezvăluind lui Motovilov scopul vieţii creştine, se exprimă minunat despre lucrarea mântuitoare a Credinţei Ortodoxe: „Cel care are harul Sfântului Duh pentru dreapta credinţă întru Hristos, chiar dacă a şi murit cu sufletul, din slăbiciune omenească, din pricina unui anume păcat, nu va pieri în veci, ci va fi înviat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, Care iartă păcatele lumii şi dăruieşte tuturor har peste har (In. 1, 16)... Pentru Dumnezeu, preţuieşte dreapta credinţă în El şi în Fiul Său Cel Unul-Născut, căci tocmai pentru aceasta se dă de sus în plinătate harul Duhului Sfânt."

Iată cât de mult preţuiau toţi cuvioşii lui Dumnezeu adevărul revelat de Dumnezeu, păstrat în deplinătate şi neştirbit de către Sfânta Biserică Ortodoxă! Ei înţelegeau clar însemnătatea lui colosală pentru primirea şi sporirea harului în noi, fără de care este cu neputinţă să începem fără

greşeli şi să urmăm cu bine viaţa duhovnicească în Hristos.

Unirea, ecumenică a „bisericilor", realizată în detrimentul adevărului, va duce la pierderea adevărului. Noi nu avem nevoie de o asemenea „unire", fără adevărul mântuitor, despre care autorul Psalmilor zice: „Ca o armă te va înconjura adevărul Lui" - adevărul lui Dumnezeu! (Ps. 90, 4)

Adevărul e atât de important, încât fără el omul se pierde, şi Mântuitorul a spus despre el: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi" (In. 8, 32), adică vă va slobozi de păcate, după cum interpretează foarte bine fericitul Teofilact. Adevărul sfinţeşte (In. 17, 17); el e atât de necesar pentru viaţa noastră, încât Însuşi Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât din ceruri, pentru a ni-l descoperi, şi a ne mărturisi despre el (In. 18, 37). Fiind El Însuşi Adevărul întrupat (In. 14, 6), Hristos rosteşte cuvinte ale adevărului, care sunt duh şi viaţă (In. 6, 63). Credinciosul este dator să asculte de acest Adevăr (I Petru, 1, 22) şi să nu i se împotrivească (Rom. 2, 28), căci toţi cei ce n-au crezut adevărul, vor fi osândiţi la pieire veşnică (II Tes. 2, 12).

Dar „creştinii" de orientare ecumenică de astăzi nu se prea interesează de adevăr. Ceea ce îi inspiră este ideea trufaşă a „unirii", pe care o râvnesc cu tot dinadinsul, în ciuda divergenţelor dogmatice şi amestecării limbilor (comp. Fac. 11,7). În fapt, ei creează un nou Turn Babel, întrucât această creaţie se înfăptuieşte fără binecuvântarea lui Dumnezeu, turnul se va prăbuşi, fiind întemeiat pe nisipul rătăcirilor omeneşti, iar nu pe stânca adevărului lui Dumnezeu (Mt. 7, 24-27). Despre aceasta s-a spus foarte bine în „Declaraţia către toţi creştinii lumii", adoptată la Conferinţa Bisericilor Ortodoxe autocefale, convocată la Moscova în iulie 1948: „După părerea noastră, mişcarea ecumenică reprezintă o nouă încercare de zidire a Turnului Babel, ca semn al unei noi rătăciri a omenirii... Suntem în drept să considerăm ecumenismul drept o rătăcire ispititoare, bazată pe păcatul trufiei. Principiul lui este: uniţi-vă, uniţi-vă, cu orice preţ, pe orice temei, dar uniţi-vă! Este un principiu al unionismului forţat, după care nu poate urma decât totalitarismul bisericesc".

În prima variantă a aceleiaşi declaraţii se subliniază: „E o unire de natură cu totul deosebită de cea a unicei organizaţii cereşti-pământeşti, care se numeşte Biserica... Tinzând spre unitatea bisericii, vom reţine pentru totdeauna caracterul distinct, de excepţie, inedit al acestei unităţi şi nu vom aplica faţă de ea criteriile proprii altor organizaţii... Mişcarea ecumenică este străină de concepţia adevăratei unităţi bisericeşti. Ea a înlocuit sarcina unirii organice interioare prin unirea mecanică exterioară.

A merge în întâmpinarea mişcării ecumenice ar însemna să renunţăm la adevărata unire a Bisericii.. în spaţiu şi în timp... să rupem lanţul neîntrerupt al harului care leagă Biserica Ortodoxă cu apostolii prin succesiunea apostolică... să vindem comoara credinţei pe care o păzim pentru un „blid" de false avantaje pământeşti şi să luăm parte la vânarea sufletelor omeneşti prin aceste avantaje.

Calea cea dreaptă spre restabilirea adevăratei unităţi bisericeşti este cea a revenirii la învăţătura vechii Biserici nescindate. Şi cu cât mai departe şi cu mai mult succes vor merge pe această cale confesiunile occidentale, cu atât mai aproape vor fi ele de Biserica Ortodoxă şi cu atât mai uşor vor restabili adevărata unitate cu ea.

Căci Biserica Ortodoxă consideră drept cea dintâi datorie sfântă a sa păstrarea cu fidelitate a învăţăturii vechii şi nedespărţitei Biserici a lui Hristos.Creştinul ortodox nu poate participa la mişcarea ecumenică, căci ea relativizează şi minimalizează Adevărul Ortodox, pregăteşte pe creştinii ortodocşi pentru abateri dogmatice, determinându-i să trădeze Credinţa Ortodoxă, unica credinţă mântuitoare!

Principiul 9
Argumentele în favoarea unirii în ecumenism sunt extrem de nesatisfăcătoare

Eventual, drept răspuns la acuzaţia noastră, că adevărul nu interesează ecumenismul, adepţii lui ar putea obiecta că ei nu doresc o unire mecanică, ci realizarea unei anumite unităţi în credinţă. Tocmai în acest scop a fost creată, chipurile, comisia „Credinţă şi organizare" pe lângă C.E.B. şi a fost elaborat cunoscutul „minim dogmatic", în baza căruia ar fi posibilă viitoarea unire.

Ce reprezintă dar acest „minim dogmatic"? Potrivit expresiei potrivite a lui A. Vedernikov, este „o diminuare a credinţei, o reducere a plenitudinii ei, înfăţişată în Ortodoxie, până la nivelul unui oarecare unitarism, salutism şi modernism". Cu alte cuvinte, ni se propune o denaturare (deformare) a credinţei, interzisă de Sinoadele Ecumenice şi condamnată de Sfinţii Părinţi, ştirbirea integrităţii confesiunii unicei Biserici Sfinte, Soborniceşti şi Apostoliceşti şi rezumarea adevărurilor confesionale, obligatorii pentru creştinii ortodocşi, la câteva dogme esenţiale, celelalte fiind subapreciate sau chiar neglijate.

Ecumenismul însă nu poate acţiona altfel. Urmărindu-şi scopurile imorale, el se vede nevoit, datorită esenţei sale imorale, să recurgă la mijloace imorale precum diminuarea credinţei, reducerea ei la un oarecare „minim". Biserica anglicană, încă în anul 1920, a proclamat în calitate de acest „minim" Simbolul credinţei de la Niceea, definindu-l drept „o expunere suficientă a credinţei creştine". Ecumeniştii „ortodocşi" ar dori, desigur, adoptarea Simbolului de la Niceea, pentru a se justifica cumva în faţa propriei conştiinţe, simulând că nu renunţă la adevăr şi că luptă pentru Ortodoxie. La ora actuală însă nu se poate realiza o adevărată unire doar în baza Simbolului credinţei. De ce?

La sinodul tâlhăresc din anul 449 de la Efes, care a fost prezidat de patriarhul eretic Dioscor din Alexandria, ereticul Eutihie a fost achitat în temeiul Simbolului credinţei de la Niceea, ceea ce nu l-a împiedicat să-şi urmeze cu îndărătnicie convingerile, deoarece ele depăşeau cadrul acestui Simbol, alcătuit cu mult înainte de apariţia lor. Deci, poţi mărturisi pe deplin vechiul Simbol ortodox al credinţei, fiind însă eretic, şi nu ortodox. Din aceste considerente se impune - mai ales în epoca noastră universal eretică - respectarea nu numai a Simbolului credinţei de la Niceea - Constantinopol, alcătuit la primele două Sinoade Ecumenice (anul 325 şi 381), ci şi a tuturor definiţiilor dogmatice formulate ca adevăruri incontestabile la celelalte Sinoade Ecumenice. Pentru a fi un adevărat creştin, trebuie să mărturiseşti „tot ceea ce a adoptat şi îmbrăţişat Sfânta Biserică Ortodoxă", după cum o cere Sfântul Serafim de Sarov, căci, în caz contrar, survine eclectismul dogmatic, în care adevărurile ortodoxe sunt deformate de imixtiunea învăţăturilor eretice!

Asemeni lui Eutihie, ereticul Apolinarie socotea că mărturiseşte credinţa de la Niceea, îndreptată împotriva ereziei lui Arie, cu toate că „minimul dogmatic" propagat de el nu l-a ferit de o erezie, contrară arianismului. Exprimându-şi profundul regret în legătura cu aceasta, Sfântul Vasile cel Mare scrie despre Apolinarie: „El mă întristează cu atât mai mult cu cât la început era, pare-se, de partea noastră".

Prin urmare, Biserica Ortodoxă în nici un caz nu trebuie să accepte „unirea" înşelătoare numai în baza Simbolului credinţei de la Niceea, ci trebuie să opteze pentru integritatea conştiinţei dogmatice!

A) Primul temei

Primul temei al Constituţiei C.E.B., adoptat la adunarea întâia de la Amsterdam şi confirmat la adunarea a doua de la Evanston (anul 1954), spune: „Consiliul Mondial al Bisericilor reprezintă o comunitate a bisericilor care recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mântuitor". De ce acest prim temei pune la temelia credinţei ceva mai puţin important chiar decât Simbolul credinţei de la Niceea? În pofida formulării ciuntite, şi acest argument s-a dovedit inacceptabil

pentru numeroase comunităţi „creştine”, membre în C.E.B., ceea ce a provocat o frază de compromis a arhiepiscopului de Canterbury, Williams Temple: „E clar că e de dorit să ne folosim de temeiul „Credinţei şi organizării”, dar e necesar, totodată, să ţinem uşa deschisă pentru colaborare, într-o oarecare formă, cu cei care nu pot (!) să-l accepte”.

O declaraţie oficială de acest gen de la înalta tribună a C.E.B. denotă două metehne fatale ale acestei organizaţii: 1) incapacitatea C.E.B. de a realiza sarcina unirii dogmatice a „bisericilor” reprezentate în el; 2) nesinceritatea în căutarea unui temei comun, căci pentru C.E.B. este posibilă colaborarea cu cei care resping temeiul respectiv.

Ne întrebăm: de ce a trebuit în general să se găsească un temei „comun”? Probabil, pentru a arunca praf în ochi ortodocşilor, care nu-şi pot imagina credinţa creştină fără dogme şi canoane! Şi altceva: de vreme ce chiar şi elementarul minim dogmatic cu dogma despre credinţa în Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mântuitor este „inacceptabilă” pentru unii membri ai C.E.B., iar colaborarea practică cu ei, în ciuda acestui fapt, continuă de dragul unirii, atunci care e scopul final al unirii reale - mântuirea sufletelor prin credinţa în Hristos Mântuitorul? (In. 20, 31; I Petru 1,9)

Să examinăm acest temei în esenţă. Chiar dacă el ar fi fost acceptat de toţi membrii C.E.B., Biserica Ortodoxă nu ar fi putut, în baza lui, să se unească cu alte confesiuni. Pentru creştinii ortodocşi acest temei este inacceptabil, căci este formulat fără precizările caracteristice hristologiei ortodoxe, elaborate la Sinoadele Ecumenice. În el nu sunt tratate ereziile nestorienilor, apolinarienilor, monofiziţilor, mono-teliţilor şi altor eretici, care recunosc de o manieră proprie pe Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mântuitor, deosebindu-se totuşi în mod radical de Ortodoxie. Între ei şi credinţa ortodoxă se interpun o serie de elemente despărţitoare de natură hristologică, soteriologică, ecleziologică, sacramentală etc. După cum se ştie însă, în chestiuni de credinţă este suficientă o singură idee eretică susţinută cu perseverenţă, ca toate punţile de legătură să se prăbuşească!

B) Al doilea temei

Primul temei al C.E.B. a fost criticat de reprezentanţii ortodocşi ca fiind prea general, exprimându-se doleanţa de a include în el credinţa în Treimea Dumnezeiască, deoarece Domnul Iisus Hristos reprezintă al Doilea Ipostas întruchipat al Treimii Dumnezeieşti! Această revendicare a fost susţinută mai cu seamă de mitropolitul Samosului, Irineu, ierarh al Bisericii din Elada, cu care ne-am aflat în corespondenţă.

La cea de a III-a Adunare Generală a C.E.B., care a avut loc în decembrie 1961, la Delhi, a fost adoptat al doilea temei al unirii, constituind articolul 2 al Constituţiei C.E.B.: „Consiliul Ecumenic al Bisericilor este o comunitate a bisericilor care mărturisesc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mântuitor după Scripturi şi, ca urmare, caută să respecte împreună mărturisirea lor comună întru slava Dumnezeului Cel Unul - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.”

Primul temei, care exprimă credinţa în Domnul Iisus Hristos, a fost inacceptabil pentru unele organizaţii liberale reprezentate în CE.B., şi cu atât mai inacceptabil s-a dovedit a fi pentru ele temeiul precizat cu credinţa în Sfânta Treime, pe Care ele în general o contestă!

În procesul elaborării temeiurilor unu şi doi se ştia deja că ele nu vot fi acceptate de mai mulţi membri de atunci şi viitori ai C.E.B. De aceea a şi fost lăsată, pe furiş, „uşa deschisă” pentru colaborarea cu ei. După aceea însă, în C.E.B. au început a pătrunde numeroase organizaţii nebisericeşti, încât chiar şi Patriarhia ecumenizată a Constantinopolului a protestat împotriva faptului că în C.E.B. sunt admise în calitate de membri nu numai „bisericile”, ci şi unele mişcări şi grupări care nu au caracter bisericesc. Acest lucru nu face decât să demonstreze că Consiliul Ecumenic al Bisericilor devine tot mai mult o organizaţie nebisericească!

Să examinăm cel de-al doilea temei al C.E.B. Pentru credincioşii cu adevărat ortodocşi, nici

acest temei nu este acceptabil, fiindcă în el se aminteşte oarecum timid şi doar spre sfârşit de credinţa în Treimea Dumnezeirii, fără a se defini cum anume trebuie să crezi în Dumnezeu Cel Unul în Trei Ipostasuri, şi fără o legătură reciprocă directă cu credinţa în Domnul Iisus Hristos ca al Doilea Ipostas întrupat al lui Dumnezeu. După eforturi atât de mari depuse pentru precizarea şi dezvăluirea Credinţei Ortodoxe în Sfânta Treime, eforturi îndreptate împotriva tuturor ereziilor antitrinitare şi hristologice, ar fi trebuit să profesăm învăţătura Bisericii lui Hristos despre Sfânta Treime în mod clar, îndrăzneţ şi inspirat, şi nu atât de confuz, plat şi anemic!

Noul temei nu contestă ereziile antitrinitarilor, nestorienilor, apolinarienilor, subordonaţionaliştilor etc. şi, fiind formulat vag şi confuz, el poate fi contrasemnat de toţi discipolii contemporani ai acestor erezii vechi! Dinamiştii monarhieni vorbesc şi ei despre Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, însă nu în sensul ortodox al Dumnezeului Unic în Trei Ipostasuri, ci în sens antitrinitar, afirmând că „Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt personalităţi divine de sine stătătoare, ci doar forţe divine ale unuia şi aceluiaşi Dumnezeu". Modaliştii-monarhieni se folosesc de numele Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt, considerându-I drept modusuri (chipuri), în care se descoperă succesiv Dumnezeul Unic, deşi ei înşişi sunt duşmani înveteraţi ai dogmei despre Sfânta Treime, admiţând doar Trinitatea revelaţiei, dar nu Trinitatea Ipostasurilor. Ne dăm seama foarte clar că acest principiu „triadologic" este formulat special atât de confuz şi vag pentru a deveni o punte de legătură între adevăr şi minciună. De altfel, Potter, secretarul general al C.E.B., a declarat că pentru a fi admise în calitate de membri ai C.E.B., nu se cere „bisericilor" decât să accepte „baza" respectivă; alte condiţii în acest sens nu se vor pune.

Să admitem neverosimilul: toate comunităţile religioase, reprezentate în C.E.B., acceptă pe neaşteptate acest temei. Se va produce oare, atunci, o adevărată unire a lor în credinţă? Nicidecum!

Ne putem imagina câte alte erezii şi heterodoxii va scoate la iveală acest temei schematic şi confuz! În afară de temeiul însuşi, care va suscita o mulţime de dispute, vor rămâne nenumărate divergenţe confesionale, se vor ivi şi altele noi. După cum a remarcat pe bună dreptate protestantul antiecumenist Roth: „Nu rămâne nici o îndoială în privinţa flexibilităţii „confesionale" a noii organizaţii (adică a C.E.B.). Ea este de natură să cuprindă toate rătăcirile, toate ereziile, ce subminează credinţa creştină, substituind-o printr-o filosofie cu lustru creştin, necesar pentru ademenirea mulţimii!

Biserica Creştină Ortodoxă are Crezul său ferm, alcătuit la cele Şapte Sinoade Ecumenice. Ea nu poate fi de acord cu ideea ecumenică a „minimului dogmatic", căci în Ortodoxie tot ce este consfinţit prin Duhul Sfânt la cele şapte Sinoade Ecumenice este sfânt, preţios şi necesar pentru mântuire. A porni pe calea unui oarecare „minim dogmatic" înseamnă pentru Biserica Ortodoxă a renega numeroase dogme esenţiale ale credinţei: cinstirea icoanelor, cinstirea Maicii Domnului şi cinstirea sfinţilor lui Dumnezeu, rugăciunile Bisericii pentru cei adormiţi etc., dogme pentru care o mare mulţime de cuvioşi ai lui Dumnezeu şi-au vărsat sângele lor!

Din punct de vedere ortodox însuşi termenul „minim dogmatic" este inacceptabil în calitate de principiu al unirii, căci presupune concesii în afara cadrului său, adică compromisuri în domeniul credinţei, ceea ce Ortodoxia nu trebuie să facă!

Căci divergenţele rămase dincolo de „minimul dogmatic" vor duce iarăşi la dezbinare, şi ce vom face atunci cu unitatea în adevărata deplinătate a credinţei? În felul acesta, este reală doar o „unitate" mecanică, falsă şi nesigură!

De la Adunarea a III-a a C.E.B. (1961), la care a fost adoptat al doilea temei, până la Adunarea a IV-a, care a avut loc la Vancouver (1983) au trecut 22 de ani. Ar fi fost de aşteptat ca în acest răstimp C.E.B. să se conducă după al doilea temei, iar credinţa în Sfânta Treime să crească tot mai mult, să fie explicată şi precizată în rândul creştinilor heterodocşi reprezentanţi în C.E.B. Între

timp, ce am constatat noi? La Vancouver s-au întâmplat o mulţime de obrăznicii scandaloase, a fost legalizată „preoţia feminină", iar mai mulţi participanţi la adunare „îndemnau pe femei să substituie ideea despre Dumnezeu-Tatăl prin ideea unei zeiţe-mamă(!)''

O asemenea nemaipomenită profanare a învăţăturii descoperită de Dumnezeu despre Trinitatea lui Dumnezeu, care dovedeşte o extremă destrăbălare a cercurilor conducătoare ale C.E.B., ar fi trebuit să determine pe participanţii „ortodocşi" la adunare, să se revolte şi să demaşte energic neruşinata erezie. Ce rost are ca Biserica Ortodoxă să participe la afacerile obscure ale C.E.B., dacă nimeni nu aude şi nu ia în seamă argumentele şi protestele ei?

La începutul secolului nostru „teologii" ruşi, părintele Pavel Florenski şi părintele Serghei Bulgakov, au creat, sub influenţa gnosticismului, o nebuloasă erezie sofianică, potrivit căreia în Dumnezeu se afla o fiinţă anume de sex feminin, aşa-numita „sofia", care a fost mediatoarea între Dumnezeu şi univers, la crearea acestuia. Această fiinţă feminină s-ar fi aflat în „adâncul" Sfintei Treimi, ca fiinţă „inseparabilă" de Dumnezeu. Încă din 1937 Biserica Ortodoxă Rusă a condamnat categoric erezia sofianică, înlăturând de pe trupul Bisericii gangrena eretică abia apărută.

Astăzi sub ochii noştri desfrânata apocaliptică, apărută în persoana Consiliului Mondial al Bisericilor, şi numită în Apocalipsă „Babilon" - „locaş al demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate" (Apoc 18, 2), încearcă să introducă denaturări în învăţătura revelaţiei dumnezeieşti despre Dumnezeul Cel în Treime. Ce ar trebui să facă în acest caz ecumeniştii „ortodocşi"? Dacă ei ţin câtuşi de puţin la titlul de creştini ortodocşi, ar trebui să părăsească neîntârziat consiliul eretic al „bisericilor", întru împlinirea poruncii lui Dumnezeu: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!" (Apoc. 18,4).

Un creştin ortodox nu poate să ia parte la mişcarea ecumenică, care prin teoria ei despre „minimumul dogmatic":

1) îşi maschează scopurile protivnice lui Dumnezeu de a se uni, cu orice preţ, cu toate ereziile;

2) subminează principiile dogmatice ale Sfintei Biserici Creştine Ortodoxe;

3) încearcă să introducă principiul feminin în Dumnezeul Treimic, substituind pe Dumnezeu-Tatăl cu o „zeiţă-mamă" satanică!

C.E.B. propune (şi impune) recunoaşterea reciprocă a Tainelor (B.E.M.)

Cercetând în principiul 8 diferite proiecte ecumenice de unire, ne-am referit succint la documentul B.E.M., adoptat de comisia „Credinţă şi organizare" de Ia Lima, document care constituie efectiv baza dogmatică şi liturgică minimă a unirii creştinilor. Să examinăm acum mai pe larg conţinutul acestui plan de unificare a învăţăturii despre Taine: Botezul, Euharistia, Slujirea (Preoţia).

Ideea acestui minimum descinde încă din anul 1888, când în Anglia au fost elaborate asa-numitele: „Hotărâri cvadripartite de la Lambet, în care sunt amintite cele trei Taine menţionate. În anul 1920, Conferinţa de la Lambet a propus din nou acest minim în calitate de bază pentru unirea bisericilor.

De atunci încoace, timp de peste jumătate de secol, ecumeniştii au lucrat intens la elaborarea unui „document al unirii", care a fost adoptat, în varianta sa definitivă, de comisia „Credinţă şi organizare" de la Lima, în ianuarie 1982, iar în anul următor a fost propus bisericilor participante la Adunarea a VI-a C.E.B. de la Vancouver.

Să ne oprim mai întâi la numărul Tainelor menţionate în B.E.M. Din cele şapte Taine bisericeşti rânduite de Dumnezeu au fost alese doar trei, subliniindu-se în special că consimţământul bisericilor pentru adoptarea lor reprezintă „una din pietrele de încercare ale unificării Bisericii", urmând să conducă la o „cotitură hotărâtoare". În preambulul B.E.M. se arată că „tendinţa spre

unitate a unor biserici şi tendinţa spre consens general sunt strâns legate reciproc".

La aceasta am putea obiecta că consensul construit pe o bază minimă nu poate însemna un consens întru adevăr, ci doar un oportunism de compromis cu erezia. Însuşi faptul că în B.E.M. nu sunt menţionate patru Taine bisericeşti: Mirungerea, Spovedania (Pocăinţa), Căsătoria şi Sfântul Maslu - denotă că acest document în general nu le recunoaşte drept Taine şi că e alcătuit de pe poziţii pur protestante.

Sfântul Simeon, arhiepiscop de Solunsk (†1430), scria, în opera sa clasică „Despre Taine": „Există şapte daruri ale Duhului Sfânt, după cum arată Isaia (11, 2-3), şi există şapte Taine bisericeşti, prin care acţionează Duhul. Acestea sunt: Botezul, Mirungerea, Împărtăşania, Hirotonia, Căsătoria, Pocăinţa şi Sfântul Maslu". Patriarhul Constantinopolului, Ieremia II, enumera aceleaşi şapte Taine şi în aceeaşi succesiune, în capitolul 7 al primului său răspuns la întrebările teologilor luterani din Wuttenberg în 1567, dând următoarele explicaţii: „Taina... este un ritual de slujbe religioase şi ceea ce se săvârşeşte prin ele şi în ele şi de ce are trebuinţă fiecare: adică Botezul, Mirungerea, Împărtăşania, iar pentru cei care s-au consacrat lui Dumnezeu - Hirotonia; precum pentru mireni - Căsătoria, iar pentru cei care au păcătuit după Botez - Pocăinţa şi ungerea cu untdelemn sfinţit (Sf. Maslu). Ele dăruiesc iertarea păcatelor şi curăţă murdăriile din suflet. Se numesc Taine de aceea că presupun, în semnele lor sensibile (adică, materiale), o acţiune duhovnicească şi nerostită. Fiecare din aceste Taine este stabilită în Scriptură şi are o anumită materie şi formă".

Motivul reducerii numărului Tainelor până la două la protestanţi constă în înţelegerea raţionalistă greşită a înseşi Tainelor rânduite de Dumnezeu.

Sunt luate în seamă numai Tainele stabilite direct după porunca Mântuitorului, şi anume: Botezul (Mt. 28, 19) şi Împărtăşania (Mt. 26, 26-28), deşi, dacă lucrurile sunt abordate astfel, ar trebui recunoscută ca Taină şi Pocăinţa (Spovedania), despre care Mântuitorul a vorbit apostolilor după Învierea Sa: „Luaţi Duh Sfânt! Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate: şi celor ce le veţi ţinea, vor fi ţinute" (In. 20,22-23; comp. Mt. 18,18). Dar în pofida poruncii concrete a Mântuitorului, protestanţii nu au această Taină!

După cum subliniază arhiepiscopul Serafim (Sobolev), „întemeietorul celor şapte Taine a fost Însuşi Domnul - fie prin predicarea învăţăturii dumnezeieşti, care a slujit drept temelie pentru introducerea în viaţa bisericească de către apostoli a Mirungerii, Pocăinţei şi Căsătoriei (In. 7,37-39; 20, 21-23; Mt. 18,3-12), sau prin transmiterea directă a poruncii de rânduire a Tainelor Botezului şi Împărtăşaniei (Mt. 28,19; 26,26-28); sau, în sfârşit, prin porunca de a păzi tot ce le-a poruncit El (Mt. 28, 20). E de remarcat că această poruncă cu caracter general a lui Hristos - „de a păzi tot ce v-am poruncit" - urmează imediat după cuvintele de instituire a primei dintre Taine - Botezul (Mt. 28, 19), şi ea, incontestabil, cuprinde şi toate celelalte Taine. De îndeplinirea acestei porunci dumnezeieşti generale ţine neapărat şi instituirea de către apostoli a Tainelor Hirotonirii şi Sfântului Maslu..., ca şi a altor cinci Taine".

Iată de ce în art. 10 al Simbolului credinţei este amintit doar „singur Botezul întru iertarea păcatelor", prin el înţelegându-se însă şi celelalte şase Taine, care se studiază deopotrivă în catehism.

În excelenta sa lucrare „Erezia ecumenismului", teologul grec A. Delybasy, referindu-se la „minimalismul dogmatic al hotărârilor cvadripartite din 1888 de la Lambet", care stau la baza B.E.M., scrie: „Cele şapte sfinte Taine ale Bisericii, prin care se transmite în ea Harul dumnezeiesc sfinţit, sunt reduse la două: Botezul şi Euharistia. Iar din cele trei trepte ierarhice... este aprobată numai cea episcopală", şi aceea nu ca un rang ierarhic suprem instituit de Hristos în Biserică, ci ca o tradiţie, care la faţa locului poate fi adaptată în funcţie de nevoile poporului". „Tainele nu sunt tratate drept Taine ca atare, prin care se transmite Harul dumnezeiesc, ci ca simple ceremonii

simbolice, care au aceeaşi însemnătate ca şi predica sau chiar una mai mică". Astfel, „prin intermediul minimalismului dogmatic, cerinţele credinţei sunt diminuate până la cea mai mică posibilitate, urmărindu-se tendinţa lichidării lor."

În continuarea preambulului B.E.M. alcătuitorii documentului, printre care figurează prof. Nisiotis, ecumenist „ortodox" de tristă faimă, lăudându-se cu apariţia societăţii frăţeşti ecumenice, care deseori depăşeşte cadrul confesional (adică masoneria), subliniază că în B.E.M., „disensiunile de altădată sunt tratate într-o nouă lumină", şi se atrage atenţia asupra unor „coincidenţe mult promiţătoare" în învăţătura diferitelor biserici.

„Bisericile trebuie să dezvolte aceste coincidenţe, pas cu pas, în învăţătura lor despre credinţă", ceea ce le va conduce, chipurile, la „comunicare reciprocă în succesiunea apostolică şi la continuitate cu învăţătura bisericii ecumenice". Un adept înflăcărat al B.E.M., Papaderos, se grăbeşte să împărtăşească bucuria fraţilor protestanţi, care se pare că au ajuns, la Lima, „aproape la nivelul credinţei apostolice" (!)

Anticipând analiza în continuare a importantei probleme a succesiunii apostolice, am vrea să-i întrebăm pe prof. Nisiotis şi pe dr. Papaderos, în care temei protestanţii se laudă cu credinţa apostolică, dacă ei nu au cel puţin inclusă în ea succesiunea ierarhică apostolică şi dacă ei nu vor să-l primească de la Biserica Ortodoxă a lui Hristos, care o posedă?

În finalul preambulului B.E.M, alcătuitorii, încântaţi de unanimitatea fără precedent a teologilor de diferite tradiţii în privinţa celor trei Taine, declară în mod surprinzător că, „nu trebuie să ne aşteptăm, în B.E.M., la o interpretare teologică deplină a botezului, euharistiei şi preoţiei", căci aceasta, după părerea lor, „în cazul dat este neadecvată şi chiar nedorită". În aceste cuvinte se dezvăluie totalmente orientarea antiteologică a alcătuitorilor, în ciuda înaltelor titluri de profesori şi doctori! Respingând chiar însăşi ideea privind abordarea pur teologică a Tainelor bisericeşti, ei se scapă cu vorba, în cele din urmă, că „textul coordonat al B.E.M. este concentrat în mod conştient asupra acelor aspecte care au fost direct sau indirect legate de problema recunoaşterii reciproce care conduce spre unire.

Această recunoaştere a tendinţei spre „unirea" de compromis demonstrează elocvent de ce tendenţiozitatea ecumenică a B.E.M. este incompatibilă cu analiza teologică; de aceea are perfectă dreptate Delybassy când afirmă că ideile ecumenice nu sunt inspirate de „credinţa în Dumnezeu", ci doar de „interese egoiste".

A) Taina Botezului

În primele două paragrafe ale compartimentului B.E.M. despre instituirea şi însemnătatea acestei Taine sunt reproduse principalele texte dogmatice ale Sfintei Scripturi, texte prezentate în orice manual ortodox de dogmatică. După aceea însă, în mod conştient şi intenţionat, de hatârul protestantismului, Taina Botezului este amestecată cu Taina Mirungerii, care, deşi se oficiază imediat după Botez, reprezintă o Taină aparte şi de sine stătătoare. B.E.M însă (§5 - „Darul Duhului") raportează Taina dătătoare de har a Mirungerii - „pecetea şi arvuna Sfântului Duh" (H Cor. 1,21-22: Ef. 1, 13-14) - la Taina Botezului. În §19 citim: „Darul Sfântului Duh în botez poate fi exprimat şi în mod suplimentar, de exemplu prin punerea mâinilor pe cap şi ungere sau miruire". Adică Taina Mirungerii este depersonalizată şi redusă la un ritual suplimentar şi neobligatoriu, pentru a se justifica lipsa la protestanţi a miruirii după botez. În comentariul la §14 se exprimă până şi nedumerirea: „ce sens ar avea un ritual aparte între botez şi admiterea la împărtăşanie?"

În timpul Botezului, ca şi în orice altă Taină, se transmit, bineînţeles, darurile respective ale Sfântului Duh, şi de aceea Însuşi Domnul îi vorbeşte lui Nicodim de Botez, ca de o naştere „din apă şi din Duh" (In. 3, 5). Dar acţiunea harului Sfântului Duh în timpul Botezului constă în curăţirea de

păcatul originar al lui Adam (Rom. 6, 4-6-11), iar în timpul Miruirii se dau darurile Sfântului Duh pentru întărirea nou-botezaruiui în fericita viaţă duhovnicească şi în virtuţile creştine, aşa cum spune despre aceasta Sf. Ap. Pavel: „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, şi ne învaţă... să trăim cu cumpătare, dreptate şi evlavie'' (Tit 2, 11-12).

Tălmăcind aceste cuvinte, Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul scria: „Cumpătarea, dreptatea şi evlavia cuprind întreaga viaţă sfântă şi unesc toate poruncile şi toată voinţa lui Dumnezeu, pe care îşi vor lua obligaţia s-o împlinească cei ce vin la Dumnezeu în credinţa cea adevărată", adică cei care s-au botezat. Aici e vorba de Taina Mirungerii, săvârşită după Botez, ceea ce se arată evident din cuvintele Sf. Ap. Ioan Teologul către creştinii botezaţi: „Ungerea pe care aţi primit-o de la El, rămâne în voi, şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva, ci, după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum v-a învăţat ea" (I In. 2, 27). Se ştie că Taina Sfintei Mirungeri „la început se săvârşea prin punerea mâinilor apostolilor (Fapte 8, 17; 19, 6), de aceea tot pe timpul lor, pe măsura răspândirii creştinismului, a început a se face... prin ungere cu mir, pentru care fapt apostolii, după cum mărturiseşte Sfântul Dionisie Areopagitul (ucenic al Sf. Ap. Pavel), numeau această Taină – Taina Mirului.

Necesitatea Mirungerii creştinilor botezaţi (corespunzătoare punerii peste ei a mâinilor apostolilor) este evidentă din botezul samaritenilor de către Sf. Ap. şi diacon Filip (Fapte 8, 12). Singur botezul nu era suficient pentru mântuirea lor. Autorul Faptelor continuă: „Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan, care, venind, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezaţi în Numele Domnului Iisus. Atunci au pus mâinile peste ei, şi aceia au primit Duhul Sfânt" (Fapte 8, 14-17).

Aşadar, nu avem nici un temei să considerăm, după cum se face în B.E.M., că Botezul ar cuprinde şi Mirungerea. Ea este o Taină de sine stătătoare, urmând după Botez, lucru pe care îl confirmă practica străveche a Bisericii, mărturisită de Sfinţii Părinţi. Astfel, mai sus amintitul Sfântul Dionisie Areopagitul scrie: „Această Ungere desăvârşitoare cu mir dăruieşte pogorârea Duhului lui Dumnezeu celui sfinţit prin sfânta slujbă religioasă a renaşterii întru Dumnezeu" (adică Botezul).

Sfântul Ciprian din Cartagina (secolul III), cunoscut adept al rebotezării ereticilor, scria papei de la Roma, Ştefan: „Ei se vor putea sfinţi pe deplin şi vor putea deveni fii ai lui Dumnezeu numai atunci când se vor renaşte prin ambele Taine (sacramente utroque nascantur). Cel botezat trebuie să mai fie şi uns, pentru ca, primind Mirul, adică Ungerea, să se facă uns al Domnului şi să aibă în el harul lui Hristos".

Sfântul Ambrozie al Mediolanului (secolul IV), în lucrarea „Despre Taine" (cartea III, cap. 2), definind Mirungerea drept „pecete a Duhului", scrie: „După botez urmează pecetea Duhului", căci după cristelniţă rămâne încă de împlinit desăvârşirea, când prin chemarea preotului se insuflă Duhul Sfânt-Duhul înţelepciunii şi al înţelegerii, Duhul sfatului şi al tăriei, Duhul cumpătării şi al evlaviei, Duhul temerii de Dumnezeu - cele şapte virtuţi ale Duhului".

Fericitul Augustin (secolul V) face o delimitare între cele două Taine, zicând: „Ungerea duhovnicească este Însuşi Duhul Sfânt, iar Taina Lui e în ungerea văzută... Taina Mirului este o Taină ca şi însuşi Botezul".

Sfântul Efrem Sirul (secolul IV) compară alegoric potopul cu botezul, iar porumbelul având o frunză de măslin în cioc (Facerea 8, 11) - cu Mirungerea: „Corabia lui Noe vestea că va veni Acela Care va zidi Biserică pe ape, făcând slobozi pe copiii ei în numele Sfintei Treimi; iar porumbelul întruchipa Duhul Sfânt, Care va săvârşi Ungerea - Taina mântuirii".

Sfântul Chiril al Ierusalimului (secolul IV), după cuvântul său adresat celor ce urmau să primească Taina Botezului cu apă, consacră un cuvânt similar şi Mirungerii, începând cu versetul din

Sf. Ap. Ioan Teologul: „Voi aţi primit ungerea din partea Celui Sfânt, şi ştiţi orice lucru” (I In. 2, 20). Adresându-se creştinilor proaspăt botezaţi şi unşi cu mir, Sfântul Ierarh face următoarea comparaţie între Botezul Mântuitorului şi Botezul lor: „Aşa cum Hristos, spălându-se în râul Iordan şi dând apelor mireasma Dumnezeirii a ieşit din apă plin de Duhul Sfânt ... la fel şi tuturor celor care au ieşit din cristelniţa apelor sfinţite li s-a dat Mirul, care este acelaşi cu care e uns Hristos ... Trupul se unge cu mir însufleţitor ... De aceea, cei unşi cu acest mir sfânt, păziţi în voi acest lucru neîntinat şi fără prihană, făcând fapte bune şi fiind plăcuţi Domnului mântuirii noastre Hristos Iisus!”.

Acelaşi sfânt ierarh din Ierusalim, în cuvântul al 18-lea (cap. 33) spune celor botezaţi: „Domnul v-a curăţit de păcate „prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Ef. 5, 26) ... şi vi s-a dat pecetea legăturii Sfântului Duh ... Iar în cele din urmă vi se va spune cum urmează să vă purtaţi în continuare potrivit harului, ca toţi să vă puteţi bucura de viaţa veşnică”. Prin ultimele cuvinte Sfântul Chirii al Ierusalimului subliniază clar că creştinii botezaţi şi miruiţi trebuie să confirme harul divin primit în aceste Taine prin fapte corespunzătoare de evlavie creştină, la care îl obligă mai cu seamă sfânta Taină a Mirungerii.

Acum e clar de ce în B.E.M. se diminuează importanţa Tainei Mirungerii comparativ cu Taina Botezului. Întrucât protestantismul, de la însăşi apariţia sa, neagă însemnătatea faptelor creştine pentru mântuire, el neglijează Taina Mirungerii, care obligă pe creştini la fapte, căci protestanţii nici n-o pot avea, fiindcă le lipseşte succesiunea apostolică. Prin urmare, şi aici B.E.M. porneşte de la premise protestante pur greşite, inacceptabile pentru Ortodoxie. Din această pricină Patriarhul Constantinopolului, Ieremia II, scria drept răspuns la întrebările luteranilor: „Mirungerea pune pe suflet prima pecete şi îi redă ceea ce el avea după chipul (lui Dumnezeu) şi puterea, pe care noi am pierdut-o prin neascultare, iar în afară de aceasta şi harul pe care l-am primit cândva în suflet prin suflarea lui Dumnezeu (Facerea 2, 7). De aceea Mirungerea aduce cu sine puterea Duhului, şi îmbogăţeşte sufletul cu mireasma Lui, fiind semnul şi pecetea lui Hristos”.

În canonul 48 al Sinodului din Laodiceea (anul 343) se spune: „Acei care se sfinţesc prin Botez urmează a fi unşi cu Mir ceresc, pentru a se face părtaşi ai Împărăţiei lui Dumnezeu”.

B) Taina Pocăinţei

B.E.M. neglijează şi trece sub tăcere de asemenea şi Taina Pocăinţei (Spovedaniei), care aminteşte Taina Botezului prin faptul că ne curăţă de păcate. Dacă însă în timpul Botezului sufletul celui botezat se curăţă o singură dată de păcatul primar şi de toate păcatele făcute până la botez, în timpul Tainei Pocăinţei păcatele făcute după botez se curăţă în multiple rânduri. În acest sens Pocăinţa se numeşte „cel de-al doilea Botez.” Sfântul Ioan Scărarul îşi începe cel de-al 5-lea cuvânt al său astfel: „Pocăinţa este înnoirea Botezului”.

Protestanţii, care preţuiesc mult, chipurile, Sfânta Scriptură, ar trebui să recunoască Pocăinţa ca Taină, întrucât ea este atestată în repetate rânduri în Evanghelie, ca fiind rânduită nemijlocit de Hristos şi prin cuvintele Lui, adresate apostolilor (Mt. 18, 18; In. 20, 20-23). Cu toate acestea, în B.E.M. nu se spune nici un cuvânt despre Taina Pocăinţei - nici în legătură cu Botezul, nici chiar în legătură cu Euharistia, pentru care Taina Pocăinţei serveşte drept o pregătire preliminară prin Spovedania obligatorie înainte de Împărtăşanie!

O asemenea trecere sub tăcere se explică prin faptul că ecumeniştilor le este străină starea de pocăinţă a sufletului ca o condiţie preliminară pentru începerea Tainei Spovedaniei propriilor păcate şi osândirii de sine în pocăinţă pentru ele la Spovedanie. B.E.M. cere tuturor confesiunilor pocăinţă pentru păcatul schismei, atribuind acest păcat şi Bisericii Ortodoxe, deopotrivă cu toate celelalte organizaţii ale C.E.B. În acelaşi timp, ecumenismul nu se interesează şi nu pretinde nici o pocăinţă sacramentală personală omului care a păcătuit!

Dar pocăinţa personală a sufletului în faţa lui Dumnezeu reprezintă temelia şi începutul dreptei credinţe în Hristos Mântuitorul, Care Şi-a început propovăduirea publică prin chemarea: „Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie!" (Mc. 1, 15) şi a încheiat-o prin cuvintele: „Cine va crede şi se va boteza, se va mântui" (Mc. 16, 16).

Sf. Ap. Petru, în prima zi a Cincizecimii creştine, a adresat poporului îndemnul: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Fapte 2, 38). Aceste cuvinte ale apostolului conţin trimiterea la trei Taine bisericeşti principale: Botezul - ca început al vieţii creştine: Pocăinţa - nu numai ca condiţie preliminară pentru Botez, ci şi ca o înnoire ulterioară constantă prin Taina Spovedaniei; şi pe baza Tainei dătătoare de har a Mirungerii îmbrăcarea în omul cel nou, care „se înnoieşte spre cunoştinţă, după Chipul Celui ce i-a făcut" (Col. 3, 10) cu ajutorul Sfântului Duh, aducând roadele Duhului „în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr" (Ef. 5, 9).

Această plinătate dată de Dumnezeu, a vieţii pline de har a omului care a crezut în Hristos e străină ecumenismului, care nu ştie şi nu recunoaşte pocăinţa personală ca stare a sufletului ortodox, exprimată în Taina mărturisirii propriilor păcate personale în faţa slujitorilor bisericii, care sunt împuterniciţi de Dumnezeu cu harul de a le lega şi dezlega (Mt. 18, 18).

Despre o asemenea neînţelegere a Spovedaniei ortodoxe ca Taină din partea ortodocşilor vorbeşte arhiepiscopul Pitirim (astăzi mitropolitul de Volokolamsk şi Iurevsk), redactor de mulţi ani ai revistei „Jurnal Moskovskoi Patriarhii": „Uneori nouă, ortodocşilor, ni se reproşează că, prin pocăinţă permanentă, ne slăbim duhul ... Nu, nu e aşa. Oamenii credincioşi şi ortodocşi se îngrijesc înainte de toate de curăţenia sufletului. E greu să trăieşti o zi fără a călca poruncile lui Dumnezeu, fără a ne împovăra conştiinţa, a nu avea mustrări de conştiinţă, iar uneori lăsăm fără atenţie, uităm de ceea ce am făcut în cursul zilei împotriva voinţei lui Dumnezeu... Nouă ni se pare că, dorind să trăim ziua în sfinţenie, într-adevăr nu facem nimic rău. Dumnezeu însă judecă pe om nu numai după acţiunile văzute, ci şi după simţirile şi gândurile inimii (Evr. 4, 12). Poate că, fără a ne da seama de aceasta, am călcat o poruncă a lui Dumnezeu, am făcut o faptă sau am avut un gând împotriva conştiinţei, pricinuind în felul acesta o daună materială sau morală celor apropiaţi şi nouă înşine".

Această priveghere duhovnicească şi supraveghere asupra mişcărilor interioare ale omului ascuns al inimii, „în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit" (I Petru, 3 4), ceea ce e caracteristic pentru Ortodoxie, este străină de ecumenism, care e ocupat de o activitate exterioară febrilă, din punctul de vedere al căreia pocăinţa ortodoxă i se pare un fel de „slăbire" a duhului. Însă pocăinţa ca stare a sufletului, exprimată mai cu seamă în Taina Spovedaniei, nu slăbeşte nicidecum, ci întăreşte cu har sufletul celui ce se pocăieşte. „În Taina Pocăinţei sufletul omului se scufundă ca şi în cristelniţa milosteniei lui Dumnezeu, pentru a muri din nou pentru păcat şi a se ridica la chemarea Împărăţiei lui Dumnezeu şi a neprihănirii Lui (Mt. 6, 83) şi a regăsi calea spre mântuire".

Necesitatea spovedirii prin pocăinţă a păcatelor personale a fost propovăduită din cele mai străvechi timpuri creştine. În canonul 52 apostolic este prevăzută depunerea din treaptă a episcopului sau preotului „care nu va primi, ci va respinge pe cel ce se leapădă de păcat", căci un astfel de episcop sau preot supără pe Hristos, Care a spus: „va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte" (Lc. 15, 7).

Sfântul Ciprian din Cartagina trimite credincioşilor următoarea povaţă înduioşătoare: „Vă rog, iubiţii mei fraţi, ca fiecare dintre voi să-şi mărturisească păcatul său, până când cel care a păcătuit se mai află încă în această viaţă pământească, când mărturisirea mai poate fi primită şi când iertarea (păcatelor), săvârşită de slujitorii Bisericii, este încă plăcută lui Dumnezeu". Sfântul Atanasie cel Mare face următoarea comparaţie între Botez şi Spovedanie: „Aşa cum omul, botezat de

preot, este sfinţit prin harul Sfântului Duh, la fel şi cel care îşi mărturiseşte în pocăinţă păcatele primeşte iertarea lor prin-preot, după harul lui Hristos".

Sfântul Ioan Casian compară de asemenea Pocăinţa cu Botezul: „Recunoaşte Tainele mântuirii tale, prin care ai fost înnoit, renăscut... Astăzi prin Pocăinţă tu renaşti, aşa cum altădată prin cristelniţă (adică prin Botez) te-ai născut".

Sfântul Vasile cel Mare consacră prima din „Regulile morale", alcătuite de el, pocăinţei şi mărturisirii păcatelor: „Credincioşii în Domnul trebuie mai întâi de toate să se pocăiască... după porunca Însuşi Domnului nostru Iisus Hristos: „Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat împărăţia cerurilor. (Mt. 4, 17). Acum este vremea pocăinţei şi a iertării păcatelor..." - „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă, şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (Fapte 17, 30). „Pentru cei ce se pocăiesc nu este îndeajuns ca să fie mântuiţi doar îndepărtarea de păcat", ci trebuie să facă şi „roade vrednice de pocăinţă" (Mt. 3, 8).

În ale sale „Reguli, expuse pe larg în întrebări şi răspunsuri", Sfântul Vasile cel Mare la întrebarea: „Care sunt roadele vrednice de pocăinţă?" răspunde: „Sunt faptele de dreptate, contrare păcatului, pe care trebuie să le rodească cel ce se pocăieşte, împlinind cele spuse: „aducând roade în tot felul de fapte bune" (Col. 1, 10; comp. Fapte 26, 20). La întrebarea 288: „Cel ce se pocăieşte, cui trebuie să-şi mărturisească păcatele?" Sfântul Vasile răspunde astfel: „Păcatele trebuie să le mărturiseşti în faţa celor cărora li s-a încredinţat să fie iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu" (I Cor. 4, 1). Astfel aflăm că şi în vechime cei ce se pocăiau făceau aceasta în faţa sfinţilor (adică a persoanelor sfinte). Căci în Evanghelie e scris că oamenii îşi mărturiseau păcatele în faţa lui Ioan Botezătorul (Mt. 3, 6) şi în Fapte - în faţa apostolilor, care botezau (19, 18).

Sfântul Ambrozie al Mediolanului, în lucrarea „Despre pocăinţă", susţine că Dumnezeu a dat dreptul de a ierta păcatele „doar acelor preoţi, care iartă în numele Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi nu în numele lor". Sfântul Grigorie Teologul, în „Teofania" sa, spune că, paralel cu Taina Sfântului Botez există şi alt botez - „al lacrimilor", prin care sfântul ierarh subînţelege Taina Pocăinţei (Spovedania), după cum se vede din cuvintele sale ce vor urma: „Recunosc că omul este o fiinţă schimbătoare şi, prin natura sa, nestatornică; de aceea primesc cu hotărâre acest ultim botez, mă închin Celui Care mi l-a dăruit şi î1 propovăduiesc altora şi prin milă îmi voi răscumpăra mila".

Într-un fel asemănător vorbeşte despre Taina Pocăinţei şi Sfanţul Ioan Scărarul, în cuvântul al 7-lea al „Scării" sale: „Lacrimile vărsate după Botez înseamnă mai mult decât botezul, cu toate că aceste cuvinte par oarecum prea îndrăzneţe - căci botezul ne curăţă de relele cele vechi, iar lacrimile curăţă păcatele făcute şi după botez. Noi toţi cei care am primit botezul în copilărie, mai târziu îl pângărim, însă prin lacrimile noastre îl curăţim din nou. Şi dacă dragostea lui Dumnezeu pentru oameni nu ni le-ar fi dăruit, rar s-ar fi găsit şi te-ai mira să se fi găsit oameni care s-ar fi mântuit!" De aici rezultă necesitatea extremă a acestei Taine pentru mântuire!

Sfântul Ioan Gură de Aur, în tratatul său „Despre preoţie" scrie despre preoţi: „Oamenii trăitori pe pământ... sunt puşi să se bucure de cele cereşti şi au căpătat o putere pe care Dumnezeu n-a dat-o nici îngerilor, nici arhanghelilor... Cei ce stăpânesc pe pământ au puterea de a lega, dar numai trupul; iar aceste legături leagă însuşi sufletul şi pătrund în ceruri; ceea ce preoţii săvârşesc pe pământ, Dumnezeu desăvârşeşte în cer, şi Stăpânul Cel Atotputernic întăreşte părerea slugilor Sale". Spre deosebire de preoţii vetero-testamentari, care aveau puterea să depună mărturie pentru cei curăţiţi de lepră (Lev. 14,2; comp. Mt. 9, 4), „preoţii noştri (nou-testamentari) au primit puterea nu doar să mărturisească curăţirea, ci să cureţe cu desăvârşire - nu lepra trupului, ci necurăţenia sufletului".

Sfântul Simeon din Solun, în lucrarea sa „Despre Taine", arăta: „Pocăinţa desăvârşeşte ridicarea noastră din cădere. Şi aşa cum după botez nu există o refacere binefăcătoare îndelungă

decât prin rugăciune şi lacrimi, prin mărturisirea păcatelor noastre, prin abţinerea de la rele, de aceea ne şi este dat acest mare dar".

Patriarhul Constantinopolului, Ieremia II, răspundea teologilor luterani: „Cel care se pocăieşte trebuie să mărturisească tot cât poate şi cât îşi aduce aminte, spovedindu-se în toate cu inimă înfrântă şi smerită (Ps. 50, 17). El îşi găseşte tămăduirea, lucrând împotriva păcatelor pe care le-a făcut".

Sfântul Leon cel Mare, papă al Romei, subliniază însemnătatea pregătitoare a Tainei Pocăinţei pentru primirea destoinică a Tainei Împărtăşaniei: „Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni este Omul - Domnul Iisus Hristos (I Tim. 2, 5), care a dăruit Bisericii puterea de a da sfinţire de pocăinţă celor ce se pocăiesc şi, prin uşa împăcării (adică a Spovedaniei), a-i face părtaşi la Sfintele Taine".

C) Taina Euharistiei

Pentru conştiinţa ortodoxă fără idei preconcepute este evidentă inconsistenţa B.E.M., consacrată Euharistiei. De pe poziţiile învăţăturii descoperite de Dumnezeu şi a celei patristice despre Taina Euharistiei şi experienţei duhovniceşti a Bisericii Ortodoxe, este inconsistentă întreaga concepţie a acestei secţiuni, construită pe principiile pluralismului modernist, minimalismului dogmatic şi oportunismului de compromis, concepţie ce scoate în evidenţă spiritul protestant laicizat. Mânaţi de tendinţa spre oportunism, autorii ecumenici ai B.E.M. fac eforturi de a se ridica la un nivel supra-confesional, cutezând să-şi prezinte opusul lor drept un „dar al Duhului Sfânt", deşi în realitate nu fac decât să speculeze adevărul, respingând şi denaturând limbajul clasic şi terminologia teologiei patristice.

Despre esenţa Tainei Euharistiei se vorbeşte prea confuz şi inconsecvent, fără a se neglija modul de tratare protestant al acestei probleme, cu un singur scop evident: cu ajutorul „imaginaţiei creatoare" să caute „o coincidenţă teologică de compromis" în învăţătura despre Euharistie între Ortodoxie şi confesiunile heterodoxe, iar după aceea şi „recunoaşterea reciprocă", care conduce la falsa unitate de credinţă şi împărtăşirea reciprocă cu Sfintele Taine. Aceste intenţii şi planuri distructive pentru Ortodoxie sunt camuflate prin fraze privind „afirmarea credinţei euharistice comune", realizarea „unui grad mai înalt de comunicare euharistică" între biserici, privind „unirea vizibilă a poporului scindat al lui Dumnezeu în jurul tronului lui Dumnezeu".

În ciuda acţiunilor sale „unificatoare", B.E.M. tratează Euharistia în spiritul doctrinei protestante, ceea ce se manifestă deosebit de evident la analiza a două momente excepţional de importante ale Tainei:

1) transformarea pâinii şi vinului oferite în Trupul şi Sângele lui Hristos;

2) însemnătatea Euharistiei ca jertfă;

În §13 al B.E.M. despre Euharistie citim: „Cina euharistică reprezintă Taina Trupului şi Sângelui lui Hristos, Taina prezenţei Sale reale". Această definiţie justă îşi pierde însă semnificaţia pozitivă în contextul altor fraze prea generale şi difuze, de genul: „Euharistia reprezintă o cină de taină, ce ne iniţiază, prin intermediul unor simboluri văzute, în dragostea pentru Domnul Iisus Hristos"; sau „Euharistia reprezintă Cina de Taină care ne iniţiază, prin intermediul unor simboluri văzute, în dragostea pentru Domnul Iisus Hristos"; „Euharistia reprezintă o mare jertfă de laudă, prin care Biserica vorbeşte în numele tuturor făpturilor".

B.E.M. nu vorbeşte nimic despre momentul central şi cel mai esenţial al Tainei Euharistiei - transformarea Sfintelor Daruri în Trupul şi Sângele lui Hristos. După cum se ştie, luteranii, reformatorii şi numeroasele secte protestante neagă învăţătura ecleziastică despre transformarea în Euharistie a pâinii şi vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos, Mântuitorul nostru Cel înviat. Iar autorii ecumenici ai B.E.M. reduc la zero acest moment central al Tainei Euharistiei prin afirmarea

că „anamneză (reamintirea) despre Hristos constituie principala esenţă a cinei euharistice”.

Pe de o parte, în B.E.M. se postulează că „Biserica mărturiseşte prezenţa reală, vie şi activă a lui Hristos în Euharistie”, dar în comentariul de la §13 declară: „Unele biserici, cu toate că confirmă prezenţa reală a lui Hristos în Euharistie”, nu leagă această prezenţă în mod categoric de imaginea pâinii şi vinului. Bisericilor li se rezervă dreptul să hotărască dacă această deosebire ar putea fi adoptată (!), continuând să existe în cadrul coincidenţei opiniilor - formulate în text.

Propunând un compromis nelegiuit privind cea mai mare Taină bisericească, ecumenismul îşi dezvăluie adevărata sa natură. Specularea evidentă cu „prezenţa abstractă a lui Hristos”, care nu este în mod atât de necondiţionat legată de imaginea pâinii şi a vinului, reprezintă o minimalizare inacceptabilă şi o negare în fapt a învăţăturii de inspiraţie divină şi patristică despre transformarea sacramentală de neconceput a pâinii şi vinului euharistic în Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru, în care El este prezent „prin esenţa Sa, adică cu sufletul şi Dumnezeirea sau ca Dumnezeu desăvârşit şi ca Om desăvârşit”.

Învăţătura despre transformarea Sfintelor Daruri, constituind momentul central al Sfintei Euharistii, este bazată pe mărturii din Noul Testament - mai întâi de toate pe cuvintele fără echivoc ale Mântuitorului (In. 6, 48-58; Mt. 26, 26-28; Mc. 14, 22-24; Lc. 22, 19, 20; comp. I Cor 11, 23-25). Ea a fost mereu vie în conştiinţa Bisericii Ortodoxe încă de pe timpurile apostolilor.

În vechile Liturghii ale Sf. Ap. Iacov, Sfântului Vasile cel Mare şi Sfântului Ioan Gură de Aur rugăciunea către Dumnezeu-Tatăl precede sfinţirii Sfintelor Daruri, prin ea Dumnezeu este rugat ca, prin dăruirea Duhului Sfânt, să prefacă, să preschimbe, să transforme pâinea şi vinul în Trupul şi Sângele lui Hristos. „Faptul că toate vechile liturghii aveau aceeaşi înţelegere deplină a unui obiect atât de important al învăţăturii despre Taina Euharistiei demonstrează incontestabil, conchide mitropolitul Macarie, că anume aceasta a fost tradiţia apostolică cu privire la acest obiect, şi astfel a crezut de-a pururi Sfânta Biserică Sobornicească. Sfinţii Părinţi şi învăţători ai Bisericii ne învaţă, de asemenea, că în Taina Euharistiei pâinea şi vinul se preschimbă, se transformă în Trupul şi Sângele lui Hristos. Sfântul Iustin Filosoful (secolul II) ne spune că „acea hrană (Euharistia), asupra căreia s-au rostit cuvinte de mulţumire cu rugăciune... şi care, după preschimbarea ei, hrăneşte sângele şi trupul nostru, este Trupul şi Sângele Aceluiaşi Iisus Hristos întrupat”. Sfântul Chirii al Ierusalimului (secolul IV) scrie: „Hristos, pe când se afla în Cana Galileei a făcut din apă vin asemănător sângelui” (In. 2, 1-10). Nu putem oare să credem că şi vinul se face sânge? În săvârşirea Tainei pâinea se preface în Trupul lui Hristos, iar vinul - în Sângele lui Hristos”.

Sfântul Grigorie de Nisa (secolul IV) mărturiseşte: „Cu adevărat gândesc şi cred că şi astăzi pâinea, sfinţită prin cuvântul lui Dumnezeu, se preface în Trupul lui Dumnezeu-Cuvântul. La Sfântul Ambrozie al Mediolanului citim: „De fiecare dată când primim Tainele, care prin Taina sfintei rugăciuni se preschimbă în Trupul şi Sângele lui Hristos, vestim moartea Domnului (I Cor. 11, 26).

Teodor din Heracleea (secolul IV) face următoarea lămurire: „Acesta este, a spus Hristos, Trupul Meu, şi acesta este Sângele Meu, ca tu să nu crezi că e vorba doar de chipul lor, dar că pâinea este însuşi Trupul Domnului, iar vinul - sângele Domnului, prefăcându-se în Trupul şi Sângele Domnului nostru prin acţiunea Sfântului Duh. Sfântul Ioan Damaschin (secolul VIII) mărturiseşte: „Pâinea şi vinul cu apă, prin chemarea şi pogorârea Duhului Sfânt, se transformă în chip mai presus de fire în Trupul şi Sângele lui Hristos”. Pâinea şi vinul nu sunt o închipuire a Trupului şi Sângelui Domnului (să nu fie!), ci sunt însuşi Trupul Dumnezeiesc al Domnului, căci El a spus: „Acesta este Trupul Meu - nu închipuire a trupului; e Sângele Meu - nu închipuire a lui”.

Cât de departe este B.E.M. de această învăţătură a Sfinţilor Părinţi, când propune următoarea definiţie pur protestantă: „Prin puterea cuvântului viu al lui Hristos şi prin puterea Sfântului Duh pâinea şi vinul devin simbolurile sacramentale ale trupului şi sângelui lui Hristos!”

Or, Sfinţii Părinţi ai Sinodului VII Ecumenic au fost unanimi: „Niciodată nimeni dintre trâmbiţele Duhului, sfinţii apostoli, sau din preaslăviţii Părinţi ai noştri, n-a numit Jertfa noastră fără de sânge, adusă în amintirea Patimii Dumnezeului nostru şi a întregii iconomii a Lui, chip al trupului Lui; pentru că ei n-au primit (poruncă) de la Domnul să vorbească sau să mărturisească astfel, însă au auzit pe El zicând, în Evanghelia Sa, următoarele: „Dacă nu mâncaţi Trupul Fiului Omului, şi dacă nu beţi Sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă" (In. 6, 53). Şi încă: „Luaţi, mâncaţi; acesta este Trupul Meu" (Mt. 26, 26)... El n-a spus: „Luaţi, mâncaţi; acesta este chipul Trupului Meu." E demonstrat clar, deci, că nici Domnul, nici Apostolii, nici Sfinţii Părinţi niciodată n-au numit chip Jertfa fără de sânge adusă de iereu, ci au numit-o însuşi Trupul şi însuşi Sângele (lui Hristos).

Această clară învăţătură patristică şi bisericească despre esenţa Sfintei Euharistii este respinsă şi substituită în B.E.M. prin formulări oportuniste. Negând ca atare transformarea pâinii şi vinului euharistic, autorii B.E.M. pun la îndoială şi adevărul de la sine evident că Sfintele Daruri preschimbate rămân a fi Trupul şi Sângele lui Hristos nu numai în momentul împărtăşirii credincioşilor, ci şi după aceea. O aluzie perfidă în acest sens transpare din următoarele cuvinte: „Unele biserici subliniază că prezenţa lui Hristos în elementele sfinţite continuă şi după serviciul divin. Altele însă pun accentul principal pe însuşi actul săvârşirii Euharistiei şi împărtăşirii cu elemente în timpul cuminecării... Cât priveşte păstrarea elementelor, fiecare biserică trebuie să respecte practica şi evlavia celorlalte".

Aşadar, B.E.M. admite în chip profanator că Sfintele Daruri devin după cuminecare pâine obişnuită şi vin obişnuit, fără a fi cel puţin „simboluri" ale Trupului şi Sângelui lui Hristos; şi de aceea nu e nevoie să le păstrăm cu evlavie, ca fiind Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru. Bisericile Ortodoxe locale, în calitatea lor de membri ai C.E.B., sunt îndemnate să „respecte" această „practică" şi „evlavie", prin care se nimiceşte de fapt credinţa în puterea de preschimbare a Sfintelor Daruri şi îşi pierde sensul însăşi Taina Sfintei Euharistii. Cu adevărat, obrăznicia ecumenică întrece orice măsură!

În opoziţie cu aceasta, Patriarhii Răsăriteni, în „Epistola cu privire la Credinţa Ortodoxă", redactată în 1723, declară categoric: „Credem de asemenea că această Jertfă (adică Sfânta Euharistie) atât înainte de întrebuinţarea ei - imediat după sfinţirea Sfintelor Daruri, cât şi după întrebuinţare (adică după împărtăşirea cu ele), fiind păstrată în vase sfinţite pentru împărtăşirea creştinilor aflaţi pe moarte, este adevăratul Trup al lui Hristos... aşa încât şi până la întrebuinţarea de după sfinţire şi în momentul întrebuinţării ca atare, şi după aceasta este de-a pururi adevăratul Trup al Domnului".

Principiul ecumenic al oportunismului de compromis, propagat de autorii B.E.M., nu este în măsură să ascundă deosebirea profundă dintre textul ecumenic şi învăţătura biblică şi patristică cu privire la Sfânta Euharistie ca jertfă.

B.E.M. opune în manieră protestantă acestei noţiuni dogmatice principale concepţia Euharistiei ca pomenire: „în lumina concepţiei biblice despre pomenire toate bisericile ar putea să revadă disputele vechi cu privire la „jertfă" şi să-şi aprofundeze propria înţelegere a motivelor pentru care alte tradiţii... au renunţat la acest termen".

Desigur, Euharistia reprezintă o jertfă de pomenire, potrivit cuvintelor Mântuitorului Însuşi: „Să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea" (Lc. 22, 19), care urmează imediat după cuvintele de rânduire a acestei Taine: „Luaţi, mâncaţi; acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi" (comp. 1 Cor 11, 24). După cuvintele analoage despre pahar (I Cor. 11, 25), Mântuitorul generalizează în încheiere: „Căci de câte ori veţi mânca această pâine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi" (I Cor. 11, 26). Ultimele cuvinte arată clar caracterul de jertfă al Tainei Sfintei Euharistii ca Jertfă de milostivire „spre iertarea păcatelor" (Mt. 26, 28), care se aduce pentru toţi membrii vii şi

morţi ai Bisericii lui Hristos - „pentru viaţa lumii" (In. 6, 51).

Autorii B.E.M. însă, devotaţi principiilor lor protestant-ecumenice, trec sub tăcere această calitate principală a Jertfei euharistice, care e legată direct de caracterul de pomenire al Sfintei Euharistii. Or, însemnătatea Euharistiei ca Jertfă a fost subliniată de Biserică încă din vechime. Sfinţii Părinţi ai Sinodului I Ecumenic mărturisesc: „Pe Sfânta Masă se află Mielul lui Dumnezeu, „Cel ce ridică păcatul lumii" (In. 1, 29), şi pe Care preoţii Îl aduc jertfă fără vărsare de sânge".

În rugăciunea de taină, pe care preotul o rosteşte în timpul cântării Heruvicului în Liturghiile Sfântului Vasile cel Mare şi Sfântului Ioan Gură de Aur, se subliniază: „Tu, Iisuse Hristoase, slujba aceasta şi săvârşirea Jertfei celei fără de sânge ne-ai lăsat nouă" (ad literam din limba rusă).

Sfântul Ciprian al Cartaginei (secolul III) spune: „Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru, El însuşi este Preotul suprem al lui Dumnezeu-Tatăl şi este Cel dintâi Care S-a adus pe Sine Însuşi jertfă Tatălui şi ne-a poruncit să facem acelaşi lucru întru pomenirea Lui".

Sfântul Chiril al Ierusalimului (secolul IV), definind Euharisia „Jertfă de îndurare", mărturiseşte clar: „Pentru cei adormiţi... înălţând lui Dumnezeu rugăciuni, Îl aducem jertfă pe Hristos, răstignit pentru păcatele noastre, cerând lui Dumnezeu Cel Iubitor de oameni îndurare pentru ei şi pentru noi". Să încheiem cu mărturisirea Patriarhilor Răsăriteni: „Credem că aceasta este o adevărată Jertfă de îndurare, adusă pentru toţi cei care trăiesc şi care au murit în evlavie, şi, aşa cum s-a a spus în rugăciunile acestei Taine, a fost dată Bisericii de către apostoli la porunca Domnului spre mântuirea tuturor".

Contradicţiile principale dintre B.E.M. şi învăţătura Noului Testament şi a Sfinţilor Părinţi cu privire la transformarea Sfintelor Daruri în Trupul şi Sângele lui Hristos şi cu privire la esenţa Jertfei euharistice, contradicţii pe care le-am expus mai sus, nu epuizează toate carenţele teologice ale B.E.M. Vom evoca şi altele.

1) În conformitate cu spiritul ecumenismului contemporan, Euharistia este privită sub aspect laic, străin revelaţiei Noului Testament: „Cinele, despre care s-a scris că Iisus a luat parte la ele în timpul slujirii Sale pe pământ, vestesc şi arată apropierea Împărăţiei: un semn evident al acestei Împărăţii este starea de saţietate a poporului". Din acestea transpare evident ideea susţinută energic de ecumenism despre „Împărăţia lui Dumnezeu" pe pământ, care nu are nimic comun cu Vestea cea Bună a Mântuitorului despre Împărăţia lui Dumnezeu ca realitate necreată, imaterială, ca „har lăuntric renăscător al Sfântului Duh cu roadele şi manifestările lui desăvârşite" (comp. Gal. 5, 22-23). Explicaţia pe care o dau ecumeniştii „saturării poporului" este absolut nejustificată. Însuşi Mântuitorul adresează poporului, hrănit de El în chip minunat, următoarea mustrare: „Mă căutaţi nu pentru că aţi văzut minuni, ci pentru că aţi mâncat din pâini, şi v-aţi săturat. Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea, ce rămâne spre viaţa veşnică, şi pe care o va da vouă Fiul Omului" (In. 6, 26-27). După aceste cuvinte clare, pe ce s-ar putea întemeia afirmaţia precum că „saturarea poporului" ar fi un „semn al Împărăţiei lui Dumnezeu"? Şi Sf. Ap. Pavel declară categoric: „Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci dreptate, pace şi bucurie în Duhul Sfânt" (Rom. 14, 17).

2) În §2 al B.E.M. despre Euharistie citim: „După făgăduinţa lui Hristos, fiecare membru botezat al Trupului lui Hristos primeşte prin Euharistie asigurarea de iertare a păcatelor (Mt. 26, 28) şi chezăşia vieţii veşnice" (In. 6, 51-58). O asemenea formulare îţi creează impresia că orice creştin botezat, prin intermediul Euharistiei, îşi asigură în mod automat iertarea păcatelor sale. Este evident caracterul protestant al acestui gând. Potrivit cuvintelor Apostolului (I Cor. 11,27-28), în cazul unei împărtăşiri nevrednice, Sfânta Euharistie nu serveşte pentru iertarea, ci pentru înmulţirea distrugătoare a păcatelor omului, care în felul acesta osândă îşi mănâncă şi bea, atrăgând asupra lui judecata lui Dumnezeu (I Cor. 11,29).

Protestanţii însă, negând Taina Pocăinţei (Spovedaniei), au pierdut în general noţiunea de împărtăşire nevrednică, de aceea contestă necesitatea mărturisirii păcatelor personale în faţa preotului, ca o condiţie indispensabilă pentru Sfânta împărtăşanie. Este bine cunoscut că spovedania înainte de împărtăşanie s-a practicat în Biserică încă din vechime. Chiar şi un raţionalist ca teologul protestant Adolf Garnack recunoştea: „Noi am eliminat Taina Spovedaniei. În locul ei am pus conştiinţa personală despre căinţă... Dar conştiinţa noastră personală a căinţei nu înseamnă nimic".

3) E cazul să clarificăm problema de mare importanţă a sâvârşitorului legal al Tainei Euharistiei. În B.E.M. se spune: „în timpul săvârşirii Euharistiei Hristos adună, învaţă şi alimentează Biserica. Hristos este Acela Care cheamă la masă şi stă în capul mesei. El este Păstorul Care conduce poporul lui Dumnezeu, Proorocul Care vesteşte cuvântul lui Dumnezeu, Părintele Care săvârşeşte Taina lui Dumnezeu. În majoritatea bisericilor această conducere a mesei este pusă în seama unui preot hirotonit. Cel care conduce slujirea euharistică în numele lui Hristos face să se înţeleagă că Euharistia se oferă ca un dar al lui Hristos, Care trăieşte în Biserica Sa.

În aceste cuvinte, după cum se vede, B.E.M. încearcă, de pe poziţiile pluralismului, să justifice şi să unifice toate felurile de practică euharistică. Mascându-se prin adevărul mistic neîndoielnic că Domnul Iisus Hristos este „Cel Care aduce şi este adus, Care primeşte şi este împărţit", după cum mărturiseşte preotul în rugăciunea de taină la Heruvic, B.E.M. diminuează problema sâvârşitorului pământesc al Tainei, afirmând că Euharistia ar putea fi săvârşită, chipurile şi de „un preot hirotonit", aşa cum se face „în majoritatea bisericilor", şi de un mirean obişnuit, după cum se practică în mai multe secte protestante.

Prin „cel care conduce slujirea euharistică" poate fi înţeles oricine - atât un episcop sau preot ortodox legal, cât şi un pastor luteran sau o femeie - „preoteasă" anglicană etc. Această deplasare de noţiuni nu are nimic comun cu conştiinţa sobornicească a Bisericii Ortodoxe, care încă de pe timpul apostolilor păstrează şi propagă adevărul că „puterea de a înfăptui Taina Euharistiei aparţine numai episcopilor în calitate de succesori ai apostolilor, iar prin episcopi se transmite şi preoţilor. Patriarhii Răsăriteni, în „Epistola cu privire la Credinţa Ortodoxă", mărturisesc: „Credem de asemenea că această Taină a „Sfintei Euharistii nu este săvârşită de oricine, ci numai de un iereu dreptcredincios, care a primit preoţia de la un episcop dreptcredincios legal".

D) Taina Preoţiei (slujirea)

Pentru noi este deosebit de important compartimentul trei al B.E.M. consacrat Tainei Preoţiei, deoarece de validitatea acestei Taine depinde validitatea celorlalte, în special a Tainei Euharistiei, căci cea dintâi condiţie a autenticităţii ei este faptul oficierii ei de către un preot care a fost ridicat în cinul respectiv prin hirotonirea oficială de un episcop legal.

Ecumeniştii acordă de asemenea o mare importanţă problemei preoţiei în scopul recunoaşterii reciproce a ierarhiilor, lucru pe care ei îl pretind la negocierile privind unirea diferitelor confesiuni. În acest sens s-a pronunţat făţiş episcopul anglican Gloucester la conferinţa de la Ripon, care a avut loc la 31 octombrie 1983: „Unirea reală se va face atunci când vom unifica preoţia. În acest sens noi acţionăm şi în Biserica Ortodoxă Răsăriteană. Acolo situaţia evoluează mai încet, însă în cele din urmă va conduce la o unire efectivă".

Aceeaşi trufaşă încredere de sine, atingerea scopului final - recunoaşterea reciprocă a ierarhiilor se resimte în fiecare rând al documentului ecumenic vizat, ceea ce ar trebui să îndemne pe toţi creştinii ortodocşi purtători ai binefăcătoarei succesiuni apostolice în Biserică, la o luptă hotărâtoare împotriva insistenţelor ostentative ale ecumeniştilor!

Să ne oprim la însuşi titlul compartimentului al treilea. Spre deosebire de Tainele Botezului şi Euharistiei, marcate prin vechile lor denumiri patristice, Taina Preoţiei este consemnată în B.E.M.,

în limba engleză prin denumirea generală „Ministry”, care se traduce literalmente „slujire”. Potrivit enciclopediei britanice, în limba engleză există o denumire specială pentru preoţie, şi anume Priesthood, care redă fidel termenul elen tradiţional şi cel latin - sacerdotium. ,,Ministry'' este foarte greu traductibil, căci cuvântul cuprinde toate genurile de slujire bisericească. Această polisemie conferă un caracter confuz conţinutului bine definit al Tainei rânduite de Dumnezeu, care este Preoţia, moştenită prin succesiune de la Sfinţii Apostoli. Denumirea indefinită a Tainei Preoţiei are drept scop să înglobeze în noţiunea de slujire „bisericile” care intră în componenţa C.E.B. şi nu au de fapt preoţie!

O interpretare similară, confuză a problemei preoţiei se întâlneşte frecvent în cercurile protestante. De exemplu, secretarul general al C.E.B., Potter, în discursul inaugural rostit la cea de a VI-a adunare din Vancouver, interpretând eronat cuvintele Sf. Ap. Petru despre creştini ca „preoţie împărătească” (I Petru, 2, 9), a declarat că „unul din marile merite ale Reformei, pe care îl datorează lui Martin Luther, este descoperirea (!)... că fiecare - fie femeie sau bărbat - este preot în faţa Domnului... indiferent de este el hirotonit sau mirean”.

În B.E.M. se strecoară acelaşi amestec al preoţiei sacramentale legale şi al „preoţiei împărăteşti” generale a mirenilor cu un scop anume - de a minimaliza rolul preoţiei sacramentale şi a şterge hotarul dintre preoţime şi mireni.

De remarcat că în B.E.M. pretutindeni se întrebuinţează termenul „preoţime hirotonită”, ceea ce reprezintă o tautologie logică, căci nu poate exista preoţime nehirotonită. În §7 citim: „Termenul „preoţime hirotonită” se referă la persoanele care au primit harisma (p. 133, r. de sus) şi pe care biserica îi numeşte (!) pentru slujire prin hirotonisire, cu invocarea Sfântului Duh şi punerea mâinilor asupra lor”. Însă chiar în punctul următor se spune: „Multe din biserici (deci nu toate - nota aut.) utilizează cuvântul „preot” pentru desemnarea anumitor slujitori ai altarului hirotoniţi. Deoarece aceasta nu reprezintă un obicei general, respectiva problemă esenţială se examinează în §17 al prezentului document.”

Indicatul §17 este intitulat în engleză „Ordained Ministry & Priesthood”, adică „Slujirea şi Preoţia hirotonită”, în plus, termenul „Preoţia” este raportat la Hristos şi poporul Bisericii, iar cel dintâi termen, „Slujirea” - la „Preoţia hirotonită”, care participă, ca toţi creştinii, şi în preoţia lui Hristos, şi în preoţia Bisericii” (adică a poporului bisericii).

Astfel, în B.E.M., în pofida terminologiei atestate în Enciclopedia Britanică, ambii termeni sunt folosiţi cu sens denaturat: prin termenul comun Ministry, care înseamnă „slujirea” în genere, este desemnată preoţimea hirotonită, iar prin termenul specific Priesthood (preoţimea hirotonită) - „preoţia” generală a poporului bisericii. Se creează impresia că preoţia sacramentală nu este decât o emanaţie a „preoţiei” poporului bisericii, care prin intermediul „hirotonirii” simbolice desemnează el însuşi pe slujitorii altarului. O viziune similară pur protestantă asupra ierarhiei ecleziastice, care contestă împuternicirea ei de către Hristos pe linia succesiunii apostolice, reprezintă o gravă eroare dogmatică, însemnând negarea caracterului apostolic al Bisericii lui Hristos.

În comentariul la §17 utilizarea eronată mai sus amintită a termenilor se argumentează prin faptul că, chipurile, „în Noul Testament niciodată nu sunt folosiţi termenii „Preoţie” sau „preot” (iereu) pentru desemnarea preoţimii hirotonite sau a preotului hirotonit”. Potrivit B.E.M., „în Noul Testament acest termen este aplicat, pe de o parte, pentru preoţia unică a lui Iisus Hristos şi, pe de alta, pentru slujirea împărătească şi profetică a tuturor botezaţilor”.

Iată însă cum arhimandritul (actualmente arhiepiscop de New York) Pierre Lullie, în articolul deja citat, explică deosebirea în folosirea termenilor: „Vechea Biserică evita, pentru desemnarea funcţiilor preoţeşti, ambiguitatea posibilă atunci, care ar fi putut rezulta din omonimie. Tocmai de

aceea termenii nu sunt întrebuinţaţi în Noul Testament pentru desemnarea funcţiilor preoţeşti".

Dreptul canonic rămâne fidel terminologiei vechi creştine şi utilizează în locul lor termenii „episcop" şi „preot". O asemenea poziţie a Bisericii în etapa sa primară se explică simplu: „în raport cu iudaismul ea a susţinut abolirea unei mulţimi de jertfe, ca fiind pur arhetipice faţă de unica Jertfă perfectă, adusă o dată pentru totdeauna de Hristos - Unicul adevărat Arhiereu. În privinţa păgânilor convertiţi termenul ar fi putut fi interpretat la fel de ambiguu, deoarece el desemna vrăjitorii cultelor păgâne. Odată însă cu dispariţia treptată a păgânismului, pe de o parte, şi cu separarea definitivă a iudaismului de creştinism - pe de alta, pericolul confundării termenilor a dispărut. în felul acesta, s-a răspândit folosirea termenilor arhiereus şi iereus în lumea elenă şi pontifex şi sacerdos la latini."

E caracteristic faptul că încă la cel mai timpurii dintre părinţii bisericii - Sfântul Climent de la Roma (†101) - termenii „arhiereu" şi „iereu" se întâlnesc raportaţi la preoţii creştini.

Prin urmare, în B.E.M. Arhieria supremă a lui Hristos este opusă în mod tendenţios preoţiei oficiante încredinţate clericilor din Biserică. Preoţia pământească provine de la Arhieria cerească a lui Hristos, aşa cum este foarte bine spus în rugăciunea de taină rostită de preot în timpul Heruvicului la Sfânta Liturghie.

În ciuda acestui fapt, în comentariul la §11, B.E.M., declară în chip nelegiuit că, „bisericile trebuie să evite a atribui propriile forme deosebite de hirotonire a preoţimii voinţei directe a lui Iisus Hristos şi a le considera ca fiind rânduite de Iisus Hristos!" Autorii (între care figurează şi „ortodocşi") îşi declară făţiş, cu o nemaipomenită insolenţă ecumenică, necredinţa în preoţie ca Taină rânduită de Mântuitorul, reducând totul la „numirea" preoţilor „prin hirotonire" bisericească.

În B.E.M. nicăieri nu se vorbeşte despre hirotonire, ca fiind o Taină dotată cu har, oficiată de episcop ca succesor apostolic, ci doar despre „numire" prin impersonala „punere a mâinilor" (de către cine?). O astfel de negare evidentă a succesiunii apostolice drept condiţie a realităţii preoţiei se întâlneşte foarte des nu numai la protestanţi, ci şi la anglicani. De exemplu, dr. Hedlom, cunoscut teolog anglican şi profesor al Universităţii din Oxford, considera că, în Biserica creştină veche, episcopii erau succesori ai apostolilor „nu fiindcă ar fi primit harul transmis de apostoli, ci pentru că au fost desemnaţi de Biserică să îndeplinească îndatoririle pe care le îndeplineau apostolii". Această viziune extrem de greşită asupra preoţiei nu l-a împiedicat pe dr. Hedlom să devină curând „episcop" anglican, ceea ce vorbeşte despre solidaritatea cu el a bisericii lui.

Iar în iulie 1988, la conferinţa din Lambet a episcopilor anglicani, a fost adoptată hotărârea de hirotonire a femeilor nu numai ca „preotese", ci şi ca „episcopi"! Curând ea a fost adusă la îndeplinire: la 12 februarie 1989, la Boston (SUA) a fost oficiată „hirotonirea" Barbarei Harris ca „episcop". Iată la ce fărădelege strigătoare la cer duce renunţarea la principiul succesiunii apostolice! După aceasta devine cu neputinţă participarea ortodocşilor la Consiliul Mondial al Bisericilor, care întotdeauna a susţinut ideea „preoţiei" feminine.

În compartimentul III al B.E.M., „Formele preoţiei hirotonite", se promovează insistent ideea că „Noul Testament nu indică un singur tip de preoţie, care ar putea servi drept model sau drept o normă invariabilă pentru întreaga preoţie viitoare în Biserică". În Noul Testament noi, mai curând, întâlnim o varietate de forme, care au existat în diferite locuri şi în diferite timpuri. În ultimele cuvinte se exprimă nu numai necredinţa raţionalistă în ierarhia neo-testamentară, ci se contestă chiar autenticitatea cărţilor sfinte ale Noului Testament, care ar fi apărut, chipurile, „în diferite timpuri". Urmând raţionalismului protestant, alcătuitorii B.E.M. declară deschis după aceea, că abia „în secolele doi şi trei a fost stabilită forma cu trei trepte - episcop, preot şi diacon - ca formă generală a preoţiei hirotonite în întreaga Biserică". O astfel de viziune asupra provenienţei celor trei trepte ale ierarhiei ecleziastice reprezintă o negare evidentă a faptului rânduirii lor de către Sfinţii Apostoli şi,

implicit, a suprimării noţiunii însăşi de succesiune apostolică a ierarhiei.

Între altele, în „Faptele Sfinţilor Apostoli", alcătuite de Sf. Ap. şi Ev. Luca (comp. Lc. 1, 3 şi Fapte 1, 6) se arată clar că Sfinţii Apostoli au hirotonit personal pe primii cinci diaconi (Fapte 6, 6). Tot de către apostoli au fost hirotoniţi Sf. Ap. Pavel şi Sf. Ap. Barnaba (Fapte 13, 3), care, la rândul lor, au hirotonit preoţi pentru toate bisericile întemeiate de ei (Fapte 14, 33). Iar Sf. Ap. Pavel a hirotonit pe ucenicul său Timotei în cinul de episcop al Efesului (I Tim. 4, 14; II Tim. 1, 6), iar pe alt ucenic al său, Tit, l-a făcut episcop al Cretei, poruncindu-i să hirotonească preoţi pentru toate oraşele de acolo (Tit 1,6).

În afară de indicaţiile directe ale cărţilor sfinte ale Noului Testament, încă în epoca apostolilor existenţa a trei trepte ierarhice este mărturisită de succesorii direcţi ai apostolilor - Sfântul Climent, episcop al Romei, şi Sfântul Ignatie Purtătorul de Dumnezeu, episcop al Antiohiei (†107), în epistolele lor către Magnezieni (6, 1; 3, 1-2) şi către Tralieni (3, 1), în care sunt direct enumerate cele trei trepte ale ierarhiei bisericeşti.

În B.E.M. însă, mărturiile acestor trei bărbaţi apostolici sunt opuse una alteia în mod artificial. În comentariul la §36 citim: „În vechea Biserică legătura dintre episcopat şi comunitatea apostolică era concepută în două chipuri. Pe de o parte, se recunoaşte că „Sfântul Climent se interesa înainte de toate de mijloacele cu ajutorul cărora continuitatea istorică a prezenţei lui Hristos era asigurată în Biserică datorită succesiunii apostolice, iar pe de alta - se subliniază că „Sfântul Ignatie din Antiohia vedea în comunitatea creştină, strânsă în jurul preotului şi în mijlocul preoţilor şi diaconilor, o manifestare reală a duhului în comunitatea apostolică." De aici se trage concluzia că „simbolul succesiunii apostolice nu arată doar continuitatea istorică, ci şi adevărata realitate duhovnicească". De fapt, continuitatea istorică a succesiunii apostolice, susţinută de Sfântul Climent de la Roma, stă la baza realităţii duhovniceşti, despre care vorbeşte Sfântul Ignatie Purtătorul de Dumnezeu şi care nu reprezintă decât continuitatea apostolică la momentul dat. Prin urmare, ambii bărbaţi apostolici vorbesc de unul şi acelaşi fenomen, care garantează succesiunea apostolică în Biserica Creştină.

B.E.M., ocolind problema extrem de neplăcută pentru protestanţi vizând succesiunea apostolică ca transmitere a harului ierarhic printr-un lanţ continuu de hirotoniri din epoca apostolilor până în zilele noastre, care a fost curmat de Luther (secolul XVI) introduce o nouă îmbinare de termeni: „Succesiunea în Tradiţia Apostolică". Scopul acesteia este de a sustrage atenţia de la principalul obiect - succesiunea apostolică ierarhică, reducând problema la o noţiune mai largă - Tradiţia Apostolică, care, datorită posibilităţii de interpretare, convine mai mult protestanţilor.

Această expresie, în favoarea B.E.M., este asimilată şi de ecumeniştii „ortodocşi". Unul din autorii B.E.M., protoiereul Vitalie Borovoi, în referatul său „Evaluarea documentelor de la Lima despre Botez, Euharistie şi Preoţie", vorbeşte de „succesiunea organică a Tradiţiei Apostolice a vieţii harice şi sacramentale în Vechea Biserică a epocii Sinoadelor Ecumenice (comună pentru noi toţi încă până la perioada sciziunilor noastre)". Pe atunci însă protestanţii nu existau! Mai departe prot. Borovoi scrie despre necesitatea renaşterii „unităţii creştine prin eforturile frăţeşti comune ale întregii comunităţi ecumenice pornind de la principiile şi urmând principiile succesiunii istorice a Tradiţiei Apostolice.

O problemă deosebit de dificilă este aceea a aşa-numitei „preoţii" a femeilor.

Prot. Borovoi, în loc să elimine această problemă „delicată" ca neexistând în genere pentru Biserica Ortodoxă, consideră şi aici necesar ca, „la rezolvarea acestei probleme de către celelalte biserici, să se ţină seama de perspectivele ecumenice ale soluţionării lor pentru unitatea tuturor creştinilor şi pentru înţelegerea identică a păstrării fidelităţii faţă de Tradiţia Apostolică, aşa cum este ea atestată în istoria Bisericii". Din cuvintele subliniate ale p. Borovoi rezultă că noţiunea privind Tradiţia Apostolică, chiar şi într-o chestiune „delicată", mai urmează a fi dezbătută în

virtutea „perspectivelor ecumenice... ale unităţii tuturor creştinilor”! Acest lucru însă demonstrează caracterul confuz al noţiunii de Tradiţie Apostolică, pe care ecumeniştii o speculează în scopuri egoiste.

Să evocăm însă noţiunea de Tradiţie Apostolică, aşa cum este ea explicată în B.E.M. Cităm: „Tradiţia Apostolică în Biserică înseamnă succesiunea în calităţile distinctive stabile ale Bisericii Apostolilor: mărturisirea credinţei apostolice, propovăduirea şi interpretarea înnoită(!) a Evangheliei, oficierea Botezului şi Euharistiei, transmiterea responsabilităţii preoţeşti”. După evocarea celor două Taine: Botezul şi Euharistia, ar fi trebuit numită cea de a treia Taină - Preoţia, care constituie un obiect de cercetare în B.E.M. în loc să se vorbească de „transmiterea harului preoţiei, se menţionează doar transmiterea responsabilităţii, ca de un act formal de răspundere juridică, prin care pentru B.E.M. se epuizează întreaga esenţă a „preoţiei”!

În comentariul la acelaşi §34 se arată: „în cadrul acestei Tradiţii Apostolice există o anumită succesiune apostolică a slujirii, care serveşte pentru susţinerea continuităţii şi succesiunii cuvintelor şi acţiunilor lui Iisus, transmise nouă de către Apostoli. Preoţii sunt desemnaţi (!) de Apostoli. După aceea episcopii Bisericii au fost primii custozi ai acestei continuităţi a tradiţiei apostolice; ei au fost martori ai succesiunii apostolice a slujirii, care a fost continuată şi păstrată prin episcopii vechii Biserici împreună cu preoţii şi diaconii din comunitatea creştină.”

Aşadar, în comentariu nu se spune nimic despre continuitatea harică în hirotonire - de la Apostoli prin episcopi, inclusiv până în zilele noastre. Referitor la Apostoli se spune doar că ei „numeau” pe preoţi, care se deosebesc totuşi de episcopi. Iar episcopii sunt numiţi doar „custozi” (şi nu promotori) şi „martori” (dar nu purtători) ai succesiunii apostolice a slujirii. Nicăieri însă nu se arată că această succesiune a slujirii se transmite pe linia hirotonirilor în Taina Preoţiei.

În încheierea comentariului se subliniază că, „se impune să se facă o distincţie între Tradiţia Apostolică a întregii Biserici şi continuitatea slujirii apostolice”. Cu alte cuvinte, sunt separate artificial două lucruri indisolubil legate unul de altul: „Tradiţia Apostolică” şi „slujirea apostolică”. Cea mai elocventă probă a acestui raport o constituie faptul că culegerea de Pravile Apostolice începe cu două condiţii privind hirotonirea episcopului de către doi sau trei episcopi, iar a preotului sau diaconului - de un episcop.

Prin urmare, slujirea apostolică este inclusă în Tradiţia Apostolică.

În §36 continuitatea episcopilor este prezentată doar ca „unul din mijloacele... cu ajutorul căruia este exprimată Tradiţia Apostolică în Biserică. Această continuitate este interpretată... ca fiind un însemn simbolic şi păstrarea succesiunii credinţei şi legăturii apostolice”. La fel ca şi în Tainele Botezului şi Euharistiei, B.E.M. nici de astă dată nu iese din cadrul înţelegerii protestante a Tainelor sub formă de simboluri, ignorând Tainele, ca fiind necesare pentru salvarea succesiunii ierarhice rânduite de Iisus Hristos, prin care se transmite negreşit credincioşilor harul lui Dumnezeu.

În §38 se spune că „bisericile care nu şi-au păstrat episcopatul privesc succesiunea episcopală ca un simbol, nu ca o garanţie a continuităţii şi unităţii Bisericii”. Iar mai departe se arată că ele nu pot (ceea ce ar însemna că nu vor - n.a.) să accepte... că preoţia, adoptată în propria lor tradiţie, trebuie să fie considerată ca nevalabilă până la momentul în care nu va adera la linia existentă a succesiunii episcopale”.

Aceeaşi pretenţie concretă a fost formulată de pastorul dr. Jurghen Roloff, profesor la Universitatea din Erlangen, în referatul „Evaluarea documentului de la Lima”, prezentat la cea de a 10-a conferinţă a reprezentanţilor Bisericii Ortodoxe Ruse şi Bisericii Evanghelice a Germaniei, care a avut loc la Kiev în 25-29 septembrie 1984. El a declarat categoric: „Pentru bisericile noastre este hotărâtor faptul că partenerii ecumenici (adică ortodocşii) nu au pus recunoaşterea aflării noastre în Tradiţia Apostolică în funcţie de acest fel de succesiune (adică apostolică)”. Prin aceste cuvinte

teologul protestant recunoaşte el însuşi că protestanţii nu au succesiune apostolică!

Astfel, B.E.M. introduce noţiunea de succesiune episcopală în manieră protestantă, ca ceva neobligatoriu pentru creştini şi independent, chipurile, de succesiunea apostolică, care este substituită prin noţiunea de „continuitate în Tradiţia Apostolică", deşi nu există succesiune episcopală fără continuitate apostolică. Aceste două noţiuni sunt absolut echivalente şi în aceasta rezidă temelia principală a Bisericii Ortodoxe ca Biserică Apostolică!

Ultimul capitol al B.E.M. este intitulat: „Spre recunoaşterea reciprocă a preoţimii hirotonite"; în el este dezvăluit scopul ecumenic final - recunoaşterea reciprocă a ierarhiilor confesiunilor aderente la C.E.B. În §21 se arată direct că „bisericile trebuie să fie gata să-şi modernizeze concepţia şi practica privind hirotonirea preoţilor". În §53 autorii B.E.M. îndrăznesc să ceară „bisericilor care au păstrat succesiunea episcopală să recunoască fondul apostolic al preoţiei hirotonite existent în bisericile care n-au păstrat această succesiune, precum şi existenţa în aceste biserici a serviciului de „episcope" (în greacă) sub diverse forme". Nu se precizează ce fel de „forme diverse" de episcopat există în afara ierarhiei din trei trepte rânduită de Dumnezeu, căci astfel de „forme" nu există şi nu pot exista! Este doar o adunătură deşartă de cuvinte despre o oarecare „ierarhie", având drept scop să arunce praf în ochii cititorilor.

În §54 citim: „Unele biserici hirotonesc numai bărbaţi. Disensiunile în această privinţă împiedică recunoaşterea reciprocă a preoţiei. Acest lucru însă, nu trebuie să fie considerat un impediment esenţial pentru eforturile de mai departe spre realizarea recunoaşterii reciproce". După cum am mai arătat, C.E.B. susţine ideea „preoţiei" feminine, încercând însă, în cazul dat, să elimine acest obstacol de dragul recunoaşterii reciproce a „bisericilor" şi „preoţilor" lor. Încheind de aceea paragraful cu fraza: „Ideile ecumenice trebuie să încurajeze, şi nu să frâneze dezbaterea nestingherită a acestei probleme".

În sfârşit, în ultimul §55 al B.E.M. se presupune, ca expresie supremă a „recunoaşterii reciproce a bisericilor şi preoţiilor lor", celebrarea Liturghiei Euharistice în comun cu punerea reciprocă a mâinilor!!!

Arhiereii ortodocşi - purtătorii preţiosului dar al continuităţii apostolice - vor înţelege clar că - în cazul în care ei, din anumite considerente (desigur, de natură ecumenico-diplomatică, şi nu ecleziastică!) - vor accepta parodia ecumenică descrisă, va însemna că ei se lipsesc în mod automat de harul ierarhic ca atare, căpătat în timpul hirotonirii, pierzându-şi în felul acesta succesiunea apostolică, căci potrivit Canonului apostolic 45: Episcopul, presviterul sau diaconul, care nu face decât că se roagă împreună cu ereticii, trebuie să fie excomunicat; iar dacă le va îngădui să slujească ca preoţi în biserică, trebuie să fie depuşi din treaptă. Fie ca aceasta să nu se întâmple!

Principiul 10
Ecumenismul nu admite misionarismul ortodox în mijlocul heterodocşilor; el confirmă comunităţile protestante încalitate de „biserici"; începe a-şi impune voinţa şi în Biserica Ortodoxă, contaminând-o de spiritul principial străin al laicizării

A) Participarea Bisericii Ortodoxe în C.E.B. este complet nejustificată

Observatorii heterodocşi occidentali găsesc extrem de contradictorie şi ilogică participarea în C.E.B. a Bisericii Ortodoxe, care pretinde a fi unica adevărată Biserică a lui Hristos, precum şi este.

Ce caută deci creştinii ortodocşi în Consiliul Ecumenic, a cărui ideologie este în totală neconcordanţă cu ideologia Ortodoxiei? Ce folos poate avea Ortodoxia participând la mişcarea ecumenică, al cărei scop nu este acela de a uni toate confesiunile în baza adevărului revelat de

Dumnezeu şi perpetuat de Ortodoxie, ci de a crea o comuniune suprabisericească, sau mai exact - una antibisericească, unde nimeni nu va avea „o graniţă aparte pentru confesiunea sa” (după expresia lui Vissert-Houft) şi unde nu va fi „Biserică Ortodoxă - în sensul distinct al acestui cuvânt” (potrivit expresiei lui Haus).

Ecumeniştii „ortodocşi” răspund de obicei că frecventează adunările ecumenice cu scopul de a „mărturisi” despre Ortodoxie şi a atrage spre ea atenţia heterodocşilor. Astfel, reprezentanţii tineretului ortodox, la congresul ecumenic din Bossey (în apropiere de Geneva) din ianuarie 1949, au declarat între altele: „Ortodocşii participă la mişcarea ecumenică cu profunda conştiinţă a responsabilităţii lor creştine de a fi martori vii şi activi ai Ortodoxiei, hotărâţi să explice dogmele ortodoxe cu care alţi creştini nu sunt suficient familiarizaţi, şi în special locul Prea Sfintei Fecioare, Maica Domnului, în viaţa Bisericii”.

S-au împlinit însă aceste frumoase aspiraţii, exprimate la mijlocul secolului nostru? Nicidecum! Căci ecumenismul susţine doar în aparenţă că ar căuta adevărul, în fapt însă nu încearcă să-l găsească. El caută unirea tuturor bisericilor nu în baza adevărului ortodox, ci a noii ideologii, pentru care şi Ortodoxiei i se cer anumite concesii dogmatice, deoarece potrivit convingerii care persistă în mediul ecumenic, nici una din „biserici” nu posedă adevărul deplin. De aici şi apelul către toate „bisericile”, inclusiv cea ortodoxă, de a se pocăi pentru unitatea pierdută.

Încă în prima jumătate a secolului nostru în mediul ecumeniştilor s-a conturat tendinţa de a cere Bisericii Ortodoxe să se pocăiască pentru anumite păcate (nu cumva dogmatice?), de unde rezultă că ei n-o consideră drept „stâlpul şi temelia adevărului”! Protestantul-ecumenist Fr. Lybs scria deschis în 1929: „O adevărată întâlnire a Protestantismului reformist şi Ortodoxiei Răsăritene, dictată de voinţa spre unitate întru Hristos, determină pe ambele să se spovedească şi să se pocăiască în faţa lui Dumnezeu”.

Cu toate acestea, ecumeniştii „ortodocşi” se fac până acum a crede în iluzia că ei pleacă la Geneva pentru a propovădui Ortodoxia. De-ar avea ei conştiinţa curată şi liberă, înşişi reprezentanţii „ortodocşi” în C.E.B. ar recunoaşte că nimeni din militanţii ecumenici nu intenţionează să adopte creştinismul!

Dimpotrivă! Aşa cum Biserica Ortodoxă cinsteşte cu credinţă Sfântă Tradiţie, la fel şi toate denominaţiile protestante îşi promovează propriile „tradiţii”, socotind că fiecare „biserică” trebuie să se îmbogăţească pe contul tradiţiilor celorlalte „biserici”. Aşa cum Biserica Ortodoxă are pe ai săi Sfinţi Părinţi şi se referă cu dragoste la scrierile lor, la fel şi militanţii ecumenici fac referiri insistente la „părinţii” mişcării ecumenice ca la „părinţii lor”, deşi aceştia nu au nimic comun cu Sfinţii Părinţi ortodocşi; aceia salvau Credinţa Ortodoxă, aceştia o subminează!

Biserica Ortodoxă exprimă prin termenul „catolică” (sobornicească), devotamentul său faţă de Hristos şi adevărul mântuitor revelat de Dumnezeu al unicei credinţe a lui Hristos, menit a fi răspândit în lumea întreagă. Pe când activiştii ecumenici folosesc acest termen în sens contrar şi denaturat cu scopul de a deforma conţinutul lui ortodox. Ei înţeleg prin „catolicism” unitatea ecumenică în stare dezmembrată şi în forma pluralistă, criticată de noi. „Catolicismul - declară Adunarea IV a C.E.B. din Upsala (1968), - reprezintă contrariul oricărei autoadmiraţii şi spirit izolaţionist!” La Adunarea V a C.E.B. din Nairobi (1975) a fost adoptată următoarea accepţie a noţiunilor „catolicism” şi „caracter sobornicesc”: „Biserica unitară trebuie să reprezinte o confrerie (comunitate) sobornicească a bisericilor locale... În această confrerie sobornicească fiecare biserică locală posedă, în comuniune cu celelalte, deplinătatea catolicismului, mărturiseşte una şi aceeaşi credinţă apostolică, fapt prin care recunoaşte apartenenţa şi a celorlalte biserici la una şi aceeaşi Biserică a lui Hristos... Ele sunt reciproc legate, pentru că au primit unul şi acelaşi botez şi au una şi aceeaşi euharistie. Ele recunosc calitatea de membru şi ierarhia (!) celorlalte!”

În felul acesta, în dicţionarul ecumenic „catolicismul" (caracterul sobornicesc) înseamnă nu credinţa în unicul Adevăr, ci recunoaşterea tuturor ereziilor; nu unitatea, ci pluralismul adică polidoxia, cu recunoaşterea reciprocă a „euharistiei" şi „ierarhiei" tuturor celorlalte „biserici". Lăudându-se cu un asemenea „catolicism", „biserica" ecumenică se autodeclară cu semeţie drept „stindard al viitoarei omeniri unitare". În consecinţă însă, ecumenismul, după cum se dovedeşte, renunţând la adevăratul catolicism (caracter sobornicesc) sub pretinsul pretext al „autoadmiraţiei", creează o proprie accepţie a termenului „catolicism", plină de o cumplită trufie fariseică şi autoadmiraţie ecumenică!

Aşa stând lucrurile, nici nu poate fi vorba de misionarism ortodox la Geneva. Dimpotrivă, ecumeniştilor "ortodocşi" le este practic interzisă orice propagandă a Ortodoxiei şi mărturisire a adevărului ortodox. În acelaşi timp protestanţii şi alţi ecumenişti heterodocşi mărturisesc liber despre „tradiţiile" lor, impunându-le ortodocşilor pentru „îmbogăţirea" acestora. În consecinţă, mărturisirea ortodoxă rămâne „un glas care predică în pustiu". Mai mult decât atât, ortodocşilor li se sugerează din toate părţile că ei trebuie să iasă din închistarea lor confesională şi să se deschidă influenţei ecumenice, pe care le-o impun tot mai insistent ecumeniştii ortodocşi. În consecinţă nu Ortodoxia câştigă pe protestanţi, ci spiritul protestant cucereşte inimile ortodocşilor.

Acest fenomen atât de trist se remarcă în viaţa Bisericilor Ortodoxe locale, în care a pătruns influenţa ecumenică, lucru despre care a mărturisit protoiereul rus p. Vsevolod Şpiller (fost preot în Bulgaria în anul 1934-1950) la Conferinţa pan-ortodoxă de la Moscova (1948).

Iată ce relatează el despre consecinţele păgubitoare ale contactelor Bisericii Ortodoxe Bulgare cu ecumenismul: „Pentru Biserica Bulgară întâlnirea cu ecumenismul a însemnat în cercurile ecumenice subminarea sentimentului ecleziastic, conştiinţa zdruncinată a unicei Biserici mântuitoare. După care a urmat secularizarea Bisericii pe calea adaptării la ecumenism. S-a produs o scădere a nivelului vieţii duhovniceşti, îndepărtarea de la tradiţiile patristice atât în teologie, cât şi în viaţa laică. A fost zguduit până la temelie ataşamentul faţă de ritualul Sfintei Liturghii. Tocmai datorită întâlnirii cu ecumenismul în Bulgaria a apărut nu numai teoria, ci şi lozinci împotriva caracterului dăunător, a hipertrofiei ritualismului (adică tendinţa spre reducerea ritualului liturgic)."

În anii din urmă în mediul ecumenic circulă ideea aşa-numitei „convergenţe", devenită sinonim al ecumenismului. În dicţionarul politic acest termen este folosit pentru definirea apropierii reciproce a două sisteme social-politice contrare şi chiar fuziunea lor într-un singur sistem pe calea influenţei mutuale. În mod analog, în timpul reuniunilor şi dialogurilor ecumenice convergenţa îşi pune drept scop „apropierea unor confesiuni aparte prin influenţa lor reciprocă".

În referatul „Coexistenţă sau convergenţă?", ţinut la Mainz la 23 octombrie 1970, mitropolitul Leningradului, Nicodim, un ecumenist notoriu, se declara adversar al convergenţei politice, care „se transformă într-o varietate a luptei active împotriva socialismului şi comunismului, în năzuinţa de a dizolva socialismul în capitalism, ceea ce provoacă iminent o reacţie inversă firească, ducând la - "divergenţă" şi ascuţirea luptei politice. Criticând netemeinicia teoriei convergenţei politice, mitropolitul Nicodim trage concluzia că, „confruntarea ideologică nu este susţinută de anumiţi factori pur subiectivi sau de intoleranţa trainic înrădăcinată, ci de condiţiile reale ale structurii social-economice principial diferite din cadrul celor două sisteme mondiale şi de antagonismele ce rezultă din aceste deosebiri".

Dacă aceasta este atitudinea faţă de convergenţă în domeniul politic, de ce nu i s-ar recunoaşte Bisericii Ortodoxe dreptul de a se opune tendinţei ecumenice de a „retopi" Ortodoxia în cazanul protestantismului? În fizică un astfel de fenomen este numit „osmoză" şi înseamnă „difuzarea uneia sau a mai multor substanţe (dintr-o soluţie) printr-o membrană permeabilă sau

semipermeabilă.”

E un proces cu care poate fi comparată comuniunea ecumenică dintre ortodocşi şi heterodocşi: Sfânta Biserică Ortodoxă reprezintă apa transparentă precum cristalul, iar diferitele curente protestante sunt asemănătoare unor soluţii tulburi otrăvitoare. În timpul comunicării ortodocşilor cu ecumeniştii heterodocşi se produce inevitabil un schimb reciproc, dezavantajos însă Ortodoxiei, pentru că nu pătrunde în el decât ce e rău, otrăvitor. Prin porii canoanelor încălcate de ecumenişti, canoane care interzic rugăciunea în comun cu ereticii, şi prin membrana subţire a compromisurilor dogmatice deja începute, veninul protestant pătrunde în conştiinţa creştinilor ortodocşi. Prin urmare, „convergenţa” este absolut inacceptabilă pentru Ortodoxie, care nu trebuie să se amestece cu rătăcirile (II Cor. 14, 27).

În legătură cu declaraţiile naive ale unor ecumenişti „ortodocşi” precum că la reuniunile ecumenice ei ar mărturisi despre adevărul lui Hristos, sperând să convertească pe heterodocşi la Ortodoxie, multe gânduri lucide a exprimat mitropolitul Samosului, Irineu (†1963). El scrie, în broşura „Biserica Ortodoxă Răsăriteană şi aşa-numita mişcare ecumenică creştină”, editată în 1959 la Atena, că una sau două luări de cuvânt ortodoxe la conferinţele ecumenice, în cadrul cărora oratorii heterodocşi întotdeauna predomină numeric asupra ortodocşilor, nu vor convinge pe protestanţi de adevărul Ortodoxiei şi nu-i vor întoarce de la falsele lor învăţături.

În schimb pentru reprezentanţii „ortodocşi”, care de dragul „amabilităţii” ecumenice se roagă împreună cu protestanţii, însuşindu-şi pe nesimţite unele vederi protestante, este inevitabilă o urmare absolut contrară. Participanţii la congresele ecumenice, după cum a recunoscut preşedintele lor Potter, îşi formează un anume limbaj ecumenic comun, o mentalitate ecumenică comună, pe care le vine greu să le explice coreligionarilor atunci când se întorc acasă. De hatârul apropierii ecumenice de heterodocşi, ecumeniştii ortodocşi încalcă de asemenea sfintele canoane ale Bisericii-Mamă, intrând în conflict cu fraţii ortodocşi care evită ecumenismul, se înstrăinează treptat de Sfânta Ortodoxie şi se pronunţă - în articolele, discursurile şi referatele pe care le prezintă - în favoarea ecumenismului şi în detrimentul Sfintei Ortodoxii.

B) Misionarismul ortodox este interzis

Ecumenismul exclude principial misionarismul ortodox, fără a mai vorbi să-l favorizeze. După cum se ştie, unii ecumenişti „ortodocşi” declară direct că, Biserica Ortodoxă este destinată doar creştinilor din Est şi că cei din Vest nu au nevoie să adopte Ortodoxia. Să ne amintim de cazul nostim al mitropolitului grec Ghenadie (Zervos), reprezentant al Patriarhiei Constantinopolului la Neapole, care a elaborat şi a publicat o întreagă „teorie”, potrivit căreia „ortodox te naşti, nu devii”! Acest defetism nemaipomenit al ierarhului „ortodox” a fost demascat cu indignare de ieromonahul sârb Amfilohie (actualmente episcop de Banat) în articolul „Misionar sau gropar”.

Arhim. Barnaba (Barton), fost preot anglican, convertit la Ortodoxie şi hirotonit în 1960 de exarhul Patriarhiei de la Paris, spunea că Nicolai Zernov, ecumenist „ortodox” rus din Anglia, îi reproşa trecerea la Ortodoxie! Zernov scrie, în cartea sa „Răsăritul creştin”, apărută la Londra în 1956, că „statutul (organizarea) Bisericii Ortodoxe Răsăritene este foarte asemănător cu cel anglican”. E curios, ar fi scris el o asemenea absurditate după ce, la conferinţa de la Lambet din iulie 1988, femeilor li s-a permis să fie nu numai „preotese”, dar şi „episcopi”?

În documentul ecumenic „Mărturisirea în comun şi prozelitismul” se condamnă trecerea de la o confesiune la alta, inclusiv trecerea la Ortodoxie, prevăzându-se pe viitor propovăduirea supraconfesională comună a Evangheliei, prin ceea ce se asigură predica pur ecumenică şi dispare posibilitatea pentru mărturisirea Adevărului Ortodox, care este blamată drept un „prozelitism negativ.”

Acest punct de vedere poate fi contestat printr-un citat din „Epistola oficială a Bisericii Ortodoxe Ruse în legătură cu Adunarea V a C.E.B. şi rezultatele ei", semnată de Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii, Pimen, şi de membrii Sfântului Sinod: „E cunoscut că misionarismul şi „mărturisirea în comun", fără a se ajunge la unitate în credinţă şi în principiile organizării canonice, nu numai că nu contribuie la adevărata unitate, ci pot să constituie şi o piedică în calea spre aceasta, sacrificând lenta unitate râvnită unor efecte aparente, când în mod artificial sunt trecute sub tăcere deosebirile confesionale în faţa lumii externe".

Şi iată că, în ciuda interdicţiei ecumenice a activităţii misionare în spirit ortodox, unii reprezentanţi ai Bisericilor Ortodoxe locale fac declaraţii defetiste şi iau hotărâri păgubitoare pentru Ortodoxie! Protestantul Lucas Fischer, în cuvântul introductiv rostit la consultarea teologilor pretins „ortodocşi", organizată de secretariatul comisiei „Credinţă şi organizare" a C.E.B. din insula Creta (7-14.03.1975), s-a exprimat elogios că „Biserica Ortodoxă nu cere altor creştini să se convertească la Ortodoxie prin aderarea la Biserica Ortodoxă. Teologii „ortodocşi" prezenţi n-au ripostat cu nici un cuvânt obrăzniciei ecumenice a reprezentantului heterodox, solidarizându-se slugarnic cu o lepădare atât de revoltătoare de misiunea mântuitoare a Ortodoxiei.

O ilustrare strălucită a unei atari situaţii triste este faptul că patriarhul de Constantinopol, de orientare ecumenică, a refuzat să primească sub jurisdicţia sa un grup de catolici italieni care au solicitat insistent acest lucru. Urmând exemplul Constantinopolului, Patriarhia Moscovei, în persoana exarhului ei în Europa de Vest - mitropolitul Leningradului, Nicodim, a refuzat şi ea, în 1974, să administreze câteva parohii cuprinzând circa 2000 de italieni ortodocşi în insula Sardinia. Sardinienii ortodocşi, excluşi din exarhat, au cerut, împreună cu preoţii lor, protecţie la Bisericile Ortodoxe locale, peste tot fiind trataţi cu refuz! După îndelungi chinuri au fost primiţi în comuniune canonică de stiliştii greci, care au hirotonit pe superiorul dintre preoţii sardinieni ca episcop de Sardinia cu titlul de exarh al Italiei. Comentând acest caz, revista ortodoxă greacă „Kali omologhia"(1982, nr. 38) se întreabă pe drept: „Oare Bisericile Ortodoxe oficiale n-au putut face ceea ce au făcut stiliştii din Grecia?" şi îşi răspunde: „Au putut, dar s-au speriat. De ce? De frica papofiliei şi din lipsă de dragoste misionară", încheindu-şi comentariul cu cuvintele: „Ceea ce s-a întâmplat nu este doar un păcat. Este o ruşine mondială!"

Pentru a fi pe placul ecumenismului, ecumeniştii „ortodocşi" ajung până acolo că propun catolicilor convertiţi la Ortodoxie „să se întoarcă la biserica lor mamă" (!), iar pe doritorii de a adopta Ortodoxia îi resping, declarându-le că „ortodocşii nu vor să aibă neofiţi"! Prin declaraţii defetiste de acest gen, făcute chipurile în numele întregii (!) Ortodoxii „reprezentantul" amintit mai sus al Patriarhiei Constantinopolului în Italia şi ecumeniştii asemănători lui, pe de o parte deschid larg uşile Bisericii Ortodoxe pentru influenţa şi pătrunderea ecumenică, iar pe de altă parte închid uşile ei în faţa heterodocşilor care vor sincer să vină la adevărata biserică! În modul acesta „se neagă misionarismul Bisericii, misiunea ei limitându-se la simpla conservare a statu-quo-ului istoric." În consecinţă sunt neglijate esenţa Bisericii lui Hristos şi misiunea ei - „de a mărturisi despre Hristos oricând şi oriunde şi de a primi în braţele sale mântuitoare pe toţi doritorii de a se mântui"!

Acum câţiva ani călugării uneia din mănăstirile benedictine din Germania de Vest, dezamăgindu-se de papism, au adresat tuturor Bisericilor Ortodoxe locale rugămintea să fie primiţi la Ortodoxie. Una din Bisericile locale i-a refuzat sub pretextul că nu ar avea „o astfel de practică!" Da, din păcate, mulţi arhierei ortodocşi, în locul practicii misionare apostolice şi patristice, şi-au făcut o „practică" bogată de a se îngriji de liniştea personală, fără a-şi atrage „neplăceri" cu papa, primind la Ortodoxie pe cei decepţionaţi de romano-catolici ce îşi doresc cu adevărat mântuirea! În vreme ce misionarii Vaticanului cutreieră lumea în lung şi în lat, recrutând, prin diferite procedee

necuvenite, adepţi (Mt. 23, 15), ierarhii ortodocşi se mulţumesc liniştiţi doar cu enoriaşii lor, de parcă prin asta s-ar epuiza îndatoririle lor ca succesori ai Apostolilor. Mai mult decât atât, această pasivitate infamantă ei mai că o socot de „virtute", şi atitudine ecumenică „loială" faţă de heterodocşi!

De remarcat că un astfel de comportament a devenit caracteristic tocmai ecumeniştilor „ortodocşi", spre deosebire de alţii care, în ciuda tuturor, se ocupă zelos de prozelitism în interesele „bisericilor" lor. Numai una Biserica Ortodoxă este exploatată în mod trădător de proprii „reprezentanţi" oficiali, care o vând de dragul unor avantaje materiale personale, cochetând cu heterodocşii la forurile ecumenice! Iată ce caracteristică plină de indignare dă ecumeniştilor „ortodocşi" apărătorul contemporan al Ortodoxiei Marios Pylawakys de la Frăţia ortodoxă Sfântul Atanasie cel Mare din Londra, de unde urmăreşte cu atenţie activitatea lor: „Majoritatea membrilor reprezentanţelor noastre sunt oameni care demult au rupt-o cu spovedania, postul şi rugăciunea. Unicul lor interes în viaţă sunt cazarea în hoteluri de lux şi distracţiile..."

De aceea nu e deloc de mirare că astfel de „reprezentanţi" ai Ortodoxiei sunt dispuşi, ploconindu-se în faţa ecumenismului, să împiedice orice propagare a Credinţei Ortodoxe în rândul heterodocşilor! Conduita lor revoltătoare pricinuieşte un rău dublu: pe de o parte, ei interzic heterodocşilor care caută adevărul şi harul divin să le primească în Sfânta Biserică Ortodoxă, lucru pe care îl arată Însuşi Mântuitorul: „Vai vouă... fariseilor făţarnici... că închideţi Împărăţia Cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi" (Mt. 23, 13); pe de alta – în felul acesta ei constrâng pe cei ce caută sincer adevărul să primească ereziile altor confesiuni, care asta şi aşteaptă!

Prozelitismul este un fenomen negativ care abate oamenii de la calea adevărului, inducându-i în eroare. Şi dimpotrivă, este un fenomen pozitiv atunci când salvează de rătăcire şi conduce spre adevăr. În cazul din urmă este o faptă mare, lăudată de cuvântul lui Dumnezeu: „Fraţii mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr şi-l va întoarce cineva, să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate" (Iac. 5, 19-20). Anume astfel făceau Sfinţii Apostoli, Sfinţii Părinţi şi toţi drepţii lui Dumnezeu, dând mâna tuturor celor ce căutau mântuirea!

Astăzi însă în cercurile ecumenice domină o înţelegere absolut eronată a prozelitismului. Pentru ecumenişti prozelitism „negativ" înseamnă tendinţa adevăraţilor ortodocşi de a atrage la adevărul ortodox pe cei ce-l caută; iar prozelitism pozitiv - doar misionarismul patronat de C.E.B., care încearcă să unească pe toţi în noua sa „confesiune", în care adevărul este vecin cu rătăcirea, proclamându-se sus şi tare „libertatea religioasă" greşit înţeleasă!

Prin urmare Bisericile Ortodoxe locale, fiind membri ai C.E.B., nu pot să-şi ducă activitatea misionară ortodoxă în rândul neştiutorilor şi rătăciţilor, angajându-se să acţioneze numai la voinţa C.E.B. şi sacrificându-şi principiile ortodoxe bisericeşti, dogmatice şi canonice. În acest context devine clar de ce mitropolitul Leningradului, Nicodim, referindu-se în referatul „Tradiţia şi contemporaneitatea", prezentat la 18 septembrie 1972 la Debreţin (Ungaria) - despre restabilirea unităţii creştine, o reprezintă în manieră ecumenică: „Cât priveşte readucerea creştinilor scindaţi la o credinţă unică, nu trebuie să ne-o imaginăm exclusiv ca o „unire". Deci, în ciuda rânduielii stabilite de Sfinţii Părinţi şi consfinţite în Marele Trebnic al Bisericii Ortodoxe în „Ritualul primirii ereticilor şi heterodocşilor la Ortodoxie", poate exista unire ecumenică fără ca heterodocşii şi ereticii să se lepede de învăţăturile lor greşite - „unirea" în baza compromisului dogmatic.

În vreme ce Bisericile Ortodoxe locale au făcut „legământ" cu C.E.B. să nu practice misionarismul în rândul altor confesiuni, catolicii şi tot soiul de sectanţi îşi continuă fără piedici prozelitismul lor păgubitor, alungând, ca nişte „lupi îngrozitori" (Fapte 20, 29), oile din turma

Bisericii Ortodoxe şi facându-le părtaşe ale lor! Papistaşii, tinzând chipurile către „unirea” cu Biserica Ortodoxă, nu şi-o imaginează altfel decât propagând uniaţia în rândul ortodocşilor. La 19 aprilie 1970 papa Paul VI a declarat făţiş: „Noi nu putem crede că restabilirea unităţii sincere (!) între Biserica romano-catolică şi Biserica Ortodoxă de Răsărit se poate realiza în detrimentul bisericilor catolice din Est!”

Şi de bună seamă, în ultimul timp - mai ales în pontificatul papei Ioan Paul II, polonez de origine, - a început încurajarea uniaţiei, considerată „nu numai o moştenire istorică a trecutului, ci care se dezvoltă şi în prezent: Vaticanul îndeamnă pe foştii uniaţi ucraineni să se reîntoarcă la unie” (v. protestul Patriarhului Moscovei Pimen, către papa Ioan Paul II în legătură cu sinodul uniaţilor ucrainieni de la Roma). Un grup de studenţi greci din Italia a adresat redacţiei „Orthodoxos Tipos” o scrisoare, care a fost publicată sub titlul: „Uniaţia devine un prigonitor crunt al Ortodoxiei noastre!” în scrisoare sunt expuse fapte revoltătoare, dezvăluind cum uniaţii italieni îi împiedică pe preoţii ortodocşi, care deservesc minoritatea greacă, să-şi facă datoria preoţească şi cum uniaţii, mascându-se în „ortodocşi”, ademenesc pe mirenii creduli în mrejele lor. La sfârşitul scrisorii se pune întrebarea: „Ce sens are să se ţină dialoguri între ortodocşi şi romano-catolici, dacă uniaţia nu numai că nu se reduce, ci, dimpotrivă, se extinde!” Până şi un uniat, într-o scrisoare la aceeaşi redacţie, scrie cu nedumerire: „Din partea ortodoxă se remarcă o indiferenţă stranie: ortodocşii protestează împotriva participării uniaţilor la dialog, dar o fac numai verbal, căci în cele din urmă conversează cu uniaţii!”. Aşadar, papiştii acţionează plini de încredere în sine de pe poziţiile forţei, ştiind că ortodocşii, în ciuda dreptăţii lor principiale, vor ceda totuşi!...

În această privinţă este caracteristică scrisoarea preotului ortodox grec p. Antonie (Atanisiadis) din Montreal (Canada), care scrie: „... La festivităţile prilejuite de împlinirea a 1000 de ani de la creştinarea Rusiei a fost invitat celebrul teolog ortodox p. Meyendorf, căruia un cardinal, venind vorba de dialogul teologic, i-a spus aceste cuvinte remarcabile: „Prin dialog noi, romano-catolicii, încercăm să facem ca ortodocşii să înţeleagă necesitatea unirii în jurul Fanarului (adică al Patriarhiei Constantinopolului). Şi când vom ajunge treptat la aceasta, ortodocşii îşi vor da seama că au nevoie de Roma ca centru al Bisericii!”.

După o declaraţie atât de frontală privind adevăratele scopuri ale „dialogului”, drepţii creştini ortodocşi ar fi trebuit să se întoarcă cu spatele la Fanar, care joacă rolul „calului troian” în Biserica Ortodoxă, şi să înceteze „dialogul dragostei”, ce le este inspirat in favoarea heterodoxismului. Ar trebui să ne aplecăm urechea la înţeleptele avertizări ale Patriarhului de Alexandria, Nicolae VI (†1986): „în ciuda tuturor cuvintelor şi asigurărilor scrise, <<dialogul dragostei>> nu este sincer. Noi nu credem într-o <<dragoste>> ce se demonstrează în culise. Căci dacă e să luăm în seamă închiderea lăcaşurilor ortodoxe în Cehoslovacia, în Polonia şi alte acţiuni, vom vedea că aşa-numitul „dialog al dragostei” nu este decât o cursă pentru ortodocşi. Fiul rătăcit n-ar trebui să vorbească de iubire, ci doar de pocăinţă”.

C) Autoafirmarea comunităţilor protestante în calitate de „biserici”

Participarea ortodocşilor în C.E.B. nu numai că nu duce la convertirea heterodocşilor la Ortodoxie, ci este folosită de ei pentru autoafirmare. Iată o dovadă, Jean Jacques von Allemens, profesor la facultatea din Neuchatel, Elveţia, aparţinând comunităţii reformate, şi-a exprimat speranţa că Biserica Ortodoxă, membru în C.M.B., le va ajuta bisericilor reformate să demonstreze că ele sunt „membre ale Bisericii lui Hristos” - fapt cu care nu sunt de acord teologii catolici, având în vedere întâi de toate lipsa la reformaţi a succesiunii apostolice. „Noi însă, reformaţii - continuă Allemens - putem dovedi deplinătatea credinţei, a vieţii sacramentale, demnităţii creştine a celor botezaţi şi legalitatea slujirii preoţeşti existentă în biserica reformată. În ceea ce priveşte

caracteristicile tradiţionale ale Bisericii creştine va trebui, desigur, să săpăm mai adânc, dar ştiu că le avem... Nu avem temeiuri să credem că suntem atât de neputincioşi, încât să nu putem redescoperi harul deplin al Bisericii în biserica noastră".

Cu alte cuvinte, reformaţii sunt pătrunşi de conştiinţa că şi ei reprezintă adevărata Biserică a lui Hristos. Întâlnindu-se cu ortodocşii, ei nicidecum nu caută adevărul, ci aşteaptă ca Biserica Ortodoxă să recunoască că şi ei sunt „biserică", pentru a-şi revendica acest „drept" în faţa catolicilor şi trebuie spus că aceste speranţe nu sunt lipsite de logică: de vreme ce Bisericile Ortodoxe locale sunt membri ai Consiliului Mondial al „Bisericilor" şi participă la şedinţe alături de „bisericile" reformate, în felul acesta ele recunosc, tacit, pretenţiile reformaţilor pentru numele de biserică şi chiar pentru „succesiunea apostolică"...

Continuând să raţioneze în acelaşi context, prof. Allemens recunoaşte în continuare că catolicii au fost îngrijoraţi şi alertaţi de intrarea ortodocşilor în C.E.B. Intrând în comuniune cu comunităţile protestante, ortodocşii au supus parcă încercării pretenţiile catolicilor la dreptul de a se numi unica şi adevărata biserică a Occidentului. Bisericile Ortodoxe parcă ar spune Romei, prin participarea lor la C.E.B.: „Occidentul creştin nu reprezintă numai Roma, ci Roma şi protestantismul: Roma şi bisericile care au reformat creştinismul occidental, şi în acest caz Reformaţia este, în ochii ortodocşilor, o parte din istoria Bisericii lui Dumnezeu în Occident".

Iată ce concluzii eronate şi umilitoare extrag protestanţii sprijinindu-se pe participarea Bisericilor Ortodoxe în C.M.B.! Mai mult decât atât, Allemens estimează participarea ortodocşilor în mişcarea ecumenică drept „un temei pentru a reconsidera atitudinea faţă de Reforma din secolul al XVI-lea, ca aceasta să înceteze a mai fi socotită o tragedie pusă la cale de către vicleanul... ci să devină... o importantă şi apreciabilă etapă a căii Bisericii, care determină definitiv sensul evoluţiei istoriei bisericeşti. Participarea ortodocşilor la Consiliul Ecumenic obligă Biserica romană să stea la îndoială: nu trebuie oare să înceteze a mai nega că protestanţii constituie o biserică, şi nu e cazul oare ca Roma să primească pe reformaţi, şi pe luterani, şi pe anglicani ca eventuale biserici, ale căror aspiraţii merită întrucâtva altă atitudine decât aceea condiţionată de negarea succesiunii lor apostolice"...

Astfel, făcând un bilanţ, putem spune: spre deosebire de catolicism, care îşi apără cu zel autonomia în aşteptarea momentului potrivit când papa va putea conduce C.M.B. (nu întâmplător locul preşedintelui rămâne deocamdată vacant!), Bisericile Ortodoxe locale s-au aruncat fără chibzuinţă în stihia protestantă tulbure a C.M.B., chipurile cu scopul de a „mărturisi" despre Ortodoxie (!), dar a reieşit că au făcut-o pentru a servi afirmării lor ca „biserici" de reală valoare. Aceasta ne demonstrează că protestanţii-ecumenişti aspiră spre autoafirmare, nu spre Ortodoxie, şi că ecumeniştii „ortodocşi" nu sunt chemaţi în C.M.B. pentru misionarism, ci pentru a contribui la recunoaşterea organizaţiilor heterodoxe în calitate de „biserici".

D) Geneva începe a dicta condiţii Bisericii Ortodoxe

Ecumenismul nu mai doreşte să devină o simplă „uniune a bisericilor", ci devine treptat o instituţie legislativă care îşi extinde puterea asupra membrilor săi, inclusiv a Bisericilor Ortodoxe locale. Până acum o astfel de putere o aveau pentru noi doar Sinoadele Ortodoxe Universale şi locale. Autoritatea lor însă este, încetul cu încetul, minimalizată datorită noii forţe ofensive a Consiliului Ecumenic al Bisericilor care, ca un adevărat organ general-bisericesc, înlătură treptat Sinoadele Ortodoxe, impunându-şi propriile viziuni în domeniul dogmatic şi cel canonic. Desigur că acest lucru se face treptat şi metodic. Superiorii ecumenici îşi permit deja să facă în mod făţiş declaraţii de genul celei rostite de dr. Vissert-Houft în timpul vizitei sale oficiale, la 24 noiembrie 1964, la Academia Teologică din Sofia: „Geneva este locul care are o anumită putere şi care ar vrea

să devină centrul jurisdicţiei".

În încheierea „Epistolei către biserici", difuzată de preşedintele C.E.B. (după şedinţa din Utrecht din august 1972), se spune: „Cea mai mare încercare a colaborării noastre se rezumă la măsura realizării în bisericile noastre a înţelegerii încheiate în confreria noastră". Sensul acestei expresii obscure este următorul: bisericilor membre în C.E.B. li se cere să promoveze în teritorii hotărârile adoptate în C.E.B., ca organ bisericesc suprem, în diverse probleme canonice, dogmatice, sociale etc.

Urmând sentimentul de autoconservare, reprezentanţii Ortodoxiei în C.E.B. nu se hotărăsc să recunoască că C.E.B. ar avea putere asupra Bisericilor Ortodoxe locale. După părerea lor, chiar şi hotărârile adunărilor generale ale C.E.B., care sunt convocate o dată la 7 ani şi care definesc programul şi politica C.E.B., nu au caracter obligatoriu pentru participanţi. Potrivit statutului C.E.B., Consiliul nu poate impune membrilor săi să fie de acord cu hotărârile lui, cu excepţia cazurilor în care hotărârea are caracter de însărcinare „benevolă" (?). Ce se întâmplă însă în realitate?

1. C.E.B. cere „bisericilor" asociate impunătoare cotizaţii băneşti. Bisericile Ortodoxe locale sunt obligate şi ele să ajute C.E.B., care, cu mijloacele lor, subminează Ortodoxia!

2. C.E.B., prin distribuirea burselor, încătuşează conştiinţa bursierilor ortodocşi „fericiţi" de el. Se acordă burse nu numai pentru instruirea ortodocşilor în aşezămintele ecumenice, dar - ce este mai curios - şi în alte ţări ortodoxe. În felul acesta C.E.B. se amestecă în relaţiile Bisericilor Ortodoxe locale, de parcă acestea n-ar fi în stare, ele însele, să-şi întreţină elevii, cu scopul evident de a-i ataşa la C.E.B.

3. C.E.B. contribuie intens la promovarea reformei calendaristice în Bisericile Ortodoxe locale. În 1965-1966 au fost difuzate câteva scrisori către bisericile reprezentate în C.E.B., în care se insistă ca acestea să schimbe calendarul bisericesc. În consecinţă, datorită amestecului insistent al C.E.B. în viaţa internă a Bisericilor locale a devenit posibilă trecerea la noul stil a Bisericii Ortodoxe Bulgare la sfârşitul anului 1968.

4. La cererea C.E.B., în toate „bisericile" reprezentate în Consiliu, se organizează anual, între 18 şi 25 ianuarie, o săptămână de rugăciune pentru „unirea creştinilor". În acest context C.E.B. a difuzat o circulară Bisericilor Ortodoxe locale, în care au fost evitate cu abilitate tendinţele ortodoxe şi s-au pus întrebări perfide, pentru a sustrage conştiinţa de la vechi şi a o orienta către nou... De pildă: „Nu e cazul oare să abandonăm ceea ce ne-a devenit scump?... Angajamentul nostru (probabil, faţă de C.E.B.) nu înseamnă oare un renunţ radical la tradiţie?"

Prin aluzii de acest gen C.E.B. pregăteşte creştinii ortodocşi pentru a renunţa la Sfânta Tradiţie, care îi apără, ca un zid salvator, de rătăcirile heterodoxe. Epistola C.E.B., neamintind prin nici un cuvânt de harul lui Dumnezeu, încearcă să sugereze ideea, că omul ar putea depăşi nenorocirile şi suferinţele cu ajutorul ştiinţei, al tehnicii etc... În circulară se subliniază că, în răstimpul săptămânii rugăciunii pentru „unitatea creştină", credincioşii trebuie să se ocupe de probleme pur politice, economice şi comerciale, adică laice. Şi nu se spune nimic despre modul în care creştinii urmează să se unească în adevăr, să-şi întărească credinţa, să ridice nivelul moralităţii căzute cu ajutorul adevăratei credinţe... De parcă aceste probleme actuale nici n-ar exista pentru Biserică!

Am vorbit deja despre inadmisibilitatea rugăciunii creştinilor ortodocşi în comun cu heterodocşii... În timpul unei astfel de rugăciuni „tradiţionale" a reprezentanţilor tuturor confesiunilor, care a avut loc la 30 ianuarie 1987 în biserica ortodoxă a Tuturor Sfinţilor din Moscova, a fost oficiat ritualul rugăciunii ecumenice, elaborat de Consiliul Ecumenic al Bisericilor împreună cu Secretariatul Bisericii romano-catolice în numele unităţii creştine"! Astfel, ortodocşii, fiind legaţi de angajamentele ecumenice, se văd nevoiţi să se supună slugarnic instrucţiunilor şi

poruncilor stăpânilor lor de la Geneva, care acţionează de comun acord cu Roma! Până când vom tolera această dictatură ecumenică umilitoare pentru Ortodoxie?

5. Patriarhul ortodox din Ierusalim este cu deplin temei îngrijorat de soarta locurilor sfinte din Ierusalim şi Palestina aflate sub protecţia sa. Ca membru al C.E.B., el spera să-i fie susţinute drepturile sale istorice asupra sanctuarelor creştine, însă la şedinţa Comitetului central al C.E.B. din august 1974 în această problemă a fost adoptată următoarea rezoluţie: „Ierusalimul este oraşul sfânt a trei religii monoteiste: iudaismul, creştinismul şi islamul. E necesar să se evite încercările de a diminua importanţa Ierusalimului pentru oricare din aceste trei religii. În loc de sprijinul aşteptat, Consiliul Ecumenic „creştin" a pus pe aceeaşi treaptă Patriarhatul cu reprezentanţele locale ale iudaismului şi islamului şi l-a adus la acelaşi numitor cu „religiile monoteiste", uitând de caracterul de inspiraţie divină al credinţei lui Hristos!

Decepţia Patriarhului din Ierusalim în urma acestei luări de poziţie a C.E.B. s-a răsfrânt în declaraţia făcută de Patriarhul Diodor I corespondentului ziarului grecesc „Orthodoxos Typos". Exprimându-şi profunda îngrijorare în legătură cu C.E.B. şi subliniind că „Biserica noastră Ortodoxă este umilită prin prezenţa sa în Consiliu, alături de 400 de confesiuni „creştine", Patriarhul a declarat în continuare că „participarea Patriarhatului din Ierusalim nu este decât o formalitate şi că el însuşi a făcut Sfântului Sinod propunerea să iasă din C.E.B.".

E) Spiritul laic al mişcării ecumenice

Am criticat deja opoziţia artificială a noţiunilor „ortodoxie" (gândire dreaptă) şi „ortopraxie" (faptă dreaptă), pe care o cultivă ecumenismul, preferând fapta dreaptă dreptei gândiri. Ocupându-se de sarcini sociale şi politice, C.E.B. s-a transformat într-o organizaţie făţiş laică. După cum a remarcat într-o discuţie particulară doamna Claudine Nebelle (elveţiană ortodoxă din Geneva), C.E.B. este o organizaţie pur laică, care nu are nimic comun cu Biserica.

Acelaşi lucru îl demonstrează activitatea tuturor adunărilor ecumenice, începând cu cea din Amsterdam (1948). La cea dintâi au fost abordate chestiuni care caută „doar temeiuri social-economice pentru intervenţia Bisericii în problemele lumeşti şi în viaţa internaţională cu scopul abaterii Bisericii de la adevărata cale spre Împărăţia lui Dumnezeu", şi s-a vorbit nu despre „Împărăţia lui Dumnezeu înăuntrul nostru" (Lc. 17, 21), ci „despre organizarea lucrurilor lumii acesteia", în timp ce pentru creştinism viaţa pământească nu este un scop în sine, ci o pregătire pentru viaţa veşnică!

La Adunarea generală V a C.E.B. din Nairobi (1975) care, după părerea unor martori obiectivi, a fost mai curând politică decât religioasă, chiar de la începutul ei s-a conturat o renunţare la chestiunea privind adevărul. „Crizele noastre sunt atât de ameninţătoare, încât nu se poate ca un grup politic, cultural sau religios să se mulţumească cu propriul adevăr şi propria puritate".

Aceste cuvinte au fost îndreptate împotriva participanţilor ortodocşi la adunare, care îndrăzniseră să susţină că Ortodoxia este unica confesiune credincioasă lui Hristos. La aceeaşi adunare au fost abordate problemele vizând drepturile omului în Angola, în Orientul Apropiat, în America Latină ş.a., aşa cum se face de obicei la congresele pentru apărarea drepturilor.

La Adunarea VI de la Vancouver (1983) au fost de asemenea adoptate hotărâri împotriva discriminării rasiale în R.S.A., împotriva regimurilor militare dictatoriale în America Centrală (Guatemala, Salvador etc.), nici un cuvânt însă n-a fost spus despre oprimarea revoltătoare a drepturilor credincioşilor în Albania, unde, începând din 1967, puterea de stat a depus eforturi pentru dezrădăcinarea totală a religiei. În consecinţă, Biserica Ortodoxă Albaneză n-a existat oficial până în 1990, fiind pusă în afara legii. De la 1907 încoace au avut loc trei adunări generale ale C.E.B. (în 1968, 1975 şi 1983) şi nici la una din ele nimeni n-a pomenit cel puţin în treacăt de

prigonirea credinţei în Albania!!!

Şi asta în pofida eforturilor energice ale Bisericii Ortodoxe Elene, care ducea o luptă activă în apărarea a 400 000 de greci ortodocşi, locuitori ai Epirului de Nord (în Albania), care suportau cu bărbăţie detenţia, chinurile şi moartea pentru credinţa lor în Hristos!

Iar „creştinescul" Consiliu Ecumenic al „Bisericilor", care ia apărarea heterodocşilor din lumea întreagă, a rămas surd la gemetele martirilor ortodocşi pentru Hristos!

Tăcerea prevestitoare de rău a C.E.B. arată partea perfidă a activităţii lui, lucru despre care va fi vorba în compartimentul al doilea al prezentei lucrări, intitulat „Ecumenismul şi esenţa lui anticreştină". Deocamdată însă vom spune doar că ne îngrijorează activitatea socială a C.E.B., orientată spre îndepărtarea Bisericii de la îndatoririle ei propfiu-zise de dragul intereselor lumeşti. Mântuirea sufletului este cu putinţă în orice condiţii sociale exterioare şi Însuşi Mântuitorul, Domnul Iisus Hristos a spus: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă!" (Mt. 6, 33), refuzând categoric să rezolve disputele materiale: „Cine M-a pus pe Mine Judecător sau împărţitor peste voi?" (Lc. 12, 14).

Iar Martei i-a zis cu dojana: „Te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti dar un lucru trebuieşte", dându-i drept pildă pe sora ei, Maria, care „partea cea mai bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea" (Lc. 10, 41-42) în veci.

Pentru mulţi spiritul laic al ecumenismului devine de nesuportat, şi chiar un ecumenist consacrat precum arhiepiscopul de Tiatira, Athenagor, a obiectat: „Nu e treaba noastră să participăm în calitate de Consiliu al Bisericilor la congrese şi în comitete ce au drept scop să studieze problemele de ecologie, viitorul tehnicii etc... Toate acestea sunt de competenţa O.N.U. şi a ştiinţelor ecologice. Ocupându-se de acestea, Biserica s-ar îndepărta de adevărata sa misiune - propovăduirea lui Hristos."

Prin urmare, creştinul ortodox nu poate fi ecumenist, din pricina:

1) atitudinii dispreţuitoare a C.E.B. faţă de adevărul Iui Hristos, păstrat de Biserica lui Hristos;

2) interzicerii de către C.E.B. a misionarismului ortodox;

3) încercărilor C.E.B. de a impune voinţa sa Bisericii Ortodoxe;

4) spiritului laic al C.E.B., care caută să abată Biserica de la îndatoririle ei duhovniceşti directe de dragul deşertăciunilor lumii acesteia!

Principiul 11

Ecumenismul poartă un evident caracter de apostazie. Aşa-zisele mici abateri de la adevăr duc la abateri mult mai straşnice. Impunând Bisericii Ortodoxe să se pocăiască, împreună cu comunităţile heterodoxe, pentru păcatul „schismei bisericilor", C.E.B. o acuză de păcatul rătăcirii pe care ea nu-l are, negând astfel calitatea ei de „stâlp şi temelie a adevărului"

A) Dovezi de apostazie a C.E.B. după revista „Risk"

În unul din numerele revistei ecumenice pentru tineret „Risk" găsim noi dovezi ale apostaziei mişcării ecumenice. În publicaţie citim, în special: „Biserica trebuie să propovă-duiască despre lumea aceasta, şi nu despre cea viitoare" (adică despre lumea de dincolo de mormânt).

În acelaşi număr este inserat un nou Crez, care ar urma să înlocuiască Simbolul credinţei de la Niceea, care nu mai satisface pe tinerii ecumenişti. Până acum eram siguri că noi (creştinii) avem nevoie de Hristos pentru mântuirea noastră. Astăzi însă tinerii ecumenişti scriu: „Hristos are nevoie de noi pentru revoluţia Sa!"

Acest Crez este pătruns exclusiv de spiritul lumii acesteia şi de scopurile sale pământeşti, el ne înfăţişează un chip complet denaturat al lui Iisus Hristos şi sfânta Sa menire pe pământ. Astfel, citim

în el: „Cred în Iisus Hristos, pentru că el a avut dreptate când, fiind unicul individ, Care, neputând face nimic (?), a trudit pentru a schimba starea de lucruri existentă şi pentru aceasta a murit”.

Înainte de toate, este o profanare să vorbeşti despre Iisus Hristos ca despre un individ care „nu putea face nimic”! Pentru noi, cei ce credem în Hristos, El nu este un „individ” obişnuit, ci atotputernicul Fiu întruchipat al lui Dumnezeu, Care, înconjurat de duşmani în grădina Ghetsimani, ar fi putut să se apere nu numai cu ajutorul săbiei lui Petru, ci să roage pe Tatăl Său Ceresc să-I trimită mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri (Mt. 26, 52-53); şi într-adevăr şi-a arătat pentru o clipă puterea Sa dumnezeiască asupra soldaţilor înarmaţi, trimişi după El, care fără nici un motiv evident „s-au dat înapoi şi au căzut la pământ” (In. 18, 6)!

Dacă însă Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos n-a făcut nimic pentru schimbarea revoluţionară a condiţiilor păcătoase ale acestei lumi, potrivit cu ideile ecumeniştilor, asta nu pentru că El n-a putut s-o facă, ci pentru că aceasta nu intra în planul divin. Scopul lui Hristos Mântuitorul a fost să schimbe lumea care zace în rău (I In. 5, 19), să schimbe sufletul fiecărui om pentru veşnica mântuire a acestuia, în ciuda mediului plin de păcate în care se află! Este însă de-a dreptul o necuviinţă să se spună că Iisus Hristos a murit! Mântuitorul nu „a murit”, ci El Însuşi S-a predat de bună voie morţii pentru mântuirea noastră, având putere să pună sufletul Său şi putere iarăşi să-l ia” (In. 10, 18) prin Învierea din morţi!

În continuare în „Crezul” ecumenic e scris: „Eu zilnic mă îngrozesc de gândul că El (Iisus Hristos) a murit în zadar, întrucât bisericile noastre nu L-au primit, căci noi I-am trădat revoluţia, alegând să ascultăm de cei de la putere şi având teamă de ei”. A admite că, poate, Hristos a murit în zadar este o neînţelegere de tip ateist a universalei Sale cauze ispăşitoare. Căci datorită acestei cauze ispăşitoare a lui Hristos s-au mântuit, se mântuiesc şi se vor mântui de păcat, blestem şi moarte milioane de suflete care au crezut în Hristos şi care vor moşteni Împărăţia Cerurilor fără nici o revoluţie ecumenică!

În sfârşit, în „Crezul” ecumenic se spune: „Eu cred în lumea dreaptă la care se poate ajunge, în posibilitatea unei vieţi raţionale pentru toţi oamenii, în viitorul întregii lumi a lui Dumnezeu. Amin”. Nu este nevoie să arătam cât de mult sfârşitul acestui „Crez” diferă de Simbolul nostru de credinţă, care îndreaptă ultima noastră privire nu asupra acestei lumi pământeşti, care trece (I Cor. 7, 31) şi curând îi vine sfârşitul (II Petru 3, 10), ci asupra „vieţii veacului viitor”, adică asupra Împărăţiei Cereşti a lui Hristos, care este veşnică!

În acelaşi număr al revistei „Risk” vedem cum sunt interpretate în manieră ecumenică Fericirile din Predica de pe munte a lui Hristos (Mt. 5, 3-10) în timpul „serviciilor divine politice serale” de la catedrala din Köln. Fericirile erau examinate sub aspect pur laic, pământesc, în afara profundului lor context duhovnicesc, deoarece erau tratate în spirit politic-social. Unei tălmăciri la fel de profanatoare a fost expusă rugăciunea Domnului „Tatăl nostru”. Înseşi bisericile în care au fost ţinute aceste „servicii divine politice serale” au fost transformate în săli de conferinţă: cei adunaţi, în aşteptarea „serviciului divin”, discutau zgomotos, se comportau degajat, ca la restaurant, citeau ziare ş.a.m.d.

În pagina 46 a numărului vizat al „Risk”-ului este imprimat cu litere mari deformate, fără orice comentarii, următoarea idee anticreştinească: "The Incarnation has not yet taken place”, adică „întruparea încă nu a avut loc”. Ce vrea să spună cu asta redacţia „Risk”-ului? Reiese că trebuie să aşteptăm alt „mesia”?!

Pentru noi, creştinii, adevărul rezidă în afirmaţia inversă: întruparea lui Dumnezeu s-a săvârşit deja! Potrivit Sfintei Scripturi: „Cuvântul S-a făcut trup” (In. 1, 14), „Dumnezeu S-a arătat în trup” (I Tim. 3, 16), şi a aştepta o nouă „întrupare” înseamnă a te lepăda de Iisus Hristos, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, şi a primi pe antihristul ce va veni - ca pe „mântuitorul lumii”.

În ultimul timp, în mediul teozofic-ocultist se face mult pentru substituirea lui Hristos prin antihrist. De pildă, teozofa Alice Baily a publicat o serie de opusuri, inclusiv o carte cu semnificativul titlu „Întoarcerea lui Hristos", unde, în loc de cea de a Doua Venire a lui Hristos, cititorilor li se propune venirea antihristului în chip de oarecare „reîntrupare" a lui Hristos! Recunoscând pe Hristos drept „conducător spiritual al Occidentului", autoarea plasează alături de El pe Buda drept „conducător spiritual al Orientului", strecurând ideea că „acel care va veni după Hristos va uni întreaga lume sub puterea sa". Revenirea şi acţiunile lui nu se vor mai produce într-o ţară mică sau într-o singură regiune, necunoscută majorităţii, cum s-a întâmplat în trecut. Radioul, presa, difuzarea rapidă a ştirilor vor face venirea sa alta decât venirile trimişilor anteriori. Mijloacele de locomoţie rapide: navele, trenurile, avioanele îl vor face accesibil pentru mii de oameni care trăiesc departe de el. Datorită televiziunii, figura lui se va apropia de toată lumea, şi cu adevărat: „orişice ochi îl va vedea"...

„Nimeni nu ştie cărei naţiuni va aparţine el: va fi englez sau rus, negru sau latino-american, turc, hindus sau de altă naţionalitate? Nu se poate spune că el va fi creştin, hinduist sau budist, sau va fi de o credinţă cu totul aparte. El va veni nu pentru a restaura vreuna din vechile religii, inclusiv creştinismul..." în cele din urmă, autoarea-teozofă îşi scoate masca, declarând că „Hristosul, care va veni, nu va semăna cu Hristos, Care, după cum se vede, ne-a părăsit", şi în încheiere deduce: „Dacă oamenii Îl caută pe Hristos, Care Şi-a părăsit ucenicii cu multe secole în urmă, ei nu-l vor recunoaşte pe Hristos care trebuie să se întoarcă în curând". Cât priveşte ultima afirmaţie, suntem pe deplin de acord cu ea şi noi, creştinii ortodocşi, fiindcă, într-adevăr, în persoana antihristului nu vom recunoaşte pe Hristos, căci El nu are nimic comun cu antihristul! „Ce împărtăşire are lumina cu întunericul? Ce învoire este între Hristos şi Veliar?" (II Cor. 6, 14-15).

Dar să revenim la revista „Risk". În numărul vizat al acesteia scrie: „La împăcare se poate ajunge prin reestimarea anumitor valori atât materiale, cât şi spirituale... Rugându-ne împreună şi participând la slujbele altei confesiuni cu absolut altă tradiţie, treptat ne vom obişnui cu tradiţia străină, ca şi cum ar fi a noastră... Principala condiţie însă pentru împăcare e să încetăm a percepe propria confesiune şi propria biserică drept cea mai bună şi cea mai perfectă, continuând să aparţinem ei până la pacificarea definitivă a tuturor în biserica universală".

Ce ar însemna aceasta pentru un creştin ortodox? Ar însemna că, participând la mişcarea ecumenică, el trebuie să înceteze a mai vedea în Ortodoxie unica credinţă infailibilă şi a nu mai considera Biserica Ortodoxă drept „stâlp şi temelie a adevărului" (I Tim. 3, 15), ci să-şi plece urechea la alte tradiţii „bisericeşti", să accepte - în calitate de ipotetic adevărate - şi concepţiile ne-ortodocşilor în speranţa de a-şi „îmbogăţi" credinţa sa ortodoxă şi, în cele din urmă, să trateze cu „înţelegere" pe eretici, să se accepte rugăciunea şi euharistia împreună cu ei! Toate acestea sunt inadmisibile din punct de vedere ortodox, căci adevărul nu poate fi „completat" cu neadevăruri, întrucât în acest caz ar înceta să mai fie adevăr!

Astfel, ecumenismul încearcă să înlocuiască Biserica Ortodoxă cu „biserica" sa universală, distrugând îngrăditura Ortodoxiei, pentru a înlesni trădarea adevărului, care s-ar amesteca definitiv cu minciuna şi s-ar îneca în ea! Acestea sunt planurile lepădării ecumenice de adevăr (comp. II Tes. 2, 3), căreia cad pradă tot mai mulţi ecumenişti „ortodocşi", trădând Biserica Ortodoxă maternă.

B) Abaterile mici de la adevăr duc la altele mai mari

Unii sunt de părere că pericolul unirii ecumenice a tuturor într-o „biserică universală" ar fi ireal, deoarece ecumeniştii „ortodocşi" contemporani luptă, în majoritatea lor, pentru păstrarea dogmelor şi nu fac abateri de la ele. O astfel de opinie însă este nemotivată şi neliniştitoare! Dacă deocamdată abaterea (apostazia) nu s-a înfăptuit iremediabil, aceasta o va face neapărat tânăra

generaţie de ecumenişti „ortodocşi", căreia i s-a implantat acest virus. Analizând adunările generale ale C.E.B. până la cea de-a VI-a din 1968, se poate vedea cât de repede se dezvoltă evenimentele. Răul devine tot mai insolent, şi cel ce participă la acţiunile ecumeniştilor de astăzi pregăteşte terenul pentru triumful apostaţilor viitori, şi mai infami.

Sf. Ap. Pavel, descriind pe Antihrist ca pe un om al nelegiuirii... potrivnic care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu (II Tes. 2, 3-4), subliniază că el îşi va face apariţia înainte de sfârşitul lumii, odată cu a Doua Venire a lui Hristos (II Tes. 2, 8). Sf. Ap. Ioan Teologul scrie despre antihriştii de pe vremea sa, care, deşi mai mărunţi decât principalul antihrist, sunt totuşi premergătorii acestuia, pregătindu-i calea; aceşti ademenitori vicleni propovăduiesc, chipurile pe Hristos, dar o fac în chip mincinos; ei au părăsit adevărata Biserică, pentru a o submina şi a o scinda (I In. 2, 18-19). Oare se poate afirma că premergătorii lui antihrist nu sunt primejdioşi şi doar antihristul propriu-zis va fi „fiul pierzării" (II Tes. 2, 3)? Desigur că nu !

Răspunderea noastră pentru cele mai mici abateri prin care noi înlesnim calea ecumenismului pentru atingerea scopurilor sale obscure nu este nicidecum mai mică decât răspunderea generaţiilor viitoare de ecumenişti „ortodocşi", care vor duce până la capăt crearea „bisericii celor ce viclenesc" (Ps. 25, 5), adică a „adunării necredincioşilor", pe temelia pusă de părtaşii „ortodocşi" de astăzi ai mişcării ecumenice! Mâna celui care trage cu arma nu trebuie să tremure, altfel nu va nimeri în ţintă. Nimeni nu trebuie să se mângâie cu gândul că n-a nimerit în ţintă, fiindcă i-a tremurat puţin mâna! Dacă mâna îţi tremură, abaterea la început poate fi mică, mai pe urmă însă ea va creşte şi va putea ajunge la câţiva metri şi chiar kilometri, în funcţie de distanţa până la ţintă.

Când în 1920 Patriarhia din Constantinopol a început să colaboreze cu ecumenismul, nu s-a abătut în aparenţă decât foarte puţin întru „binele" omenirii - de la Ortodoxie, mai târziu însă acest proces s-a intensificat şi, după cum arată experienţa, abaterea se face tot mai mare, iar viitorii ecumenişti „ortodocşi" se vor lepăda cu desăvârşire de Biserica Ortodoxă, dacă vor continua să urmeze această cale. Din această cauză răspunderea primilor părtaşi ai ecumenismului, care au făcut abateri pretins „neînsemnate" de la canoane şi dogme, nu numai că nu este mai mică, ci, posibil, este mult mai mare (datorită „imperceptibilităţii" ei) decât răspunderea generaţiilor viitoare de ecumenişti „ortodocşi" care le urmează exemplul!

Accelerarea procesului de abatere de la Ortodoxie apare pronunţat la o comparare a declaraţiilor făcute de reprezentanţii ortodocşi în C.E.B. la sfârşitul secolului nostru.

În Declaraţia alcătuită de participanţii ortodocşi la aşa-numita „Reuniune de la Evanston" (1954), se spun următoarele: „întreaga credinţă creştină este unitară şi indivizibilă. De aceea nu pot fi adoptate doar unele părţi ale dogmei... Din punct de vedere creştin restaurarea unităţii Bisericii, ce constituie obiectivul năzuinţelor C.E.B., poate fi realizată doar pe baza dogmei integrale a fostei Biserici nescindate fără orice simplificări şi schimbări... în credinţă nu este loc pentru împăciuitorism!" Aşadar, potrivit acestei Declaraţii, credinţa este intangibilă.

Peste numai 16 ani însă, profesorul de dogmatică prof L. Voronov de la Academia Teologică din Leningrad a declarat, într-un referat ţinut la Conferinţa internaţională a teologilor ortodocşi de la Brooklyn (SUA), că „agiornamento" (reînnoirea) „trebuie să atingă şi domeniul cel mai sensibil - domeniul credinţei şi dogmaticii, unde se obişnuieşte să se sublinieze în fel şi chip invariabilitatea şi intangibilitatea, unde se obişnuieşte, în sfârşit, a priori să se excludă orice gând privind posibilitatea de a activa după principiul iconomiei".

Sub influenţa spiritului ecumenic ecumeniştii „ortodocşi" contemporani au ajuns să considere că sfera credinţei fixată odată pentru totdeauna de Sinoadele Ecumenice urmează să fie revizuită, deocamdată însă numai sub aspectul exterior al formulărilor dogmatice pentru o oarecare apropiere de heterodocşi.

Inadmisibilitatea oportunismului în credinţă cedează treptat locul ideii despre posibilitatea de a proceda potrivit cu principiul „iconomiei", de care se abuzează fără scrupule. Acest lucru conduce, în primul rând, la conflictul cu Sinoadele Ecumenice, ce nu admit nici un fel de inovaţii şi schimbări în domeniul intangibil al dogmei (Pravila 1 a Sinodului VI), şi, în al doilea rând, în contrazicere cu Sfinţii Părinţi, care excludeau cu desăvârşire din dogmatică principiul iconomiei bisericeşti. Sfântul Marcu din Efes, care, la Sinodul din Florenţa, ţinea sus stindardul Ortodoxiei statornice, a declarat: „Chestiunile credinţei nu admit iconomia. Asta ar fi egal cu a spune: taie-ţi capul şi du-te unde vrei!"

În Declaraţia de la Evanston se declară drept inadmisibilă „divizarea credinţei în părţi esenţiale şi neesenţiale", iar prof. Voronov proclamă deja „delimitarea dogmelor universal obligatorii (necessaria) de restul adevărurilor credinţei", raportate la categoria celor „îndoielnice" (dubia) (!), vorbind deschis despre „chestiunile secundare ale credinţei".

În Declaraţie e scris: „Nu putem fi de acord că Sfântul Duh ne-ar vorbi doar prin Sfânta Scriptură. Sfântul Duh este prezent în viaţa integrală şi în experienţa integrală a Bisericii şi mărturiseşte prin ele. Sfânta Scriptură ne este dată în componenţa Tradiţiei Apostolice integrale. Tot în ea este dată şi tălmăcirea şi explicarea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu. În credinţa faţă de Tradiţia Apostolică stă garanţia caracterului real şi continuităţii Unităţii Bisericii".

Voronov însă, în articolul citat, încearcă să submineze Sfânta Scriptură, înfăţişând-o ca având un caracter „divers" şi urmând chipurile a fi revizuită. „O atare revizuire, scrie el, nu trebuie, desigur, să devină o sfidare a conştiinţei ecleziastice generale. Ea trebuie să se facă în spiritul înţelegerii smerite a necesităţii de a înlătura, prin discernământ sobornicesc, acele inexactităţi sau rezultatele gândirii teologice care, se prea poate, făcând un bun serviciu cauzei apărării Ortodoxiei în trecut, devin astăzi un fel de piedici în calea realizării de către Biserică a nobilei sale misiuni luminătoare în lume".

Ultima frază, repetată cuvânt cu cuvânt de mitropolitul Nicodim în discursul rostit la 18 septembrie 1972 la deschiderea simpozionului Bisericilor ortodoxă şi reformată de la Debreţin, încearcă în modul cel mai necuviincios să anihileze rezultatele de netăgăduit ale activităţii teologice patristice de lămurire a adevărurilor Ortodoxiei, raportând-o la „trecut" şi transformând-o dialectic în „obstacol" pentru activitatea Bisericii în perioada actuală a negocierilor şi compromisurilor actuale. Cu ajutorul unei astfel de metode apostaţii ar putea renunţa la toate hotărârile dogmatice şi canonice ale Sinoadelor Ecumenice care au avut loc în trecutul îndepărtat, uitând că Adevărul Domnului, exprimat de ele, „rămâne în veac" (Ps. 116, 2), fiind cuvântul adevărului (In 17, 17; II Tim. 2, 15).

În declaraţia de la Evanston se arată ferm că „Sfânta Biserică Ortodoxă este singura care a păstrat în deplinătate şi stare intactă credinţa, dată sfinţilor o dată pentru totdeauna" (Iuda, 1,3), de unde rezultă cerinţa firească din partea ortodocşilor; în numele unirii, să fie adoptate „toate dogmele, rânduite de Sinoadele Ecumenice, şi învăţătura integrală a Bisericii primare". Potrivit Declaraţiei, numai Biserica Ortodoxă are temeiul să susţină că este Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, şi dacă alte aşa-numite „biserici" pretind aceste calităţi, trebuie să se alăture ei.

Iar prot. prof. Voronov îndrăzneşte să scrie că „reunirea creştinilor scindaţi nu poate fi imaginată exclusiv ca o „alăturare la Ortodoxie", adică în loc de alăturare la Adevărul Ortodox el propovăduieşte oportunismul şi compromisurile. În alt articol al său, „Confesionalismul şi ecumenismul", autorul vizat ajunge şi mai departe şi, folosind expresii preluate de la Bolotov, vorbeşte de hotărârea fermă de a uni pe ereticii rascolnici (iar uneori, poate, de a-i uni, aşa zicând, pe principii frăţeşti) în condiţii avantajoase, cu riscul „de a primi în sânul Ortodoxiei elemente de o puritate îndoielnică", în schimb cu perspectiva „de a depăşi (dizolva) răul ereziei" prin acţiunea „forţelor sănătoase ale organismului bisericesc". Din fericire, Bolotov nu a ajuns să trăiască până la

formele perverse ale ecumenismului de astăzi, altfel, fără îndoială, s-ar fi cutremurat cunoscându-le. Cum se poate însă ca, în timpul nostru, un profesor de dogmatică ortodoxă, fiind martor al unor formidabile abateri de la Ortodoxie, să dea sfaturi atât de primejdioase şi de-a dreptul înşelătoare?

În acelaşi spirit defetist se pronunţă acum nu numai unele persoane, ci şi conferinţe ortodoxe „de anvergură". După cum am mai menţionat, de la 7 la 14 martie 1975, comisia „Credinţă şi organizare" pe lângă C.E.B. a ţinut în Creta aşa-numita consultaţie teologică „ortodoxă", al cărei raport a fost publicat în Revista Patriarhiei de la Moscova (1975, nr. 9, p. 46): „Când ortodocşii vorbesc despre viaţa şi continuitatea Unei Sfinte, Soborniceşti şi Apostoleşti Biserici, se arată în raport, nu înseamnă că ei îşi declară izolarea, ci îşi afirmă adeziunea deplină la comuniunea apostolică, care în mod permanent se impune subliniată mai plenar, şi neapărat împreună cu toţi ceilalţi creştini. Ortodocşii sunt convinşi de posibilitatea de a aduce o contribuţie importantă la mişcarea ecumenică în scopul unirii creştinilor şi a lumii, pentru că ei se simt drept exponenţi ai unităţii". Puţin mai departe citim următoarele cuvinte: „Cât priveşte problema unirii general-creştine, la consultaţie s-a remarcat că, Biserica Ortodoxă nu pretinde ca ceilalţi creştini să se convertească la Ortodoxie prin intrarea în Biserica Ortodoxă, ci face apel ca toate bisericile şi tradiţiile să-şi aprofundeze cât mai mult posibil plenitudinea credinţei apostolice."

Iată cum publicaţia bulgară „Mesagerul bisericesc" („Ţerkovnîi vestnik" 1975, nr. 24, p. 7) comentează această declaraţie, în articolul „Conferinţa inter-ortodoxă a teologilor": „Participanţii la această reuniune, în loc să sublinieze natura Unicei, Sfinte, Soborniceşti şi Apostoleşti Biserici şi identitatea ei cu Biserica Ortodoxă, şi-au dat toată silinţa să pună în evidenţă componentele ecumenice ale concepţiei ortodoxe de unitate. Această unitate cuprinde în totalitate comuniunea apostolică, ce trebuie să se înfăptuiască cu creştinii din întreaga lume... Principalul efect al unei astfel de interpretări este acela că Biserica Ortodoxă nu mai îndeamnă pe heterodocşi să adopte Ortodoxia... Însăşi Biserica Ortodoxă trebuie să revină zi de zi la adevărata Ortodoxie."

Ultimele două fraze, culmea autoumilirii teologilor pretins „ortodocşi", exprimă esenţa hotărârilor adoptate în Creta: Biserica Ortodoxă nu are dreptul să ceară aderarea la ea a celorlalţi creştini, fiindcă ea însăşi trebuie mereu să se întoarcă la nu se ştie care „adevărată" ortodoxie din afara ei!

Iată până unde au împins Biserica Ortodoxă reprezentanţii ei oficiali, participând la mişcarea ecumenică!

C) Ecumeniştii cer Bisericii Ortodoxe să se pocăiască deopotrivă cu heterodocşii pentru schisma creştinilor

Până acum numai teologii heterodocşi cereau şi Bisericii Ortodoxe pocăinţă pentru păcatul schismei creştinilor, lucru la care teologii ortodocşi întotdeauna au obiectat energic, după cum se vede şi din Declaraţia de la Evanston, unde e scris: „Referatul secţiei pentru probleme de teologie se bazează pe presupunerea că Biserica trebuie să vină la unire pe calea pocăinţei. Noi recunoaştem că în viaţa şi mărturia creştinilor credincioşi au fost şi există imperfecţiuni şi lipsuri, dar refuzăm să admitem că Biserica, care este Trupul lui Hristos şi tezaurul adevărului revelat de Dumnezeu, ar putea fi depreciată de păcatele oamenilor. De aceea nu putem vorbi de o pocăinţă a Bisericii, deoarece prin însăşi esenţa sa ea este sfântă şi fără cusur. Căci „Hristos a iubit Biserica, şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o cu baia apei prin cuvânt, şi ca s-o înfăţişeze Sieşi, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ca să fie sfântă şi fără de prihană" (Ef. 5, 25-27). În felul acesta, Dumnezeu, Unic şi Sfânt, a creat pe veci trupul lui Hristos. Sfinţenia Bisericii nu se pătează cu păcatele şi greşelile membrilor ei. Ei nu sunt în stare să ştirbească şi să secătuiască sfinţenia inepuizabilă a vieţii Dumnezeieşti, pe care Capul Bisericii o

răspândeşte în tot trupul ei.

Aceste cuvinte au fost scrise în 1954. Astăzi a ajuns ceva de neconceput ca adepţii ortodocşi ai mişcării ecumenice să exprime astfel de păreri. În scurt timp C.E.B. a izbutit să „cizeleze" minţile ecumeniştilor „ortodocşi" în aşa măsură încât unul din aceştia -Nikos Nissiotis - declară fără jenă, făţiş (şi încă în numele Bisericii Ortodoxe): „Pocăinţa sinceră a ambelor părţi este premiza necesară pentru dialogul privind problemele dogmatice între creştinii scindaţi." Ce înseamnă însă pocăinţă? Înseamnă schimbarea gândurilor, a ideilor. Gândurile Bisericii Ortodoxe au fost fixate în dogme şi canoane şi cum ar putea ea să-şi schimbe formulările dogmatice şi hotărârile canonice, rămânând totodată ortodoxă? Desigur că nu poate! Căci schimbându-le, ea şi-ar trăda menirea de a fi „stâlp şi temelie a adevărului" (I Tim. 3, 15). Fiindcă Biserica a fost întemeiată de Domnul Iisus Hristos, ca unic sprijin de nădejde al adevărului pentru cei care îşi doresc din tot sufletul mântuirea. Să ceri însă Bisericii pocăinţă, adică schimbare, înseamnă să ceri distrugerea făcliei adevărului de revelaţie dumnezeiască care ne arată calea mântuirii!

Această cerinţă însă conţine şi alte inepţii profanatoare. Cei care impun Bisericii Ortodoxe să se „pocăiască" deopotrivă cu „alte biserici", admit că nu mai există Biserică care ar fi rămasă fidelă lui Hristos şi care ar fi păstrat intactă plinătatea adevărului, în felul acesta acuzându-L pe Hristos că în zadar a făgăduit El că Biserica întemeiată de El va sta neclintită în faţa încercărilor iadului de a o birui (Mt. 16, 18). Reiese că Sf. Ap. Pavel nu are dreptate atunci când zice că Biserica, având ca temelie pe Iisus Hristos (I Cor. 3, 11), este „stâlp şi temelie a adevărului"(I Tim. 3, 15).

Apelul la pocăinţă este minunat când e drept, adică atunci când se pocăieşte creştinul ortodox pentru păcatele sale personale, şi nu Biserica Ortodoxă. Noi, membrii păcătoşi ai Sfintei Biserici Ortodoxe, trebuie să ne pocăim sincer pentru păcatele noastre morale şi pentru păcatele făcute împotriva credinţei şi a dogmelor Bisericii. Noi trebuie să ne curăţim mereu, să tindem spre sfinţenie şi neprihănire, spre cunoştinţa adevărului şi mântuire (I Tim. 2, 4) pentru „zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copii duşi de valuri, purtaţi încoace şi încolo de orice vânt al învăţăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii" (Ef. 4, 12-14).

Iată ce fel de pocăinţă ar fi cuvenită şi la locul ei, căci ea ne izbăveşte şi de păcatele noastre morale, şi de rătăcirile noastre dogmatice, aducându-ne la sfinţenie, principalul suport al căreia este o morala dreaptă, întemeiată pe o dogmatică dreaptă.

A impune însă pocăinţă Bisericii, care ea însăşi primeşte pocăinţa păcătoşilor, îi scaldă în harul dat ei de la Dumnezeu şi mântuieşte cu adevărul ce se păstrează în ea, este un lucru nelalocul său şi blasfemiatoriu!

Ideea pocăinţei Bisericii are un scop viclean - acela de a o face să se îndoiască de înalta sa chemare.

Pentru atingerea scopului, în cercurile protestante ecumenice se vehiculează expresia vicleană „trufie confesională", vădit îndreptată împotriva reprezentanţilor Ortodoxiei, care apără dreptatea unică a confesiunii ortodoxe. Dar oare se poate vorbi despre o „trufie confesională" la creştinii cu adevărat ortodocşi?

Dimpotrivă, ar putea fi vorba despre o bucurie confesională „şi recunoştinţă faţă de Dumnezeiasca Pronie pentru că ne-am născut creştini ortodocşi, deşi puţini dintre noi sunt vrednici de un titlu atât de înalt. Căci Adevărul Ortodox pe care îl mărturisim ne este dat pentru a ne înfrâna semeţia şi a ne mântui, şi nu a ne duce la pierzare prin trufie vătămătoare. Căci adevărul dat nouă de Hristos trebuie să ne sfinţească (In. 17, 17), dacă trăim potrivit cu înaltele sale prescripţii, şi tot el ne va judeca dacă ne vom abate de la el!

Potrivit Sfinţilor Părinţi, autorul oricărei erezii este diavolul. El este acela care a împărţit lumea în mii de false teorii şi erezii. Acelaşi diavol, care de-a lungul secolelor nu a putut distruge Biserica Ortodoxă a lui Hristos prin dezbinările lui eretice, în zilele noastre, ascunzându-se în spatele unei cucernicii prefăcute şi condamnând, chipurile, dezbinarea pusă la cale de el însuşi, încearcă, prin intermediul ecumenismului, să unească pe toţi ereticii în temeiul rătăcirilor lor şi să ademenească Biserica Ortodoxă în mrejele sale. Tocmai de aceea o îndeamnă, prin mijlocirea C.E.B., să se „pocăiască". Dar poate oare diavolul să înveţe pe cineva „pocăinţa"? Iar dacă învaţă, cu ce scop o face?

Domnul nostru Iisus Hristos, propovăduind adevărata pocăinţă, vrea să ne izbăvească de păcat, iar diavolul, recurgând la o falsă „pocăinţă", vrea să ducă în păcat Sfânta Biserică Ortodoxă a lui Hristos. Căci dacă adevărata Biserică - sfântă şi fără de prihană- se va pocăi ca „vinovată" în dezbinarea creştinilor, asta ar însemna să regrete că până acum a apărat un adevăr ce aduce sabie şi dezbinare (Mt. 10, 34; Lc. 12, 51) între cei care îl primesc şi cei care îl resping. Reiese că Biserica trebuie să caute împreună cu alte comunităţi ce se „pocăiesc" un nu se ştie ce nou „adevăr" - ce uneşte, şi nu dezbină - un „adevăr" în afara canoanelor celor şapte Sinoade Ecumenice, care au despărţit odată pentru totdeauna adevărul de minciună.

Aceasta ar fi egal cu a recunoaşte că Biserica „a greşit" în categoricele sale definiţii dogmatice împotriva ereziilor, iar admite -în spiritul respectului faţă de un „crez" străin - că şi arienii ar fi avut o anumită aspiraţie legitimă către adevăr, Biserica însă n-a remarcat-o la timpul respectiv, din care cauză i-a şi condamnat pe arieni la Sinodul I Ecumenic. Ceea ce înseamnă că Biserica ar trebui să-şi revizuiască hotărârile Sinodului V Ecumenic referitor la calitatea divină a Sfântului Duh, prin care au fost excomunicaţi de la Ortodoxie ereticii-duhobori! De dragul comuniunii generale ea ar trebui să capituleze şi în faţa nestorienilor, care nu sunt de acord cu hotărârile Sinodului III Ecumenic, să se „pocăiască" în faţa lor şi sâ le ceară iertare pentru faptul de a-l fi declarat eretic pe Nestor. Condamnându-se singură şi pocăindu-se, Biserica ar fi nevoită să îndreptăţească pe precalcedonieni şi monofiziţi pentru negarea îndărătnică de către ei a crezului dogmatic a Sinodului IV Ecumenic privind modul de contopire a două esenţe în Persoana Unică a Domnului Iisus Hristos şi a reabilita - spre propria dezminţire - pe ereticii Eutihie, Dioscor, Sechir ş. a. (v. canoanele 1 şi 95 ale Sinodului VI Ecumenic).

Dacă Biserica ar urma unei atari logici ecumenice, atunci ar trebui să trateze la fel şi pe toţi ceilalţi eretici, condamnaţi de respectivele Sinoade Ecumenice şi locale. Numai în acest caz ea ar îndeplini cerinţele ecumenice ale C.E.B. de transformări profunde, reorganizare a structurilor bisericeşti şi distrugere definitivă a zidului despărţitor. Acesta ar însemna însă sfârşitul adevăratei Biserici a lui Hristos!

Numai dându-ne seama clar că Biserica nu este o instituţie creată de om, putem înţelege de ce Biserica nu poate şi nu trebuie să se pocăiască. Deşi, pe pământ, Biserica este alcătuită din oameni, şi în majoritatea lor oameni păcătoşi, ea este un organism divino-uman, din care mai fac parte, în afară de trăitorii pământeni, oamenii fără de prihană trecuţi în veşnicie, precum şi îngerii cereşti care nu au păcătuit. Despre aceasta scrie Sf. Ap. Pavel evreilor care au crezut în Hristos: „Ci v-aţi apropiat de muntele Sion şi de cetatea Dumnezeului Celui viu, de Ierusalimul cel ceresc, şi de zeci de mii de îngeri, în adunare sărbătorească, şi de Biserica celor întâi-născuţi, (adică a celor care au crezut în Hristos, care sunt scrişi în ceruri şi de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, şi de duhurile drepţilor celor desăvârşiţi, şi de Iisus, Mijlocitorul noului testament" (Evr. 12, 22-24). Aceasta este, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, componenţa Bisericii nou-testamentare. Ea e alcătuită din oameni pământeni, care au crezut drept în Hristos şi au atins, în temeiul acestei credinţe, desăvârşirea moral-spirituală după asemănarea „începătorului mântuirii lor" (Evr. 2, 10) - Hristos, Care a

pogorât din ceruri pentru a aşeza pe trăitorii pământului în sălaşul ceresc al îngerilor. Aşa se concepe pe ea însăşi Sfânta Biserică Ortodoxă.

În canonul pentru sărbătoarea Sfanţului Arhistrateg Mihail şi a celorlalte Puteri Cereşti netrupeşti (8 noiembrie) în troparul întâi al cântării a 9-a citim: „Pe Tine cel ce negrăit ai unit cerul cu pământul, Hristoase, şi Biserica cea Una care pe îngeri şi pe oameni i-a desăvârşit neîncetat, Te mărim!"

A pretinde astăzi Bisericii Ortodoxe să se pocăiască, înseamnă a pretinde pocăinţă şi îngerilor care nu au păcătuit! Întrucât Capul Bisericii este Însuşi Domnul Iisus Hristos, Care a unit într-un singur trup toate cele din ceruri şi cele de pe pământ (Ef. 1, 10, 22-23), oare într-adevăr ecumeniştii vor cere pocăinţă şi lui Hristos? Biserica este nedespărţită de Hristos. Un trup fără cap este un cadavru. Biserica însă nu este un cadavru, ci un organism divino-uman viu. Aşa cum un organism viu este în legătură indisolubilă cu capul său, la fel şi Biserica se află în legătură indisolubilă cu Capul său Hristos, alcătuind cu El un tot unitar. Pentru credincioşi acest lucru se manifestă deosebit de perceptibil în timpul împărtăşirii cu Trupul şi Sângele lui Hristos (I Cor. 10, 16-17). Tocmai în aceasta constă temelia adâncă a sfinţeniei şi infailibilităţii Bisericii lui Hristos. Prin urmare, a acuza trupul lui Hristos de păcate şi a-i cere pocăinţă, înseamnă a trage şi Capul acestui trup la răspundere colectivă pentru păcatele lui. A acuza însă de păcate pe Hristos Cel fără cusur este culmea nelegiuirii! (comp. In. 8, 46).

Puterea sfinţitoare a Bisericii, care face din păcătoşii ce se pocăiesc sfinţi, este harul Sfântului Duh, Mângâietorul şi Sfinţitorul omenirii răscumpărate de Hristos. Începând cu ziua primei Cincizecimi creştine, harul Sfântului Duh sălăşluieşte neîncetat în Biserică, pentru a învăţa pe membrii ei să trăiască în adevăr (In. 16, 13), cu dreptate şi cucernicie (Tit 2, 12). Sfântul Duh va fi în Biserică în veci (In. 14,16-17), pentru a revărsa har asupra oricărui om care îşi doreşte din toată inima mântuirea. Duhul Sfânt Care se află în Biserică a unit întotdeauna pe credincioşi în jurul adevărului, în timp ce satan, dimpotrivă, introduce răzmeriţă în rândul creştinilor (Lc. 22, 31).

Din această pricină a cere ca Biserica îndrumată şi ocrotită de Sfântul Duh să se pocăiască pentru dezbinarea creştinilor este echivalent cu a afirma precum că nu diavolul, ci Sfântul Duh e „vinovat" de aceasta, pentru că n-a sugerat formule de compromis, care ar uni, şi nu ar dezbina! A face însă cea mai mică aluzie de acuzare a Celui de-al Treilea Ipostas al Sfintei şi Dumnezeieştii Treimi de păcatul dezbinării, care a fost o uneltire a diavolului - este un păcat de neiertat de hulă asupra Duhului Sfânt! Iată cum vorbeşte despre aceasta Însuşi Domnul: „Adevărat grăiesc vouă că toate vor fi iertate fiilor oamenilor, păcatele şi hulele câte vor fi hulit; dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veşnică" (Mc. 3, 28-29).

Astfel, având în vedere caracterul protivnic lui Dumnezeu al ecumenismului, orientarea lui antiortodoxă, având în vedere că ecumenismul începe cu mici abateri de la Adevăr şi duce la abateri tot mai mari şi mai mari, atrăgând pe creştinii ortodocşi în „biserica celor ce viclenesc", adică în viitoarea biserică universală a antihristului ce va veni; în sfârşit, ţinând minte că „pocăinţa" impusă Bisericii Ortodoxe acuză de păcatul schismei pe Capul Bisericii - Domnul Iisus Hristos, şi Duhul Sfânt Care o îndrumă, creştinul ortodox trebuie să se opună cu hotărâre ecumenismului, pentru a nu fi părtaş la hulirea de neiertat a Duhului Sfânt!

Principiul 12
Despre influenţa păgubitoare a ecumenismului asupra Ortodoxiei

A) Obiecţii ortodoxe împotriva ecumenismului

Într-un interviu acordat ziarului atenian „Orthodoxos Typos" (1972, nr. 170), Patriarhul

Alexandriei, Nicolae VI (1968-1986) s-a pronunţat foarte categoric împotriva mişcării ecumenice: „Eu condamn ecumenismul şi îl consider nu doar o erezie, ci o pan-erezie - un cuib al tuturor ereziilor şi relelor credinţe. Cunoaştem bine forţele anticreştine care dirijează din culise ecumenismul... Ecumenismul este îndreptat împotriva Ortodoxiei. El reprezintă astfel cel mai mare pericol, deopotrivă cu necredinţa epocii noastre, divinizând afecţiunile şi plăcerile materiale".

În timp ce toate Bisericile Ortodoxe locale participă la acţiunile C.E.B., apărătorii fermi ai Ortodoxiei sunt încurajaţi în zelul lor de aceste cuvinte pline de bărbăţie ale ierarhului din Alexandria: „Salut şi binecuvântez pe toţi clericii şi mirenii care luptă împotriva ecumenismului!" Patriarhul a adresat de asemenea Sfântului Sinod al Bisericii din Elada apelul de a ieşi din C.E.B.

Aceeaşi urare ar trebui adresată tuturor Bisericilor Ortodoxe locale, căci, dacă ele nu vor face acest pas hotărâtor acum, cât timp mai sunt ierarhi cu gândire ortodoxă şi mireni devotaţi Ortodoxiei, mâine - cu noua generaţie reeducată în spirit ecumenic - va fi prea târziu!

Din fericire, o astfel de propunere a fost făcută, în zilele noastre, de Biserica-Mamă - Sfânta Patriarhie din Ierusalim, în persoana destoinicului ei întâistătător - Prea Fericitul Patriarh al Ierusalimului, Diodor, care, împreună cu Sfântul Sinod, a hotărât să întrerupă participarea Bisericii din Ierusalim la dialoguri cu heterodocşi şi în cadrul C.E.B. în raportul prezentat Sfântului Sinod el a declarat direct: „Biserica din Ierusalim, ca <<Biserică-Mamă>>, trebuie să dea exemplu demn de urmat în problemele credinţei şi să păstreze întreagă credinţa, aşa cum a primit-o de la Domnul nostru Iisus Hristos, Care a întemeiat-o prin cinstitul Său Sânge. De aceea astăzi, când întreaga lume trăieşte vremuri grele şi s-a pomenit faţă în faţă cu eforturile propagandei contemporane de revizuire a valorilor morale şi tradiţiilor, Biserica din Ierusalim este datoare să-şi ridice vocea pentru a-şi păzi păstoriţii de influenţe străine şi a lupta pentru apărarea Credinţei Ortodoxe… Biserica noastră Ortodoxă crede ferm că în ea este conţinută deplinătatea adevărului, că ea este Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică şi Vistieria Harului şi Adevărului... în care sunt cuprinse, în toată curăţenia şi spiritul mântuitor, toate dogmele Credinţei noastre şi Sfânta Scriptură. Participarea Bisericii Ortodoxe la dialoguri este dăunătoare şi periculoasă. Dialogurile teologice sunt folosite de heterodocşi în dauna Bisericii noastre Ortodoxe.''

Arătând în continuare dauna pe care prozelitismul heterodox o aduce enoriaşilor ortodocşi (mai ales în Orientul Mijlociu), Patriarhul Diodor încheie: „Dorinţa noastră de a păstra nevătămată Credinţa noastră Ortodoxă şi tradiţiile de acţiunile primejdioase ale heterodocşilor, ne-a determinat să încetăm dialogurile nu numai cu anglicanii, care au introdus de pe acum hirotonirea femeilor, dar şi dialogurile cu papiştii, precalcedonienii, luteranii şi confesiunile reformate, la care Biserica din Ierusalim nu a participat de la bun început".

Ecumenismul şi C.E.B. sunt supuse unei critici drastice şi de alte Biserici Ortodoxe locale. De pildă, în 1973 Sinodul Bisericii Ortodoxe Autocefale din America a publicat o amplă Epistolă regională vizând problemele unităţii creştine şi ale ecumenismului (Vestnik Russkogo zapadno-evropeiskogo Patriarşego Ekzarhata, 1973, nr. 83-84, 163-181, 239-256). Mesajul conţine gânduri excepţionale despre unitatea Bisericii ca unitate în Adevăr, dragoste şi sfinţenie, subliniind în mod aparte că „Biserica Ortodoxă este adevărata Biserică". Ea este „unica Biserică a lui Hristos", deoarece din timpul Domnului Iisus Hristos şi a apostolilor Săi, Biserica Ortodoxă n-a acceptat nici un fel de învăţături greşite şi nici un fel de idealuri de viaţă false. Biserica Ortodoxă este unica Biserică nedespărţită a lui Hristos, nu datorită faptelor omeneşti, ci pentru că, graţie harului lui Dumnezeu, manifestat prin sângele martirilor şi prin mărturisirea sfinţilor, Biserica Ortodoxă şi-a păstrat până acum misiunea dată ei de Dumnezeu - de a fi pentru lume „Biserica, care este trupul Lui (al lui Hristos), plinirea Celui ce plineşte toate întru toţi" (Ef. 1, 23).

În Epistolă este arătat limpede pericolul relativismului, adică pericolul transformării cu

ajutorul ecumenismului a adevărurilor dogmatice ale credinţei în ceva relativ, şi primejdia secularizării, adică a laicizării Bisericii prin eforturile ecumenice de a uni pe oameni în baza ideologiei laice". În mesaj este demascată de asemenea convingerea ecumenică greşită precum că structura Bisericii - dogmatică şi idealurile morale sunt relative şi ar putea fi schimbate pentru anumite scopuri pragmatice, şi că „rânduiala creştină sacramentală, ierarhică a Bisericii, ce ne parvine de pe timpurile apostolilor, nu ar fi esenţială pentru credinţa creştină şi unitatea Bisericii". Episcopii ortodocşi americani au declarat cu bărbăţie: „Noi considerăm drept o datorie sfântă a noastră să respingem toate metodele false de unire a Bisericii şi afirmăm cu consecvenţă că toate compromisurile dogmatice, etice şi sacramentale care schimbă rânduiala Bisericii... nu vor conduce în nici un caz la unitatea tuturor oamenilor întru Hristos şi nu vor putea uni pe creştini într-o singură Biserică. Urmând acestei logici, inter-comuniunea este respinsă în mod categoric ca mijloc de realizare a unităţii creştine, căci în afara unităţii credinţei în Biserică Unică a lui Hristos, care nu poate fi împărţită, nu poate exista nici comuniune sacramentală, nici serviciu liturgic comun". Arhiereii Bisericii Ortodoxe Autocefale Americane au condamnat de asemenea „încercarea de a transforma ecumenismul într-o biserică universală", adică într-o super-biserică, opusă Bisericii Ortodoxe.

În 1973, când a fost publicată această Epistolă şi când ecumenismul încă nu-şi manifestase antiortodoxismul său, Biserica Ortodoxă Autocefală Americană nu intra, din considerente ideologice, în C.E.B. şi critica drastic tendinţele vicioase din ecumenism. S-ar fi putut aştepta că această atitudine critică va continua şi se va aprofunda după cele două adunări ale C.E.B., mai ales după cea din Vancouver, în cadrul căreia au ieşit la iveală inovaţiile antiortodoxe extremiste ale ecumenismului. Această Biserică însă nu numai că n-a adresat un nou protest ci, dimpotrivă, devenind membru al C.E.B., a luat parte la adunarea amintită, făcându-se părtaşă la acţiunile ecumenice obscure denigrate anterior, despre care Sf. Ap. Pavel scrie: „Să nu fiţi părtaşi la faptele cele fără de roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiţi-le pe faţă!" (Ef. 5, 11).

Mult mai consecvent acţionează Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse din afara Rusiei, care în august 1983, imediat după Adunarea de la Vancouver, a predat anatemei ecumenismul. „Anatema - celor care se ridică împotriva Bisericii Ortodoxe şi susţin că Biserica lui Hristos s-a împărţit în aşa-zise <<ramificaţii>>, ce diferă una de alta după doctrină şi modul de viaţă, sau că Biserica nu a existat în chip văzut, ci se va constitui abia în viitor, când toate <<ramificaţiile>> sau părţile, sau confesiunile şi chiar toate religiile se vor uni într-un singur trup. Anatema - şi celor care nu deosebesc Preoţia şi Tainele Bisericii de <<preoţia>> şi <<tainele>> ereticilor, dar afirmă că botezul şi euharistia ereticilor ar fi suficiente pentru mântuire. De aici anatema - şi celor ce comunică în mod conştient cu ereticii amintiţi sau susţin, propagă şi iau apărarea ereziei ecumenice proaspăt apărute a acestora sub pretextul pretinsei iubiri fraterne sau presupusei uniri a creştinilor scindaţi!" Textul anatemei, deşi succint, este destul de clar, aşa încât nu are nevoie de comentarii. Este, până acum, unica anatemă pronunţată la nivel oficial împotriva ereziei ecumenice contemporane!

Se cuvine de remarcat că la timpul respectiv s-a pronunţat în acelaşi sens şi Patriarhia Moscovei, care a convocat, în iulie 1948, Conferinţa Bisericilor Ortodoxe Autocefale cu scopul de a respinge oficial invitaţia primită de a participa la Adunarea I Generală din august 1948 de la Amsterdam, când a şi fost fondat Consiliul Ecumenic al Bisericilor.

La amintita consfătuire de la Moscova au fost prezentate numeroase referate despre pericolul ecumenismului. S-a reliefat mai cu seamă referatul arhiepiscopului rus din Bulgaria, Serafim (Sobolev), care a calificat ecumenismul ca o erezie împotriva dogmei despre Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, formulată în articolul 9 al Simbolului Credinţei. Arhiepiscopul Serafim, cercetând succesiv aceste patru însuşiri ale Bisericii, a demonstrat că

ecumenismul le denaturează, pentru a-şi crea propria „biserică” ecumenică, care va reuni pe toţi ereticii împreună cu creştinii ortodocşi. „Ecumeniştii ortodocşi - scria el - falsifică, încât nu mai poate fi recunoscut articolul 9 al Simbolului credinţei. În consecinţă, rezultă un fel de amestec artificial al adevărului cu minciuna, al Ortodoxiei cu ereziile, ceea ce duce pe ecumeniştii ortodocşi la o denaturare extremă a noţiunii adevărate de Biserică, şi mai cu seamă pentru faptul că ei, fiind membri ai Bisericii Ortodoxe, sunt în acelaşi timp şi membri ai bisericii ecumenice, mai exact, ai unui soi de comunitate eretică universală cu nenumăratele sale erezii. Ei ar fi trebuit să reţină pentru totdeauna cuvintele lui Hristos: <<Iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş>>” (Mt. 18, 17).

Arhiepiscopul Serafim şi-a încheiat referatul cu cuvintele Psalmistului: „Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioşilor!” (Ps. 1, 1), cuvinte ce răspund la întrebarea pusă în titlul referatului: „Se cuvine oare ca Biserica Ortodoxă Rusă să ia parte la mişcarea ecumenică?”

În ciuda acestui referat excepţional, rezoluţia definitivă a Conferinţei în problema ecumenismului, deşi era îndreptată împotriva lui, n-a fost întru totul satisfăcătoare, având mai degrabă un caracter de conjunctură: în finalul documentului se sublinia că „participanţii la prezenta Conferinţă sunt nevoiţi să refuze de a participa la mişcarea ecumenică, în condiţiile propuse de aceasta la ora actuală”. Ultimele cuvinte lăsau să se întrezărească posibilitatea recunoaşterii ecumenismului în alte împrejurări.

Nu au trecut nici zece ani după Conferinţa de la Moscova, şi în mai 1958, la solemnităţile prilejuite de împlinirea a 40 de ani de la restabilirea Patriarhatului, mitropolitul Nicolai Krutiţki a formulat pentru prima dată, în discursul „Ortodoxia şi contemporaneitatea”, „noua” atitudine a Patriarhiei moscovite faţă de ecumenism. Amintind despre Epistola regională a Patriarhiei Ecumenice din 1920, care ar fi „definit poziţia Bisericii faţă de mişcarea ecumenică”, el a explicat refuzul Conferinţei de la Moscova din 1948 de a participa la Adunarea de la Amsterdam prin faptul că în acea vreme în ecumenism ideile social-economice dominau asupra sarcinii unităţii dogmatice, iar organizarea pământească era pusă mai presus decât mântuirea cerească. Rezoluţia Conferinţei de la Moscova din 1948 ar fi contribuit la depăşirea acestor dificultăţi, astfel încât „în ultimii zece ani în mişcarea ecumenică s-au produs schimbări esenţiale ce vădesc evoluţia lui în sens bisericesc pozitiv.” În concluzie, „aprobând Declaraţia participanţilor ortodocşi la Adunarea de la Evanston”, Biserica Ortodoxă Rusă s-a declarat de acord să se întâlnească cu conducătorii C.E.B., deocamdată însă cu unicul scop - de „familiarizare reciprocă cu punctele de vedere asupra raţionalităţii şi formelor relaţiilor de mai departe”.

După aceea întâlnirile oficiale cu reprezentanţii ecumenici ai C.E.B. au devenit frecvente, şi peste trei ani, în decembrie 1961, ele au condus la primirea oficială a B.O.R. în calitate de membru al C.E.B. la Adunarea III generală de la Delhi. După cum se ştie, acest proces s-a produs sub presiunea puterii sovietice, care a impus Sinodului Patriarhiei moscovite decizia de aderare la C.E.B. deja la 30 martie 1961 şi tot atunci acesta a expediat la Geneva cererea respectivă. Hotărârea Sinodală urma însă să fie confirmată de Soborul Arhieresc, care a fost convocat abia la 18 iulie 1961, aprobând-o post factum. La 14 iunie 1961, cu o lună înainte de Soborul Arhieresc, Conferinţa general creştină pentru apărarea păcii, care a avut loc la Praga, a expediat C.E.B. un mesaj de salut, în care se spunea: „Noi considerăm aderarea deja declarată a Bisericii Ortodoxe Ruse la Consiliul Mondial al Bisericilor drept unul din cele mai importante evenimente în istoria Bisericii”.

Face să comentezi oare această declaraţie extrem de transparentă?

Chiar şi sub presiunea ecumenică Biserica Ortodoxă Rusă şi-a exprimat în repetate rânduri nemulţumirea şi dezacordul cu linia C.E.B. După Conferinţa de la Bangkok pe tema „Mântuirea astăzi” (ianuarie 1973), Sinodul Patriarhiei de la Moscova în frunte cu Patriarhul Pimen a expediat

C.E.B. un mesaj, în care declară: „înainte de toate provoacă nedumerire şi un mare regret faptul că în „Epistola către Biserici" lipseşte cu desăvârşire referirea excepţional de importantă, mai ales din punctul de vedere al păstorilor, la acel aspect al procesului mântuirii, fără de care însăşi noţiunea mântuirii îşi pierde sensul esenţial. Se trece sub tăcere scopul final al mântuirii, adică viaţa veşnică întru Dumnezeu, şi nu se pomeneşte suficient de clar de îndreptarea şi desăvârşirea morală ca o condiţie necesară a mântuirii."

În continuare, protestând împotriva sublinierii aproape excepţionale a „orizontalismului" în cauza mântuirii creştine, Sfântul Sinod al B.O.R. scrie: „în Epistolă nu şi-a găsit loc esenţialul - dimensiunea „verticală", care arată că mântuirea cere desăvârşirea personalităţii ca parte a organismului obştesc, chemată să lupte cu păcatul în sine şi în jurul său, pentru a se ajunge la o plinătate a vieţii în legătura vie cu Dumnezeu şi în condiţiile pământeşti, şi în veşnicie". În scrisoarea sinodală se arată că „sublinierea aproape excepţională a „orizontalismului" în cauza mântuirii poate produce asupra a numeroşi creştini care ţin la sfintele tradiţii ale Vechii Biserici, impresia că în ecumenismul contemporan ia naştere o nouă ispită a timidităţii faţă de propovăduirea despre Hristos Cel răstignit şi înviat din morţi - puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu (I Cor. 1, 23-24), drept care se trece sub tăcere însăşi esenţa Evangheliei Lui din neîntemeiata teamă a oamenilor de a părea retrograzi şi a-şi pierde popularitatea".

La fel de biciuitoare a fost o scrisoare a Sinodului Patriarhiei moscovite adresată C.E.B. după cea de a V-a adunare a acestuia, care a avut loc la Nairobi în decembrie 1975. În ea este supusă criticii trecerea artificială sub tăcere, în faţa lumii exterioare, a deosebirilor confesionale, este subliniat pericolul transformării C.E.B. într-un fel de „super-biserică", este respinsă în mod categoric propunerea ecumenică de a îngădui „preoţia" femeilor. În sfârşit, în document se exprimă surpriza neplăcută avută de delegaţii ortodocşi în legătură cu „excluderea din elementele decorative exterioare a Adunării C.E.B. a simbolurilor general-creştine", şi înainte de toate a Sfintei Cruci!

Deşi toate aceste fapte regretabile ar fi trebuit să determine ieşirea imediată din C.E.B. ca dintr-o adunătură necreştină, în scrisoarea sinodală se trage în mod surprinzător o concluzie diametral opusă: „Biserica Ortodoxă Rusă, în ciuda dezacordului său cu aspectele negative ale adunării, apreciază ca şi mai înainte participarea sa la această comunitate ecumenică a Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Drept care, în urma participanţilor la Adunarea I generală a C.E.B. de la Amsterdam, vrem să repetăm, adresându-ne surorilor şi fraţilor noştri din Consiliul Ecumenic al Bisericilor: <<Noi am hotărât să rămânem împreună!>>"

Această reluare ilogică, după 28 de ani, a cuvintelor participanţilor la Adunarea de la Amsterdam rupe orice legătură cu poziţia ortodoxă a Consfătuirii din 1948 de la Moscova, care a refuzat să participe la amintita adunare din raţiuni principiale, după care ar fi trebuit să se călăuzească Biserica Ortodoxă Rusă, mai cu seamă după Nairobi. Ne întrebăm, ce rost au avut protestele vehemente adresate Consiliului Ecumenic, dacă toate s-au sfârşit prin reîntoarcerea la noroiul mocirlei ecumenice (II Petru, 2, 22)?

Intrarea în C.E.B. a fost hotărâtă concomitent şi în paralel cu înlăturarea preoţimii de la administrarea parohiilor. La Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse din iunie 1988 această acţiune a fost declarată drept nelegală, şi statutul preotului de conducător al parohiei bisericeşti a fost restabilit. Ar fi fost logic şi firesc ca problema aderării Bisericii Ortodoxe Ruse la C.E.B. să fie revăzută de asemenea în 1961, acest lucru rezultând din „dificultăţile situaţiei în care s-a pomenit Biserica Ortodoxă Rusă la sfârşitul anilor'90 şi începutul anilor'60.''

Ecumenismul a fost supus unei critici dure în referatul „Cu privire la principiile interpretării ortodoxe a ecumenismului", prezentat de profesorul Academiei Teologice din Moscova Alexei Osipov la Congresul II al teologilor ortodocşi, care a avut loc în august 1976 la Atena. Chiar în introducere

autorul subliniază că, potrivit concepţiei ortodoxe, creştinii trebuie să aspire la realizarea „nu a unităţii în genere, ci a unităţii în Biserică", şi „nu a unităţii într-o biserică oarecare, ci în Biserica cea adevărată, adică în aceea care răspunde tuturor cerinţelor interpretării ortodoxe a Bisericii ca trup al lui Hristos" (Ef. I, 23), „stâlp şi temelie a adevărului" (I Tim. 3, 15). În continuare se subliniază că ecumenismul îşi pune drept obiectiv primordial unitatea secularizată (laicizată) a creştinilor, neglijând ţelul principal al creştinismului - mântuirea veşnică a sufletului. Criticând scrisoarea sinodală privind Conferinţa de la Bangkok, Osipov întreabă pe bună dreptate: „La ce poate duce pe creştinii şi bisericile care participă la mişcarea ecumenică această subliniere a „orizontalismului", atât de frecvent întâlnită în documentele şi discuţiile ecumenice?", şi răspunde: „Fără a mai vorbi că, în acest caz, mişcarea ecumenică pierde din calitatea eclezială şi chiar din religiozitate, faptul ca atare poate servi drept armă de pregătire ideologică a multora, „de va fi cu putinţă, şi a celor aleşi" (Mt. 24, 24), pentru asumarea unui ideal diametral opus lui Hristos. Aceste din urmă cuvinte, confirmate de proorocirea lui Hristos că înainte de sfârşitul lumii vor fi „amăgiţi" şi cei drepţi, arată limpede că „idealul" contrar lui Hristos, spre care conduce ecumenismul, este o evanghelie mincinoasă a lui antihrist'' (comp. Gal. 1, 6-7; 2 In. 1, 7).

Autorul condamnă de asemenea manifestările moderniste extravagante de misticism nesănătos la conferinţele ecumenice, pe care - în spiritul misticii ortodoxe - le defineşte ca fiind o rătăcire duhovnicească, o stare „identică lepădării de Biserică". În acelaşi context dă un citat din Epistola Patriarhiei întocmită în legătură cu Adunarea V a C.E.B.: „La Adunare, în momentele... rugăciunilor publice se resimţea o atmosferă artificial creată de exaltare, pe care unii sunt înclinaţi s-o interpreteze ca fiind o acţiune a Duhului Sfânt. Din punct de vedere ortodox acest lucru poate fi calificat ca o revenire la misticismul religios necreştin". în finalul primei părţi critice a raportului autorul rezumă: „Nici baza secularistă a dimensiunii orizontale, nici misticismul spontan... nu pot fi calificate ca semne pozitive ale unităţii creştinilor. La aceasta din urmă se poate ajunge numai pe temei pur bisericesc şi numai în Biserică".

În partea a doua a raportului a fost supusă criticii „teoria" ecumenică a ramificaţiilor, opunându-i-se comparaţia evanghelică a Bisericii cu viţa şi mlădiţele (In. 15, 1-6): „Aşa cum nici o mlădiţă a viţei, după cuvântul lui Hristos, nu poate aduce roadă, dacă nu rămâne în viţă, la fel şi bisericile aflate în dezbinare nu au altă alternativă decât să caute adevărata Biserică şi să se reîntoarcă la ea". Aplicând acest principiu la Biserica Ortodoxă, autorul trage următoarea concluzie: „Dacă Biserica Ortodoxă contemporană dă dovadă de fidelitate şi devotament faţă de Tradiţia Bisericii Universale şi îndeamnă la aceasta şi alte biserici creştine, acest lucru nu poate fi calificat drept un confesionalism îngust sau egocentrism. Ortodocşii cheamă pe toţi creştinii nu la propria confesiune, ci la unitate cu acel Adevăr unic pe care îl deţine şi pe care îl poate afla oricine caută acest Adevăr... Adevărul poate fi şi într-o singură Biserică. Şi în acest caz ea este acea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, în comuniune cu care pot dobândi adevărata unitate şi toate celelalte biserici creştine. Biserica Ortodoxă, fiind cea care a păstrat intactă Tradiţia Apostolică, este expresia reală, vizibilă a organismului divino-uman al Bisericii".

Acuzând ecumenismul că acesta face uz în mod frecvent de termeni ortodocşi, atribuindu-le un sens departe de conţinutul lor ortodox, şi „poate să dizolve aceşti termeni sacri în marea polisemantismului şi să ducă la completa lor devalorizare", autorul disociază strict termenul ortodox „caracter catolic" (sobornicesc) al Bisericii de substituirea lui ecumenică prin noţiunea pur laică de „comunitate conciliară", instituit de Adunarea V a C.E.B. şi deduce: „Caracterul catolic, sau sobornicesc înseamnă integritatea întregului trup al Bisericii, păstrată de unitatea spirituală, dogmatică, sacramentală, moralizatoare, instituţională şi care îşi găseşte plinătatea şi caracterul final în unitatea Potirului Domnului".

Pronunţându-se atât de îndrăzneţ referitor la abuzurile ecumenice faţă de noţiunea ortodoxă a Bisericii şi alte noţiuni ortodoxe, prof. Osipov şi-ar fi putut încheia în chip strălucit raportul, dacă nu ar fi făcut, din păcate, în chiar finalul lui, o piruetă ecumenică, care depreciază toate cele expuse până acolo. De teama, probabil, a unor atacuri ecumenice asupra adevărurilor enunţate, el citează în încheiere articolul mai sus-amintit al prof. prot. L. Voronov „Confesionalism şi ecumenism": „Credinţa că anume Biserica Ortodoxă este Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică din Simbolul universal al credinţei nu înseamnă o negare principială la toate celelalte biserici sau comunităţi creştine a comuniunii într-o măsură sau alta şi, cel puţin, a apropierii de o asemenea comuniune în viaţa Unicei, Sfinte, Soborniceşti şi Apostoleşti Biserici a lui Hristos".

Glasul adevărului ortodox, gata să răsune, a fost stins şi înăbuşit, din păcate, printr-o frază confuză şi nebuloasă!

O contribuţie valoroasă a adus la studierea psihologiei vicioase a ecumenismului arhimandritul Constantin, profesor de teologie la Seminarul teologic rus pe lângă mănăstirea „Sfânta Treime" din Jordanville (SUA), care aparţine Bisericii Ortodoxe Ruse din diaspora. în cursul său, „Teologia pastorală", autorul cercetează procesul lepădării (apostaziei) treptate de la credinţă, care va duce în cele din urmă la antihrist (II Tes. 2, 3). În acest proces sunt reliefate două etape.

1. În prima etapă se pune începutul „renegării treptate a Unicei Biserici Adevărate, care a continuat să trăiască neabătut în dreptatea sa de la începuturi", renegare ce se remarcă în Biserică încă din vremurile apostolice până în ultimul timp sub forma lepădării de la Biserica lui Hristos a unor comunităţi eretice, care contestă sau denaturează anumite adevăruri dogmatice. „În acest sens, scrie arhimandritul Constantin, în mod logic nu există decât o singură cale pentru restabilirea comuniunii confesionale: reîntoarcerea tuturor în sânul Bisericii primare. Adevărul este Adevăr, şi cel ce s-a lepădat de adevărata credinţă nu are altă cale de a reveni la adevărata Biserică decât aceea a întoarcerii prin pocăinţă, la orice treaptă a lepădării s-ar afla el."

2. A doua etapă a lepădării de credinţă are loc în zilele noastre, şi „se caracterizează prin aspiraţia spre unire - nu însă prin felul întoarcerii apostaţilor la Unica Biserică Adevărată, părăsită de ei, ci prin felul căutării de limbaj comun, de acţiuni comune, chiar „de comuniune în rugăciune... a tuturor participanţilor la un soi de unitate colectivă, care doar convenţional poate fi numită „creştină" şi în orice caz nicidecum „Trup al lui Hristos", aşa cum este în Unica Biserică Adevărată".

Astfel, „apariţia unei aspiraţii generale spre unire pe un fel de orizontală nedefinită, în schimbul ideii însăşi de reîntoarcere prin pocăinţă în sânul adevăratei Ortodoxii pe verticala gradată (în trepte) a apostaziei - iată ce anume determină esenţa noii faze a vieţii creştinătăţii mondiale. Până acum a decurs procesul îndepărtării treptate de la Adevărata Biserică... dar aflarea creştinilor pe anumite trepte ale scării „apostaziilor" nu a dezrădăcinat Credinţa... Astăzi însă se constată dispariţia treptată a acestui sentiment viu al legăturii cu Dumnezeul Cel Viu... Astăzi sufletul duhovniceşte pustiit este tras nu spre Dumnezeul Cel Viu, ci spre inter-comuniune în atracţia visătoare pentru ceva necunoscut. Creştinul nu-şi mai îndreaptă ochiul lăuntric către Dumnezeu, ca să cunoască pe toate prin credinţă, ci îşi aruncă dezorientat privirea de jur împrejur, căutând ceva nou... întreaga energie a activităţii bisericii se consumă în acţiuni de ordin bisericesc-obştesc... În detrimentul, spre sărăcirea, slăbirea, spre înăbuşirea propriei vieţi intime a fiecărei biserici. E un lucru îngrozitor ce ne arată că a secat însuşi izvorul vieţii duhovniceşti - Biserica. Tocmai aceasta este „apostazia", „lepădarea de credinţă". În sensul ei concret, aşa cum a prevestit-o Sf. Ap. Pavel în Epistola a doua către tesaloniceni (2, 3)... El are în vedere prin „lepădarea de credinţă: nu procesul de lungă durată, pe care l-am trăit, ci anume sfârşitul lui, la care noi am ajuns astăzi. Este vorba de pregătirea reală pentru primirea antihristului".

Autorul descrie în chip amănunţit influenţa pe care o exercită apostazia asupra unor confesiuni aparte. În protestantism „visul ecumenismului a înlocuit realitatea Bisericii, care era cât pe ce să pătrundă în conştiinţa protestantă" mai ales după primul război mondial, când, în persoana emigraţiei ruse care năpădise Occidentul, protestantismul a venit în strâns contact cu Ortodoxia. Anume atunci „s-a produs întâlnirea nemijlocită în masă a europeanului cu Ortodoxia. A fost... un fel de „descoperire" de către Occidentul creştin a patriei noastre, în esenţa ei ortodoxă... ce pătrundea acum în conştiinţa occidentală ca o făclie salvatoare a Adevărului creştin...

De îndată însă, cât ai clipi din ochi, se procedează la substituirea soluţiei corecte din punct de vedere duhovnicesc, evident găsită deja, a problemei unde să aflăm mântuirea? - printr-un surogat otrăvitor al ei: „În nici una din Biserici, ci numai într-o biserică comună" (adică în biserica ecumenică). Un rol fatal a jucat în acest sens aşa-numitul modernism rus... - acel curent teologic dominant în patria noastră, care a orientat şcoala sa din Occident către o interpretare corespunzătoare a Ortodoxiei şi, fireşte, a găsit afinitate cu tendinţa occidentală de tratare a Ortodoxiei, dând astfel Occidentului posibilitatea facilă să cunoască nu adevărata Ortodoxie, ci una adaptată deja pentru conştiinţa apuseană... Din articolul introductiv al prot. Serghei Bulgakov la culegerea „Reunificarea creştină", intitulat „Problema ecumenică în conştiinţa ortodoxă", se poate afla în ce măsură orientarea occidentală şi ecumenică a conştiinţei constituie o sugestie a gândirii teologice ruse moderniste. Este caracteristic în acest sens chiar subtitlul acestui articol: „Despre unitatea reală a Bisericii scindate în credinţă, rugăciune şi Taine"... Ne putem lesne imagina ce rezonanţă au avut aceste cuvinte în conştiinţa protestantismului cu atracţia trezită în el către Biserică! Această atracţie capătă aici posibilităţi reale care îngăduie să nu renunţe la rătăciri, ci să le aducă în tezaurul comun al avutului bisericesc. Astfel, sabotorii „ortodocşi", de tipul ereticului Bulgakov şi altor liber-cugetători filozofi şi „teologi" ruşi din străinătate, au abătut protestantismul râvnitor de adevăr de la aspiraţia sa firească spre Ortodoxie, orientându-l spre ideea utopică a „pan-creştinismului nuanţat, care îmbină în sine toate culorile posibile" sub forma de ecumenism protestant!

O asemenea nemaipomenită înfrângere a ecumeniştilor „ortodocşi" în Occident, ajunsă să fie cauza înstrăinării heterodocşilor de la Ortodoxie, vine în contradicţie cu ecumenismul catolic ce caută să subordoneze pe oricine puterii papale, folosind în acest scop toate mijloacele posibile, dintre care unul este crearea unui „rit oriental", pentru atragerea ortodocşilor la papism.

Între cele două genuri de ecumenism - protestant şi papal, fiecare dintre care stăruie asupra propriului avantaj, „ortodoxia" ecumenică joacă un rol umilitor de mediator, propunându-şi apropierea şi unirea cu ambele genuri şi cu orice preţ, „lăsând fără nici o atenţie pentru esenţa ortodoxă de la care a pornit".

În lecţia a 15-a, autorul cercetează cauzele acestei situaţii a Ortodoxiei. Subliniind că apostazia contemporană în Biserica Ortodoxă se datorează influenţei păgubitoare a liberei gândiri din Occident, el constată că, din cauza acesteia, Ortodoxia îşi pierde treptat ideea despre bunul de nepreţuit care i-a fost dat ca moştenire ce descinde chiar de la apariţia Bisericii nou-testamentare. „Ortodoxia a încetat să mai preţuiască semnificaţia sa istorică ca Trup al lui Hristos, care ocupă un loc concret aparte în timp şi în spaţiu. Unele biserici îşi pierd conştiinţa faptului că existenţa lor este determinată de efectiva lor apartenenţă la Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, consfinţită în Simbolul credinţei".

Aşa se face că, „încetul cu încetul, Bisericile Ortodoxe locale - aceşti stâlpi ai Adevărului lui Hristos, pe care nici un fel de puteri ale iadului nu sunt în stare să-i dărâme, ele însele, cu o totală nepăsare şi necugetare, au apucat calea autosuprimării... Ele lunecau pe platforma comună a lumii „creştine" în interpretarea eronată a esenţei creştinismului, în consecinţă pierzându-şi caracterul

bisericesc fără îndoială individual, istoriceşte dat şi... respectul faţă de propriul trecut, care cuprinde în neclintita sa continuitate doar adevărul şi întreg adevărul ecleziologiei ortodoxe; ele se transformau, din unicul şi irepetabilul stâlp şi temelie a adevărului, într-un soi de variantă a creştinismului - precum multe altele. Toate aceste variante „creştine" îşi trăiesc. Încă viaţa lor istorică, căreia însă trebuie să-i pună capăt pentru a se uni într-un fel de conglomerat colectiv, care întruchipa, pentru conştiinţa ortodoxă neafectată, apostazia în maturizare, în timp ce pentru conştiinţa ortodoxă înceţoşată devine unica „biserică" adevărată. E o stare jalnică! Care duce, în apropierea de heterodoxie pe platforma ecumenismului, la pierzare... Aceasta şi este ceea ce definim noi ca „ecumenism ortodox".

Astfel, „Ortodoxia, aruncându-şi de pe umeri încărcătura nepreţuită a trecutului său sfânt, ce trăieşte în ea şi o face un bun al fericitei Veşnicii, se lasă atrasă de concepţia ecumenică despre lume - un fel de produs final al Apostaziei", care „ucide învăţătura Ortodoxiei, dogma, ataşamentul faţă de Scriptură şi Tradiţie şi însăşi ideea infailibilităţii Bisericii şi statorniciei ei... omoară însuşi Trupul Bisericii, în unicitatea lui istorică, transformând formaţiile bisericeşti ortodoxe, absolut independent de calitatea lor bisericească obiectivă, în elemente ale unui soi de colectivitate, care se autoorganizează liber în „denominaţiuni".

Ca urmare a activităţii distructive a ecumenismului, „ortodoxia" ecumenică ajunge la „autodistrugere", care literalmente nu lasă piatră pe piatră din starea ei neclintită în Adevăr de altădată... Se vădeşte, pretutindeni, un proces de degradare spirituală, care cuprinde în chip spontan toată lumea, dezvăluind o înrudire a sufletelor - după caracterul molipsirii de otrava Lepădării de credinţă!

Un luptător consecvent împotriva ereziei ecumenice a timpului nostru a fost arhimandritul sârb Iustin Popovici (†1979), profesor de dogmatică la facultatea de teologie la Universitatea din Belgrad, autor a numeroase lucrări teologice, în special al cărţii „Biserica Ortodoxă şi ecumenismul", tradusă şi editată în 1974 în limba greacă de elevii săi la Salonic.

Cartea este alcătuită din două părţi, după cum arată şi titlul, în partea întâi autorul cercetează învăţătura ortodoxă despre Biserică (ecleziologia), stăruind în special asupra celor patru caracteristici fundamentale ale Bisericii - „Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească", după aceea asupra „Cincizecimii" şi „Harului", care a fost dat atunci Bisericii ca putere Dumnezeiască lucrătoare în ea, transmisă prin „Sfintele Taine bisericeşti", un rod al acţiunii binefăcătoare ce constituie „sfintele virtuţi". Reflecţiile autorului subliniază ideea generală că „toate cele existente în Biserică sunt de natură divino-umană, pentru că provin de la Dumnezeu-Omul."

În cea de a doua parte a cărţii esenţa divino-umană a Bisericii este opusă caracterului uman al ecumenismului în următoarele capitole:

1. Procesul uman şi divino-uman.

2. Civilizaţia umană şi divino-umană.

3. Societatea umană şi divino-umană.

4. Cultura umană şi divino-umană.

În penultimul capitol, „Omul şi Dumnezeu-Omul", principiului umanist „omul este măsura tuturor lucrurilor" îi este opus Dumnezeu-Omul Iisus Hristos, Care S-a făcut „o dată pentru totdeauna valoarea universală supremă şi măsura principală pentru neamul omenesc".

În ultimul capitol, „Ecumenismul uman", autorul rezumă: „Ecumenismul este numele comun al pseudocreştinismului, al falselor biserici din Occident. El înglobează în sine întreaga umanitate europeană în frunte cu papismul. Pseudocreştinismul şi pseudobisericile nu sunt altceva decât o erezie peste erezie. Numele lor comun este pan-erezie. De ce? Pentru că de-a lungul istoriei diferite erezii au negat sau au depreciat anumite calităţi ale Dumnezeului-Om Iisus Hristos, iar aceste erezii

îndeobşte înlătură pe Dumnezeu-Omul, punând în locul lui omul. În această privinţă nu există o diferenţă esenţială între papism, protestantism, ecumenism şi alte erezii, al căror nume este - legiune" (comp. Lc. 8, 30).

În încheierea intitulată „Ieşirea din situaţia fără ieşire", arhimandritul Justin scrie: „Ieşirea din această situaţie fără ieşire - umană, ecumenică, papistă - este în Dumnezeu-Omul istoric, Domnul Iisus Hristos şi în creaţia Sa divino-umană istorică - Biserica, al cărei Cap veşnic El este şi care înseamnă Trupul Său veşnic !"

Ecumenismul este supus unei critici dure de către numeroşi greci ortodocşi, înainte de toate de arhimandritul Haralambie Vasilopulos (†1982), preşedintele „Uniunii Ortodoxe Elene" şi organului oficial al acesteia, „Orthodoxos Thypos", deseori citat de noi. Să ne oprim puţin asupra interesantei sale cărţi, „Ecumenismul fără mască", apărută în a doua ediţie în 1972 la Atena.

În chiar prefaţa cărţii, la întrebarea „Ce reprezintă ecumenismul de astăzi?", autorul răspunde: „Reprezintă o mişcare care îşi propune unirea confesiunilor occidentale eretice mai întâi cu Ortodoxia, după aceea, la etapa următoare, - a tuturor religiilor într-o monstruoasă pan-religie.

În sfârşit, la ultima etapă a obscurului său plan ecumenismul îşi pune drept scop să înlocuiască slujirea Dumnezeului Unic prin slujirea satanei!"

În capitolul întâi este dată istoria ecumenismului antihristic (catolic şi protestant), dirijat în taină de sionism şi masonerie. Sunt descrise etapele mişcării ecumenice, începând cu organizaţiile laică de tineret ale masonilor (I.M.C.A., I.V.C.A., boy-scautism ş.a.) şi terminând cu comisiile ecumenice pregătitoare: „Viaţă şi activitate" şi „Credinţă şi organizare", care au dat naştere în 1948 Consiliului Mondial al Bisericilor. În capitolele 2 şi 3 sunt dezvăluite obiectivele şi planurile ecumenismului privind dezmembrarea statelor creştine şi distrugerea Bisericii.

În capitolul 4, „Ecumenismul se autodemască", se analizează activitatea celor patru adunări generale ale C.E.B., iar între analizele adunărilor II şi IV este plasat un interesant compartiment, „Ce afirma ieri şi ce face azi Biserica Rusă", în care este descrisă evoluţia relaţiilor Patriarhiei moscovite cu ecumenismul - de la condamnarea acestuia în 1948 la intrarea în C.M.B. în 1961.

În capitolul 5, „Mijloacele folosite de ecumenism", autorul se opreşte în mod special asupra aşa-numitelor „Consfătuiri general-creştine", care au fost convocate în anii 1961 şi 1963 în Insula Rodos. Preşedinte al Consfătuirii I, la care au fost trasate planurile reformelor în Ortodoxie, a rost mitropolitul grec al Filipinelor, Chrisostom, care în anul următor, 1962, a fost ales arhiepiscop al Atenei, cu numele de Chrisostom II (1962-1967). Când în 1968, Patriarhul ecumenic Athenagora a convocat cea de-a doua consfătuire, insistând în fel şi chip să participe şi Biserica din Elada, arhiepiscopul Chrisostom II, cunoscând bine planurile ecumenice ale primei consfătuiri, a refuzat categoric, susţinut de întreaga ierarhie greacă. Arhim. Haralambie descrie în culori vii aceste evenimente ca martor ocular al ispravei mărturisitoare a arhiepiscopului Chrisostom. El se opreşte pe larg asupra modului în care se fac pregătirile pentru Sinodul Ecumenic VIII, denumit ulterior „Sinodul cel Mare şi Sfânt", citează cele spuse în legătură cu viitorul for de alt militant contemporan împotriva ecumenismului - mitropolitul grec al Florinei, Augustin: „Nu suntem împotriva Sinodului, dar suntem pentru unul care ar condamna odioasa erezie, erezia ereziilor –ecumenismul".

În capitolul 6 sunt arătaţi intermediarii folosiţi de ecumenism: ereticii, reprezentanţii laici ai autorităţilor, ierarhiile bisericeşti vândute etc.

În a doua parte a cărţii arhimandritului Haralambie sunt dezvăluite uneltirile iudeilor împotriva creştinilor, amintindu-se, în baza textelor istoricului antic Amian Marcelin (Istoria, v. 23. cap. 1), despre încercarea lor nereuşită de a restaura, cu ajutorul împăratului Iulian Apostatul, templul vechi-testamentar din Ierusalim, distrus de romani în anul 70: „Din temelia rămasă întreagă a templului au izbucnit îngrozitoare limbi de foc şi au ars pe cei ce lucrau."

În capitolul întâi al părţii a doua se demonstrează că „islamul este o creatură a iudaismului", concepută de evrei pentru subminarea creştinismului, care însă, în chip providenţial, s-a întors împotriva lor înşişi. În capitolul al doilea au fost publicate, în imagini fotografii documentare, cazuri înspăimântătoare şi scene cumplite din sângeroasele prigoniri la care papiştii au supus pe ortodocşii din Serbia în timpul celui de-al doilea război mondial, ale căror victime au devenit 800.000 de oameni, ca şi prigonirile Ortodoxiei în 1968 în Cehoslovacia.

În capitolul final, al treilea, autorul conchide: creştinii ortodocşi „sunt datori să nu îngăduie blestematului ecumenism să pângărească Ortodoxia!"

Din rândul teologilor greci, un mare adversar al ecumenismului este Constantin Murathydis, profesor la facultatea de teologie a Universităţii din Atena, care, într-o conferinţă publică ţinută la 21 octombrie 1970, a caracterizat ecumenismul ca demonism, iar într-un discurs televizat rostit la 15 mai 1972 a subliniat trei mari pericole la care ecumenismul expune Ortodoxia: a) înăbuşirea sentimentului ortodox; b) destrămarea unităţii religioase a poporului grec; c) influenţa păgubitoare a C.E.B., dirijat de pan-erezia protestantă.

Referitor la ultimul punct, profesorul Murathydis a spus: „Este foarte îngrijorător faptul că unii teologi ortodocşi, influenţaţi de teologia ecumenică, fără să se gândească, înaintează propuneri păgubitoare pentru dogmatica şi rânduiala canonică a Bisericii Ortodoxe".

După cum ştim, cea mai însemnată lucrare teologică antiecumenică din ultimul timp este cea a teologului grec A. D. Delibasi, „Erezia ecumenismului" (Atena, 1972, 304 p.), având subtitlul „Mântuirea întru Hristos, ereziile şi pan-erezia ecumenismului" şi epigraful „Decăderea cea din urmă este decăderea sufletului".

Raportând la erezie acest epigraf, preluat de la Sfântul Grigorie de Nissa, autorul remarcă: „Adoptarea unei erezii este într-adevăr decăderea cea din urmă a sufletului". Super-erezia ecumenismului este cel mai mare rău de pe pământ, căci luptă împotriva celui mai mare bun, care este credinţa creştină ortodoxă. Luptând cu Credinţa Ortodoxă, ecumenismul luptă împotriva Adevărului inspirat de Dumnezeu, care este Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos. Ecumenismul luptă împotriva lui Hristos şi împotriva lui Dumnezeu... Luptând împotriva lui Dumnezeu ecumenismul atacă şi Biserica Ortodoxă care este „trupul lui Hristos" (I Cor. 12, 27) şi vistieria adevărului şi al harului dumnezeiesc. Ecumenismul reprezintă cea mai mare erezie anticreştină, antiumană şi inumană a tuturor veacurilor!"

Respectiva lucrare constă din patru compartimente: în primul compartiment se vorbeşte despre mântuirea noastră întru Hristos; în al doilea - despre erezii ca duşmani ai mântuirii întru Hristos a omenirii; în al treilea - despre erezia ecumenismului contemporan; în al patrulea - despre teologia modernă.

Primele două compartimente ne introduc în tema principală, dezvăluită pe larg, în cel de-al treilea alcătuit din două părţi: „în partea întâi sunt reflectate naşterea şi evoluţia ereziei ecumenice în rândul ereticilor, în cea de a doua este descrisă atitudinea păgubitoare a multor ortodocşi faţă de mişcarea ecumenică şi participarea ecumeniştilor „ortodocşi" la adunările C.E.B.".

În sfârşit, în compartimentul al patrulea, intitulat „Apostazia şi pocăinţa", sunt arătate cauzele pentru care „numeroşi ortodocşi tolerează în acest sens ecumensimul şi chiar aderă la el, făcându-se promotorii lui, demni de dispreţ, dar şi periculoşi". Potrivit autorului, cauza principală rezidă în „recurgerea teologiei răsăritene la filosofarea teologică „ştiinţifică" a Occidentului eretic", drept care „noua teologie ortodoxă nu-şi are originea pe teren propriu, ci e adusă din străini", adică nu mai este cea întemeiată de Sfinţii Părinţi, aşa cum a fost până odinioară. „Această „nouă" teologie se caracterizează prin necunoaşterea Sfinţilor Părinţi, în schimb cunoaşterea autorilor heterodocşi. Faptul cel mai regretabil însă este că teologii ortodocşi în majoritatea cazurilor, află despre

„concepţiile Sfinţilor Părinţi din surse heterodoxe", spune cu durere prof. P. Trembelas, un dogmatist ortodox de seama. „Făcând şcoală la învăţători străini, ortodocşii nu-şi însuşesc ceea ce ne învaţă de fapt Sfinţii Părinţi, ci ceea ce vorbesc ereticii despre Sfinţii Părinţi şi despre învăţătura lor!"

După cum ştim, „teologia" eretică nu este propriu-zis teologie, ci o disciplină despre om, fiindcă „teologia heterodocşilor nu este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe cuvântul omului", care supune criticii raţionaliste ceea ce Însuşi Dumnezeu a binevoit să ne descopere prin învăţătura Sa, tălmăcită corect de Sfinţii Părinţi. „După toate acestea, rezumă autorul, face să ne mai mirăm că teologii, pătrunşi de „ştiinţa" împrumutată de la eretici, acţionează în sprijinul ereziei ecumenismului şi în detrimentul Bisericii Ortodoxe, manifestând ostilitate faţă de Ortodoxie şi fiind îngăduitori cu erezia. Simpatizând cu erezia, ei nu sunt în stare să predice drept cuvântul adevărului lui Dumnezeu şi nici capabili să apere cauza Bisericii Ortodoxe."

Autorul îşi încheie lucrarea cu un apel către adevăraţii creştini ortodocşi de a fi „credincioşi până la moarte" (Apoc. 2, 10) în lupta cu super-erezia ecumenismului, ca „totală degradare a sufletului", însufleţindu-i cu o exclamaţie liturgică: „Să stăm bine, să stăm cu frică!"

Medicul grec Alexandros Kalomyros a scris o voluminoasă carte „Împotriva adepţilor falsei uniri" (Atena. 1964), în care, pornind de la Revelaţia divină şi supremaţia adevărului ortodox, demască necruţător pe aşa numiţii ecumenişti „ortodocşi" care au trădat Ortodoxia de dragul avantajelor pământeşti şi al unor scopuri pseudo-umane. El dezvăluie caracterul anticreştinesc al concepţiilor oamenilor care caută să unească „bisericile", căci pentru ei nu există o Biserică Unică, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, ci există o mulţime de „biserici" care nu se pot înţelege. Mai departe Kalomyros scrie: „Dacă Biserica s-a scindat - dar ea s-a scindat, de vreme ce are nevoie de unire, atunci tot ce a făgăduit Hristos se dovedeşte a fi minciună. Dar să nu hulim! Biserica trăieşte şi va trăi până la sfârşitul lumii indivizibilă şi invulnerabilă, după făgăduinţa Domnului Iisus Hristos (Mt. 12, 25; 16. 18). Iar cei care vorbesc despre unirea bisericilor - nesocotesc de fapt pe Hristos şi Biserica Lui!"

Protestând împotriva compromisurilor în credinţă, autorul scrie: „Nu Hristos doreşte aşa-numita unire a Bisericilor, ci lumea" ... „Toate aceste mişcări pentru unirea statelor şi Bisericilor, toate aceste compromisuri, toată această uniformitate organizată sub presiunea culturii tehnice nu înseamnă decât pregătirea venirii antihristului".

Pentru adevăraţii credincioşi Biserica reprezintă o nouă corabie salvatoare a lui Noe. „Când însă vor veni timpurile antihristului, va fi greu să desluşeşti corabia Bisericii. Atunci mulţi vor zice: „Iată Hristos este aici" şi „Iată Hristos este acolo" (Mt. 24, 23). Aceştia vor fi însă prooroci mincinoşi (24, 24)... Biserica oficială, vânzându-şi treptat comorile credinţei, va semăna a ceva cu desăvârşire amorf. Datorită unei viclenii satanice, ea îşi va păstra cele mai multe din semnele aparente ale unor biserici. Şi doar pe alocuri mici grupuri de credincioşi, cu câţiva slujitori ai altarului, vor continua să ţină vie adevărata Tradiţie."

Lumea nu poate iubi pe adevăraţii creştini, care nu se lasă duşi de curentul ei general. Despre ei Kalomyros scrie: „Cândva închinătorii la idoli urau pe creştini cu o ură cu care îi detestă acum lumea creştină"... Dar tocmai această ură este semnul după care se poate înţelege dacă suntem adevăraţi creştini: „Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât" (In. 15, 18), ne previne Domnul nostru.

În împărăţia mondială a lui antihrist, zidită pe minciună, adevăraţii creştini vor constitui unica disonanţă în „armonia" satanică. Aceste zile vor fi pentru ei zile de mare strâmtoare (Mt. 24, 21). Va fi o nouă perioadă de mucenicie mai curând sufletească, decât trupească. În această împărăţie mondială creştinii ortodocşi vor ajunge să fie membri huliţi ai societăţii. Dar „creştinii nu trăiesc

pentru astă lume. Ei nu recunosc drept patrie astă lume de surghiun şi nu vor s-o împodobească ca şi cum ar trăi în ea veşnic. Ei trăiesc pe acest pământ ca nişte călători în trecere, cu o anumită nostalgie pentru patria pierdută - raiul".

„Împărăţia menită pentru prietenii lui Dumnezeu nu are nimic comun cu astă lume. Ea nu este făurită de om şi este veşnică!", spune în încheierea cugetărilor sale Kalomyros.

După cum am mai arătat, ecumenismul nu e preocupat de veşnica Împărăţie Cerească a lui Dumnezeu, ci de orânduirea vieţii pe pământ şi crearea plăcerilor pământeşti, drept care îşi şi dă osteneala să unească laolaltă cu orice preţ - chiar şi cu preţul adevărurilor dumnezeieşti - pe toţi credincioşii şi necredincioşii. El şi-a asumat o misiune pur pământească şi politică - să stabilească contacte cu toate confesiunile şi curentele religioase din lume.

C.E.B. declară oficial în statutul său: „Se impune colaborarea cu reprezentanţii tuturor religiilor".

Aşa stând lucrurile, oare poate fi îndreptăţit comportamentul unor ecumenişti „ortodocşi" care vorbesc mereu despre un „ecumenism înţelept" sau „ecumenism sănătos", cum s-a exprimat arhiepiscopul Atenei, Ieronim? Prin aceste eufemisme şi noţiuni decorative se caută a se justifica participarea Bisericii Ortodoxe la mişcarea ecumenică.

Însă după cele expuse mai sus se poate afirma oare că ecumenismul este „înţelept", dacă el şi prin cuvânt, şi prin fapte vine în contradicţie cu raţiunea dumnezeiască infailibilă, proprie Sfintei Biserici a lui Hristos, cu care au fost înzestraţi Sfinţii Apostoli şi despre care unul din ei, în numele tuturor, a spus: „Noi însă avem gândul lui Hristos" (I Cor. 2,16). Ecumenismul nu este nici înţelept şi nici sănătos, căci el nu numai că nu îndeamnă la „învăţătura cea sănătoasă" (Tit 1, 9) şi nu se ţine de „cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos" (I Tim. 6, 3), ci, dimpotrivă, încearcă să molipsească cu credinţa dogmatică nedreaptă şi trădare canonică turma cea mică a lui Hristos (Lc. 12, 32), unica rămasă încă sănătoasă pe pământ. Este înţelept şi sănătos doar ecumenismul Sfintei Biserici Ortodoxe a lui Hristos, fără pată sub aspect dogmatic şi fără cusur din punct de vedere canonic!

Astăzi mulţi vor să facă carieră prin ecumenism, denumind epoca noastră „ecumenică". A sta la o parte de clocotul ecumenic poate părea ciudat şi chiar riscant. Un creştin ortodox îşi dă bine seama de acest lucru şi ştie că, împotrivindu-se spiritului ecumenic, poate atrage asupra sa numeroase epitete neplăcute, de genul: „retrograd", „minte mărginită", „fanatic limitat", „schismatic", fiind până şi prigonit, după cuvântul Sf. Ap. Pavel: „şi toţi care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniţi" (II Tim. 3, 12).

Nimic însă nu poate să abată pe creştinul ortodox de la scopul desăvârşit, pe care şi l-a ales cu toată hotărârea, căci el:

1) crede neclintit în unica putinţă de mântuire prin Credinţa Ortodoxă şi se teme s-o trădeze, de frica pieirii veşnice;

2) se călăuzeşte în viaţă nu numai de simţirea sa ortodoxă, ci şi de înţelepciunea ortodoxă, care îl întăreşte pe această cale;

3) trage din istoria Bisericii multe învăţăminte, care îl însufleţesc în urmarea neabătută a sfintei şi scumpei Ortodoxii, pe care o nesocotesc astăzi fără pic de jenă şi ai noştri, şi străinii!

Ce scopuri urmăresc, de fapt, ecumeniştii de astăzi? Ei propovăduiesc ca toţi credincioşii din toate religiile să dea mâna unii cu alţii. În felul acesta, ei creează un nou panteon, unde s-ar găsi loc pentru orice convingere religioasă. În acest panteon ecumenic sunt tolerate toate credinţele posibile, şi toate sunt socotite drept „bune". Ortodoxia e acceptată şi ea în acest panteon, pe temeiuri comune cu restul, cu singura condiţie - să renunţe la existenţa sa de a fi singura care învaţă credinţa cea dreaptă în Dumnezeu. În acest caz se promite o pace generală, zidită pe baza sincretismului, adică pe

baza egalităţii ca valoare a tuturor credinţelor. Dacă însă Ortodoxia va insista asupra dreptăţii şi exclusivismului său, atunci va fi supusă prigonirilor din partea ecumenismului „tolerant”.

În una din lucrările specialistului francez în istoria Romei antice, Gaston Bouassié, consacrată Bisericii lui Hristos de pe timpul prigonirilor păgâne, se arată: „Din armonia generală a tuturor cultelor au fost excluse numai două culte - iudaismul şi creştinismul... Toate celelalte religii au izbutit să-şi asigure recunoaşterea pe calea concesiilor. Numai iudeii şi creştinii, în virtutea caracterului credinţei lor, n-au putut accepta un asemenea compromis. Aflându-se în afara concordiei generale, ele nu puteau conta pe îngăduinţă... Fermitatea lor în refuzul altor confesiuni şi în păzirea de orice amestec a propriilor crezuri, ca fiind unicele drepte, a provocat mai întâi o mare uimire, iar după aceea mânia înverşunată a lumii greco-romane... Ura înverşunată faţă de iudei s-a potolit abia atunci când ei s-au unit cu păgânii în urmărirea generală a creştinismului”.

Atunci ura păgânilor s-a îndreptat asupra creştinilor. „Mai târziu s-au făcut încercări de a-L potrivi pe Dumnezeul creştinilor după alţi zei. Oracolul lui Apollo a început chiar a-L lăuda cu prefăcătorie, şi filosoful Porfirie, deşi un păgân zelos, nu era împotrivă să recunoască Dumnezeirea lui Hristos” (v. Augustin, „Despre cetatea lui Dumnezeu”, 19, cap. 23).

Ştim că împăratul Alexandru Sever a pus chipul Lui alături de cele ale lui Orfeu şi Apolonie Tianitul în încăperea de rugăciuni, unde se ruga, în fiecare dimineaţă, zeilor săi casnici. O asemenea profanare făcea pe adevăraţii creştini să se îngrozească. Ei răspundeau îndemnurilor filosofilor şi preoţilor păgâni cu următoarele cuvinte ferme din cărţile sfinte: „Cel ce jertfeşte la alţi dumnezei, afară de Domnul, să se piardă” (Exodul 22, 20). „Păgânii nu puteau deloc înţelege acest lucru (v. Tertulian, Apologetica, cap. 277), ceea ce îi făcea neîngăduitori şi furioşi. Nimeni nu învinuia pe creştini că ei aduc în Roma un nou dumnezeu, căci era un fenomen obişnuit în ultimii doi ani. Dar îi mira şi îi supăra pe păgâni, că acest Dumnezeu nu vroia să fie pus alături de toţi ceilalţi dumnezei, strânşi laolaltă în bogatul panteon păgân. Tocmai această împotrivire a creştinilor, care fugeau de restul lumii ca să-şi ţină credinţa neîntinată de orice influenţă străină, poate explica cruzimea prigonirilor la care au fost supuşi de-a lungul a trei veacuri din partea unui popor ce trata cu atâta bunăvoinţă alte religii!”

Istoria se repetă. După o remarcă a înflăcăratului apărător al Ortodoxiei, mai sus amintitul mitropolit Augustin, „ecumenismul reprezintă revenirea la vechiul curent - sincretismul, datorită căruia popoarele antice, îndoindu-se de adevărul propriilor religii, căutau să-şi potolească setea metafizică, deoarece în acest curent se vărsau pârâiaşele a numeroase şi felurite credinţe”. În actualul panteon sincretic al ecumenismului - C.M.B. - sunt invitate să intre nu numai confesiunile creştine, ci şi toate religiile. Această idee devine tot mai populară în masele largi. Oamenii vor pace şi bunuri pământeşti, şi pentru acestea ei sunt gata să facă un compromis în credinţă şi sunt de acord cu orice sincretism religios. Prea puţin le pasă că acest lucru nu este plăcut lui Dumnezeu, că este oprit de Biblie, de sfintele dogme şi canoane bisericeşti! Pentru ei nu contează decât să se elimine, cu orice preţ, neînţelegerile dintre religii, măcar şi cu preţul compromisurilor, şi să se ajungă la pace pământească, dreptate pământească, chiar dacă asta duce la un conflict cu Dumnezeu şi cu adevărul lui! După cum a prevăzut cu perspicacitate încă în secolul trecut filosoful religios rus Constantin Leontiev: „În faţa dreptăţii lumeşti oamenii vor uita adevărul lui Dumnezeu!”

Creştinul ortodox nu poate, de dragul dreptăţii lumeşti de conjunctură, care este în dezacord cu dreptatea şi adevărul absolut al lui Dumnezeu, să facă compromisuri confesiunilor heterodoxe!

B) Lepădarea de Sfânta Ortodoxie a unor ierarhi de frunte ai Bisericii

Această afirmaţie s-ar putea să pară bizară, dar iată ce a spus Patriarhul Alexandriei, Nicolae VI, în timpul vizitei la Alexandria a Patriarhului bulgar Maxim în mai 1973: „Ortodoxia în prezent

poate vădi sânge şi cununi duhovniceşti, prigoane şi dureri. Deopotrivă cu aceasta însă, se poate vedea că tradiţiile sunt trădate şi călcate chiar de unii ierarhi". În acelaşi discurs Patriarhul Nicolae VI a lansat apelul de a se lupta „împotriva tuturor curentelor din timpul nostru, care încearcă să împingă corabia Ortodoxiei în prăpastia haosului şi dezordinii"!

În revista ortodoxă germană „Orthodoxie heute" (1967, nr.19,p.21) citim următoarele: „Patriarhul Constantinopolului, Athenagora, a însărcinat pe parohul centrului ortodox din Thesée (Franţa), arhimandritul Damaschin, să pună începutul unor tratative teologice cu reprezentanţii confesiunilor catolică şi evanghelică privind cuminecarea la slujbele ecumenice". Unele gazete franceze au comunicat, la începutul anului 1970, că acelaşi Patriarh a declarat unui pastor protestant, monah din Thesée, care i-a făcut o vizită la Viena: „Dvs. sunteţi slujitor al altarului. Eu aş putea să mă spovedesc la dvs.", adăugând: „Ar fi bine să oficiem slujbe comune!" (Protestanţii, dacă veni vorba, îndeobşte nu recunosc Taina Spovedaniei).

Patriarhul Athenagora s-a făcut vinovat în faţa Ortodoxiei în mai multe privinţe. El socotea că un cleric se poate căsători şi după hirotonire, adică clerul monahal poate încheia căsătorii fără a-şi pierde cinul, iar preoţii căsătoriţi pot să se căsătorească a doua oară! Patriarhul Athenagora se pronunţa şi împotriva veşmintelor preoţeşti. El era de părere că „dialogul despre iubire este mai important decât disputele teologice", adică decât căutarea adevărului. Din cauza inovaţiilor lui ecumenice, unii mitropoliţi greci (Policarp din Sissan, Augustin din Florina, Pavel din Metim, Ambrosie din Eleutheropol ş. a.) au încetat a-l mai pomeni, rămânând fermi până la sfârşit în hotărârea lor, deşi în felul acesta riscau să-şi piardă rangul.

Inovaţiile ecumenice ale Patriarhului Athenagora, în special apropierea lui de Roma, faptul că a retras cu de la sine putere papei (la 7 decembrie 1965) anatema din 1054, au indignat până şi pe monahii athoniţi şi mănăstirile de sub jurisdicţia sa, care au încetat a-l pomeni pe Athenagora la sfintele liturghii. Mai târziu, când în urma pedepselor impuse de Patriarhia din Constantinopol, mănăstirile athonite au fost nevoite să-l pomenească, mănăstirea Esfigmenu a arborat un steag negru având inscripţia: „Ortodoxia sau moartea!", rămânând credincioasă acestei devize până în ziua de azi!

Într-o scrisoare deschisă adresată Patriarhului Athenagora (14.02.1996), protoiereul N.D. Karabelas scria: „În urmă cu zece ani, aflându-mă în SUA, am făcut o vizită creştinilor ortodocşi din Rapid-City. Ei mi-au mărturisit că se împărtăşesc la biserica episcopală şi că Patriarhul Athenagora, fiind arhiepiscop în America, le-a permis să meargă pentru împărtăşanie la protestanţii locali", cu alte cuvinte, încă în vremea aflării sale în America, Athenagora a rezolvat în spirit deloc ortodox problema inter-comuniunii cu heterodocşii.

Un grup de egumeni, ieromonahi şi monahi athoniţi a adresat o amplă scrisoare Sfântului Sinod al Bisericii din Elada, în care îşi exprimă nemulţumirea de trecerea sub tăcere de către acesta din urmă, în anii 1967-1970, a modului în care a fost săvârşită trădarea credinţei şi Tradiţiei Ortodoxe. Ei enumerau 11 cazuri de trădare, acuzând în special pe Patriarhul Athenagora - întâistătătorul de rea faimă al Bisericii Ortodoxe, despre care se cunoaşte documentar că este mason de gradul 33 (o fotografie de la primirea lui în rândul masonilor a fost publicată în „Orthodoxos Thypos").

În revista catolică „Irenikon" (1971, nr. 2, p. 220-221) a fost publicată o declaraţie a Patriarhiei din Constantinopol în legătură cu epistola papei Paul VI către Patriarhul Athenagora, declaraţie care se încheie cu cuvintele: „De ce să nu ne întoarcem în mod automat la Potirul comun, deoarece după anul 1054 nu au survenit în acest sens nici un fel de obstacole importante, iar divergenţele existente se reduc încontinuu?" în respectivul mesaj Patriarhia ignoră cu desăvârşire divergenţele dogmatice dintre Bisericile Ortodoxă şi Romano-catolică, apărute anume după anul

1054.

Iată care sunt acestea: dogma Sinodului din Trident (secolul al XVI-lea) despre păcatul originar, interpretat în spirit pelagian mai atenuat; despre îndreptăţirea prin fapte, care se atribuie ca „merite"; despre faptele sfinţilor şi respectiv despre indulgenţe; despre purgatoriu; „dogma" despre zămislirea neprihănită a Prea Sfintei Fecioare Maria, adoptată de papa Pius IX fără o respectivă hotărâre sinodală, şi mai ales „dogmele" despre supremaţia şi infailibilitatea papei, proclamate drept „adevăruri" obligatorii ale credinţei la sinodul I de la Vatican (1870) sub presiunea aceluiaşi Pius IX. Cum, după atâtea inovaţii nedrepte în dogmatica catolică, introduse anume după anul 1054, se poate afirma că după 1054 n-au apărut „nici un fel de obstacole importante (pentru comuniunea euharistică)"?! Atât timp cât Biserica catolică nu va renunţa la dogmele sale greşite, clerul şi mirenii ortodocşi nu au dreptul să intre în inter-comuniune cu ei. Altfel ei vor greşi împotriva curăţiei credinţei şi canoanelor ortodoxe, ceea ce este totuna cu lepădarea lor lăuntrică de Ortodoxie (comp. Tit3, 11).

În revista „Ţerkovnîi vestnik" („Mesagerul bisericesc") (1971, nr. 4, p. 16) se poate citi că „Benedictinul p. Daniel Celsi a făcut o vizită Patriarhului României, Iustinian, care l-a ridicat la rangul onorific de protosinghel al Bisericii Române, înmânându-i crucea patriarhală - pentru merite faţă de Ortodoxie" (!) Nu se vorbeşte nimic despre rostul acestei hirotesii. Dar însuşi faptul că un patriarh ortodox săvârşeşte punerea mâinilor pe un cleric catolic fără ca acesta să se lepede de învăţăturile şi dogmele sale greşite, stă mărturie unei grave încălcări a dogmelor şi canoanelor ortodoxe şi abaterii de la Tradiţia Ortodoxă, reflectată în Marele Trebnic în cadrul diferitelor ritualuri de primire a heterodocşilor în Biserica Ortodoxă prin renunţarea acestora de la rătăcirile corespunzătoare. Potrivit canoanelor Sfintei Biserici Ortodoxe, este inadmisibil, pentru un arhiereu ortodox, să săvârşească hirotonirea unui heterodox. Încălcarea va însemna recunoaşterea treptată a hirotonirii reprezentanţilor tuturor confesiunilor heterodoxe, căci tocmai în „recunoaşterea reciprocă a ierarhiei" constă scopul propriu-zis al documentului ecumenic B.E.M..

Ecumenismul a urmărit de asemenea scopul să deformeze şi să discrediteze toate Tainele Bisericii Ortodoxe, şi deseori acest lucru se face cu ajutorul ierarhilor sus-puşi ai Bisericii, corupţi de spiritul ecumenic al zilelor noastre.

Vine timpul când sub influenţa ecumenismului Taina ortodoxă a Spovedaniei va fi cu totul dată uitării, şi preoţii şi mirenii îşi vor permite să se împărtăşească fără a-şi curăţi mai întâi sufletul de păcate prin Taina Pocăinţei, rânduită de Dumnezeu (In. 20,23). Aşa ceva s-a întâmplat deja în Biserica Autonomă Finlandeză, aflată sub jurisdicţia Patriarhiei din Constantinopol. După Congresul nesăbuit de la Constantinopol care a introdus „noul stil calendaristic", Biserica Finlandeză a adoptat şi „pascalia" gregoriană, pe care o urmează şi azi, constituind o excepţie în rândul Bisericilor Ortodoxe locale. Arhiepiscopul Finlandei Pavel, influenţat, fără îndoială, de Patriarhul Athenagora, a declarat în 1971 că îngăduie mirenilor să primească Sfânta Împărtăşanie fără a se spovedi mai înainte, „dacă duhovnicii sunt de acord". Despre acestea a scris revista ecumenică elveţiană „Internaţionale Kirchliche Zeitscrift" (1971, nr. 3, p. 128).

Ne întrebăm: de ce s-a făcut abatere de la practica bisericească de secole, potrivit căreia trebuie să te spovedeşti neapărat înainte de Sfânta Împărtăşanie? (I Cor, 11, 28). Bineînţeles că nu de dragul creştinilor ortodocşi, căci lor li se face un „deserviciu" cu preţul încălcării hotărârilor canonice (canonul apostolic 52, canonul 102 ale Sinodului VI Ecumenic). A primi Sfânta Împărtăşanie fără a-şi cerceta conştiinţa şi a se spovedi înseamnă a se osândi pe sine însuşi, după cum spune Sf. Ap. Pavel (I Cor. 11, 27-29), şi este o degradare periculoasă a disciplinei bisericeşti a pocăinţei, degradare care îi corupe pe mireni şi preoţi. Acest fel de împărtăşire privează pe creştin de posibilitatea de a-şi curaţi inima de păcate şi a se pune epitimii, aceste mijloace binefăcătoare de

tămăduire a sufletului. Prin asemenea abatere păgubitoare se nesocoteşte una din Tainele rânduite de Dumnezeu ale Sfintei Biserici Ortodoxe - Sfânta Spovedanie (Mt. 18, 18; In. 20, 23). Dând o ripostă hotărâtă, în anul următor, 1972, abaterii cu pricina, Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii, Pimen, a spus, în cadrul unei întâlniri cu profesorii Academiei şi Seminarului de Teologie din Moscova: „E necesar să explicăm mai des chestiunile ce ţin de spovedanie, epitimie, de aplicarea epitimiei, despre care nu toţi şi nu totdeauna ştiu şi judecă drept!" (IMP, 1972, nr. 2, p. 15).

Avem certitudinea că abaterea la care ne referim a fost făcută sub influenţa Patriarhului Constantinopolului, Athenagor, în Biserica Finlandeză subordonată lui, căci el este cel care a permis împărtăşania fără spovedanie preliminară, urmărind anumite scopuri ecumenice: 1) să înlesnească participarea la inter-comuniune a acelor romano-catolici care, dorind să se împărtăşească în Biserica Ortodoxă, ar trebui să se spovedească şi, eventual, să se pocăiască în timpul spovedaniei şi să renunţe la convingerile lor catolice greşite, aşa cum se proceda dintotdeauna în asemenea cazuri; 2) ca spovedania să nu fie o piedică pentru împărtăşirea ortodoxă a protestanţilor şi sectanţilor, care îndeobşte nu recunosc, după cum ştim, Taina Spovedaniei. Iată cum Tainele ortodoxe sunt profanate, de hatârul ecumenismului!

Maşinăria ecumenică este concepută atât de şiret şi subtil, încât distruge necruţător puritatea Ortodoxiei. Într-o anume Biserică locală ea subminează dogmatica Ortodoxiei, în alta loveşte în canoane, profitând adesea de conjunctura politică şi de lipsa de contacte interortodoxe bazate pe interesele Ortodoxiei, şi nu pe presiunea ecumenică. În felul acesta ecumenismul slăbeşte treptat din interior cetatea Ortodoxiei.

După distrugerile ce le va face în unele Biserici locale, va fi convocat aşa-numitul „Marele sinod pan-ortodox", care va „legaliza" aceste nelegiuiri şi va aproba în calitate de curs ecumenic obligatoriu abaterile săvârşite în unele Biserici locale aparte!

Abaterile urmează a fi „consfinţite" de plănuitul „Sinod ecumenic pan-creştin", care va fi organizat, neîndoielnic, sub presiunea masoneriei. De remarcat că protestanţii, care altădată nu recunoşteau nici un fel de Sinoade Ecumenice, au început dintr-odată a vorbi despre „convocarea unui sinod ecumenic al tuturor confesiunilor creştine" (propunerea teologului luteran Pannenberg) sau despre convocarea unui sinod ecumenic pan-creştin (propunerea reformaţilor).

Sfânta Ortodoxie este sarea lumii creştine (Mt. 5, 13). Ecumeniştii „ortodocşi" vor astăzi să înlăture sarea credinţei ortodoxe, pentru a o uni pe aceasta cu alte confesiuni. Sub influenţa noilor curente ecumenice, Bisericile Ortodoxe locale sunt duse de valurile şi purtate de vânturile ecumenismului (comp. Ef. 4, 14). Ele se clatină din temeliile lor dogmatice şi canonice, căzând pradă ispitelor timpului. „Reprezentanţii" lor oficiali - militanţii ecumenici - depun eforturi febrile pentru a aduce la îndeplinire sarcina inter-comuniunii pusă în faţa lor de ecumenismul franc-masonic. Şi obţin succese în rândul mirenilor „ortodocşi" slabi cu duhul şi chiar în rândul clericilor docţi în teologie, pentru care ideile ecumenismului şi ale C.E.B. sunt mai scumpe decât poruncile Bisericii-Mamă.

Vorbind despre abaterea unor Biserici Ortodoxe locale, nu acuzăm deloc Sfânta Biserică Ortodoxă ca unitate divino-umană. Bisericile locale pot să greşească chiar şi în persoana reprezentanţilor lor superiori, şi să se lepede de adevăr. Apocalipsa (cap. 2 şi 3) mustră Bisericile locale din Asia Mică în persoana „îngerilor" acestora, adică a episcopilor, pentru lipsurile, vina gravă şi păcatele de neîngăduit (cu excepţia Bisericii din Filadelfia, care a păzit Cuvântul lui Dumnezeu şi nu a tăgăduit numele lui Dumnezeu - v. 3, 8). Aceasta însă nu înseamnă defel că s-a făcut vinovată în faţa Domnului întreaga Biserică a lui Hristos, care este în veci „sfântă şi fără de prihană" (Ef. 5, 27).

Vorbind despre infailibilitatea Bisericii lui Hristos, avem în vedere Biserica Ortodoxă ca atare, şi nu părţile ei locale. În trecut Biserica Ortodoxă Universală nu o singură dată a fost încercată de

valurile relei credinţe, întotdeauna însă a rămas neclintită pe piatra credinţei încredinţate ei, după porunca Sf. Ap. Pavel: „Să ţinem cu tărie mărturisirea" (Ef. 5, 27). Deseori a fost nevoită să se ascundă în catacombe şi în pustie, iar uneori în peşteri şi în crăpăturile pământului (comp. Evr. 11, 38), dar întotdeauna a existat - şi în epoca puternicei presiuni a arianismului, în anii molimei monofizite, şi în timpul ciumei iconoclaste...

Biserica Ortodoxă a rămas neînvinsă şi neatinsă în faţa furtunilor seculare, fie şi ca „turmă mică" (Le. 12, 32), dar care a lucrat peste tot ca o drojdie bună (Le. 13, 21). Ea există şi azi şi va exista şi în timpurile antihristului, întărită nevăzut de Hristos Mântuitorul (Mt. 28,20). În ea au fost mântuiţi, se mântuiesc şi vor fi mântuiţi, până la sfârşitul lumii, toţi fiii lui Dumnezeu, credincioşi lui Hristos, luminând în mucenicie tăcută şi tăinuită pentru adevărul lui Hristos şi dreptatea lui Dumnezeu!

Aceşti cu adevărat dreptcredincioşi fii ai lui Dumnezeu nu se cred deloc fără de prihană. Ei îşi simt adânc vina în faţa lui Dumnezeu, se roagă mereu pentru iertarea păcatelor şi se călăuzesc după părerea binecuvântată, pe care o exprimă Sfântul Teofan Zăvorâtul în scrisorile adresate fiilor săi duhovniceşti, dornici de mântuire: „Adevărul lui Dumnezeu nu poate fi strâmbat. El nu este al nostru, ci ne-a fost dat. Datoria noastră este să-l mărturisim şi să-l aducem tuturor curat, aşa cum a ajuns la noi din gura lui Dumnezeu. De trăit, trăim rău; cel puţin Adevărul lui Dumnezeu să-l propovăduim fără amestec străin, şi tot ar fi bine"!

În acelaşi spirit se pronunţa şi marele apărător al Ortodoxiei, Sfântul Marcu, mitropolitul Efesului: „Vom mărturisi până la ultima suflare, cu toată cutezanţa, acea bună chezăşie a Sfinţilor Părinţi - Credinţa mărturisitoare pe care o cunoaştem din copilărie, căreia la început i-am dat glas şi cu care, la sfârşit, vom pleca de aici, luând cu noi... cel puţin Ortodoxia.

Partea a doua
ESENŢA ANTICREŞTINĂ A ECUMENISMULUI

Principiul 13
Ecumenismul este inspirat de către franc▾masoneria anticreştină şi pregăteşte calea lui antihrist

Ecumenismul întreţine cele mai strânse contacte cu organizaţii internaţionale nebisericeşti, politice, unele din ele secrete, îndreptate împotriva Bisericii lui Hristos în primul rând cu masoneria. Acest fapt nici nu mai este tăgăduit, ci este declarat cu calm şi impertinenţă drept o calitate aproape pozitivă a mişcăm ecumenice. Despre legătura C.E.B. cu O.N.U., organizaţia politică cea mai mare din lume, mărturisesc elocvent documentele Adunării Generale a C.E.B. in Evanston (august 1954), la care a luat parte personal Dag Hammarchield, secretarul general al O.N.U. În cuvântarea pe care a ţinut-o la forul ecumenic el „a subliniat apropierea şi similitudinea fundamentală ce marchează activitatea celor două organizaţii: ele îşi propun aceleaşi sarcini, cu o mică deplasare a accentelor". O.N.U. şi C.E.B. sunt reciproc apropiate prin obiective pur pământeşti. Pentru noi este mai important scoatem la iveală contactele directe ale ecumenismului cu francmasoneria şi influenţa nemijlocită a ultimei.

A) Franc-masoneria, protestantismul şi catolicismul

Ce reprezintă franc-masoneria? Cuvântul franţuzesc „maçon" se traduce ca zidar. Franc-masonii îşi zic „zidari liberi", susţinând că ei făuresc viitorul omenirii, „fericirea" întregii lumi. În acelaşi timp, franc-masoneria este duşmanul cel mai mare şi de temut al creştinismului şi mai ales al

Ortodoxiei, având ca scop distrugerea Bisericii şi religiei în general. În 1881, franc-masonul belgian Flerie scria: „Jos Răstignitul!... Împărăţia Lui s-a sfârşit! Nu este nevoie de Dumnezeu!" Alt franc-mason de vază, de gradul 33, a declarat în 1912: „Până nu vom lichida bisericile, nu vom putea să activăm fructuos şi să construim ceva durabil". În 1913 franc-masonul Sicar de Plauson spunea: „Este un război pe care trebuie să-l continuăm până la victorie sau până la moarte - e războiul împotriva duşmanilor de totdeauna ai franc-masoneriei: toate dogmele, toate bisericile". „Să reţinem, scriu alţi masoni, că creştinismul şi franc-masoneria sunt absolut incompatibile, şi de aceea a aparţine uneia din ele înseamnă a o rupe cu cealaltă. Unii masoni ajung chiar până acolo că se declară slujitori ai satanei. „Noi, franc-masonii, spunea maestrul superior al lojei, Lessing, descindem din neamul lui Lucifer". La franc-masoni triunghiul înlocuieşte crucea, iar loja - biserica.

Sciziunea ce s-a produs în deceniul al patrulea în sânul Bisericii Ruse din diaspora a fost cauzată de influenţa păgubitoare a franc-masoneriei, care s-a infiltrat în instituţiile ecleziastice parohiale ruseşti, destrămând şi corupând viaţa bisericească. În 1923, cunoscutul franc-mason rus Kuzmin Karavayev a declarat la Conventul Marii loje a Franţei: „Noi, refugiaţii ruşi, suntem ucenicii voştri. Noi învăţăm cum să devenim buni masoni, pentru a avea posibilitatea să traducem în fapt deviza franc-masoneriei: libertate, egalitate şi fraternitate".

În pofida diferenţelor de ritual, franc-masoneria este o organizaţie unitară. Masonul Kolson scria în „Analele masonice mondiale" (1930, mai, p. 110): „În lojele noastre nu avem străini. Fraţi din toate popoarele, din toate lojile, se simt ca la ei acasă". De aceea fiecare mason, indiferent de asociaţia la care aparţine, este pe deplin răspunzător pentru activitatea anticreştină şi antistatală pe care o desfăşoară organizaţia franc-masonică mondială.

După cum afirmă autorul rus I. Makarov, „prin apartenenţa lor religioasă, masonii sunt în mare parte protestanţi, deşi la baza creării acestei asociaţii a fost pusă ideea pan-religiozităţii uniunii zidarilor liberi". „Curia papală, în tendinţa ei de a înlătura un concurent influent (adică franc-masoneria) a început s-o predea anatemei... Majoritatea papilor de la Roma blestemau franc-masoneria... Papa Pius IX, în una din bulele sale, a supranumit-o „sinagogă a satanei", sinteză a tuturor ereziilor... Cu toate acestea, franc-masoneria a continuat să se dezvolte, atrăgând în mrejele sale o mulţime de catolici". Este de consemnat că în ultimul timp papii de la Roma şi-au schimbat radical atitudinea faţă de franc-masonerie. Makarov afirmă: „în 1939 a fost lansată ideea apropierii franc-masonilor de Biserica catolică. Astăzi ei declară fără ocol că susţin politica Vaticanului".

Cum se poate explica începutul apropierii Vaticanului de franc-masonerie? Cele două puteri mondiale, în aparenţă contrare, îşi dau mâna cu scopul de a stăpâni şi guverna lumea. Biserica catolică, în virtutea caracterului său pământesc, fiind asemănătoare unui stat pământesc şi ducând o politică flexibilă, poate proceda azi - aşa, mâine - altfel. Pentru a-şi justifica noua poziţie faţă de franc-masonerie, ea a inventat un argument ingenios, făcându-l cunoscut prin articolul „Biserica şi franc-masoneria", publicat în ziarul francez „Le monde" din 17 aprilie 1975: „Deşi în trecut franc-masoneria se pronunţa împotriva bisericii, astăzi pare să aibă o atitudine mai bună faţă de biserică, apără credinţa într-o Fiinţă Supremă (?!) şi manifestă respect faţă de Biblie, deopotrivă cu cărţile sfinte ale altor religii" (!). În articol se exprimă ideea că a venit timpul să se abroge canonul catolic nr. 2335, care interzice catolicilor, sub ameninţarea excomunicării, să adere la lojile masonice.

Ideea abrogării canonului antimasonic, lansată în 1975, astăzi este deja materializată: canonul respectiv a fost eliminat din noul Cod de drept canonic al Bisericii catolice, apărut în redacţia papei Ioan Paul II. Mai mult decât atât, însuşi papa Ioan Paul II este membru al unei loje masonice, după cum demonstrează revista italiană „Oggi", publicând în octombrie 1983 o fotografie în care papa, împreună cu alţi „înalţi demnitari", se ţin de mâini, în „lanţul frăţesc", la un banchet

masonic. Potrivit informaţiei reporterului din Roma al ziarului „Orthodoxos Thypos”, care apare la Atena, Vaticanul a încercat să confişte numărul respectiv al revistei, acesta însă fusese deja difuzat în Italia şi peste hotarele ei. După cum s-a exprimat un episcop catolic onest, „fotografia papei în <<lanţul masonic>> o să circule şi o să aibă urmări... întrucât ea a apărut într-un moment când lojile masonice din Italia provocaseră nu puţine scandaluri, în care este evident implicată Biserica catolică şi mai ales banca Vaticanului!”

La o lună după aceea, sub influenţa demascării, Vaticanul a publicat o declaraţie privind „incompatibilitatea calităţii de membru al vreunei organizaţii masonice cu apartenenţa la Biserică”. În această declaraţie, semnată de cardinalul Joseph Radzingher, şeful Congregaţiei religioase, şi autorizată spre publicare de însuşi papa, se arată: „Referitor la întrebarea dacă s-a schimbat punctul de vedere al Bisericii asupra organizaţiilor masonice în legătură cu faptul că în noul Cod de drept canonic ele nu sunt vizate în mod special, ca în Codul vechi. Congregaţia răspunde: la baza redactării (noului Cod) s-a pus condiţia de a nu se vorbi şi despre alte organizaţii, deoarece acestea sunt tratate în capitolele cu caracter mai general. Punctul de vedere negativ al Bisericii asupra organizaţiilor masonice rămâne neschimbat, căci principiile lor întotdeauna au fost incompatibile cu învăţătura Bisericii, şi aderarea la aceste asociaţii este interzisă de Biserică. Credincioşii care fac parte din organizaţiile masonice săvârşesc un mare păcat şi nu au dreptul la Sfânta Împărtăşanie.”

Oricât de abili ar fi membrii amintitei congregaţii în frunte cu însuşi papa, ei nu au putut evita un scandal la scară mondială, stârnit de apariţia în presă a fotografiei papei în calitate de franc-mason. Trecerea sub tăcere a acestui fapt în documentul oficial citat dă în vileag că marii demnitari ipocriţi de la Vatican, în primul rând papa, au conştiinţa încărcată. Explicaţia privind eliminarea din noul Cod a canonului antimasonic nr. 2335 nu pare concludentă. Dacă acesta a intrat într-un „capitol cu caracter mai general”, de ce nu s-a arătat în care anume? În ce priveşte cuvintele liniştitoare că atitudinea Bisericii catolice faţă de loja masonică ar fi rămas „neschimbată” şi că a fi mason este un mare păcat care împiedică împărtăşania, toate acestea sunt de-a dreptul neconvingătoare, de vreme ce capul acestei biserici, surprins în flagrant ca mason, continuă să slujească şi să se împărtăşească!

Totuşi, apropierea provizorie a franc-masoneriei de Biserica de la Roma nu schimbă câtuşi de puţin caracterul ei de mişcare antireligioasă şi antistatală, care caută să dirijeze evenimentele din lume şi să-şi urmeze scopurile sale obscure sub acoperirea diferitelor organizaţii umaniste, de culturalizare şi de educaţie pe care le creează. Principalul scop secret e să nimicească credinţa, lui Hristos, punând în locul acesteia religia masonică anticreştină, precum şi să lichideze statele şi să-şi instaureze propria putere absolută asupra omenirii „unificate”.

Mulţi factori, în lumea contemporană, contribuie la realizarea obiectivelor finale ale franc-masoneriei, în special a unirii tuturor popoarelor în frunte cu un guvern mondial unic. E vorba în primul rând de mijloacele tehnice moderne cu grandioasele lor performanţe. Redactorul revistei americane „Saturday Review” scrie: „Astăzi întreaga lume reprezintă un potenţial indivizibil: pe globul pământesc nu există loc la care nu ar putea ajunge vocea omenească. De aici rezultă că, în definitiv, îmbinarea cuvântului cu electronica va face posibilă trecerea la un guvern mondial”.

Un astfel de guvern presupune un cap mondial unic. Cine va fi acesta dacă nu antihristul, prevestit de cuvântul lui Dumnezeu ca „omul nelegiuirii, fiul pierzării” (II Tes. 2, 3), care îşi va face apariţia la sfârşitul lumii ca unificator şi „binefăcător” al întregii omeniri?

Respectiv, franc-masoneria pregăteşte treptat omenirea pentru a ridica, pe ruinele actualelor religii, care îi divizează pe oameni, o religie nouă, în stare să-i unească pe toţi, despre care se scrie deschis în zilele noastre. Arhimandritul grec Arsenie (Kompugia), în articolul „Legătura papei cu antihristul” din „Orthodoxos Thypos” (1986, nr. 733,12 noiembrie), face cunoscut că în America a

apărut o carte a unui evreu Veniamin Crem, în care se spune direct că „mesia-hristos s-a născut deja şi se pregăteşte să se arate curând lumii în calitate de cap al guvernului mondial. Planurile pe care trebuie să le aducă la îndeplinire cuprind şi nimicirea creştinismului şi instituirea unei noi religii cu ajutorul lojilor masonice... Reunirea creştinismului, incluzând Ortodoxia, o va face succesorul actualului papă, care, deci, este ultimul, acel ce va pregăti terenul... În martie 1986 papa a adresat evreilor, musulmanilor şi creştinilor apelul de a se uni sub un singur dumnezeu. Ce blasfemie! Iar la 27 noiembrie acelaşi an el a convocat la Assizi (Italia) pe liderii tuturor religiilor (neexcluzând nici pe satanişti) la o slujbă religioasă comună pentru pacea întregii lumi!"

Un grec ortodox din Hanovra, Vasile Kaunas, la 19 ianuarie 1988 a comunicat redacţiei ziarului „Orthodoxos Thypos" că într-un număr de lux al unei reviste masonice, ce se difuzează gratuit, se scrie: „Iisus Hristos (adică antihristul) şi stăpânirea lui sunt de-acum aproape. Iată că i se aud deja paşii, şi foarte curând îl vom primi!"...

În unul din numerele precedente ale aceleiaşi reviste masonice se spuneau următoarele: „Papa dirijează, cu ajutorul nostru (adică al masonilor), pregătirea unei pan-religii, care va fi zidită pe ruinele marilor religii monoteiste" („Orthodoxos Thypos", 12.11.1988, nr. 776).

Acum e clar de ce franc-masoneria încearcă astăzi o apropiere de papa; acesta trebuie să joace un rol important în procesul adaptării creştinismului la celelalte religii şi supunerii lui antihristului. Adevărata Ortodoxie, însă, continuă să fie pentru franc-masonerie o „piatră de poticnire" (Rom. 9, 32-33), întrucât este strâns legată de dogmele şi canoanele care o păzesc de orice amestec. Iată de ce franc-masoneria caută să submineze şi să distrugă mai întâi Biserica Ortodoxă ca păstrătoare a adevăratei credinţe a Iui Hristos şi a Tradiţiei.

B) Franc-masoneria şi ecumenismul

Înşişi franc-masonii recunosc că se află în strâns contact cu ecumenismul, lăudându-se în acest sens cu meritele lor, după cum a constatat protoiereul rus Grigorie Razumovski în referatul său „Mişcarea ecumenică şi Biserica Ortodoxă Rusă", prezentat la Conferinţa de la Moscova (1948), ca şi în articolul „Amsterdamul şi Ortodoxia".

Vă prezint un pasaj din revista masonică franceză „Temple" (Nr. 3, 1946), în care înşişi franc-masonii recunosc că mişcarea ecumenică se află în sfera influenţei lor: „Uneori suntem întrebaţi, de ce ne implicăm în dispute de ordin religios; în ce măsură problemele unirii Bisericilor, congresele ecumenice etc. pot să prezinte interes pentru franc-masonerie? Chestiunea abordată în proiectul unirii Bisericilor ce mărturisesc pe Hristos interesează îndeaproape franc-masoneria, deoarece cuprinde ca atare ideea universalismului. Să ne fie îngăduit să adăugăm că, în cazul în care această unire este pe calea, cea dreaptă, să se ştie că e şi datorită Ordinului nostru. Nu se poate nega doar, că la organizarea primelor congrese ecumenice amestecul fraţilor noştri anglo-saxoni şi scandinavi a fost determinant, şi activitatea lor a fost canalizată continuu în sensul organizării unităţii creştine".

De ce totuşi franc-masoneria, fiind un duşman de moarte al creştinismului, vrea să unească pe creştini? Tocmai aici e toată şmecheria! Duşmanul e mai periculos atunci când se dă drept „prieten". Masonii declară sus şi tare că doresc unirea tuturor oamenilor fără a avea însă în vedere unirea în adevărul întru Hristos revelat nouă de Dumnezeu (In 18, 37), ci unirea în minciună, care este de la tatăl lor - diavolul (In 8,44). De aceea, tinzând să unească statele, ei visează să unească pe creştini cu toate celelalte religii.

Tocmai în acest scop ei au creat organizaţia laică „Uniunea creştină a tineretului" (I.M.C.A.) pe care încearcă s-o implanteze şi în ţările ortodoxe, pentru a converti tineretul ortodox la credinţa inter-confesională, rupându-l de la Ortodoxie. Într-adevăr, asimilând concepţiile inter-confesionale, tineretul devine indiferent faţă de dogmele veşnice ale credinţei şi faţă de mărturisirea neschimbată a

credinţei pe care avem poruncă s-o ţinem cu tărie (Ef. 4, 14), şi îşi pierde interesul pentru sfintele tradiţii ale Ortodoxiei, care sunt tratate zeflemitor drept „fanatism" mărginit. Putem dovedi personal că I.M.C.A. îşi ţine întrunirile anume în zilele şi orele slujbelor religioase ortodoxe, în marile sărbători bisericeşti, pentru a despărţi de biserică pe credincioşii şovăitori (de pildă, în Vinerea Mare, la Prohodul Mântuitorului).

În cercurile emigranţilor ruşi funcţionează o organizaţie masonică similară de tineret - Mişcarea Creştină Rusă (M.C.R.), care a refuzat să se numească „ortodoxă". Drept răspuns la propunerea Soborului Arhieresc rus de peste hotare din august 1938 de a face acest lucru, în ziarul „Calea nouă" a apărut un articol al preşedintelui M.C.R., A. Lodîjenski, intitulat „Binevoitorilor noştri", în care se spune: „Ar trebui ca <<binevoitorii>> noştri să nu încerce să ne pună în situaţia celor supravegheaţi. M.C.R. este o organizaţie publică, şi nu bisericească, care îşi propune sarcini laice practice, şi, de aceea, aşa cum întotdeauna a fost independentă, nu va îngădui nici în viitor nici un fel de atacuri asupra independenţei sale, ori de unde ar veni ele!"

La aceasta, arhiepiscopul Serafim, pe care Soborul Arhieresc l-a însărcinat să definească ideologia Mişcării, a obiectat rezonabil: „Dacă denumirea ei n-ar fi însoţită de determinativul „Creştină", s-ar fi putut bănui că e vorba de o Mişcare ortodoxă, deoarece Dostoievski spunea: dacă eşti rus, înseamnă că eşti ortodox, şi noi ne-am obişnuit să credem că rusul este ortodox." Argumentul că prin determinativul „creştin" se subînţelege „ortodox" ar fi fost exhaustiv, dacă am fi trăit în timpurile apostoliceşti, când inima şi sufletul creştinilor erau una (Fapte 4, 32). Oricine ştie însă că astăzi în această noţiune se încadrează nu numai creştinii ortodocşi, ci şi catolicii, şi luteranii, şi anglicanii, şi sectanţii de tot soiul. Prin urmare, denumind această Mişcare drept „creştină", admitem în mod conştient posibilitatea de a se enunţa în numele respectivei Mişcări nu numai idei şi păreri ortodoxe, ci şi ne-ortodoxe.

Aşadar, toate aceste organizaţii - I.M.C.A., M.C.R., Mişcarea mondială a studenţilor, Mişcarea ecumenică etc. nu reprezintă decât nişte instrumente pentru realizarea scopului masonic general. În special, C.E.B. şi I.M.C.A., deşi în aparenţă sunt independente una de alta, sunt de fapt strâns legate între ele, fiind dirijate de unele şi aceleaşi puteri masonice secrete. E semnificativ că dr. John Mott a fost în acelaşi timp preşedinte al I.M.C.A., al Federaţiei mondiale a studenţilor, fondată în 1895, şi al tuturor asociaţiilor mondiale similare de tineret. Şi tot el a fost unul din cei cinci co-preşedinţi ai Consiliului Ecumenic al Bisericilor! Acest fapt confirmă fără echivoc profunda înrudire lăuntrică a C.E.B. şi I.M.C.A. şi sprijinirea lor pe franc-masonerie. Între altele, înşişi conducătorii mişcării ecumenice recunosc că I.M.C.A., I.V.C.A., Federaţia mondială a studenţilor creştini şi Consiliul Ecumenic al Bisericilor (C.E.B.) au fost primite în franc-masonerie.

C) Franc-masoneria. Sionismul. Antihristul

Scopul final al franc-masoneriei este acela de a uni omenirea în frunte cu un conducător unic-antihristul. Acelaşi obiectiv îl urmăreşte şi sionismul de astăzi, o ramificaţie a franc-masoneriei. Organizaţiile masonice ajută în toate privinţele sionismul. După cum afirmă liderii sionişti, crearea statului Israel în mai 1948 nu reprezintă decât primul pas spre realizarea unor sarcini mai „importante" ale sionismului, şi anume - transformarea comunităţii evreieşti într-o asociaţie mondială internaţională. Misiunea evreilor este o „misiune la scară mondială", misiunea „poporului evreiesc mondial", care pretinde să domine peste toate celelalte popoare.

Cotidianul francez „Le monde" a publicat, la 24 iulie 1980, un articol intitulat „Singur - contra întregii lumi", al cărui autor evreu plasează poporul său deasupra celorlalte popoare, afirmând că ar fi timpul să înţelegem că statul Israel „are toate drepturile dar nici un fel de obligaţiuni".

O atare sfidare impertinentă a opiniei publice mondiale ar fi trebuit să stârnească cele mai vehemente proteste, căci întreaga viaţă socială şi personală a omului se întemeiază pe îmbinarea de drepturi şi îndatoriri, şi drepturile impun anumite îndatoriri, şi invers, îndatoririle presupun drepturi respective. Obligaţiunile fără drepturi ar însemna înrobirea personalităţii, ceea ce vine în contradicţie principială cu legislaţia contemporană. Dar şi drepturile fără îndatoriri duc la o samavolnicie şi tiranie cumplită. Articolul din ziarul „Le monde" tocmai prevesteşte tirania statului Israel asupra altor state.

Aspiraţia sionistă către un stat mondial corespunde în întregime prezicerilor biblice despre antihrist şi dominaţia lui mondială. Antihristul este înfăţişat în Biblie ca o personalitate istorică, ca o căpetenie de origine evreiască (din seminţia lui Dan -(comp. Facerea 49, 17), unde Dan este asemuit unui şarpe). Evreii, neprimind pe Hristos - adevăratul Mesia, venit în numele lui Dumnezeu-Tatăl, îşi aşteaptă propriul „mesia" - pe antihrist, care va veni în numele lui însuşi; pe acesta îl vor primi, după cum a vestit Însuşi Mântuitorul: „Eu am venit în numele Tatălui Meu, şi voi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele său, pe acela îl veţi primi" (In. 5, 43).

Sfântul Ignatie (Brianceaninov) subliniază că cei ce îl resping pe Hristos sunt acei care, în locul Lui, vor primi pe antihrist: „Refuzând pe Hristos după dispoziţia duhului lor, ei îl primeau totodată pe antihrist după aceeaşi dispoziţie a duhului... Aşa cum duhul lor era în vrăjmăşie faţă de Hristos, la fel se afla în legătură cu antihristul, despărţit de acesta de o mare întindere de timp, care a ajuns azi la sfârşitul celui de-al doilea mileniu... Cei care se lasă mânaţi de duhul lui antihrist (I In. 4, 3) nu-L primesc pe Hristos, ci îl primesc pe antihrist în inima lor, intră în legătură cu el, îl glorifică şi se închină lui în duh, mărturisind că este dumnezeul lor".

Antihristul îşi va începe lucrarea pentru binele omenirii, în numele fericirii ei pământeşti. În unele privinţe va căuta să imite în aparenţă pe Hristos, ascunzându-şi sub masca bunătăţii răutatea ce fierbe înlăuntrul lui, setea de putere, îngâmfarea, şi ura faţă de Dumnezeu. La început el va căuta să fie plăcut omenirii: mai întâi, se va apuca să facă pace şi lege dreaptă în întreaga lume; al doilea, se va îngriji de cei sărmani şi năpăstuiţi; în al treilea, va face dreptate socială, aşa încât după cum a arătat Sfântul Efrem Sirul -popoarele, văzându-i faptele bune şi puterea, îl vor pune împărat şi vor spune unul altuia: „S-ar mai găsi oare un alt om atât de bun şi drept?"

În vederea unirii omenirii, antihristul va face unele reforme, ce vor părea bune oamenilor care nu trăiesc decât cu viaţa trupului. El va strânge în jurul său nu numai poporul iudeu, împrăştiat prin toate ţările, ci va chema la el şi întregul neam omenesc, făcând părtaşi ai săi şi pe străini şi făgăduind tuturor salvarea, pe când el însuşi nu va putea scăpa." Potrivit „învăţăturii celor doisprezece Apostoli", el va fi „amăgitorul lumii", va veni, chipurile, ca „fiul lui Dumnezeu", va face semne şi minuni false, „şi pământul va fi lăsat pe mâinile lui".

Antihristul „va înălţa în Ierusalim un templu de piatră", şi când va culege slava succeselor sale, se va umple de o înfumurare satanică. „Stăpânind peste întreaga lume, el se va înălţa mai presus de Dumnezeu" şi va cere oamenilor să i se închine ca unui dumnezeu, aşa încât după cum prezice Sf. Ap. Pavel, „să se aşeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu" (II Tes. 2, 4). Sfântul Chiril al Ierusalimului tălmăceşte astfel aceste cuvinte: „Se are în vedere aici, templul distrus al iudeilor... Dacă antihristul va veni la iudei, ca Hristos, şi va cere de la iudei adorare, atunci, ca să-i ademenească şi mai mult, va arăta o mare râvnă pentru templu, insuflându-le ideea că el este din neamul lui David şi că el trebuie să înalţe templul cel zidit de Solomon".

Amintind de templul din Ierusalim, e cazul să arătăm că în ultimul timp evreii se pregătesc intens pentru construirea acestui templu, care a fost de două ori distrus, ca să întâlnească în el pe „mesia" lor. După cum se ştie, primul templu, înălţat de Solomon, a fost distrus în anul 586 î.e.n., în timpul regelui babilonian Nabucodonosor de către căpetenia gărzii acestuia, Nabuzaradan (IV Reg.

25, 8-9). Al doilea templu, ridicat de Zorobabel spre sfârşitul secolului al Vl-lea î.e.n., după întoarcerea din captivitatea babiloniană, a fost ars în timpul cuceririi Ierusalimului de către împăratul roman Titus (e drept că împotriva voinţei lui) în 70 e.n., astfel împlinindu-se proorocirea lui Hristos că din templu „nu va rămâne... piatră pe piatră, care să nu se risipească" (Mt. 24, 2). Al treilea, şi ultimul templu evreiesc, va fi înălţat în timpul lui antihrist, şi anume în el iudeii aşteaptă să întâmpine şi să slăvească pe „mesia" lor, pe care vor dori să-l facă împăratul lumii.

În revista „Pravoslavnaia Rusi" a fost publicat următorul articol: „Rabinul Haim Drukman, membru al knessetului (parlamentul Israelului) şi conducător de vază al partidului naţional religios, este sigur că cel de-al treilea templu va fi construit în Ierusalim, „repede şi în zilele noastre". În cuvântările sale, ţinute în faţa a mii de ascultători, rabinul Drukman spunea: „Ne aflăm în ajunul construirii celui de-al treilea templu (Beth Ha' Mikdash), care va fi înălţat pe colina Templului, în zilele noastre. Spre deosebire de întâiul şi al Doilea, care au fost distruse din pricina păcatelor noastre, Cel de-al Treilea va sta veşnic".

Cunoscutul publicist israelian Amos Alon scrie, în ziarul „Ha'arets", că în mediul evreilor-fundamentalişti din America se observă o strânsă colaborare în vederea construirii celui de-al Treilea templu. Jurnalistul citează şi un şir de publicaţii pretins „creştine", gen „Israelul este slava mea", al căror conţinut este în întregime consacrat acestei teme.

Câţiva milionari-fundamentalişti din SUA sunt hotărâţi să finanţeze această acţiune. „Construirea templului se impune cât mai urgent şi din considerente politice. Ea va constitui un act politic de mare importanţă, pentru că în felul acesta reunirea Ierusalimului va deveni o realitate politică, şi Israelul se va întări". Motivele religioase determină de asemenea construirea templului, întrucât iudeii din întreaga lume vin către locul unde se află Zidul plângerii. Evreii vor să-şi vadă templul construit, fără a-şi da seama că în aceasta constă tragedia lor!

Cu câteva secole înainte de a fi început era creştină, în Vechiul Testament au fost făcute două proorociri că aşteptatul Mântuitor al omenirii va veni în cel de-al doilea templu. Proorocii vetero-testamentari nu spun nici un cuvânt de un al treilea templu în legătură cu Mesia!

Prima prezicere aparţine sfântului prooroc Agheu, care a proorocit la sfârşitul captivităţii babiloniene, cu 520 de ani înainte de Hristos. Inspirat de sus, sfântul prooroc Agheu a îndemnat pe Zorobabel, cârmuitorul Iudeii, să zidească la Ierusalim un alt templu în locul celui ars, rostind următoarea proorocire surprinzătoare: „Căci aşa zice Domnul Savaot: „Peste puţină vreme, Eu voi cutremura cerul şi pământul, marea şi uscatul; voi zgudui toate popoarele şi toate neamurile vor veni cu lucruri de preţ şi voi umple de slavă templul acesta... zice Domnul Savaot" (Ag. 2, 6-9).

Aceste cuvinte profetice s-au împlinit întocmai prin Domnul Iisus Hristos - adevăratul Mesia, Care a intrat în cel de-al doilea templu din Ierusalim (Mt. 21, 12, 23; In. 7, 14; 8, 2), umplându-l cu adevărat de slava Sa dumnezeiască, prin minunile făcute de El ca adevăratul Dumnezeu-Om (Mt. 21, 14-15). Evreii datorează propriilor prooroci prevestirea clară a venirii Mesiei în cel de-al doilea templu şi recunoaşterea Domnului Iisus Hristos drept adevăratul Mesia, pentru că această proorocire nu putea să se împlinească după distrugerea celui de-al doilea templu în anul 70.

O altă proorocire asemănătoare găsim în ultima carte profetică din Vechiul Testament, aparţinând proorocului Maleahi, care a proorocit cu aproximativ 400 de ani înaintea Naşterii lui Hristos, după captivitatea babiloniană, când cel de-al doilea templu din Ierusalim era de-acum zidit. Proorocul zice, în numele Domnului: „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu (Sfântul Ioan Înainte-Mergătorul), şi va găti calea înaintea feţei Mele şi va veni îndată în templul Său Domnul pe Care Îl căutaţi şi îngerul legământului pe Care voi Îl doriţi" (Mt. 3, 1). Cine, deci, este acest „înger" (adică Vestitor) al legământului, dacă nu Însuşi Izbăvitorul şi Mântuitorul vestit de prooroci, venit deja în persoana Domnului Iisus Hristos? Tot El este supranumit Chezaşul şi Mijlocitorul unui testament mai

bun (Evr. 7, 20; 8, 6), adică al Noului Testament (Evr. 9, 15; 12, 24), în care s-au împlinit uimitor toate proorocirile mesianice ale Vechiului Testament!

Cele două proorociri arătate coincid nu numai cu evenimentele nou-testamentare, ci şi cu cuvintele profetice ale Însuşi Mântuitorului Hristos, adresate iudeilor: „Iată casa voastră vi se lasă pustie; căci nu veţi zice: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului" (Mt. 23, 38-39). Primele cuvinte sunt tălmăcite de Sfinţii Părinţi în sensul că Dumnezeu. a lăsat templul din Ierusalim şi poporul evreiesc fără ocrotirea Sa din pricina necredinţei lor în Mântuitor ca Mesia. Lăsarea spre pustiire a templului din Ierusalim, pustiire ce durează de 19 secole, va duce la aceea că la a doua venire a lui Hristos cei mai buni dintre iudei, „rămăşiţa" Israelului (Rom. 9, 27, 11, 9), dezamăgiţi de minciuna lui antihrist şi convinşi de înseşi evenimentele întâmplate cu adevărat, vor exclama, la venirea lui Hristos - Judecătorul şi Biruitorul lui antihrist: „Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!"

Întrucât cel de-al doilea templu, despre care s-a prezis că în el va veni Mesia, va rămâne pustiit până la sfârşitul lumii, oricare „al treilea" templu se va zidi, în el nu va veni adevăratul Mesia, ci doar un impostor, un fals mesia, adică antihristul!

Din păcate, majoritatea iudeilor şi în general a oamenilor, necrezând adevărul (II Tes. 2, 12) şi nedorindu-şi decât bunăstare pământească, aşteaptă astăzi un salvator pământesc, care le-ar asigura „pace" şi plăceri pe pământ. Acesta se va dovedi de fapt a fi antihristul. Luând toată puterea în mâinile lui, el îi va urî de moarte pe toţi cei care nu i se vor supune, se va război cu ei, îi va prigoni şi asupri şi chiar „îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea" (Dan 7, 25). [...] Pentru unirea cu heterodocşii, pe viitor se prevede de asemenea o reformă a Pascaliei ortodoxe şi a sărbătorilor cu dată instabilă legate de ea, reformă prin care se încalcă canoanele de nestrămutat ale Sfintei Biserici Ortodoxe (de pildă, canonul 7 apostolic, canonul 1 al Sinodului din Antiohia, canonul 7 al Sinodului II Ecumenic ş.a.). O abatere definitivă de la rânduiala de cult ortodoxă se va produce o dată cu adoptarea aşa-numitului „nou calendar mondial", asupra căruia se lucrează de multă vreme la O.N.U., cu îngăduinţa ecumeniştilor. Adoptarea acestui calendar va declanşa un haos total, fiindcă el va exclude ziua de 31 decembrie, pentru ca toate datele să cadă pe anumite zile din săptămână. În aşa fel se va încălca numărul de şapte zile al săptămânii, care a urmat neschimbat de la facerea lumii, îşi va pierde sensul ziua de duminică ca sărbătoare săptămânală a Învierii lui Hristos.

Daniel prooroceşte (7, 25) că antihristul va schimba nu numai zilele sărbătorilor, ci şi legea. Prin lege trebuie să înţelegem canoanele bisericeşti, adică legile Bisericii, după care se călăuzesc creştinii ortodocşi ca „cetăţeni ai Împărăţiei Cerului". Canoanele bisericeşti au început a fi încălcate şi chiar nesocotite încă demult. Dar oare nu sunt încălcate, la orice adunare ecumenică, canoanele apostolice 10, 45 şi 65, prin slujbele comune ale ecumeniştilor ortodocşi cu heterodocşi de tot soiul, chipurile, în numele „păcii"?

Activiştii ecumenici se pronunţă deja făţiş împotriva canoanelor, calificându-le drept „învechite" şi chiar declarându-le, cu de la sine putere, „abrogate".

Iată cu câtă sinistră consecvenţă se înfăptuiesc planurile masonice de pregătire a omenirii pentru zidirea „celui de-al treilea templu" şi înscăunarea falsului mesia - antihristul!

D) Aşteptarea unei noi ere „mesianice"

Duhul lui antihrist lucrează de-acum de multă vreme prin Taina fărădelegii (II Tes. 2, 7), înteţindu-se tot mai mult în zilele noastre lipsite de bucurie. Se pregăteşte, treptat şi consecvent, terenul pentru primirea viitorului „binefăcător" al omenirii. Deocamdată principala piedică în calea realizării ideilor antihristice este Credinţa Ortodoxă în Hristos, singura care coincide pe deplin cu

Revelaţia dumnezeiască şi care dezvăluie cel mai profund planurile sumbre ale satanei.

Numeroase forţe şi organizaţii aflate în slujba întunericului lucrează de pe acum pentru a submina Credinţa Ortodoxă. C.E.B. este în acest sens organizaţia cea mai perfidă, deci şi cea mai periculoasă. Dându-se drept organizaţie „creştină", care vrea, chipurile, să unească confesiunile creştine, ea, de fapt, roade pe dinăuntru creştinismul şi mai ales Ortodoxia. Sub pretextul luptei cu ateismul, C.E.B. creează neabătut un front împotriva Ortodoxiei şi pregăteşte încetul cu încetul conştiinţa creştinilor de astăzi pentru intrarea în noua eră „mesianică" în spiritul aspiraţiilor evreieşti.

În acest scop la Institutul Ecumenic din Bossey deseori sunt invitaţi evrei care ţin în faţa creştinilor lecţii în vederea pregătirii dialogurilor. Iudeo-creştine, se organizează vizite în colectiv la slujbele religioase din sinagogi. În acelaşi scop publicaţiile ecumenice inserează articole de autori evrei, care scriu deschis despre „rolul mesianic" al poporului evreiesc în zilele noastre şi despre faptul că mântuirea poporului evreiesc înseamnă mântuirea întregii omeniri. (Izbăvire de la ce? se pune întrebarea. E clar că nu de păcat, de care ne-a izbăvit Hristos (In. 8, 36), ci de Însuşi Hristos!).

În acelaşi spirit sunt formulate şi alte declaraţii ale evreilor: „Israelul are misiunea de a fi lumina popoarelor... El va aduce eliberarea întregii omeniri. Procesul de „eliberare" a început, chipurile, cu întemeierea statului israelit în mai 1948, adică doar cu trei luni înainte de instituirea C.E.B., la Amsterdam, în august 1948 (legătura reciprocă a acestor evenimente este evidentă).

În articolul „Mântuirea în concepţia contemporană a evreilor", Tsvi Iaron, un activist cultural de vază al Israelului, vorbind despre izgonirea şi dispersarea evreilor în lumea întreagă, spune deschis că revenirea lor în Palestina, înseamnă împlinirea vechilor proorociri privind venirea erei mesianice".

„Concepţia mesianică despre mântuire, scrie el, include în sine nu numai eliberarea de asuprire, ci şi începutul unei ere noi, a echităţii sociale, bogăţie şi păcii între oameni şi popoare." Iudaismul este universal în viziunea sa asupra viitorului omenirii. Pentru acest scop, potrivit afirmaţiilor rabinului Kuck: „Omenirea trebuie să se unească într-o singură familie, şi atunci vor dispărea orice războaie şi orice rău, provocate de dezbinarea popoarelor. Scopul final este orânduirea împărăţiei lui Dumnezeu aici, pe pământ."

Nu este nevoie să arătăm în ce măsură un asemenea „ideal" se deosebeşte de idealul lăsat nouă ca testament de Domnul nostru Iisus Hristos! Mântuitorul nostru prezice că, înainte de sfârşitul lumii pe pământ se vor înmulţi fărădelegile (Mt. 24, 12), neorânduielile, vrajba, ororile, războaiele, pieirea şi nicidecum o bunăstare idilică, în publicaţiile ecumenice nu se spune nici un cuvânt despre aceste evenimente eshatologice, C.E.B. interzice membrilor săi să scrie şi să vorbească despre aceasta, ca în conştiinţa creştinilor superficiali şi creduli să pătrundă treptat, în locul convingerii creştine că Mesia şi era mesianică au venit demult, idei despre altă eră „mesianică", necunoscută nouă, ce ar urma să vină!

Propaganda ecumenică în masă a şi atins, în acest sens, rezultate înfricoşătoare. Lumea protestantă în frunte cu anglicanismul este deja masonizată şi activează în C.E.B.

Bisericile Ortodoxe locale, în persoana „reprezentanţelor" oficiale au fost şi ele atrase în C.E.B. pentru a participa la procesul distrugător al apostaziei de la adevăr. Iar Biserica catolică, acea care mai ieri dădea anatemei franc-masoneria, şi-a schimbat în ultimul timp linia, împărtăşindu-i în multe privinţe punctele de vedere.

Biserica catolică, deşi încă nu a aderat la C.E.B., se interesează în mod special de iniţiativele ecumenice, delegându-şi reprezentanţii în calitate de „observatori" la toate adunările şi conferinţele ecumenice, şi chiar a oferit un vechi lăcaş de cult din centrul Romei pentru „slujbe ecumenice". Toate acestea dovedesc clar hotărârea catolicilor de a colabora cu C.E.B.

Drept temei şi impuls pentru o atare conlucrare a servit decretul „Cu privire la ecumenism" al Conciliului II de la Vatican, în 1969 papa Paul al VI-lea a făcut o vizită oficială la sediul C.E.B. de la Geneva, iar în cuvântul de omagiu rostit cu prilejul aniversării a 25-a a C.E.B. a declarat că, C.E.B. a fost fondat pentru reinstaurarea credinţei şi dragostei între comunităţile bisericeşti şi că papa apreciază mult dezvoltarea relaţiilor dintre C.E.B. şi Biserica catolică, pentru faptul că, deşi aceste „două organisme sunt foarte diferite prin natura lor, conlucrarea lor este fructuoasă şi trebuie să continue şi să se dezvolte în spiritul Conciliului II de la Vatican".

Explicând motivele pentru care Biserica catolică nu a aderat deocamdată la C.E.B., preşedintele Secţiei unităţii creştine a Vaticanului, cardinalul Villebrens, scria într-o scrisoare către secretarul general al C.E.B. din 4 iulie 1983: „Biserica romano-catolică, într-o măsură mai mare decât alte biserici, îşi consideră propria structură de comunitate universală şi misiune universală drept un element esenţial al identităţii sale... Hotărârea privind aderarea ei la Consiliul Mondial al Bisericilor ar putea fi interpretată neadecvat... de pe poziţia puterii (autorităţii) în Biserica romano-catolică şi căilor de înfăptuire a ei".

Redacţia revistei „Irenikon", comentând această declaraţie a cardinalului Villebrens, arată că „Biserica catolică reprezintă mai mult de a doua parte din lumea creştină", şi pune întrebarea: „Cum ar putea ea să aibă în C.E.B. o reprezentanţă echitabilă fără a încălca echilibrul interior foarte şubred din organismul de la Geneva?"

În calitate de exemplu se aduce „disconfortul pe care îl resimt în C.E.B. Bisericile Ortodoxe, căci ele au deseori impresia că sunt reprezentate insuficient. Ce va fi atunci când va participa şi Biserica catolică?"...

Aşadar, papa îşi dă bine seama că C.E.B. din Geneva doreşte, ca şi Roma, să joace rolul de organ bisericesc universal. Pentru papa însă, ca şef „infailibil" al Bisericii catolice, acest lucru este inacceptabil. Cum poate el intra în C.E.B., dacă nu îl va conduce?! Iar dacă papa va intra în C.E.B., atunci, natural, va pretinde locul de preşedinte până când nu va putea deveni capul „bisericii universale".

În scopul pregătirii a şi început apropierea neverosimilă a luteranilor şi romano-catolicilor în temeiul eventualei recunoaşteri a papei în calitate de cel mai potrivit şef al viitoarei „biserici universale". În revista „Irenikon (1974, nr. 2, p. 255-257) se poate citi următoarea relatare curioasă: „Comisia luterano-catolică pentru dialogul cu S.U.A. a publicat, la 4 martie 1974, o declaraţie foarte importantă privind papalitatea înnoită ca centru al bisericii creştine. Documentul arată că luteranii îşi dau din ce în ce mai bine seama de necesitatea unei conduceri distincte în slujba unităţii bisericii şi a misiunii ei universale". Membrii comisiei consideră drept posibilă „schimbarea formei papalităţii, astfel încât să răspundă mai bine exigenţelor timpului". (Evident, se are în vedere timpul antihristului, înainte-mergătorul căruia trebuie să fie papa!)

Apropierea dintre romano-catolici şi protestanţi ajunge pe alocuri până acolo că se fac de pe acum „liturghii" catolico-luterane comune, iar în timpul canonului euharistic preotul unei biserici rosteşte formulele de preschimbare asupra pâinii, iar preotul altei biserici - asupra potirului.

Prin urmare, romano-catolicii şi protestantii se apropie pentru a-i uni pe toţi sub puterea unui singur cap - papa.

Referitor la Biserica Ortodoxă, de care Vaticanul tinde chipurile să se apropie „sincer", papa încearcă să-şi asigure în rândul Patriarhilor ortodocşi locul de întâietate „după merit", deţinut până în anul 1054. El cere ortodocşilor să-i recunoască „primatul", deşi în răstimpul ce s-a scurs Biserica romano-catolică a introdus atâtea noutăţi dogmatice. Mai adăugăm la aceasta că papa nu renunţă la teritoriile capturate de la Bisericile Ortodoxe locale cu ajutorul uniilor.

Papa Paul VI a declarat, într-o cuvântare rostită la 19 aprilie 1970: „Nu credem că o unire

sinceră (!) între Biserica romano-catolică şi Biserica Ortodoxă se poate realiza în detrimentul bisericilor catolice din Est”.

De care „biserici catolice din Est” merge vorba totuşi ? Acestea sunt aşa-numitele biserici uniate, altădată pur ortodoxe, care au fost constrânse, prin toate mijloacele violente posibile, la unia cu Roma. După părerea papei, unia - acea mare cucerire a agresivităţii papale, trebuie să rămână neatinsă. Prin urmare, unirea cu Bisericile Ortodoxe nu va însemna altceva decât subordonarea acestora Romei. În 1969, un reprezentant al Vaticanului a declarat făţiş: „Ortodocşii înţeleg unirea ca o apropiere, iar noi o înţelegem ca o unire sub un papă unic”.

Un grup de studenţi greci din Italia se referă la activitatea prozelitistă de azi a uniaţilor, într-o scrisoare publicată în „Orthodoxos Thypos” (20 apr. 1984, p.4, cal 6-8) sub titlul: „Unia continuă să fie un necruţător prigonitor al Ortodoxiei noastre!”

Autorii dau numeroase exemple în acest sens, începând cu anul 1983: ocuparea forţată de către uniaţi a lăcaşurilor de cult ortodoxe, urmărirea slujitorilor ortodocşi ai altarului, mai ales la Roma, Bologna şi Bari, unde preoţii uniaţi atrag pe ortodocşii creduli, dându-se ei înşişi drept „ortodocşi”.

Aşadar, în activitatea sa ecumenică papismul îşi urmăreşte propriile scopuri hrăpăreţe, deopotrivă cu C.E.B. din Geneva, împreună cu acesta pledând pentru unirea omenirii în spiritul francmasoneriei. Roma înţelege foarte bine încotro merg lucrurile, şi încearcă să se apropie din timp de franc-masonerie, duşmanul de odinoară şi concurentul periculos de astăzi, aşa încât să tragă maxim de profituri în actuala conjunctură. Prin aceasta se şi explică turnura sa bruscă spre evreime şi masonerie. Primele semnalmente ale acestei cotituri s-au făcut simţite la Conciliul Vatican II (1962-1965), unde a fost adoptată o nouă linie de comportament faţă de iudaism. În Declaraţia sinodală „Cu privire la atitudinea bisericii faţă de religiile necreştine”, Biserica Romano-catolică a declarat că „pentru suferinţele şi moartea Mântuitorului nu pot fi învinuiţi nici toţi iudeii care trăiau atunci, nici cei de astăzi”.

Această declaraţie a Conciliului Vatican II, apărută din tendinţa de a face pe plac franc-masoneriei, contravine Sfintei Scripturi, în care găsim numeroase afirmaţii că evreii în ansamblu (şi nu numai acei care au fost de faţă pe Golgota şi au luat parte personal la răstignirea lui Hristos) au ucis pe Domnul (Fapte 2, 24; 3, 15; 5, 30; 7, 52; I Tes. 2, 15; 8 etc). Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, toţi iudeii, chiar şi cei de acum, deşi sunt despărţiţi în spaţiu şi timp de ucigaşii propriu-zişi ai Mântuitorului, sunt răspunzători împreună cu ei, dacă urăsc pe Hristos şi nu cred în El ca Mesia, precum şi dimpotrivă - ei se pot elibera de răspundere, dacă vor crede în Hristos şi se vor boteza (Mc. 16, 16; comp. Fapte 3, 19, 2, 38). La fel şi creştinii care cred în Hristos, dacă se vor lepăda de credinţa în El, se fac părtaşi ai celor ce au răstignit pe Hristos, deşi nu au luat nemijlocit parte la răstignirea Lui pe Golgota. Ei, potrivit învăţăturii Sfintei Scripturi, „răstignesc iarăşi, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu” (Evr. 6, 6).

Sământa, aruncată de Conciliul Vatican II, cu scopul de a dezvinovăţi pe iudei, a adus foarte curând - după numai 8 ani - roadele sale. La 16 aprilie 1973 episcopatul francez a lansat câteva „Directive duhovniceşti”, fără precedent, în care a fost expusă o poziţie principial nouă faţă de iudaism. Aceste „Directive”, pătrunse de spirit masonic, au fost alcătuite neîndoielnic cu acordul probabil al Vaticanului şi Marelui Rabinat al Franţei, al cărui comentariu (cu prilejul paştelui iudaic!) a fost făcut public în timpul unei conferinţe de presă ţinută în aceeaşi zi. Comentariul a fost publicat în anexă la „Directive” în organul catolic oficial francez „Documentation catholique” (1973, Nr. 1631, p. 419-422). În introducerea la „Directive” se subliniază că respectivele „realizează prevederile Declaraţiei Conciliului Vatican II „Nostra aetate”, („în timpurile noastre”) care cuprinde un capitol despre poporul evreu”. În continuare se afirmă că documentul „trasează o

cotitură în poziţia creştină faţă de iudaism şi sugerează o nouă atitudine, de acum încolo, a creştinilor faţă de poporul evreu, nu numai în raporturile dintre oameni, ci şi în planul credinţei".

În partea a treia, „Chemarea neschimbată a poporului evreu", Bisericii i se reaminteşte că ea se alimentează de la rădăcina măslinului sălbatic - iudaismul (Rom. 11, 17), că prin poporul israelit „credinţa în Dumnezeul Cel Unic a intrat în istoria omenirii", că „prin el monoteismul a devenit, deşi cu unele deosebiri, un apanaj comun a trei mari neamuri, care se mândresc cu provenienţa lor de la Avraam: iudaismul, creştinismul şi islamul". După aceea se subliniază că evreii sunt un popor ales al lui Dumnezeu şi chemarea lui este neîndoielnică (Rom. 11, 29).

Autorii „Directivelor" trec însă sub tăcere faptul că aceste privilegii istorice ale iudaismului vetero-testamentar, subliniate de Sf. Ap. Pavel (Rom. 8, 4-5), au putere doar cu condiţia că iudeii „nu vor stărui în necredinţă" (Rom. 11, 23), adică doar în cazul în care ei vor primi pe Domnul Iisus Hristos ca Mesia şi vor crede în El ca Fiu întrupat al lui Dumnezeu şi ca Dumnezeu (Rom. 9,5), asemenea felului în care a crezut în El însuşi Ap. Pavel după împietrirea şi râvna sa fără măsură de altădată împotriva lui Hristos (Gal. 1, 13-16). Aceeaşi râvnă fără cunoştinţă (Rom. 10, 2) şi împietrirea (Rom. 11, 25) împotriva lui Hristos arătau şi iudeii contemporani cu Sf. Ap. Pavel, din care pricină el era îndurerat şi se ruga pentru ca ei să vină la Hristos (Rom: 9,2-3). Tocmai în acest sens Pavel foloseşte imaginea măslinului sălbatic (Rom. 11, 24), asemuindu-l iudaismului provenit de la patriarhii întemeietori ai neamului, cărora Dumnezeu le-a făgăduit mântuirea (Evr. 11, 17). Această făgăduinţă are putere şi asupra evreilor din viitor, dar numai cu condiţia că ei „vor stărui în acelaşi duh de credinţă în Dumnezeu cu cel al patriarhilor şi de împlinire a voii Lui".

Iudeii nu au dreptul să se fălească că provin după trup de la Avraam (lucru pentru care îi învinuia şi Sfântul Ioan Înainte-Mergătorul - Mt. 3, 9), fără a crede aşa cum au crezut Avraam şi toţi dreptcredincioşii vetero-testamentari în viitorul Mântuitor (Evr. 11, 13), „care este Hristos" (Gal. 3, 16) şi Dumnezeu (Rom. 9, 5). De aceea nu iudeii (după trup), ci creştinii sunt adevăraţii urmaşi după credinţă ai lui Avraam, „care este părinte al nostru al tuturor" (Rom. 4, 16). Prin urmare, iudeii nu au dreptul să se fălească pentru credinţa moştenită de ei prin Avraam (Rom. 4, 12), pe care, de fapt, ei au trădat-o prin necredinţa lor în Hristos ca Mesia şi Fiu al lui Dumnezeu (Mc. 14, 61-62). Aşadar, aici nu e vorba de „unele deosebiri" dintre creştinism şi iudaism, ci de o abatere principială a iudaismului de la Dumnezeul Cel Viu şi Fiul Său Unul-Născut - Iisus Hristos (Mt. 16, 16)!

În ce priveşte „legământul veşnic", încheiat între Dumnezeu şi Avraam (Fac. 17, 7), acesta a fost anulat şi înlocuit de Domnul nostru Iisus Hristos - Păstorul cel Mare al oilor - „prin sângele unui testament veşnic" (Evr. 13, 20). Pe când în „directivele pastorale" se sugerează ideea că Vechiul Testament, indiferent de Noul Testament al lui Iisus Hristos, îşi păstrează caracterul legitim pentru poporul evreu, care îşi continuă misiunea sa în lume (Evr. 13,21). „Şi cu toate că pentru noi (creştinii), se arată în document, Vechiul Testament îşi dezvăluie sensul final doar în lumina Noului Testament, aceasta presupune că înainte de toate el este primit şi recunoscut prin ei însuşi". Ultima frază care conţine o evidentă contradicţie, arată că se atribuie un sens subiectiv relativ cuvintelor Sf. Ap. Pavel: „Sfârşitul legii este Hristos" (Rom. 10,4). „Directivele", fără a aminti cât de cât că proorocirile mesianice vetero-testamentare s-au şi împlinit în persoana Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Lc. 24,44), accentuează valoarea de sine stătătoare a Vechiului Testament şi după venirea Noului Testament. În felul acesta se ignoră proorocirea inspirată de Dumnezeu a lui Ieremia că Domnul va încheia cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda legământ nou" (Ier. 31,31; Evr. 8, 8), trecându-se de asemenea sub tăcere comentariul respectiv al Sf. Ap. Pavel, obligatoriu pentru creştini: „Noul (testament), scrie Sf. Ap. Pavel despre Ieremia, a învechit pe cel dintâi. Iar ce se învecheşte şi îmbătrâneşte, aproape este de pieire" (Evr. 8, 13): „Căci dacă testamentul cel dintâi ar fi fost fără de prihană, nu s-ar mai fi căutat loc pentru al doilea" (Evr. 8, 7).

Trecând toate acestea sub tăcere, episcopatul „creştin" francez stăruie în ideea că „primul testament n-a fost anulat prin Noul Testament"... „în ciuda unei vechi, dar discutabile interpretări, din Noul Testament nu se poate deduce că poporul evreu a fost privat de calitatea sa de popor ales." Dimpotrivă, rămânând credincios Legii sale (Torah), poporul evreu este şi astăzi o „binecuvântare pentru toate popoarele de pe pământ". Dacă totuşi poporul evreu a fost pedepsit de Dumnezeu şi împrăştiat prin toate popoarele, aceasta a avut şi un sens „misionar" pozitiv. Repatrierea evreilor în Palestina şi strângerea lor în jurul Ierusalimului trebuie interpretată nu numai sub aspect politic, în spiritul credinţei evreilor, care socoteau aceasta drept o „binecuvântare"... Se pune întrebarea dacă repatrierea evreilor dispersaţi nu va deveni „una din căile adevărului lui Dumnezeu pentru poporul evreu şi în acelaşi timp pentru toate popoarele de pe pământ". O aluzie evidentă că „mesianismul" poporului evreu, în rândul tuturor celorlalte popoare, a rămas nestrămutat!

Aceste idei, expuse în numele episcopatului „creştin" al Franţei, contravin cu desăvârşire sensului fundamental al Sfintei Scripturi, ca şi interpretărilor patristice pe care „Directivele" o resping, ca fiind o „interpretare veche dar discutabilă (de ce?)". Acelaşi lucru se poate spune referitor la problema disculpării evreilor pentru suferinţele şi moartea lui Iisus Hristos. Recunoscând, pe de o parte, că „din punct de vedere istoric, răspunderea pentru moartea lui Iisus a fost împărţită între unele autorităţi evreieşti şi romane", episcopii francezi opun acestei teze faptul că „Hristos, în nemărginita Sa dragoste, pentru păcatul tuturor oamenilor S-a expus pe Sine suferinţelor şi morţii, ca toţi să dobândească mântuirea", şi de aceea contestă termenul „ucigaşi de Dumnezeu" referitor la evrei. În această opoziţie însă sunt amestecate două lucruri diferite:

1) Planul lui Dumnezeu de răscumpărare a păcatelor întregii omeniri prin suferinţele şi moartea prin răstignire pe cruce a lui Hristos şi

2) vina deosebită a conducătorilor evrei pentru condamnarea lui Hristos chiar împotriva voinţei reprezentantului puterii romane, Pilat, care dorea să-L pună în libertate (Fapte 3, 13-15). Vina, despre care mărturiseşte Însuşi Mântuitorul în cuvântarea Sa de despărţire: „... acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor" (In. 15, 22).

Faptul că episcopatul francez „condamnă categoric învinuirea adusă evreilor de a fi omorât pe Hristos" - ceea ce Marele rabinat califică în comentariul său, drept un „merit excepţional" - denotă o viclenie perfidă, egală cu negarea lui Hristos ca Fiu al Iui Dumnezeu: de vreme ce se recunoaşte faptul istoric că evreii sunt cei ce au omorât pe Hristos, iar în acelaşi timp se neagă că ei sunt ucigaşi de Dumnezeu, înseamnă că episcopatul francez de comun acord cu rabinatul neagă demnitatea Dumnezeiască a Mântuitorului! În loc să accentueze răspunderea iudeilor pentru faptul de a nu recunoaşte drept Mesia pe Hristos - „Fiul Celui binecuvântat" (Mc. 14, 61-62), Care este împlinirea Legii şi Proorocilor (Lc. 24, 44), episcopatul francez ridică în slăvi pe iudei, subliniind „că noi, creştinii, le suntem datori pentru cele cinci cărţi ale Legii (adică cele cinci cărţi ale lui Moise), pentru Prooroci şi alte cărţi sfinte... care au fost adoptate de creştini, rămânând şi la iudei", deşi Însuşi Mântuitorul îi acuză pe iudei că nu cred celor scrise de Moise (In. 5, 47) despre El, căci „dacă celor scrise de el nu credeţi, cum veţi crede în cuvintele Mele" (In. 5, 46).

Aşadar, prin necredinţa lor în Hristos, iudeii se lipsesc pe ei înşişi de cărţile profetice vetero-testamentare care mărturisesc despre Hristos. De aceea, în loc de a declara slugarnic că „Noul Testament n-ar fi existat" fără Vechiul Testament, episcopii francezi ar trebui să spună contrariul, şi anume că prin necredinţa lor în Hristos noul iudaism trădează Vechiul Testament, cuprins în propriile sale cărţi sfinte!

În penultimul capitol al „Directivelor", intitulat „Pentru o mai bună cunoaştere şi stimă reciprocă", creştinilor li se recomandă să dea dovadă de mai multă înţelegere faţă de iudaism, de tradiţiile, obiceiurile şi istoria lui, pentru care creştinii sunt sfătuiţi să respecte opiniile evreilor şi, în

dialogul cu ei, să nu-i despartă de comunitatea lor şi să nu încerce să-i atragă în comunitatea creştină. Biserica se identifică pe sine fără a-şi propune dispariţia comunităţii evreieşti, ci căutând să intre în relaţie cu ea". O asemenea declaraţie defetistă şi trădătoare a episcopilor catolici este extrem de ciudată, dacă ne amintim de prozelitismul agresiv, caracteristic lor, în convertirea mai ales a creştinilor ortodocşi la papism, atât în mod individual, cât şi masiv: cu ajutorul uniilor, concordatelor şi altor mijloace, potrivit principiului iezuit - „întru slava lui Dumnezeu". Singura excepţie pe care papismul o face în propaganda sa este pentru iudaism, nutrind, după cum se vede, o atracţie aparte pentru el şi de aceea manifestând o surprinzătoare „delicateţe" faţă de iudaism.

Acest lucru este deosebit de evident în ultimul capitol, al VII-lea, „Biserica şi poporul evreu", în care au fost trase următoarele concluzii generalizatoare: „Poporul evreu are conştiinţa că, datorită chemării sale alese, a primit o misiune universală între popoare. Biserica, la rândul ei, socoate că propria ei misiune nu poate decât să fie cuprinsă în acelaşi plan universal al salvării". „Cuvintele lui Iisus Hristos şi învăţătura lui Pavel (unde sunt trimiterile? - n.a.) mărturisesc despre rolul poporului evreu în dobândirea unităţii finale a omenirii, ca unitate a Israelului şi popoarelor". De aceea actuala tendinţă a iudaismului spre unitate nu poate fi străină pentru planul mântuitor al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ea este apropiată năzuinţelor creştinilor spre unitatea lor. De vreme ce „grija comună" a lor (a evreilor şi creştinilor) este îndreptată către „era mesianică", ei ar trebui, în sfârşit, să pornească pe calea recunoaşterii şi înţelegerii reciproce, şi să înalţe rugi către Tatăl într-o singură speranţă, care va fi „făgăduinţa pentru întregul pământ"...

Aşadar, sub influenţa franc-masoneriei episcopatul francez a recunoscut oficial că:

1) în pofida necredinţei în Iisus Hristos, evreii şi astăzi sunt o „binecuvântare" pentru toate popoarele de pe pământ;

2) ei au „o misiune universală între popoare";

3) Biserica trebuie să se încadreze „în acelaşi plan universal al mântuirii" şi

4) grija comună a evreilor şi creştinilor este îndreptată spre o oarecare apropiată „eră mesianică".

Toate acestea au o aparenţă atât de anticreştinească, încât îţi vine să te întrebi cu nedumerire: episcopii care le-au scris sunt ei „creştini" oare? Da, cândva evreii au fost într-adevăr o binecuvântare pentru toate popoarele (Facerea 22, 12), pregătind popoarele pentru venirea erei cu adevărat mesianice, drept care Însuşi Mântuitorul a spus femeii samaritene că „mântuirea din iudei este" (In. 4, 22). Mesia însă a venit (In. 4, 25-26), iar iudeii nu L-au primit (In. 1,11).

Prin necredinţa lor, ei înşişi s-au exclus din planul lui Dumnezeu de mântuire universală a neamului omenesc. Şi acum, după ce Domnul Iisus Hristos şi-a vărsat sângele pentru răscumpărarea întregii omeniri - inclusiv a iudeilor şi păgânilor (In. 11, 51-52); după ce a început era plină de har a lui Mesia (Lc. 4, 18-21), cu atâtea binefaceri, minuni şi semne ale lui Dumnezeu (Mc. 16, 17-18, 20); după ce prin Iisus Hristos a venit harul şi adevărul deplin (In. 1, 17) - după toate acestea să mai aştepţi o nouă eră „mesianică" şi să ceri Bisericii să se alăture planului universal evreiesc al „mântuirii" - înseamnă de fapt să renunţi la credinţa în Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos şi la răscumpărarea săvârşită de El, în aşteptarea nu se ştie cărui „mesia mai bun", drept care antihristul va fi recunoscut de evrei!

Cred oare episcopii francezi că mântuirea a fost făptuită o dată pentru totdeauna (Evr. 9, 26) de Domnul Iisus Hristos - Singurul, în istoria omenirii, Care a venit să-Şi dea sufletul răscumpărare pentru oameni (Mc. 10, 45)? Istoria Bisericii lui Dumnezeu ne dovedeşte într-adevăr (In. 20, 31), că El este Calea, Adevărul şi Viaţa (In. 14, 6), că El este uşa prin care cei ce intră se vor mântui (In. 10, 9), că „întru nimeni altul nu este mântuirea" (Fapte 4, 12) şi, prin urmare, nu trebuie să mai aşteptăm pe altul (comp. Lc. 7, 19-20). Aşadar, dacă episcopatul francez crede în Evanghelie (Mc.

1,15) - singura Bună Vestire despre răscumpărarea neamului omenesc, atunci cu ce drept el vorbeşte, în unison cu evreii, despre „noua eră mesianică”?

Dacă însă episcopatul francez nu crede în aceasta şi de aceea se solidarizează cu evreii, atunci el îndeobşte nu trebuie să se socoată episcopat creştin, urmând să se declare lojă masonică iudaizantă, care nu are nimic comun cu creştinismul.

Pentru evrei de foarte multă vreme sunt caracteristice aşteptările „mesianice” pământeşti, care i-au împiedicat să primească şi să recunoască pe Iisus Hristos drept Mesia. Ei şi până în ziua de astăzi stăruie în aceste false speranţe, care îi deosebesc de adevăraţii adepţi ai lui Hristos, care nu au aici cetate stătătoare, ci o caută pe aceea ce va să fie (Evr. 13, 14). Cunoscând toate acestea, suntem nedumeriţi, cum aceşti episcopi zişi „creştini” au putut întocmi o declaraţie atât de stupidă sub aspect teologic şi atât de perfidă din punctul de vedere al Bibliei şi Sfinţilor Părinţi?

De aceea nu pare straniu că ea a suscitat o avalanşă de proteste din partea mai multor catolici cu scrupule, iar episcopii catolici din Egipt au dat un răspuns bine argumentat, în care au contestat ideile absurde din „Directive” (v. „Documentation catholique”, 1973, nr. 1638, p. 785-788).

Dacă însă catolicii conştiincioşi s-au indignat pe bună dreptate de declaraţia episcopatului francez, Marele rabinat al Franţei a aprobat-o şi elogiat-o în „Comentariul” său, din care cauză „în presă au apărut o mulţime de aprecieri nefavorabile”. În acest document sunt preamărite „calităţile remarcabile” ale unui text de unicat, prin care evreii sunt eliberaţi de acuzaţia de „omorâtori de Dumnezeu” şi prin care se renunţă la convertirea evreilor la creştinism şi se recunoaşte chemarea eternă a poporului evreu, popor ce este o „binecuvântare pentru toate neamurile lumii”.

Potrivit „Comentariului” rabinatului, „Directivele” episcopatului francez „sunt asemănătoare cu învăţătura celor mai mari teologi evrei, pentru care religiile care s-au născut din iudaism au misiunea să pregătească omenirea pentru venirea erei mesianice prevestită de Biblie”. Aceste laude de rău augur subliniază cel mai bine caracterul apostat al „Directivelor” vizate, prin care episcopatul romano-catolic al Franţei inaugurează o eră a antihristului, şi nu una mesianică!

Uneori fac declaraţii revoltătoare şi unii episcopi aparte. De exemplu, Roger Etcegarey, fost arhiepiscop al Marsiliei, membru al Comitetului pentru relaţii cu iudaismul, în documentul „Misiunea noastră de împăcare cu poporul evreu”, expune următoarele idei: „O mare şi inevitabilă întrebare ce se pune Bisericii (de către cine? -n.a.) este aceea privind chemarea „indiscutabilă” a poporului evreu şi însemnătatea ei pentru creştini”. Îngrijindu-se pentru recu-noaşterea chemării „indiscutabile” a evreilor, cardinalul „creştin” trece abil sub tăcere chestiunea principală: dacă poporul evreu recunoaşte pe Domnul Iisus Hristos drept Mesia?

După cum încearcă să dovedească cardinalul, după Conciliul II Vatican Biserica a început să înţeleagă că ea „înfloreşte” (literalmente „înverzeşte”) cu atât mai mult cu cât trăieşte mai mult din rădăcina sa evreiască! După părerea lui Etcegarey, aceasta „implică Biserica în problema nu doar a raportului exterior, ci şi a celui interior, care se referă la însăşi definiţia Bisericii”. O asemenea relaţie între Biserică şi iudaism, după expresia cardinalului, „comportă un fel de competiţie perseverentă între cei care aşteaptă pe viitorul mesia şi cei care aşteaptă întoarcerea lui”.

O astfel de substituire perfidă a adevăratului Mesia, Domnul Iisus Hristos, Care a venit o dată şi trebuie din nou să vină din cer pentru a judeca lumea, - printr-un oarecare fals „mesia”, care încă nu a venit, dar a cărui venire o pregătesc de acum înainte evreii, a fost demascată convingător de preacuviosul Iosif Voloţki în canonul slujbei alcătuite în cinstea lui: „O, voi, eretici şi trădători fără minte, şi voi, evrei necredincioşi! cel pe care îl aşteptaţi voi nu este Hristos, ci antihristul, după cum mărturisesc Scripturile dumnezeieşti. Iar noi Îl propovăduim pe Hristos Dumnezeul nostru, Care S-a născut fără prihană din Preacurata Fecioară Maria, şi prin rugăciunile ei, Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de ispite şi mântuieşte sufletele noastre!”

Bănuim că episcopatul francez n-a fost de unul singur în aventura „teologică” cu „Directivele”; cu siguranţă că a avut un sprijin secret din partea Romei, căci papa Paul VI n-a obiectat câtuşi de puţin. Papa Ioan Paul II a ajuns şi mai departe şi s-a făcut franc mason, lucru despre care s-a vorbit deschis, în 1986, la radioul francez, în acelaşi an, pe 13 aprilie, el a vizitat oficial sinagoga iudaică de la Roma, unde a avut o întrevedere şi s-a rugat împreună cu rabinul şef dr. Elio Toaf, ceea ce este o gravă încălcare a canoanelor bisericeşti, care interzic comuniunea religioasă cu iudeii (canoanele apostolice 64 şi 70).

În revista „Observatore romano” (din 18.04.1986; p. 9) este publicat un articol consacrat acestei vizite, şi este reprodus integral textul discursului papei, în care acesta adresează rabinilor iudaici următoarele cuvinte: „Voi sunteţi fraţii noştri cei aleşi, fraţii noştri mai mari” (ultimele cuvinte sunt scoase în titlu). Aşadar, papa, care se socoate prim-ierarh suprem al Bisericii lui Hristos şi „locţiitor” al lui Hristos pe pământ, deodată şi în modul cel mai bătător la ochi se resemnează - şi în faţa cui?... în faţa rabinului iudaic principal, se roagă împreună cu el şi îl numeşte „frate mai mare”, deşi acela nu recunoaşte pe Domnul Iisus Hristos drept Mesia! În tot discursul papal numai într-un singur loc se aminteşte de „Iisus din Nazaret”, dar şi aici subliniindu-se cu slugărnicie că El „este fiul poporului vostru”, şi nici un cuvânt nu se spune despre calitatea Lui ca Fiu întrupat al lui Dumnezeu.

O trecere sub tăcere atât de laşă, în singoga din Roma, a principalului adevăr creştin despre Mesia (Mt. 16, 16; In. 1, 49) denaturează întregul sens al propovăduirii apostolice, care de la bun început consta în a dovedi, cu ajutorul Scripturii, „că Iisus este Hristos” (Fapte 18, 28). Să ne amintim că Sf. Ap. Pavel, după convertirea şi botezarea lui de către Sf. Ap. Anania la Damasc, a început să propovăduiască în sinagogi „pe Iisus, că Acesta este Fiul lui Dumnezeu... dovedind că Acesta este Hristos” (Fapte 9, 20, 22). Într-un mod deosebit de convingător subliniază acest lucru, Sf. Ev. Luca, el însuşi martor la predica Sf. Ap. Pavel în sinagoga din Tesalonic: „Şi, după obiceiul său, Pavel a intrat la ei (la iudei - n.a.) şi în trei sâmbete le-a grăit din Scripturi, deschizân- du-le şi arătându-le că Hristos trebuia să pătimească şi să învieze din morţi, şi că Acesta, pe care vi-L vestesc eu, este Hristosul, Iisus” (Fapte. 17,2-3). Discursul papal ţinut în sinagoga din Roma nu conţine nici o fărâmă de mărturisire îndrăzneaţă a lui Hristos, măcar ca însuşi papa poartă numele marelui Apostol al lui Hristos, Pavel.

Biserica Ortodoxă, contrar slugărniciei laşe a papei faţă de sinagoga iudaică, adresează acesteia următoarele cuvinte demascatoare: „Adunătură (adică sinagogă) vicleană şi desfrânată... de ce ţii legământul, dacă nu eşti moştenitoarea lui? De ce te lauzi cu Tatăl, dacă nu ai primit pe Fiul?” (stihul III pentru Vecernia Marei Luni).

Catolicilor le place să-şi numească biserica - „biserica Sf. Ap. Petru”. Dar ce au ei în comun cu marele Apostol al lui Hristos, neînfricatul propovăduitor al adevăratei credinţe a lui Hristos? Ei dezvinovăţesc pe evrei de omorârea lui Hristos şi pregătesc pe credincioşi pentru aşteptarea unei noi ere „mesianice”.

Cu totul altceva spune Sf. Ap. Petru. Vindecând un olog la uşa Templului din Ierusalim, el răspunde evreilor uimiţi ce se adunaseră în jurul lui că nu el a vindecat pe bolnav, ci Hristos cel trădat de ei, începătorul Vieţii, pe Care ei l-au omorât, dar pe Care Dumnezeu L-a înviat din morţi; că despre acest Hristos au vorbit toţi proorocii şi că zilele acestea sunt tocmai acele vremuri mesianice vestite în Vechiul Testament (Fapte 3, 2-24).

Sfânta Biserică Ortodoxă a oglindit din cele mai vechi timpuri, în cărţile sale de cult, învăţătura despre vechiul Israel, care a respins pe Hristos şi a rămas în afara Bisericii din pricina necredinţei lui în Hristos (Rom. 11,23), precum şi învăţătura despre noul Israel, alcătuit din iudeii care au crezut în Hristos, alături de păgânii creştinaţi care au intrat în Biserică prin credinţa lor în

Hristos (vezi stihul 3 din „Doamne, strigat-am” pentru vecernia de Duminica Floriilor: „Sioane, munte sfânt al lui Dumnezeu, şi Ierusalime... vezi pe fiii tăi adunaţi întru tine, că iată au venit de departe să se închine împăratului tău, pace noului Israel şi mântuire limbilor”.

În una din stihirile Triodului din Postul Mare, Israelul cel Vechi care s-a lepădat de Hristos, este asemuit bogatului, iar Israelul Nou, îndrumat de Hristos, - lui Lazăr din pilda evanghelică (Le. 16, 119-31).

Sfântul Vasile scrie, în cuvântul „Despre înţelepciunea cea smerită”: „Teme-te să te asemeni în cădere diavolului, care, preamărindu-se în faţa oamenilor, a căzut aruncat jos de Om... Asemeni este şi căderea israeliţilor. Preamărindu-se în faţa păgânilor, ca în faţa celor necuraţi, cu adevărat au ajuns ei necuraţi... iar nelegiuirea şi nenorocirea păgânilor au fost şterse prin credinţă”.

Pentru un observator atent al evenimentelor bisericeşti din ultimele decenii devine tot mai clar că se săvârşeşte o substituire nemaipomenit de îndrăzneaţă - substituirea credinţei noastre de totdeauna în Domnul Iisus Hristos, adevăratul Mesia şi Mântuitor, printr-o pretinsă nouă „credinţă” - credinţa într-un viitor „binefăcător” al omenirii, într-un pretins nou „mesia”, care este obiectul unei aşteptări ardente din partea evreilor şi, de o vreme încoace, şi a unor „creştini” care se leapădă de credinţa lui Hristos. Dovezi ale pregătirii conştiinţei creştine pentru adoptarea acestui fals pot fi găsite nu numai în „Directive”, ci şi în o serie de articole şi predici autorizate de C.E.B. Aşa este, de pildă, introducerea citată mai sus la revista „RISK” (1967, nr. 1-2), pe care autorul ei, S. Roze, a intitulat-o: „Apocalipsa progresului, sau: nedreptatea internaţională va distruge oare mişcarea ecumenică?”

În finalul articolului, autorul spune că, „dacă biserica (în sens ecumenic) nu va avea voinţă să meargă înainte (adică să-şi schimbe structurile sale seculare - dogmele şi canoanele), ne va fi tot mai greu şi mai greu, iar în cele din urmă şi teologic irealizabil, să admitem că... Hristos, pe Care noi îl cinstim, este într-adevăr Hristos”!

Chiar însăşi apariţia în mediul ecumenic a ideii de a pune la îndoială că Mântuitorul nostru, care a murit pentru noi şi a înviat din morţi (Rom. 4, 25), este Mesia cel prevestit în Vechiul Testament, arată că ecumenismul nu are nimic comun cu creştinismul. El deschide larg uşile în faţa propagandei anticreştine demult declanşate, potrivit căreia Cel ce a suferit pe Golgota nu este Mesia, ci un impostor şi un amăgitor (comp. Mt. 27, 63) şi trebuie să vină adevăratul „mântuitor” al omenirii, cel aşteptat de iudei. E foarte ciudat că ecumeniştii „ortodocşi”, cunoscând caracterul anticreştin al ideilor răspândite de presa ecumenică, nu-şi întorc faţa de la o astfel de propagandă, care deocamdată pregăteşte doar terenul, dar mâine va începe a călca în picioare credinţa lui Hristos?!

Spre ruşinea participanţilor „ortodocşi” la mişcarea ecumenică trebuie menţionat că, până şi protestanţii încep a-şi da seama de spiritul antihristic al ecumenismului, chemând la luptă împotriva lui. De curând în Germania şi în alte ţări s-au format „grupe de biserici confesionale integriste”. De pildă, „Conferinţa comunităţilor confesionale ale Bisericilor evanghelice din Germania” afirmă că „Consiliul Mondial al Bisericilor încearcă să înlocuiască pe Iisus Hristos cu antipodul Său antihristic”.

Această acuzaţie a fost formulată într-o declaraţie alcătuită din 12 teze şi făcută publică la 23 mai 1974 de Înălţarea Domnului, sub titlul: „Libertate şi colaborare întru Hristos”. Declaraţia cheamă pe creştinii din Germania să se opună falsificării credinţei. Cele douăsprezece teze descriu confruntarea spirituală în care „noul umanism” îşi dezvăluie fizionomia sa antihristică în numele „divinizării antireligioase a omului”.

Prin urmare, ecumenismul pregăteşte creştinii: pentru a primi, deopotrivă cu evreii, pe noul „mesia”, prin secularizarea treptată a omenirii. Aşa cum evreii au respins pe Hristos pentru că

aşteptările lor mesianice erau materiale, la fel şi întreaga omenire, prin aspiraţiile sale pentru bunuri materiale, îşi întoarce faţa de la Hristos şi se îndreaptă cu duhul spre antihrist. În felul acesta, „împreună cu evreii aşteaptă pe mesia iudaic milioane de oameni, majoritatea cărora îşi zic „creştini", fără a bănui cel puţin că aşteaptă un „mesia" pe care îl aşteaptă şi evreii". Şi când în cele din urmă îşi va face apariţia falsul mesia dorit de evrei, el se va dovedi înrudit prin duh cu întreaga omenire materialistă!

„Prin lepădarea de Hristos, scrie Sfântul Ierarh Ignatie (Brianceaninov), omenirea se va pregăti pentru primirea antihristului, îl va primi în inima sa. Însăşi starea de spirit a omului se va pătrunde de nevoia de a chema pe antihrist, precum în timpul unei suferinţe grele apare setea de otravă ucigătoare. Se rosteşte chemarea, răsună glas de chemare în societatea omenească, care cere stăruitor pe „geniul geniilor", acel ce ar ridica dezvoltarea şi progresul material, pe treapta cea mai de sus, ar instaura pe pământ acea bunăstare, în care raiul şi cerul ar deveni pentru om de prisos. Antihristul va fi un susţinător logic, drept (adică meritat), firesc al orientării morale şi spirituale generale a oamenilor".

Acest nou „mântuitor", deşi va fi duşmanul lui Hristos, va căuta însă să imite pe Hristos în sens contrar. „În toate amăgitor (antihristul) va dori să se asemuiască Fiului lui Dumnezeu, spune Sfântul Ipolit al Romei: „Hristos este Împăratul - şi antihristul va fi împărat, deşi pe pământ. Mântuitorul a venit ca un Miel - în chip asemănător şi acesta se va arăta ca un miel, deşi pe dinăuntru va fi lup... Domnul a trimis pe apostolii Săi către toate popoarele - şi acesta îşi va trimite fii săi apostoli pretutindeni (Mt. 28, 19). Mântuitorul Şi-a strâns oile Sale (In. 10, 4), şi acesta va aduna poporul iudeu împrăştiat prin toată lumea. Domnul a dat pecete celor care cred în El (Apoc. 7, 2-3; 9, 4), în chip asemănător şi acesta va pune un semn celor ai lui (Apoc. 13, 16-17). Domnul a venit în chip de Om, şi acesta va veni în chip de om. Mântuitorul a înviat din morţi şi Şi-a asemuit trupul Său templului (In. 2, 19-21), şi acesta va reface templul de piatră din Ierusalim".

Aşa cum Domnul Iisus Hristos a avut un Înainte-Mergător al Său în persoana Sfântului Ioan Botezătorul, la fel şi antihristul va avea premergătorii săi, care vor striga, imitând pe Înainte-Mergătorul lui Hristos: „Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările lui; orice vale se va pleca; căile cele strâmbe se vor face drepte şi cele colţuroase, drumuri netede" (Lc. 3, 4-5; comp. Is. 40, 3-5).

Sensul acestei proorociri biblice, împlinită întru Hristos, constă în aceea ca oamenii să se pocăiască, îndreptându-şi şi netezindu-şi duhovniceşte cărările inimilor lor, pe care ar trece Fiul întrupat al lui Dumnezeu. O tălmăcire minunată dă sfintelor cuvinte citate Fericitul Teofilact: „Calea pe care trebuie s-o pregătim pentru Domnul este un mod de viaţă potrivit cu învăţătura lui Hristos; căci Domnul trebuia să-Şi înceapă curând propovăduirea Sa. „Cărările" sunt poruncile legii, care fuseseră deja şterse; şi pe care azi trebuie să le facem drepte... Aşadar, noi trebuie să ne pregătim sufletul şi să ne îndreptăm faptele şi gândurile". Potrivit cu cele spuse, sufletele care pier în josnicia păcatului trebuie să se umple de virtuţi, firile mândre - să se smerească, strâmbăturile - să se îndrepte, şi îndeobşte orice rău trebuie să fie înlăturat din calea Mesiei ce va să vină. El Însuşi, potrivit vechilor făgăduinţe, va face toate acestea uşor de împlinit, căci va birui forţele demonice vrăjmaşe şi va însufleţi înclinaţiile fireşti pentru bine".

Astăzi însă, această proorocire este folosită, în ecumenism, în sens absolut contrar, antihristic.

Ecumeniştii, în loc să niveleze asperităţile firilor rele, în armonie cu principiile directoare ale legii morale a lui Dumnezeu, caută să egaleze diferitele confesiuni. În locul smereniei firilor trufaşe şi căutării căii spre pocăinţă, se vădeşte tendinţa de a minimaliza (şi a umili) acel munte minunat al harului şi adevărului – Credinţa Ortodoxă, care se înalţă pe piatra ce nu poate fi creată de om - Hristos (Dan. 2, 34, 44-45), devenind sfânta Biserică Ortodoxă a lui Hristos, grandioasă prin

realizările sale duhovniceşti, biserică care a înmulţit atât de mult roadele sfinţeniei. De la catedrele ecumenice, în loc să fie chemaţi toţi cei abătuţi de la adevăr şi împotmoliţi în mocirla rătăcirilor să se ridice la nivelul Ortodoxiei, se propovăduieşte diametral contrariul - Ortodoxia trebuie să coboare până la nivelul comunităţilor eretice şi să le recunoască drept „biserici", ca toţi să fie egali în lepădarea de Dumnezeu.

Ca urmare, prin nivelarea Ortodoxiei cu aşa-numitele confesiuni „creştine" prin unirea diferitelor credinţe într-o „biserică" nouă, universală, antiortodoxă, ecumenismul în frunte cu C.E.B. pregăteşte calea antihristului!

Creştinul ortodox nu poate colabora cu mişcarea ecumenică, pentru că ea este inspirată şi dirijată de franc-masonerie şi duce la instaurarea antihristului - pentru că ne cere, în numele realizării unei unităţi mecanice cu heterodocşii, să renunţăm la Simbolul ortodox al credinţei şi la respectarea canoanelor!

Principiul 14

Scopul ecumenismului e acela de a uni toate religiile într-o singură religie antihristică. Propovăduind, chipurile, „dragostea", el greşeşte şi împotriva adevărului, şi împotriva dragostei, iar prin traducerile ecumenice ale Bibliei distruge credinţa în Hristos

A) Unirea tuturor religiilor

În numele dragostei greşit înţelese şi nesocotind adevărul, ecumenismul încearcă să unească nu numai pe creştinii de diferite confesiuni, ci, inspirat de franc-masonerie, a început şi unirea creştinilor cu necreştinii, rezolvându-şi astfel sarcina ce şi-a propus-o mai demult.

Încă în 1938, la Atena, unul dintre cei mai vechi militanţi ai ecumenismului, Paul Anderson, a declarat: „Noi nu suntem atât de limitaţi, încât să unim numai pe creştinii de diferite confesiuni. Acum ne unim în jurul ideii monoteismului în genere, ca după aceasta să adere la ecumenism iudeii, mahomedanii etc."

Respectiva declaraţie corespunde logic cu punctul de vedere al ecumenismului masonic, ce nu preţuieşte dogmele şi canoanele şi care interpretează noţiunea de „universal" în sens pur geografic, şi nu duhovnicesc. Ecumenismul trebuie să aducă la împlinire planurile masonice, căci el este o creatură a franc-masoneriei. În Constituţia C.E.B., adoptată la Adunarea din Amsterdam (1948), între sarcinile Consiliului Ecumenic al Bisericilor, instituit atunci, figurează şi următorul obiectiv: „a stabili contacte cu religiile cu caracter mondial şi cu alte mişcări ecumenice". La Adunarea IV a C.E.B. din Upsala (1968), în raportul secţiei a 4-a se spune şi mai clar: „Se impune colaborarea cu reprezentanţii altor religii".

Această colaborare se şi înfăptuieşte activ de foarte multă vreme. O confirmă mai ales exemplul Adunării VI a C.E.B., care a avut loc la Vancouver (Canada) în 1983. Pentru prima dată în întreaga istorie de 35 de ani a C.E.B. la Adunare au fost invitaţi oficial în calitate de oaspeţi şi referenţi reprezentanţii a cinci religii: iudaică, musulmană, hinduistă, budistă şi sikhă.

Revista Adunării „Canvas", a menţionat cu satisfacţie că în ultimii 22 de ani C.E.B. a parcurs o cale lungă de la Adunarea III (Delhi, 1961), la care nu a fost permis accesul barem al jurnaliştilor reprezentând alte religii, până la Adunarea VI, în cadrul căreia au vorbit de la tribună un rabin evreu, un muftiu mahomedan ş.a.

Într-un articol special, „Dialog şi nu convertire!", s-a subliniat că „dialogul trebuie să fie o valoare în sine", şi nu un mijloc de prozelitism, adică de convertire a altora la propria credinţă. În alt articol - „Dialogul este în pericol!" se exprimă neliniştea că dialogul, în accepţia lui ecumenică, este primejduit de deşteptarea religioasă, care creează stări de tensiune şi duce la conflicte.

Aşadar, ideea misionarismului în rândul heterodocşilor este respinsă în mod principial.

Vom aminti că în 1910, la Edinburgh (Scoţia) a fost convocată o conferinţă a „Consiliului misionar internaţional”, prezidată de dr. Mott, care a şi introdus atunci termenul de „ecumenism”. Drept principalul motiv al apariţiei mişcării ecumenice se declara dauna pe care o suportă cauza misionară, ca urmare a scindării creştinilor. Cu 50 de ani mai târziu „Consiliul misionar internaţional” a intrat în C.E.B., iar încă peste 22 de ani, la Adunarea VI a C.E.B., misiunea creştină a fost respinsă, ca fiind nedorită şi „dăunătoare” pentru relaţiile ecumenice cu heterodocşii. Adevăratul scop al ecumenismului, promovat în mod metodic, este unirea omenirii şi crearea aşa-numitei „comunităţi mondiale”, concepută ca o comunitate a comunităţilor”. Iată ce s-a scris în „Jurnalul Nairobi 75” al C.E.B.: „Noţiunea de comunitate mondială nu înseamnă o oarecare super-organizaţie!... Asociaţia mondială înseamnă, mai curând, recunoaşterea independenţei noastre reciproce... ca şi hotărârea de a conlucra într-o asociaţie, care reuneşte diferitele comunităţi. Crearea unei asociaţii mondiale, nu este nici pe departe o încercare de uniformizare, ci doar de organizare a unei „comunităţi a comunităţilor”. Sarcina noii interpretări a propriilor noastre tradiţii religioase şi culturale, ca şi a tradiţiilor apropiaţilor noştri, pentru nevoile comunităţii mondiale, nu înseamnă numai faptul că noi avansăm cerinţe, ci şi faptul că suntem gata pentru autocritică”.

Potrivit planurilor ecumenice, sprecificul fiecărui grup care adera la asociaţie va fi păstrat, iar orice comunitate ideologică, religioasă şi naţională trebuie să-şi ocupe locul în mai ampla „comunitate a comunităţilor”. Acest nou regulament public va permite asociaţiei să coexiste în echitate şi pace şi, corespunzător, să se îmbogăţească reciproc. În perspectiva viitoarei apropieri a comunităţilor iudaică şi creştină „comunitatea mondială” se proiectează nu ca un ideal definitiv, ci ca un prim obiectiv imediat. Evreii şi creştinii pot şi trebuie să se apropie, deşi scopurile lor sunt diferite, dar coincidenţa acestor scopuri nici nu este obligatorie. Iată în ce fel este apreciată era „mesianică”, aşteptată de evrei, şi „împărăţia lui Dumnezeu”, tratată în spirit pur profan.

În noua lume ce vine, orice izolare nu va mai fi tolerată, fiindcă ea pune piedici solidarităţii cu orice comunitate mai amplă. Până acum religiile mai mult au împiedicat, decât au ajutat la crearea unei comunităţi mondiale. Situaţia actuală pune sub semnul întrebării sentimentul de exclusivism caracteristic grupurilor de credincioşi ai timpurilor trecute. Astăzi trebuie să ne debarasăm de orice gen de „triumfalism”. Contribuţia evreilor şi creştinilor în comunitatea mondială urmează a fi completată şi cu aportul altor religii.

Aceste idei au fost exprimate în organul oficial al C.E.B. -"The Ecumenical Review” (1973, Nr. 2, p. 24-26); ele constituie rezultatul întâlnirilor şi consultărilor care au avut loc între evrei şi creştini din 1970 până în 1972. În aceeaşi revistă, mai departe, se comunică: evreii din Israel nu mai au o atitudine negativă faţă de Iisus din Nazaret; nu-L socot vinovat de stările de spirit antievreieşti, de excesele Bisericii, pe care, după părerea lor, le-a creat Pavel, şi nu Hristos; vina pentru răstignirea lui Hristos o poartă mai degrabă Pilat, şi nu căpeteniile evreieşti, al căror rol în moartea Nazarineanului s-ar fi limitat doar la arestarea Lui. Ultimele afirmaţii contravin flagrant faptelor istorice, potrivit cărora Pilat l-a găsit nevinovat pe Iisus Hristos. Însuşi Pilat nu numai o dată spune iudeilor că vrea să-L elibereze pe Hristos” (Lc. 23, 4; In. 18, 38; 19, 4, 6), aceia însă se împotrivesc, aţâţaţi de mai marii lor (Mc. 27, 20). Aceste idei sunt expuse în manualele de istorie în actualul Israel, subliniindu-se în plus că în rândul creştinilor continuă să se ateste stări de spirit antievreieşti, şi de aceea concepţiile creştine tradiţionale ar trebui revizuite, de vreme ce se plănuieşte apropierea de evrei.

În revista amintită se fac apeluri spre cunoaşterea a diferite religii pentru viitoarea unire a acestora. În editorial citim: „Membrii diferitelor comunităţi religioase trebuie să colaboreze pentru crearea în comun a unei lumi pe care ar accepta-o oameni de diferite religii”.

„C.E.B... se consacră în întregime creării comunităţii mondiale". În acelaşi articol se arată, mai departe, că, în conformitate cu hotărârile Comitetului central al C.E.B. de la Addis Abeba (1971), C.E.B. rămâne o organizaţie „creştină" care, însă, nu va adera la o organizaţie religioasă îndreptată împotriva ideologiilor nereligioase. În felul acesta C.E.B. recunoaşte că nu este un anume „front antiateist", după cum se sugerează uneori celor creduli.

În acelaşi număr al revistei nominalizate a fost inserat articolul „Credinţe vii şi scopuri finale", în care se spune, între altele, că referitor la religiile orientale ar trebui evitată definiţia jignitoare de „religii necreştine", întrucât mulţi dintre adepţii lor sunt tot atât de inteligenţi şi duhovniceşte sensibili ca şi creştinii, iar însăşi definiţia ar fi moştenită de la „colonialismul teologic". E îngrozitor faptul că definiţia „religii necreştine" cuprinde în mod obişnuit aprecierea acestora ca „neadevărate", ceea ce înseamnă: „Dacă toate religiile sunt <<adevărate>>, atunci dialogul e de prisos. Dacă însă numai o religie este <<adevărată>>, dialogul este cu neputinţă". În aceasta din urmă ecumeniştii au dreptate, căci de vreme ce se ţin dialoguri, inclusiv cu participarea ortodocşilor, care pretind să mărturisească despre Ortodoxie ca fiind unica confesiune adevărată, atunci aceşti „ortodocşi" nu cred, de fapt, în Credinţa Ortodoxă ca unica adevărată şi unica mântuitoare.

Ecumeniştii subminează conştient convingerea că Revelaţia dumnezeiască, adică Cuvântul lui Dumnezeu, ne arată unica adevărată credinţă mântuitoare, ceea ce îndreptăţeşte de asemenea misionarismul în rândul hetero-docşilor. Astăzi misionarismul este respins şi înlocuit prin dialog, chipurile „de la egal la egal". Prin aceasta se nesocotesc cu bună ştiinţă poruncile adresate de Mântuitor ucenicilor Săi: „Mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă" (Mt. 28, 19-20). C.E.B. însă nu vrea misionarism, ci cunoaşterea reciprocă prin dialoguri, în cadrul cărora şi creştinii trebuie să-şi dea silinţa să afle „adevărul" altora. În numele convieţuirii şi „îmbogăţirii reciproce", învăţătura lui Hristos se transformă prin dialoguri în una relativ adevărată, adică în una, în care, asemeni altor religii, la un loc cu grăunţele adevărului pot fi întâlnite şi rătăciri.

„Lupta între Dumnezeu şi idoli, între adevăr şi o mulţime de falsificări ale Lui nu trebuie căutată în lupta dintre creştinism şi alte religii; ea se duce în interiorul oricărei credinţe vii, în interiorul oricărei comunităţi ideologice", se spune în articolul menţionat, la p. 146.

O asemenea afirmaţie apropie mult nu numai unirea religiilor, ci şi începutul unui război necruţător împotriva tuturor ortodocşilor cu adevărat credincioşi, care nu sunt de acord să ţină isonul ecumeniştilor, dându-şi seama de esenţa lor satanică. Cât timp Bisericile locale oficial colaborează cu ecumenismul, folosindu-se de „bunăvoinţa" acestuia, ortodocşii cu adevărat credincioşi lui Hristos vor fi etichetaţi ca „sectanţi", care se rup de la curentul comun, oameni „periculoşi" pentru pacea şi ordinea publică. De aceea ei vor fi prigoniţi (II Tim. 3, 12; Apoc. 13, 7). Sectele vor fi numite „adevărate", iar adevărata Ortodoxie va fi prigonită ca o „sectă"!

În acelaşi organ oficial al C.E.B. (1971, Nr. 1) a fost publicat un articol al lui Wesley Ariaraya, „Referitor la teologia dialogului", plin de idei apostazice şi chiar blasfemiatorii. În el citim: „Teologia dialogului trebuie, înainte de toate, să conştientizeze pe nou esenţa religiei şi teologiei. Una din greşelile noastre făcute în trecut constă în faptul că am absolutizat religia şi teologia creştină, socotind alte religii false şi nedrepte", în timp ce în realitate: „Toate religiile caută să-şi mărturisească propria experienţă religioasă în cadrul unui anumit mit despre esenţa lumii, despre om, despre Dumnezeu... E periculos să se creadă că o <<legendă>> e mai dreaptă decât alta. De exemplu, hindusul poate vorbi despre experienţa religioasă prin mitul care include legea karmei, reîncarnarea ş.a. Iudeo-creştinul poate mărturisi despre experienţa sa în legătură cu mitul (!) despre facerea lumii, păcatul originar şi răscumpărare... Toate aceste legende sunt nedefinite prin ele însele şi sunt limitate în cadrul unor hotare în care credincioşii îşi mărturisesc credinţa şi trăirile"... „Oare e raţional să

stărui în afirmaţia că mitul despre geneză, despre căderea în păcat, despre răscumpărare... este unica descriere dreaptă a situaţiei dezastruoase a omenirii? Oare se poate spune că ideea „păcatului" epuizează întreaga experienţă umană? Nimeni nu crede că ceea ce s-a întâmplat cu un anume Adam, care a fost lipsit de harul lui Dumnezeu şi a atras după el întreaga omenire, este un fapt istoric". Autorul renegat ajunge până la profanarea Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu, de parcă uitând că nu numai Vechiul Testament, ci şi Noul Testament vorbeşte despre Adam ca despre o persoană istorică. Sf. Ap. Luca, în Evanghelia sa, afirmă provenienţa lui Hristos după trup din Adam (Lc. 3, 38); Însuşi Hristos ne învaţă să credem că Dumnezeu a creat pe Adam şi Eva (Mt. 19, 4); Sf. Ap. Pavel compară pe Adam şi Hristos şi susţine că prin Adam păcatul a intrat în lume (Rom. 5, 14; I Cor. 15, 49). Negând căderea în păcat a lui Adam şi Evei, autorul neagă cauza răscumpărării şi mântuirii întru Hristos!

După părerea lui, scrierile tuturor religiilor merită respect, şi de aceea „scrierile nu trebuie să ne despartă". Dialogul între religii este mai important decât adevărul: „Devine tot mai evident, declară Ariaraya că, izvoarele autoritare tradiţionale (adică Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie) nu sunt pentru teologia modernă în mod necondiţionat unice şi autoritare..." Autorul - renegat este în măsură să jertfească nu numai Sfânta Tradiţie, ci şi Sfânta Scriptură, numai ca dialogul tuturor religiilor să aibă loc. E clar că, în condiţiile renegării izvoarelor de inspiraţie divină ale credinţei lui Hristos, dialogul cu heterodocşii este pe deplin posibil şi unirea cu ei este pe deplin realizabilă. Dar care ar fi folosul?

Deosebit de regretabil e că, în numele „păcii" pământeşti, şi teologii ortodocşi încep a căuta afinităţi între creştinism şi alte religii. Prot. Pavel Alesh, docent al Bisericii Ortodoxe Cehoslovace, a publicat în revista Patriarhiei Moscovei („JMP") (1975, Nr. 5, p. 44-46) articolul „Concepţia ortodoxă despre Dumnezeu ca premisă pentru colaborarea cu religiile necreştine". Făcând referire la Sfinţii Părinţi, autorul mai întâi afirmă că Dumnezeu este de nepătruns în esenţa Sa. Calea apofatică (care determină calităţile lui Dumnezeu prin metoda negativă) este caracteristică, după părerea autorului, nu numai pentru creştinism, ci şi pentru alte religii. Pe acest temei se trage concluzia că „apofatismul este o metodă formală care prin ea însăşi nu poate uni pe cei care o aplică. Astfel, metoda dialectică, pe care o folosesc unii Sfinţi Părinţi în propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, nu-i uneşte nicidecum cu ateiştii, care apelează şi ei la aceeaşi metodă. Dumnezeu, de nepătruns în esenţă, a binevoit El Însuşi să Se descopere nouă atât cât noi suntem în măsură să-L înţelegem, şi S-a descoperit atât de clar încât să-L putem deosebi de zeităţile false ale păgânilor şi celor de alte credinţe. După cum se arată în psalm: „Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu" (Ps. 75, 1).

Ce e drept, marele Apostol al neamurilor (Rom. 11, 13) a ţinut cu filosofii păgâni atenieni un „dialog" despre „Dumnezeul necunoscut", despre Care atenienii nu aveau decât o închipuire vagă, din care pricină au şi pus un altar cu inscripţia „Dumnezeului necunoscut" (Fapte 17, 23). Acest „dialog" însă a fost început nu de dragul unirii creştinismului cu păgânii în numele unei „păci" de conjunctură între popoare ci cu măreţul scop - de a face cunoscut trufaşilor filosofi păgâni pe adevăratul Dumnezeu (comp. I Tim. 2, 4), prin Care „trăim şi ne mişcăm şi suntem" (Fapte 17, 28). În spiritul adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu noi trebuie să respingem religiile păgâne, căci în spatele falselor lor zeităţi se ascund forţe demonice. În Psaltire se spune clar: toţi dumnezeii păgânilor sunt idoli (Psalm 95, 5). Pavel spune, în numele lui Dumnezeu: „Nu voiesc ca voi să fiţi părtaşi ai demonilor" (I Cor. 10, 20).

Astăzi însă se propovăduieşte unirea pe teren religios - şi mai ales cu păgânii şi heteredocşii - după criteriul unui oarecare „apofatism".

Dar şi diavolul conţine apofatism - părţi ascunse, sau aşa-zisele - „adâncuri ale satanei" (Apoc. 2, 24).

Urmând unui astfel de „apofatism”, oare noi trebuie (ferească Dumnezeu!) să ne unim şi cu diavolul pentru dobândirea unei oarecare „păci” pe pământ?

Într-un document catolic oficial redactat cu prilejul viitorului dialog cu evreii se impune, ca o condiţie importantă, cerinţa de „a respecta pe interlocutor aşa cum este, şi mai ales credinţa şi convingerile lui”. Pe deasupra, creştinii participanţi la dialog sunt îndemnaţi să înţeleagă greutăţile pe care le încearcă înaintea Tainei Cuvântului Întruchipat sufletul evreiesc, „pătruns de noţiunea atât de sublimă şi curată a transcendentalităţii divine”. Apeluri similare se fac şi referitor la budişti, ale căror căi spre „Absolut”, spre „perfecţiunea spirituală” sunt elogiate de scriitori şi „misionari” catolici, care aproape că le egalează cu calea spirituală creştină. Se recomandă să se manifeste „mărinimie” faţă de „adepţii Absolutului”, care urmează altă cale spirituală decât a noastră, „pentru ca ei să se simtă „apreciaţi” şi să vadă că noi recunoaştem şi preţuim înalt valorile cu care ei trăiesc sau tind să trăiască”. Caracterul slugarnic şi trădător al unor astfel de reflecţii este pe deplin dezvăluit în cuvintele: „Orice yoga, în adevăratul sens al cuvântului, este o cale spirituală spre absolut, spre realitatea finală: calea budistă este yoga şi tot la fel este calea creştină”!

Asemenea idei înşelătoare au fost exprimate încă pe vremea cardinalului Agostino Bea (mort în 1968), care s-a aflat în fruntea Secretariatului unităţii creştine în timpul Conciliului Vatican II.

Bunăoară, în „Declaraţia cu privire la hinduism, budism, islamism, iudaism şi alte religii necreştine”, al căror „principal avocat” a fost cardinalul Bea, se afirmă: „În iudaism oamenii cercetează Taina divină şi o exprimă printr-o mulţime enormă de mituri (!) şi a unor susţinute eforturi filosofice”.

În budism se recunoaşte deşertăciunea fundamentală a acestei lumi schimbătoare şi se arată calea pe care oamenii, cu devotament şi încredere (faţă de cine? - se pune întrebarea), lepădându-se şi curăţindu-se de cele trecătoare, pot deveni liberi, dobândind o stare de pace permanentă (se ştie însă că seninătatea este cu neputinţă fără pacea plină de har făgăduită de Hristos inimilor blânde şi smerite (Mt. 11, 29).

Alte religii din lume mărturisesc şi ele deopotrivă despre neliniştea inimii omeneşti, propunând căi, adică învăţături şi norme de viaţă, precum şi ritualuri sacre. Biserica catolică nu respinge nimic din ceea ce în aceste religii este adevărat şi sacru. Ea vesteşte neîncetat, pe Hristos, Care este „Calea, Adevărul şi Viaţa” (In. 14, 16) şi în Care Dumnezeu a împăcat pe toţi cu Sine”. Ultima frază însă şterge toate cele spuse mai sus în favoarea religiilor necreştine, fiindcă Însuşi Mântuitorul, Domnul Iisus Hristos, numindu-Se pe Sine Însuşi „Calea, Adevărul şi Viaţa”, ceva mai înainte vorbeşte despre întemeietorii altor religii: „Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari” (In. 10, 8).

Cu toate acestea, papa Ioan Paul II a adresat la 26 februarie 1986 un apel către toţi creştinii, iudeii şi mahomedanii - să se unească în jurul unui singur dumnezeu, după cum a relatat ziarul „Catolicii”, organul oficial al papiştilor din Grecia.

Iar la 27 octombrie 1986 a invitat la Assisi (Italia) 150 de reprezentanţi ai diferitor religii din lume pentru a se ruga în comun pentru pace. Acolo au fost reprezentanţi din aproape toate denominaţiile religioase existente pe pământ, fără a exclude chiar şi pe slujitorii satanei din diferitele triburi sălbatice ale Africii şi ale indienilor americani. Dalai-lama din Tibet a fost printre cei dintâi care s-au grăbit să răspundă apelului papei...

Rugăciunea comună a tuturor acestor grupuri a avut loc în bazilica creştină Santa Maria degli Angely din Assisi unde au venit, în vestimentaţie completă, budiştii şi căpeteniile de triburi sălbatice închinătoare la idoli. Papa privea încântat la diferitele ritualuri religioase ale invitaţilor săi. Aplecându-şi capul, căsca ochii cu „pietate” la „trabucul păcii”, pe care îl fumau în cinstea marelui spirit ceresc două căpetenii de triburi indiene... „Pacea trebuie să fie pe pământ înainte de a dobândi

pacea în inimile noastre", a spus unul de căpeteniile de trib, exprimând în aceste cuvinte flagranta contradicţie dintre religia sa şi creştinism... Iar în biserica San-Gregorio o căpetenie de trib indian din America a declarat că el nu numai că întotdeauna slujeşte demonilor, ci este de asemenea şi catolic!

Papa este dispus să tolereze aceste necuviinţe, numai ca ele să se facă sub egida lui. De aceea cea mai corectă apreciere a întâlnirii de la Assisi a religiilor din lume au dat-o adepţii lui Marcel Lefevre, un arhiepiscop catolic schismatic, care au organizat la Assisis o uriaşă demonstraţie sub lozinca „Papa încearcă să creeze o super-religie în frunte cu el însuşi!"

Spre marele nostru regret, o parte din vina pentru legătura nelegiuită cu religiile păgâne revine şi ierarhilor ortodocşi. La şedinţa Comitetului central al C.E.B. din Addis Abeba (ianuarie 1971) a luat cuvântul mitropolitul Gheorghe (Hodre) din Beirut (Biserica Ortodoxă din Antiohia), care a chemat pe creştini nu numai să „dialogheze" cu alte religii, ci inclusiv să „cerceteze adevărata viaţă spirituală a celor nebotezaţi" şi să-şi îmbogăţească propria experienţă cu „comorile comunităţilor religioase mondiale", căci „Însuşi Hristos intră ca o lumină când harul pogoară asupra brahmaniştilor, budiştilor şi mahomedanilor în timp ce ei îşi citesc cărţile lor sacre". Chiar şi delegaţii protestanţi au rămas indignaţi de această declaraţie a ierarhului „ortodox".

Arhiepiscopul Iakobos (Kukuzis, reprezentantul Patriarhiei constantinopolitane în America şi administratorul eparhiei greceşti din străinătate) a declarat făţiş în 1967, în anul ocupării definitive de către Israel a Ierusalimului: „Avem nevoie de un nou creştinism, bazat pe noţiuni şi termeni absolut noi... Nu putem preda generaţiilor viitoarea forma religiei adoptată de noi".

Comentând aceste cuvinte de rău augur ale ierarhului „ortodox", teologul grec Delibasi scrie: „Ierarhul american Iakobos demască cu desăvârşire ecumenismul. Ecumenismul nu este doar o trecere sub tăcere a credinţei, sau o încetare temporară a discuţiilor pe probleme cu caracter dogmatic, ci o schimbare multilaterală a credinţei, incluzând chiar şi terminologia, înlocuind-o cu „noţiuni şi termeni noi".

Nu e vorba doar de unirea bisericilor creştine cu cele heterodoxe, ci de nimicirea Bisericii Ortodoxe şi de crearea unui nou „creştinism", adică a unei pan-religii a ecumenismului. Iakobos din America a participat în cadrul unei mişcări „para-religioase", ai căror adepţi - creştini predicatori ai unor învăţături eretice, ca şi mahomedani, budişti şi evrei (iudei), se reunesc laolaltă pentru a sluji dumnezeului lor"! În calitate de manifestare concretă a activităţii sale ecumenice acest aşa-numit ierarh „ortodox" a donat o sumă de 500.000 dolari pentru instituirea în America a trei adunări extradogmatice, în care „fiecare rasă (!) poate sluji unui dumnezeu unic, nedefinit din punct de vedere dogmatic, ci caracterizat doar prin iubire"!

După astfel de declaraţii şi acţiuni ale capului arhiepiscopiei greceşti din America de Nord şi de Sud, nu e de mirare că, în documentul oficial al celui de-al XlX-lea congres al acesteia de la Atena (iulie 1968), arhiepiscopia a declarat: „Noi credem că, deşi mişcarea ecumenică este de origine creştină, ea trebuie să devină o mişcare în care toate religiile se vor uni la un loc".

Aşadar, întreaga lume aşa-numită creştină a pornit pe calea apostaziei - a lepădării de la credinţa lui Hristos, prin intermediul religiilor necreştine şi păgâne. Se întâmplă ceva asemănător cu „moartea termică" a universului, care va surveni după ce căldura se va dispersa definitiv şi valorile termice vor fi pretutindeni aceleaşi. Franc-masonii tocmai caută să provoace o „moarte" similară a Bisericii lui Hristos prin erodarea adevărurilor revelate de Dumnezeu cu rătăciri eretice şi prin nivelarea Ortodoxiei mai întâi cu confesiunile heterodoxe, după aceea şi cu toate celelalte religii din lume.

B) Contribuţia „ortodoxă" la nivelarea religiilor

În 1969 Vissert-Houft, fost secretar general al C.E.B., scria că ecumenismul nu este o mişcare nivelatoare. Această afirmaţie pare absolut neîntemeiată, dacă luăm în consideraţie faptele expuse mai sus. Din păcate, în ultima vreme tendinţa nivelatoare, de neconceput pentru conştiinţa ortodoxă, pune tot mai mult stăpânire şi pe teologii ecumenişti „ortodocşi". Un exemplu grăitor în acest sens este prelegerea pe tema Sfintei Taine a Botezului, rostită de prot. Liberie Voronov, profesor de teologie dogmatică, la colocviul cu teologii evanghelişti-luterani din Leningrad (septembrie 1969) şi publicată în „Jurnal Moskovskoi Patriarhii" (1970, nr. 5, p. 72-77).

După o frumoasă tălmăcire patristică a acestei Taine ca „intrare în Biserică" şi „unicul mijloc de încorporare în trupul Bisericii lui Hristos", autorul, vrând să fie pe plac ideologiei ecumenice în vogă, în finalul referatului trage pe neaşteptate o concluzie cu totul ilogică că şi fără botez poţi avea, chipurile, „o apropiere lăuntrică de inima plină de dragoste a Tatălui Ceresc". De remarcat că aici el vine în contradicţie cu el însuşi, deoarece puţin mai înainte scrie: „Sfinţii Părinţi au opus o rezistenţă dârză încercărilor de a afirma în calitate de învăţătură bisericească felurite păreri care admit posibilitatea mântuirii în afara Botezului".

În calitate de argument autorul citează cuvintele Fericitului Augustin din scrierea acestuia „Despre păcat" (1, 23): „Nu trebuie să se făgăduiască pruncilor nici un fel de mântuire veşnică în afara botezului lui Hristos. Aceasta nu le-o făgăduieşte nici Sfânta Scriptură, care trebuie să fie preferată oricăror păreri omeneşti".

Şi deodată, în ciuda celor afirmate, profesorul de dogmatică scrie: „Se obişnuieşte a se crede că Hristos, Care este în Biserică Răscumpărătorul, Mijlocitorul unirii oamenilor cu Dumnezeu şi Plinătatea tuturor bunurilor, se află în afara bisericii doar ca Stăpân şi Ocrotitor al făpturii... Poate însă că ar fi mai drept să spunem că Hristos, Mântuitorul tuturor oamenilor (I Tim. 4, 10), fiind Capul Bisericii, lucrează şi văzut şi nevăzut în sufletele tuturor oamenilor, pentru a căror mântuire El a venit pe pământ (I Tim. 2, 4), şi, prin urmare, Biserica, în calitate de Trup al Lui, cuprinde cu lucrarea ei, într-o măsură sau alta, întreaga omenire. Întreaga omenire aparţine lui Hristos - Mântuitorului şi Bisericii Lui, dar nu în sensul tradiţional, „care leagă de noţiunea „apartenenţei" la Biserică mai ales faptul că membrii ei au anumite drepturi şi obligaţii, în sensul apropierii lăuntrice de inima plină de dragoste a Tatălui Ceresc - Creatorul, Ocrotitorul şi Mântuitorul lumii şi în sensul extinderii grijii materne a Bisericii lui Hristos asupra tuturor fiilor lui Dumnezeu, celor de aproape şi celor de departe (Ef. 2, 17), a celor fericiţi şi nefericiţi". Dogmatistul leningradean, însă, foloseşte absolut greşit textele sfinte din Epistolele marelui Apostol al tuturor neamurilor. Când Apostolul spune că „ne-am pus nădejdea în Dumnezeul Cel viu, Care este Mântuitorul tuturor oamenilor", el adaugă în continuare: „mai ales al credincioşilor" (I Tim. 4, 10). Prot. Voronov omite ultimele cuvinte, căci acestea nu-i dau posibilitatea să atribuie întregului text sfânt un sens ecumenic.

Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul, un profund teolog ortodox, pornind de la învăţătura Sfinţilor Părinţi, tălmăceşte textul integral al Sf. Ap. Pavel în felul următor: „Dumnezeu este Mântuitorul tuturor oamenilor, pentru că „voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină" (I Tim. 2, 4), şi nu numai că vrea mântuirea tuturor, ci a şi rânduit minunata cale a mântuirii deschisă tuturor şi pururea în măsură să mântuiască pe oricine va dori să se folosească de ea. Dar de ce anume El este Mântuitorul „mai ales al credincioşilor"? - Pentru că... în fapt se mântuiesc numai credincioşii, adică numai cei care au crezut în El şi, primind harul Domnului, trăiesc în duhul credinţei. Aşa încât Dumnezeu, întotdeauna doritor şi întotdeauna în putere să mântuiască pe toţi, în realitate este Mântuitorul doar al credincioşilor. Sfântul Pavel a trebuit să adauge această precizare: „mai ales a credincioşilor", fiindcă scria despre nădejdea în viaţa veşnică, de care necredincioşii nu pot avea parte. Dumnezeu aici este Mântuitorul tuturor oamenilor, acolo însă - nu al tuturor, ci numai al celor vrednici de a fi mântuiţi".

Dorinţa prot. Voronov de a vedea în stâna lui Hristos întreaga omenire - şi pe cei nebotezaţi, şi pe necreştini, pe motivul că „sunt lăuntric apropiaţi de inima plină de dragoste a Tatălui Ceresc", se ciocneşte de convingerea patristică că, nefiind botezat nu poţi intra în Împărăţia Cerească (comp. In. 3, 5), şi, prin urmare, nu; poţi fi „lăuntric apropiat" de Dumnezeu (comp. Ef. 2, 18), şi că Botezul cu apă şi Duh este „unicul mijloc de încorporare în trupul Bisericii lui Hristos", după cum scrie însuşi profesorul. Cum ar putea să se bucure de grija maternă a Bisericii lui Hristos şi botezaţii şi nebotezaţii, şi cei de aproape şi cei de departe (prin aceştia prot. Voronov subînţelege pe cei rămaşi nebotezaţi!), de vreme ce Însuşi Mântuitorul spune răspicat: „Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi" (Mc. 16, 16).

Prin „cei de aproape şi cei de departe" (Ef. 2, 17) Sf. Ap. Pavel înţelege pe iudei şi, respectiv, pe păgâni: iudeii erau aproape, datorită poruncilor şi făgăduinţelor date lor de Dumnezeu, iar păgânii departe, ca fiind îndepărtaţi de adevărata credinţă şi făgăduinţă. Însă aceşti „de aproape" şi „de departe", de îndată ce vor primi pe un Dumnezeu, o credinţă, un botez (Ef. 4, 5), se vor face una întru Hristos, prin care şi unii şi alţii vor căpăta apropierea de Tatăl, într-un Duh (Ef. 2, 18). Dar aşa cum apropierea nu este o garanţie a mântuirii, dacă cineva „de aproape" se va depărta de Dumnezeu, la fel nici depărtarea nu este o piedică pentru mântuirea celor „de departe", dacă ei vor crede în propovăduirea apostolică şi vor primi Botezul şi cu Duhul Sfânt. Primind Duhul Iui Hristos (Rom. 8, 9), aceşti depărtaţi se fac apropiaţi, casnici ai lui Dumnezeu" (Ef. 2,19). Pavel scrie păgânilor care s-au pătruns de credinţă: „Acum însă, fiind în Hristos Iisus, voi, care altădată eraţi departe, v-aţi apropiat prin sângele lui Hristos" (Ef. 2, 13).

Dar prot. Voronov prin „cei de departe" înţelege nu pe păgânii care, devenind creştini s-au făcut apropiaţi, ci pe păgânii care, netrecând la creştinism şi prin urmare, fiind departe, cu toate acestea, după părerea autorului, pot să se bucure de „apropierea lăuntrică de inima Tatălui Ceresc". O astfel de părere este greşită, pentru că vine în contradicţie şi cu Sfânta Scriptură, şi cu Tradiţia patristică. În cuvântul rostit în ziua primei Cincizecimi creştine, Sf. Ap. Pavel spune iudeilor: „vouă este dată făgăduinţa şi copiilor voştri şi tuturor celor de departe, pe oricâţi îi va chema Domnul Dumnezeul nostru" (Fapte 2, 39). În felul acesta Apostolul atribuie şi păgânilor făgăduinţa de mântuire, limitând-o însă prin exprimarea condiţiei de a face alegerea liberă propusă de Dumnezeu voinţei omeneşti în cauza mântuirii (comp. Mt. 22, 14); căci potrivit cuvintelor Sfântului Ioan Gură de Aur, a fi aproape sau departe depinde numai şi numai de libertate".

Aşadar, deşi făgăduinţa lui Dumnezeu de mântuire priveşte pe toţi oamenii, totuşi de roadele ei pline de har se vor bucura doar are vor răspunde de bunăvoie chemării lui Dumnezeu, pocăindu-se şi primind botezul, tocmai la ce îndeamnă Sf. Ap. Petru prin cuvintele: „Pocăiţi-vă şi să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi harul Duhului Sfânt" (Fapte 2, 38).

Prin urmare, potrivit învăţăturii ortodoxe revelate de Dumnezeu, cel care n-a primit Duhul lui Hristos, nu poate fi aproape de Dumnezeu (Rom. 8, 9). El rămâne departe, exclus din Biserica lui Hristos, înstrăinat de legătura de har în credinţă şi lipsit de posibilitatea mântuirii veşnice (comp. Ef. 2, 12). Aşa sunt nu numai păgânii şi heterodocşii, dar şi ereticii, care s-au întors de la adevăr.

„De ce nu toţi sunt mântuiţi şi nu toţi se mântuiesc?", se întreabă Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul, şi răspunde: „Pentru că Dumnezeu, Carele voieşte mântuirea tuturor, le dă lor mântuirea şi propunând tuturor o minunată şi unică cale de mântuire, vrea ca toţi să se mântuiască, pornind de bună voie pe această cale a mântuirii şi folosindu-se de ea cu înţelepciune. De aceea Apostolul a spus: Dumnezeu, Mântuitorul nostru, „voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască" şi a adăugat: „şi la cunoştinţa adevărului să vină" (II Tim. 2, 4), prin asta având în vedere condiţia mântuirii. Să vină la cunoştinţa cărui adevăr? Anume al credinţei în El... al credinţei că în nimeni altul nu este mântuirea,

decât numai în Domnul Iisus Hristos" (Fapte 4, 12). Astăzi se fac încercări de a uni pe credincioşi cu necredincioşii, nesocotind adevărul descoperit de Dumnezeu şi fără să ceară supunere smerită Lui" (comp. Fapte 6, 7; Rom. 16, 19). Articolul referat analizat mai sus al prof. prot. L. Voronov este o ilustraţie a influenţei păgubitoare pe care spiritul ecumenic al timpului o exercită asupra teologilor ortodocşi.

C) „Dragostea" ecumenică şi „îngăduinţa" faţă de adevărul şi dragostea lui Hristos

E de neconceput ca Sinoadele Ecumenice să nu fi combătut şi să nu fi condamnat ereziile, pentru care scop au fost întrunite! E de neînchipuit ca Sfinţii Părinţi să nu se fi revoltat, oral sau în scris împotriva ereziilor şi falselor învăţături de pe timpul lor! Ori, astăzi ecumenismul propagă o nouă atitudine faţă de rătăciri: chipurile, nu trebuie combătute şi criticate, fiindcă orice condamnare şi polemică ar însemna negarea duhului creştinesc, ci trebuie să le tratăm cu „dragoste" şi „îngăduinţă". Un atare tratament, însă, ascunde o viclenie abilă, care duce la trădarea lui Hristos şi a clarei Lui porunci: „Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori" (Mt. 7, 15).

„Noua atitudine" faţă de învăţăturile eretice contravine cu desăvârşire practicii bisericeşti tradiţionale, ce se bazează pe revelaţia lui Dumnezeu şi pe Sfânta Tradiţie. Biserica Ortodoxă, care este stâlpul şi temelia adevărului (I Tim. 3, 15), întotdeauna a fost severă cu ereziile, şi nu din „triumfalism" orgolios, ci din dorinţa de a rămâne devotată Cuvântului lui Dumnezeu, ca fiind cuvântul adevărului (Ef. 1, 13) şi a se îngriji pentru mântuirea veşnică a copiilor săi credincioşi. Această severitate i-o cere Însuşi Mântuitorul, vorbind despre păcătosul care, deşi îndrumat să se pocăiască, n-o face: „Iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş" (Mt. 18, 17), adică să-l ţii departe de tine! La fel de severi ne îndemna să fim Sfinţii Apostoli ai lui Hristos, Sfântul Ioan Evanghelistul (II In. 1, 10) şi Sf. Ap. Pavel (II Tes. 3, 6). Ultimul chiar dă anatemei pe oricine denaturează adevărul descoperit de Dumnezeu: „Dacă vă propovăduieşte cineva altceva decât aţi primit - să fie anatema!" (Gal. 1, 9). Cuvântul grecesc „anathema" înseamnă „îndepărtare, opunere" şi are sensul unei declaraţii făcută de Biserică precum că, persoana respectivă s-a lepădat de unitatea credinţei ortodoxe (Iuda 1. 19) şi de legătura cu Biserica Ortodoxă. În „Jurnal Moskovskoi Patriarhii" la anatemele, pronunţate în Săptămâna Ortodoxiei de către Biserică faţă de ereticii nepocăiţi, stăruind în rătăcirile lor, se arată că Biserica face acest lucru, „pentru ca copiii credincioşi ai Bisericii să nu urmeze modul lor greşit de gândire." Călăuzindu-se mereu după dragostea adevărată a fiilor săi, Biserica uneori aplică faţă de ei măsuri de pedeapsă, din grija pentru mântuirea lor veşnică. Pe când ecumenismul, îndemnând la „dragoste" şi „îngăduinţă", se opune adevărului lui Dumnezeu, în felul acesta conducând pe oameni la pierzanie veşnică. Despărţind dragostea de adevăr, el privează dragostea de temelia ei durabilă şi o subminează.

Aşa cum adevărul şi dragostea sunt legate în Dumnezeu, la fel trebuie să fie legate şi în oameni. Dumnezeu este Adevărul absolut (Ier. 10, 10; In. 14, 6), dar şi Dragostea absolută (I In. 4, 8), adică Adevărul şi Dragostea, prin esenţa lor, sunt una şi aceeaşi. Cine doreşte să se mântuiască, trebuie să meargă nu numai pe calea iubirii, ci şi pe calea adevărului. Pe când a manifesta „dragoste şi indulgenţă" faţă de rătăciri înseamnă a trăda adevărul şi, prin urmare, a trăda dragostea. Cine nesocoteşte adevărul, nesocoteşte şi dragostea, căci bagă în sufletele oamenilor otravă şi în felul acesta îi duce spre veşnica pierzanie. Tocmai acest lucru îl face ecumenismul masonic sub masca falsei iubiri şi a indulgenţei sale păgubitoare faţă de oameni.

Sf. Ap. Pavel scrie că, „dragostea se bucură de adevăr" (I Cor. 13, 6) şi ne povăţuieşte să ţinem adevărul în iubire (Ef. 4, 15). El ne dă acest sfat în legătură cu învăţăturile false care ne împiedică să ajungem „la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu" (Ef. 4, 13). De aici

şi altă povaţă a lui: „Nu vă înjugaţi la jug străin cu cei necredincioşi” (II Cor. 6, 14).

Ecumenismul masonic, inspirând „dragoste şi îngădu-inţă” faţă de învăţăturile false, impune colaborare cu ereticii şi necredincioşii, după cum se vădeşte din documentele Adunării V Generale a C.E.B. de la Nairobi (1975).

Aşadar, greşeala ecumenismului constă în faptul că el propagă „dragostea” fără adevăr şi ne îndeamnă să fim indulgenţi faţă de învăţăturile false, în timp ce Evanghelia le respinge categoric ca fiind dăunătoare. Ecumenismul, în numele „iubirii”, chipurile, nesocoteşte de fapt adevărul, care este pâinea sufletului. Oare se poate spune că manifestă dragoste cel care nu dă pâine celui flămând, ci doar îl înşeală cu cuvinte de dragoste (comp. Iac. 2, 15-16)? Or, adevărata dragoste a lui Hristos nu se mulţumeşte doar cu sărutări sentimentale, ci se îngrijeşte de mântuirea aproapelui, hrănindu-l cu pâinea harului şi adevărului (In. 1, 17).

În acest context este caracteristică o întâmplare de dată recentă. În iulie 1989 un creştin ortodox plin de evlavie, venind la Bucureşti, a făcut cunoştinţă aici cu un preot ortodox român, care îşi făcea, studiile la Institutul ecumenic din Bossey (în apropiere de Geneva).

Aflând că un institut ecumenic similar se construieşte şi la Bucureşti, alături de Institutul teologic ortodox, el şi-a exprimat nedumerirea şi consternarea. Drept răspuns, preotul român a luat pur şi simplu şi l-a sărutat. În clipa de rămas bun, mireanul i-a cerut binecuvântarea sa preoţească, la care acela a spus că sărutul înseamnă mult mai mult decât binecuvântarea, şi a refuzat să-l binecuvânteze... Oare respectivul caz nu este o dovadă a influenţei păgubitor - corupătoare a spiritului ecumenic, care pune „dragostea” sentimentală, mai exact - amabilitatea, mai presus de cele duhovniceşti?

Să ne reamintim că întâiul Mucenic arhidiacon Ştefan îi demasca fără cruţare pe iudei, ca ucigaşi de prooroci şi ucigaşi ai lui Hristos, numindu-i „tari în cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă” (Fapte 7, 51-52), iar când iudeii au început să-l bată cu pietre, îngenunchind, el s-a rugat: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!” (Fapte 7, 60).

La fel şi astăzi reprezentanţii Bisericii Ortodoxe nu trebuie să propovăduiască „dragostea şi îngăduinţa” faţă de rătăcirile eretice, ci sunt datori să-i acuze cu îndrăzneală, păzind comoara încredinţată lor a adevărului ortodox şi ţinând minte cuvintele Patriarhului de veşnică amintire al Constantinopolului, Ieremia II, care scria teologilor luterani: „Nimic nu trebuie să faceţi şi nimic nu trebuie să născociţi împotriva poruncilor Sfinţilor Apostoli şi Sfintelor Sinoade! Cine păstrează întocmai această lege, acela ne va fi nouă prieten, părtaş la credinţă; iar cine nesocoteşte aceste legi, ce comuniune poate avea cu noi?!”

D) Traducerile ecumenice ale Bibliei

Înainte de a trece la dezbaterea temei în cauză, să ne oprim cu titlu de introducere la aşa-numita „Biblie pentru copii”, frumos editată în limba engleză. În caseta tehnică se arată: „Aprobată de consiliul editorial, alcătuit din şefii confesiunilor protestantă, catolică şi iudaică”.

Iată cum e redată în această Biblie binecunoscuta „Evanghelie primară”, adică prima bună vestire despre Mântuitorul, dată de Dumnezeu după căderea în păcat a protopărinţilor, subînţeleasă prin „sămânţa femeii”, care va zdrobi capul şarpelui (Facerea 3, 15): „Zis-a Domnul Dumnezeu către şarpe: „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între copiii tăi şi copiii ei; ei îţi vor zdrobi capul, iar tu le vei înţepa călcâiul”. După cum vedem, în text nu se aminteşte nimic despre Mântuitorul lumii. Pe când în textul autentic al Bibliei se spune: „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei: aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul”.

Potrivit interpretărilor Sfinţilor Părinţi, sămânţa femeii este Hristos, Care, pe cruce, a zdrobit capul şarpelui, adică al diavolului. Din textul falsificat reiese precum că copiii Evei singuri vor birui

răul, întruchipat în şarpe. Iată în ce mod, în „Biblia pentru copii” se subminează credinţa în Iisus Hristos ca unicul Mântuitor şi Răscumpărător al lumii!

Biserica Ortodoxă nicidecum nu poate fi de acord cu o asemenea deformare a textului sfânt, totdeauna subînţelegând prin „Sămânţa femeii” pe Mesia făgăduit. În acest sens şi Sf. Ap. Pavel a folosit cuvântul „Sămânţa” cu referire la Iisus Hristos în Epistola către Galateni: „Făgăduinţele au fost rostite lui Avraam şi urmaşului său”. Nu zice: „şi urmaşilor” - ca de mai mulţi, - ci ca de unul singur: „şi Urmaşului tău”, Care este Hristos” (Gal. 3, 16).

În ultimul timp predomină tendinţele de a răstălmăci Biblia, fără a se cita din ea tezele dogmatice care despart omenirea. În buletinul ecumenic săptămânal al C.E.B. de la Geneva, „Oekumenische pressedinst” (Nr. 36, 16 octombrie 1969, p. 8) este dată o comunicare succintă şi foarte semnificativă: „Biblia creştină unificată va fi însoţită de note şi comentarii, care nu vor conţine nici un element dogmatic”.

Aşadar, cu ajutorul iudeilor Biblia va deveni „modernă”. A venit timpul să încetăm a ne adăpa din Izvorul Adevărului cu adevărurile dumnezeieşti-dogmele! Noua Biblie trebuie să contribuie la nivelarea ecumenică a confesiunilor creştine în favoarea iudaismului.

Traducerea, concepută în Olanda, a fost făcută în Franţa, unde, în 1972, a apărut în redacţie ecumenică Noul Testament, iar la sfârşitul anului 1975 a fost tipărită şi a intrat în folosinţă noua traducere ecumenică a Vechiului Testament, pe care „Le monde” din 7.XI.1975 a calificat-o ca fiind „un eveniment fără precedent”. În recenzie este citată o idee a teologului parizian prof. Pavel Evdokimov care, în 1950, scria: „Biblia, cât timp este închisă, ne uneşte. De cum însă o deschidem, Biblia ne dezbină. Noi o citim în mod diferit. Noi citim în ea adevăruri diferite” (!). Colectivul de traducători, spre a evita interpretarea „diferită” a Bibliei, a hotărât „să vină în ajutorul evreilor”. Cum anume s-a manifestat acest ajutor? Iată cum. Traducătorii Vechiului Testament au ţinut seama la maximum de textul masoretic, adică evreiesc, stabilit de tradiţia rabinică şi tipărit în Bibliile evreieşti.

În articolul citat din buletinul ecumenic găsim mai departe: „Situaţia actuală a relaţiilor iudeo-creştine nu ne permite să ne ocupăm de o lucrare asemănătoare traducerii ecumenice a Bibliei, când evreii şi creştinii s-au unit. Ar trebui, poate, să vedem o perspectivă corespunzătoare în faptul că la restabilirea momentelor dificile şi în timpul redactării numeroaselor note mulţi dintre traducători s-au folosit de lucrările unor celebri tălmăcitori evrei medievali precum Rachel, Kimhi, Ibn Ezdra, deseori făcând trimitere la bibliografi evrei contemporani.

Cât priveşte metodica de lucru, în această enormă întreprindere întotdeauna s-a pus accentul pe două principii: caracterul ştiinţific şi colaborarea. La fiecare carte din Vechiul Testament au lucrat doi traducători - un catolic şi un protestant. În total au fost implicaţi 64 de traducători. Un comitet de coordonare a pus de acord toate traducerile, pe care în ultimă instanţă le-a verificat un exeget ortodox de primul rang. Autorii tălmăcirii scriu: „Fără îndoială, această traducere nu este nici cea mai bună, nici cu atât mai mult definitivă, comparativ cu majoritatea traducerilor moderne, dar ea este unică din simplul motiv că satisface pe deplin toată lumea şi este recunoscută ca fiind uzuală pentru diferitele <<biserici>>. Deocamdată ea reprezintă unicul text comun pus la dispoziţia creştinilor scindaţi francofoni, al căror număr este de circa 25 milioane”.

Unicul text de încredere al Sfintei Scripturi vetero-testamentare, de care Biserica Ortodoxă se foloseşte de la începuturi şi până astăzi, este aşa numita traducere grecească a celor 70 de tălmăcitori, cunoscută în ştiinţă sub numele de „Septuaginta” şi făcută în secolul III î.d H., la Alexandria, din iniţiativa regelui Ptolemeu al Philadelphiei (anul 285-246) de nişte evrei învăţaţi de bună credinţă, special aleşi în acest scop. În favoarea calităţilor acestei vechi traduceri de unicat vine faptul că ea a fost apreciată ca fiind pe deplin veridică, fiind folosită de toţi iudeii

dreptcredincioşi care vorbeau greceşte. Despre aceasta mărturisesc scriitorii antici evrei Iosif Flavius şi Philon, care citează toate textele biblice după traducerea celor 70 de tălmăcitori, pe care Flavius îi numeşte chiar „prooroci”.

Scriitorii bisericeşti nou-testamentari au pus la baza cărţilor de inspiraţie divină aceeaşi traducere: din cele 238 de pasaje vetero-testamentare, citate de ei în Evanghelii şi Epistolele Noului Testament, numai 4 sunt luate din textul evreiesc al Bibliei, iar toate celelalte se citează după traducerea celor 70. Despre această succesiune binecuvântată mărturiseşte Sfântul Ioan Gură de Aur: „Sfântul Duh a rânduit ca sfintele cărţi să fie traduse de 70 de tălmăcitori... A venit Iisus Hristos şi i-a primit. Iar apostolii le-au răspândit pretutindeni”.

Referindu-se la diferite pasaje din Vechiul Testament. Sfinţii Părinţi ai Bisericii s-au folosit şi ei de traducerea menţionată, şi doar în cazuri aparte recurgeau, pentru lămuriri, la textul evreiesc. La Sinoadele Ecumenice era de asemenea folosită traducerea celor 70. Ea şi astăzi este Biblia oficială pentru serviciul divin al Bisericii Ortodoxe în calitate de traducere inspirată de Dumnezeu, din care a fost făcută şi traducerea slavonă a Bibliei, redând cu exactitate textul grecesc al celor 70 de tălmăcitori. Biserica Ortodoxă ar trebui întotdeauna să urmeze această continuitate seculară şi să se folosească cu încredere de această traducere. Din păcate, în timpul nostru, prin traducerea ecumenică amintită a Bibliei, ei i se impune, pe linia C.E.B., textul masoretic evreiesc al Vechiului Testament, stabilit de tradiţia rabinică.

Ce reprezintă aşa numitul text masoretic? Este un text falsificat, cu bunăştiinţă deformat, inexact, care nu corespunde textului original al Bibliei.

Lepădându-se de Hristos, fruntaşii evreilor au pornit o luptă înverşunată împotriva Sfinţilor Apostoli, care demonstrau, în baza Scripturilor vetero-testamentare, că Iisus din Nazaret este Mesia cel făgăduit (Fapte 5, 17-32; 13, 14-15). Lupta a continuat şi împotriva urmaşilor apostolilor de-a lungul veacurilor şi continuă şi astăzi.

Iudeii, care nu au crezut în Hristos, au, început să nege cu îndărătnicie că numeroasele proorociri din Vechiul Testament se referă la Mântuitorul nostru. Pentru argumentarea poziţiei lor greşite ei au început, chiar din primele secole ale creştinismului, să întoarcă pe dos textele biblice ce conţineau proorociri mesianice, ba înadins deformându-le, ba omiţându-le cu rea intenţie, cu scopul de a ascunde împlinirea lor uimitoare în persoana Domnului Iisus Hristos (Lc. 24, 44). Pentru a-şi masca falsurile, iudeii au început să dezaprobe textul neschimbător al traducerii celor 70 de tălmăcitori şi, după cum se vede din Talmud, a-i nega calităţile. Mai mult decât atât. Ei s-au apucat să falsifice şi textul Septuagintei în exemplarele lor, fapt prin care se şi explică unele variante găsite în el, însă nu au izbutit să-l deterioreze esenţial, deoarece traducerea fusese pe larg răspândită în numeroase exemplare încă înainte de a fi falsificată de iudei.

Nu încape îndoială că textul evreiesc conţine o mulţime de pasaje intenţionat denaturate, lucru despre care mărturisesc încă Părinţii şi scriitorii bisericeşti din antichitate. Sfântul Iustin Filosoful, care a trăit în secolul al II-lea, scoţând la iveală atitudinea necinstită a evreilor faţă de Septuaginta, a subliniat în minunata sa carte „De vorbă cu Trifon Iudeul”: „Eu nu sunt de acord cu învăţătorii voştri, care nu recunosc că cei 70 de bătrâni de pe vremea lui Ptolemeu, rege al Egiptului, au făcut o traducere corectă, şi încearcă ei înşişi să traducă. Şi vreau să ştiţi că ei au exclus cu totul din traducerea făcută de bătrânii Iui Ptolemeu multe pasaje din Scripturi, pasaje care arată clar că s-a prevestit despre Dumnezeire, omenire şi moartea pe cruce a Acestui Răstignit”.

Gânduri asemănătoare exprimă şi Sfântul Irineu din Lion în lucrarea sa „împotriva ereziilor” (voi. III, cap. 21, §1-3), unde scrie, în sprijinul traducerii celor 70, că proorocirile referitoare la Domnul Iisus Hristos au fost traduse „în limba greacă de înşişi iudei mult mai înainte de timpul venirii Domnului nostru, ca să nu rămână nici o îndoială că iudeii au tălmăcit anume astfel din

dorinţa de a ne face pe plac nouă (creştinilor). Dacă evreii ar fi ştiut că noi ne vom folosi de aceste mărturisiri ale Scripturilor, ei înşişi, fără a sta la îndoială, ar fi ars Scripturile, care arată că şi celelalte popoare vor avea parte de viaţă veşnică ... Scripturile au fost traduse după inspiraţia lui Dumnezeu. Dacă Scripturile au fost traduse cu atâta exactitate şi har dumnezeiesc, şi dacă prin ele Dumnezeu a rânduit credinţa noastră în Fiul Său, păstrând pentru noi Scripturile nevătămate în Egipt... Şi dacă această traducere a Scripturilor a fost făcută până la pogorârea Domnului nostru pe pământ şi până la apariţia creştinilor, atunci cu adevărat neruşinaţi şi obraznici sunt cei care vor acum să tălmăcească altfel, când noi îi demascam tocmai în baza acestor Scripturi şi îi aducem la credinţa în venirea Fiului lui Dumnezeu. Credinţa noastră este fermă, neinventată şi unica adevărată, căci are o mărturie limpede din acele Scripturi care au fost traduse prin mijlocul descris mai sus. Şi propovăduirea Bisericii este nefalsificată. Căci apostolii, care au trăit cu mult înaintea tuturor acelor (eretici), sunt de acord cu amintita traducere şi traducerea se acordă cu tradiţia apostolilor. Şi Petru, şi Ioan, şi Matei, şi Pavel, şi alţi apostoli, ca şi succesorii lor, au vestit toate sentinţele prooroceşti aşa cum sunt conţinute în traducerea patriarhilor" (adică traducerea celor 70 de tălmăcitori).

Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la chestiunea în cauză, spune: „Cei şaptezeci de tălmăcitori pe drept cuvânt merită mai multă încredere faţă de toţi ceilalţi. Aceştia din urmă au făcut tălmăcirea după venirea lui Hristos, rămânând iudei; de aceea se poate bănui cu deplin temei că ei au spus astfel mai mult din ură şi intenţionat au pus în umbră proorocirile (se are în vedere proorocirea lui Isaia - 7,14 - despre naşterea lui Hristos din Fecioară - n.a.). Cei şaptezeci însă, cu peste o sută de ani înainte de venirea lui Hristos, au făcut această lucrare, şi mai ales fiind într-un număr atât de mare, încât sunt în afara oricăror bănuieli. Ei merită cu precădere încredere şi după timpul lucrării, şi după numărul lor, şi după înţelepciunea cu care au lucrat împreună".

Mai mulţi cercetători biblici din timpurile mai recente, confruntând textul iudaic cu Septuaginta, ajung de asemenea la concluzia că „nu se poate să avem încredere în textul evreiesc actual „dat fiind că el a fost falsificat". De aceeaşi părere a fost mitropolitul Moscovei Filaret, un mare om de ştiinţă, bun cunoscător al limbilor ebraică şi greacă, fost profesor şi rector al Academiei Teologice din Petersburg şi autor al minunatei lucrări „Notiţe pe marginea cărţii Facerii". Iată ce scrie el: „Textul evreiesc, la începutul erei creştine s-a aflat în mâinile duşmanilor creştinismului, şi de aceea a putut fi supus chiar deformării intenţionate, după cum vorbeşte despre aceasta Sfântul Mucenic Iustin în a sa „Discuţie cu Trifon".

Un critic consecvent al textului evreiesc alterat a fost Sfântul episcop Teofan Zăvorâtul, care a demonstrat, în special, cât de perfid au falsificat evreii proorocirea mesianică tipică - textul Ps. 15, 10: „Nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea".

Sfântul Duh, prin Sfinţii Apostoli, raportează aceste cuvinte la Domnul Iisus Hristos şi la Învierea Lui după moartea pe cruce (Fapte 2, 27-31; 13, 35-37). Evreii, pentru a atenua sensul mesianic al cuvintelor, le-au schimbat în felul următor: „Nu vei da pe sfinţii Tăi (la plural!) să vadă mormântul".

Prin această denaturare intenţionată se infirmă sensul mesianic al respectivei proorociri despre Domnul Iisus Hristos, Care a murit cu trupul şi a fost pus în mormânt, însă trupul Lui nu s-a descompus, pentru că Domnul a înviat prin Puterea Sa Dumnezeiască.

Să luăm altă proorocire mesianică din Psalmul 39, 9, care în Septuaginta este redată prin cuvintele spuse în numele lui Hristos lui Dumnezeu-Tatăl: „jertfă şi prinos n-ai voit, dar trup mi-ai întocmit".

După explicaţia Sfântului Atanasie din Alexandria, într-adevăr Dumnezeu a pregătit trupul Mântuitorului nostru, căci „Duhul Sfânt şi puterea Celui Preaînalt au pogorât peste Sfânta Fecioară (Lc. 1. 5). În Biblia evreiască, cuvintele „dar trup mi-ai întocmit" sunt înlocuite cu o expresie stranie:

„mi-ai străpuns urechile” (!). Or, Sf. Ap. Pavel interpretează acest pasaj din traducerea celor 70 ca o proorocire mesianică despre întruparea Domnului: „Drept aceea, intrând în lume, zice: Jertfă şi prinos n-ai voit, dar mi-ai întocmit trup” (Evr. 10, 5). Este evident că acest pasaj a fost denaturat în Biblia evreiască cu scopul de a elimina sensul lui mesianic. Şi dacă în Biblia ecumenică el se dă după textul masoretic, asta fiindcă textul deformat de duşmanii creştinismului se pune mai presus de traducerea vetero-testamentarâ de inspiraţie divină a celor 70, mai presus şi de reluarea lui, inspirată de Dumnezeu, de către Sf. Ap. Pavel în Epistola către Evrei (10, 5) referitoare la Hristos Mântuitorul. Scopul pentru care ecumenismul dă preferinţă textului masoretic este acela de a submina credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos ca singurul Răscumpărător şi Mântuitor al neamului omenesc!

La proorocul Isaia (7, 14), în legătură cu traducerea celor 70 citim: „Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel”. Sf. Ev. Matei (1, 23) atribuie această proorocire naşterii supranaturale a Mântuitorului nostru de către Prea Sfânta Fecioară Maria, care, într-adevăr a zămislit pe Mesia, Fiul lui Dumnezeu, prin pogorârea Sfântului Duh (Lc. 1, 35). În Biblia evreiască, însă, „Fecioara” (talita - comp. Mc. 5, 41) este înlocuită prin „alma”, care înseamnă „tânără femeie”, de obicei căsătorită. Sfântul Irineu din Lion învinuieşte pe iudei că ei au substituit în mod intenţionat cuvântul „Fecioara” prin cuvântul „tânără femeie”, de unde a şi apărut falsa învăţătură că Iisus Hristos a fost fiul lui Iosif, adică El nu este Dumnezeu-Om. Această falsă doctrină, pornită de la iudei, s-a răspândit şi în mijlocul unor teologi raţionalişti „creştini”, inclusiv catolici (comp. „Irenikon”, 1975, Nr. 3, p. 887), probabil nu fără implicarea relaţiilor lor masonice...

Or, însuşi contextul istoric al proorocirii vorbeşte limpede în favoarea zămislirii supranaturale şi naşterii Mântuitorului de către Preacurata Maria. Proorocirea a fost făcută, ca o minunată făgăduinţă, regelui Ahaz al iudeilor, că Dumnezeu îl va scăpa din mâinile regilor vrăjmaşi răzvrătiţi împotriva lui - al Siriei şi al Israelului, care voiau să pună pe tronul lui pe fiul lui Tabeel” (Is. 7, 6). În împrejurările de atunci însemna că Ahaz, cu toată casa lui, va fi ucis, adică neamul lui David se va sfârşi (comp. Rg. 15, 29; 16, 1). Asta l-a îngrozit pe Ahaz şi întreg poporul (Is. 7,2). Şi iată, vine Isaia ca să-l liniştească pe rege, şi în numele lui Dumnezeu îl încredinţează pe Ahaz, că aşa ceva nu se va întâmpla: „Casa lui David... Domnul meu vă va da un semn, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel”. (Is. 7, 13-14)

Aşadar, proorocirea a fost rostită ca un semn: Fecioara va zămisli! Semnul este ceva neobişnuit, supranatural şi vorbeşte despre atotputernicia lui Dumnezeu. Iar dacă am spune că o tânără femeie căsătorită (evreieşte - alma) va naşte un fiu, ce fel de semn ar fi acesta! Sensul proorocirii constă în următoarele: aşa precum pare neverosimil ca fecioara să nască fără bărbat - ce va fi negreşit, fiindcă aceasta o spune Însuşi Dumnezeu! - la fel şi neverosimilă din punct de vedere al oamenilor este salvarea lui Ahaz de cei doi duşmani puternici ce se va întâmpla neapărat, pentru că aşa prevesteşte Însuşi Domnul!

Aşa înţelegeau această proorocire cei 70 de tălmăcitori, care de aceea au şi tradus cuvântul evreiesc corespunzător prin grecescul –„fecioară”.

În descrierea vieţii Sfântului Simeon Primitorul de Dumnezeu, care a fost unul din cei 70 de tălmăcitori şi care a trebuit să traducă tocmai cartea proorocului Isaia, se spune că atunci când a ajuns la această proorocire, s-a îndoit că o fecioară poate naşte fără bărbat. Dar i s-a arătat un înger, care l-a certat pentru neîncredere faţă de Scriptură şi i-a vestit că nu va muri până nu va vedea pe Hristosul Domnului (Lc. 2, 26) născut din Preacurata Fecioară!

Drept exemplu de omitere şi eliminare a textelor sfinte mesianice din originalul evreiesc poate servi cartea proorocului Isaia (3, 10). În Biblia slavonă, în traducerea fraţilor Kiril şi Metodie din Septuaginta, respectivul text spune: „Sveajem Pravednogo, iaco nepotreben nam eşti”, adică „Să

legăm pe Cel Drept, căci nu ne este de folos". Tălmăcind aceste cuvinte profetice, Sfântul Vasile cel Mare le raportează în întregime la Hristos-Cuviosul lui Dumnezeu, respins şi supus la chinuri de căpeteniile iudeilor: „Aceasta au făcut-o iudeii la venirea lui Hristos; căci, legându-L, L-au adus în faţa lui Caiafa. Au legat mâinile binefăcătoare, nesuferind venirea Adevărului, căci El prefăcea în nimic vicleniile lor."

Căci adevărul nu este „de folos" celor nedrepţi, precum soarele - ochilor bolnavi.

În textul evreiesc însă această expresie lipseşte. Lipseşte ea şi din traducerile (inclusiv din cea rusă!), făcute în baza textului evreiesc. Prezenţa ei în traducerea celor 70 arată, deci, că ea cândva a fost şi în textul evreiesc, dar mai pe urmă a fost omisă şi eliminată de cărturarii iudei ca demascând categoric căpeteniile duhovniceşti ale evreilor de cruda lor răfuială cu Cei fără de prihană, despre Care ei au hotărât în frunte cu Caiafa, că El nu le este de folos. (In. 11, 47-50)

Iar afirmaţia că Biblia evreiască este originalul, iar Biblia celor 70 este traducerea poate fi contestată arătând că nu este vorba de compararea propriu-zisă a originalului cu traducerea, ci de „originalul" denaturat în mod conştient şi de traducerea pe care înşişi iudeii care au trăit până la Hristos o apreciau ca fiind exactă şi veridică. Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul scrie despre falsificarea originalului evreiesc al Bibliei: „După ruinarea Ierusalimului şi dispersarea evreilor textul evreiesc, din diferite pricini, a început să fie citit în chip diferit şi interpretat în chip diferit. Fiecare îl citea în felul lui şi îl înţelegea în felul lui. O dovadă în acest sens o constituie noile traduceri din ebraică în greacă, făcute în secolul al doilea de Aquila, Simmah şi Feodotion, ale căror versiuni diferă una de alta. Ceea ce înseamnă că ei citeau în chip diferit şi înţelegeau în chip diferit Biblia. Traducerile sunt în mare dezacord şi cu textul actual; ceea ce înseamnă că textul evreiesc, denaturat până la ei, a continuat să fie denaturat şi după ei. În continuare se deteriorează tot mai mult textul evreiesc, astfel că s-a creat o distanţare foarte mare de la textul evreiesc primar, făcut de bărbaţii inspiraţi de Dumnezeu. Tocmai în această stare l-au preluat masoreţii şi aşa l-au fixat".

Masoreţii au fost filologi evrei care au realizat, între secolele V şi X d.H., redactarea modernă a textului evreiesc ai Bibliei şi au vocalizat-o, adică au dotat-o cu vocalele nou create. În felul acesta, în Biblia masoretică a fost fixată pronunţia şi ceea ce e deosebit de important redactarea textului biblic în interpretarea lui talmudică, definitivată în procesul luptei seculare a evreimii mondiale cu creştinismul. Manuscrisele premasoretice ale Vechiului Testament au fost după aceasta pur şi simplu nimicite.

Textul masoretic este acuzat, cu deplin temei, de caracter anticreştin, în timp ce nimeni nu poate acuza traducerea Septuagintei de părtinire faţă de creştini şi de ostilitate faţă de iudei. Ea este obiectivă şi prin spiritul şi prin împlinirea proorocilor, este în acord cu Noul Testament, căci „sfârşitul Legii este Hristos".(Rom. 10, 4) Tocmai de aceea proorocirile mesianice reprezintă punctul central al Sfintei Scripturi, dar anume ele au fost denaturate de iudei din pricina ostilităţii lor faţă de Mesia deja venit!

Traducerea celor 70 de tălmăcitori a fost ferită de o asemenea falsificare premeditată. Ea nu poate fi acuzată de ostilitate şi de denaturare rezultând din aceasta, din simplul motiv că a fost făcută „încă înainte de a fi venit pe pământ întemeietorul religiei creştine - prin urmare, într-un timp când tălmăcitorii nu aveau nici un fel de motive şi îndemnuri pentru orişice abateri de la original. Astfel de motive şi îndemnuri puteau avea masoreţii, care revizuiau codul evreiesc într-un timp în care religia creştină se răspândise deja în toate colţurile lumii, deşi ei înşişi nu intraseră în profunzimile ei".

Dacă în Septuaginta proorocirile mesianice ar fi fost denaturate, atunci iudeii, care aşteptau mântuirea prin Mesia (Lc. 2, 38), în nici un caz nu ar fi acceptat această traducere. Căci ei aveau toată posibilitatea s-o confrunte şi s-o compare cu originalul lor evreiesc, atunci încă nefalsificat. Şi ei niciodată nu au dezaprobat această traducere, ci o foloseau în cultul divin şi o lăudau ca fiind

inspirată de Dumnezeu!

Prin urmare, această traducere nu denaturează textul autentic al Bibliei, ci reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, tradus cu exactitate. Ea este un martor viu şi integru a tot ceea ce s-a prezis despre mântuirea noastră întru Hristos. După expresia mitropolitului Filaret al Moscovei, traducerea celor 70 de tălmăcitori este „oglinda textului evreiesc, aşa cum a fost acesta cu peste 200 de ani înainte de Naşterea lui Hristos”.

Mitropolitul Filaret al Kievului (†1857) vedea în traducerea celor 70 minunata Providenţă dumnezeiască. El scria: „Când se apropia timpul venirii lui Hristos, Dumnezeu, prevăzând că evreii se vor îndepărta de adevărata Biserică a lui Dumnezeu şi că, nerecunoscând pe Iisus Hristos drept Mesia, ei s-ar putea hotărî, din ură faţă de creştinism, să falsifice textul evreiesc, mai ales al cărţilor profetice ce demascau clar rătăcirile lor, a rânduit prin prea înţeleaptă Sa Providenţă dumnezeiască aşa, ca înşişi evreii, şi mai ales cei mai învăţaţi dintre ei, să traducă cărţile Vechiului Testament în limba greacă - de uz general pe atunci, şi în felul acesta traducerea celor 70 de tălmăcitori a fost pusă de însuşi Dumnezeu ca o cetate tare şi de neclintit împotriva duşmanilor înverşunaţi ai creştinismului - rabinii evrei. Această traducere a fost apreciată de Biserica nou-testamentară ca desăvârşită sub oblăduirea neîndoielnică a Duhului lui Dumnezeu, şi în grija deosebită a Providenţei dumnezeieşti, aşa tocat apostolii citau pasaje din Vechiul Testament după aceeaşi traducere, iar Părinţii Bisericii Universale se foloseau permanent de ea, ca şi de cărţile Noului Testament, care au fost sub îndrumarea infailibilă a Duhului Sfânt în stabilirea dogmelor credinţei şi făptuirea cauzei mântuirii. Sinoadele Ecumenice, aşijderea, se călăuzeau după această traducere în formarea credinţei ortodoxe şi în demascarea ereticilor.

În acelaşi spirit s-a exprimat despre Septuaginta Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul: „Dumnezeu a voit să facă din ea un element vital al Bisericii Sale, înlăturând Biblia evreiască”. De-a lungul întregii existenţe a Bisericii şi până astăzi traducerea celor 70 de tălmăcitori a împodobit viaţa Bisericii, devenind de aceea „legea principală şi fundamentală a Bisericii, de la care a te abate înseamnă a zdruncina temeliile vieţii bisericeşti”.

Iată la o asemenea zdruncinare a temeliilor vieţii bisericeşti duce în mod inevitabil noua traducere ecumenică a Bibliei, făcută după textul masoretic al Bibliei evreieşti, şi nu pe baza traducerii celor 70 de tălmăcitori!

Inclusiv până în ultimul timp critica biblică raţionalistă a stăruit - evident nu fără influenţa masoneriei, care s-a manifestat, de exemplu, în activitatea Societăţilor Biblice - asupra autenticităţii Bibliei masoretice. O consecinţă a erorii pe larg propagate a fost, în special, traducerea în rusă a Vechiului Testament făcută în secolul trecut din „originalul” evreiesc, şi nu din textul bisericesc grecesc. Astăzi însă nici un învăţat cu conştiinţa curată nu poate afirma că textul Bibliei masoretice este mai autentic decât traducerea celor 70, şi această problemă trebuie considerată definitiv rezolvată. La aceasta a contribuit descoperirea senzaţională la începutul anilor 1950 a manuscriselor de la Kumran şi studierea lor ştiinţifică. După cum s-a constatat, manuscrisele evreieşti datând din secolul I î.e.n. (adică premasoretice), găsite în peşterile de la Kumran, conţin variante ale textului biblic care corespund traducerii greceşti a celor 70, consfinţită în tradiţia Bisericii Ortodoxe, şi nu „originalul lui”, masoretic de mai târziu, impus stăruitor de cercetătorii Biblici, catolici, protestanţi şi evrei.

Exact cu o sută de ani în urmă Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâtul s-a pomenit într-o situaţie asemănătoare cu cea din zilele noastre. Pe atunci în Rusia se discuta cu însufleţire problema traducerii Bibliei în limba rusă nu din traducerea grecească a celor 70, ci din textul evreiesc. Sfântul Ierarh Teofan înţelegea foarte bine diferenţa dintre Biblia masoretică şi Biblia slavonă, tradusă exact după cei 70 de tălmăcitori (sub „redacţia lui Lukianov”) şi intrată în uzul de cult şi particular în

toată Rusia. El se întreba cu înfrigurare: ce vor gândi creştinii ortodocşi citind în noua traducere rusă unele noţiuni, iar în cea slavonă tradiţională cu totul altele? „Aceasta nu poate să nu clatine credinţa", scria el. „Cuvântul lui Dumnezeu nu poate vorbi aşa ori altfel: el este unul. De aceea - ori Biblia evreiască vorbeşte adevărul, şi atunci trebuie s-o urmăm pe ea; ori cea grecească, şi atunci trebuie s-o aruncăm pe cea evreiască. Când însă, păstrând în cărţile bisericeşti citirile după textul grecesc, iar în mână ţi se dă cea evreiască, diferită de prima, atunci ce ţi se impune prin aceasta? Dacă nu se poate spune că acolo şi aici e adevărul, nu va fi mai lesne de spus că el nu există nici acolo, nici aici? Adică, fiecare să lepede Biblia şi să nu creadă deloc în Revelaţie. Cel care, înclinând spre traducere, va începe să gândească că în Biblia bisericească nu este adevărul, acela nu poate scăpa de ispita că Biserica nu învaţă adevărul, că acest adevăr trebuie căutat în altă parte, şi să se lepede de Biserică. Iar cine este mai hotărât - să se lase şi de orice credinţă!... La noi e lege ca la interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu să facem apel la Sfinţii Părinţi. Sfinţii Părinţi tălmăceau Scriptura aşa cum este ea în traducerea celor 70. Prin urmare, noua traducere ne lipseşte de mijlocul de a înţelege pravo-slavnic cuvântul lui Dumnezeu, căci prezintă un text diferit de cel pe care îl foloseau Sfinţii Părinţi". Generalizând dauna cauzată Bisericii Ortodoxe de traducerea Scripturilor vetero-testamentare după Biblia evreiască, Sfântul Ierarh Teofan, concluzionează: „Traducerea din ebraică ne zdruncină din temelii. Rezultă noi gânduri, o nouă biserică, o nouă eră: iată care sunt urmările acestei traduceri!"

Prin noua traducere ecumenică a Bibliei creştinismul se vinde iudaismului! Aşa-numiţii traducători „creştini", fiind fideli în cea mai mare măsură textului masoretic, adică textului evreiesc, stabilit de tradiţia rabinică şi tipărit în Bibliile evreieşti", au deschis larg uşile ieşirea din Biserică (ceea ce vine în acord cu planurile ce), deoarece, denaturând proorocirile mesianice vetero-testamentare, Biblia masoretică va învăţa de acum înainte pe creştini - să nu creadă în Hristos ca împlinire întruchipată a tuturor celor scrise despre El în „Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi" (Lc. 24, 44), să nu creadă că El este Acela despre Care a scris Moise (In. 5, 46). Ea va sugera creştinilor că Iisus Hristos este „falsul mesia" şi „amăgitorul", cum L-au numit arhiereii iudaici în faţa lui Pilat (Mt. 27, 63), şi va deschide drumul pentru primirea pretinsului adevărat „mesia", a impostorului şi amăgitorului prevestit de Hristos - antihristul (In. 5,43).

Lupta împotriva adevărului despre Mesia, revelat de Dumnezeu, a durat de-a lungul secolelor: din era apostolică până în zilele noastre. Nu numai iudeii din primele secole de după Hristos, nu numai masoreţii din secolele V-X au îndepărtat Biblia de traducerea celor 70 de tălmăcitori, ci şi în secolul al XlX-lea editorii de la Londra a Bibliei în limba rusă (neîndoielnic, sub influenţa masoneriei) şi-au permis obrăznicia să scrie: „Noi nu stăruim decât asupra unui singur lucru şi nu dorim decât un singur lucru, şi anume: eliberarea de conceptele bisericeşti şi eliberarea de cei 70 de tălmăcitori". Astăzi ecumeniştii-masoni au dobândit această „libertate" - ei traduc Vechiul Testament după textul masoretic! O astfel de apostazie în folosul iudaismului constituie prima vină de neiertat a traducătorilor ecumenici ai Bibliei ecumenice după textul evreiesc. A doua vină îngrozitoare este apelarea, pentru tălmăcirea locurilor dificile, la „ajutorul" exegeţilor evrei medievali şi al bibliştilor evrei contemporani.

Sfânta Biserică Ortodoxă totdeauna a fost conştientă că în Sfânta Scriptură sunt locuri cu anevoie de înţeles, pe care „cei neştiutori şi neîntăriţi le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte scripturi, spre a lor pierzanie" (II Petru 3, 16).

Deşi conştientă de aceasta, Biserica niciodată n-a apelat pentru explicarea Bibliei la iudeii lipsiţi de har, care s-au poticnit de piatra poticnirii, care este Hristos (Rom. 9, 32; I Petru 2, 7), adică la cei care nu au crezut în Hristos şi despre care în Scriptură nu o singură dată s-a spus: „Dumnezeu le-a dat duh de amorţire, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să nu audă până în ziua de azi". (Rom. 11, 8;

Deut. 29, 4; Is. 6, 9: Fapte 28, 25-27).

Pentru oricine e clar că iudeii „din cauza necredinţei" au fost tăiaţi şi au căzut de la Hristos (Rom. 11, 20-22), făcându-se „duşmani ai crucii lui Hristos" (Filip. 3, 18), care ei înşişi nu cred în Hristos şi pe alţii îi opresc să creadă (I Tes. 2, 16). Cum se poate să apelezi la ei pentru a ţi se explica Biblia?!

Vechiul Testament este strâns legat de Noul Testament, constituind un tot unitar. El reprezintă doar o pregătire pentru primirea făgăduitului Mesia şi este „călăuză spre Hristos" (Gal. 3, 24). Vechiul Testament, ca atare, este de neînţeles fără Hristos, căci „sfârşitul Legii este Hristos" (Rom. 10, 4). De aceea cuvintele profetice din Vechiul Testament despre Domnul Iisus Hristos nu sunt înţelese de iudei, care îşi închid intenţionat ochii, ca să nu-L recunoască (Is. 6,9; In. 12,40); cuvintele vetero-testamentare ale lui Dumnezeu sunt clare doar pentru cei care cred cu adevărat în Fiul întrupat al lui Dumnezeu (In. 1, 49), primii dintre care au fost Sfinţii Părinţi.

„Creştinii" ecumenici de astăzi doresc să simtă forţa scripturilor profetice despre Hristos nu prin mijlocirea Sfinţilor Părinţi, care s-au curăţit pentru a primi adevărul (Mt. 5, 8), ci cu ajutorul iudeilor, despre care Domnul spune că inima lor s-a învârtoşat şi ochii li s-au închis „ca nu cumva să vadă cu ochii şi cu inima să înţeleagă" (Mt. 13, 15). Astăzi „creştinii" vor să primească lumina duhovnicească din Scriptură, dar nu prin mijlocirea Sfinţilor Părinţi, luminaţi de această lumină, ci prin tâlcuitorii iudei potrivnici acestei lumini, ce adumbresc cu bună-ştiinţă proorocirile vetero-testamentare despre Hristos - Lumina lumii (In. 8, 12). Dorind să-şi înlăture vălul de pe ochi, care îi împiedică să vadă adevărul despre -Hristos, „creştinii" se adresează în acest scop nu Sfinţilor Părinţi, care au cunoscut gândul lui Dumnezeu şi gândul lui Hristos (I Cor. 2, 16), ci iudeilor, care nu au crezut în Hristos. Dar cum să facă aceasta, dacă vălul care le acoperă ochii sufletului nu-l poate îndepărta decât Hristos (II Cor. 3, 14)?

Ce fel de lămurire a pasajelor dificile din Biblie poţi pretinde tâlcuitorilor evrei medievali de tipul lui Rachel, Kimhi, John Ezdra... bibliştilor evrei contemporani? Căci iudeii din Evul Mediu pururi au fost duşmanii înverşunaţi ai lui Hristos, iar actualii biblişti evrei în majoritate sunt masoni şi discipoli fideli ai masoreţilor şi talmudiştilor. Iată ce se cunoaşte despre Ibn Ezdra: „Fiind unul dintre cei mai mari cabalişti, el a întrunit în sine cel mai rafinat misticism cu raţionalismul... El a elaborat o învăţătură mistică secretă, care învăluie toate lucrurile într-o anumită semiobscuritate. Această învăţătură a cunoscut-o Reihlin, care a introdus cărţile lui împreună cu Talmudul, Zoharul şi lucrările lui Rachel şi ale învăţatului rabin Kimhi în lista operelor evreieşti „folositoare pentru ştiinţă şi neconţinând erezii". În mod aprobativ o apreciază şi cunoscutul cardinal Nicolai Kuzanski, care deseori se referă la „teologia" liberă a savanţilor evrei Gabirol, Ezdra şi mai cu seamă a lui Maimonid. Sub influenţa acestor „teologi", respectivul cardinal „creştin" a ajuns la concluzia posibilităţii creării unei „religii comune, care ar reuni şi pe creştini, şi pe mahomedani, şi pe păgâni, şi pe evrei, în baza unui anume minim comun".

După cum se ştie, ideea expusă aparţine franc-masoneriei şi este una din principalele ei sarcini, de a cărei realizare se ocupă mişcarea ecumenică. Oare se poate ca creştinismul să apeleze pentru explicarea pasajelor dificile din Sfânta Scriptură la tâlcuitorii evrei, ştiind că anume ei sunt cei care au pregătit ecumenismul masonic de astăzi?

Sfânta Biserică Ortodoxă a încurajat mereu citirea Vechiului şi Noului Testament, dar n-a îngăduit fiilor săi să le răstălmăcească fiecare „în felul său", aşa cum o fac protestanţii. Biserica acordă dreptul de a interpreta Sfânta Scriptură doar Sfinţilor Părinţi şi învăţătorilor bisericeşti, socotind că „este cu neputinţă ca toţi să pătrundă ceea ce Duhul Sfânt descoperă doar celor desăvârşiţi în înţelepciune şi sfinţenie." Această condiţie a Bisericii este fixată în canonul 19 al Sinodului VI Ecumenic, care impune ca o obligaţie a întâistătătorilor Bisericii „să înveţe clerul şi

poporul principiile cucerniciei, nedepăşind totodată cadrul limitelor odată fixate şi al tradiţiilor Părinţilor purtători de Dumnezeu... lămurind Scriptura nu altfel decât aşa cum au expus-o luminătorii şi învăţătorii Bisericii în creaţiile lor..., pentru a nu se abate de la sensul lor."

Cât priveşte însă noua traducere ecumenică a Bibliei cu „sprijinul" evreilor, nu-i greu să ne dăm seama că prin mijlocirea textului masoretic al Vechiului Testament a fost făcută o tentativă nelegiuită de a lipsi de sens Noul Testament, separând proorocirile mesianice de împlinirea lor nou-testamentară în Persoana Dumnezeului-Om, Domnul nostru Iisus Hristos.

Franc-masoneria a încercat demult să submineze Ortodoxia în Rusia prin instituirea la începutul secolului al XIX-lea a unor „Societăţi biblice" după exemplul celor britanice în care, sub pretextul traducerii şi răspândirii Bibliei în limbile moderne, se vehicula ideea că Vechiul Testament trebuie tradus din textul evreiesc (masoretic). Aceeaşi idee era propagată şi în „Societatea Biblică din Rusia", în care, laolaltă cu puţinii membri ortodocşi, activau catolici, luterani, anglicani, metodişti etc., sub preşedinţia cneazului Goliţîn, ober-procuror şi cunoscut mason. În raportul anual al „Societăţii Biblice Ruse" pentru 1918 citim, între altele: „Alianţa cerească dintre credinţă şi dragoste, instituită de către societăţile biblice în marea familie creştină, deschide o epocă în care va fi un singur păstor şi o singură turmă (!), adică în care va exista o singură religie creştină divin în toate confesiunile creştine". Şi nici un cuvânt despre Credinţa Ortodoxă a poporului rus!

Membrii Societăţii Biblice Britanice încă de pe atunci îşi imaginau această religie „creştină" generală drept una pur protestantă. După apariţia cărţilor Sfintei Scripturi în limba rusă, Richard Watson - şeful metodiştilor din Anglia, şi-a exprimat speranţa că aceasta va conduce Biserica Rusă spre protestantism şi, respectiv, spre „fericire şi binecuvântare". „Astăzi putem nădăjdui, spunea el, că în curând Biserica Ortodoxă se va bucura de aceleaşi avantaje... Libera propovăduire a adevărului, dezvăluind Bisericii Ortodoxe propriile ei rătăciri, va însufleţi credinţa şi va păstra alianţa creştinilor"...

Astăzi franc-masoneria îşi duce la îndeplinire ţelul său principal prin ecumenism, şi o face cu destul succes. În timpul ultimei, a VI-a Adunări Generale a C.E.B. de la Vancouver (1983) s-a ajuns până acolo că, Doroteea Zelle din RFG a lansat către participanţii la Adunare apelul de a alcătui „alte evanghelii", întrucât, chipurile, „evangheliile vechi nu mai corespund exigenţelor actuale"!

Cu îndrăzneală neobrăzată este tratată şi Revelaţia dumnezeiască, din care până acum credincioşii îşi dobândeau cunoştinţele despre Dumnezeu, iar astăzi celor ce s-au lepădat de adevărata credinţă ecumeniştii le propun să alcătuiască „alte evanghelii", pentru a introduce în ele propriile rătăciri şi a-şi argumenta, prin „scripturi" false, alcătuite după bunul lor plac, propriile născociri profanatoare.

Urmărind îngrozitoarele abateri de la adevăr (II Tes. 2, 3), care se promovează deja făţiş în domeniul inviolabil al înseşi Revelaţiei dumnezeieşti, ne amintim cuvintele sinistre, pe care le-a auzit o cunoscută a noastră (ortodoxă rusă) în anii 1950, în Belgia, de la un influent ecumenist occidental: „Către sfârşitul secolului XX creştinii vor citi de-acum o nouă biblie"!

Prin urmare, un creştin ortodox nu poate fi ecumenist, fiindcă:

1) ecumenismul propovăduieşte „dragostea şi îngăduinţa" faţa de erezii;
2) subminează adevărul şi dragostea întru Hristos;
3) prin mijlocirea traducerilor ecumenice ale Bibliei distruge credinţa în Hristos;
4) nivelează creştinismul cu alte religii, conducând astfel la ecumenism inter-confesional!

Principiul 15
Ecumenismul impune tinerilor ecumenişti stiluri „liturgice" profanatoare cu jazz, dansuri şi rugăciuni blasfemiatoare

A) Stilul liturgic al Bisericii Ortodoxe

În Biserica Ortodoxă este cunoscut un singur stil liturgic, impus urmaşilor de apostolii lui Hristos (prin Liturgia Sf. Ap. Iacob), preluat de Sfinţii Părinţi ai Bisericii, întărit de-a lungul secolelor de zeloşii susţinători ai Sfintei Tradiţii şi ajuns până la noi în continuitatea plină de har a Bisericii. Acest stil liturgic, întruchipat în ritualurile liturgice de mai târziu (ale Sfântului Vasile cel Mare, Sfântului Ioan Gură de Aur şi Sfântului Grigorie Dialogul), poate fi caracterizat pe scurt prin următoarele cuvinte: rugăciune, pocăinţă, evlavie, mulţumire şi dragoste de Dumnezeu, devotament neprecu-peţit faţă de El.

Stilul liturgic ortodox, impunându-ne închinare smerită faţă de Dumnezeu-Dătătorul tuturor bunătăţilor, cât şi purtarea temătoare de Dumnezeu faţă de relicvele cultice, stilul liturgic ortodox ne reeducă duhovniceşte, ne îndepărtează de păcate, ne apropie de Dumnezeu în rugăciune, în Tainele dătătoare de har ale Bisericii, rânduite de Dumnezeu. Slujba bisericească ortodoxă ne introduce în altă lume şi ne descoperă Sfânta Liturghie ca slujire cerească, săvârşită aici, pe pământ. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „în cer cântă laude Domnului oştile de îngeri; pe pământ oamenii, adunându-se în biserici, imită aceste laude ale lor. În cer serafimii dau glas cântării cereşti întreit sfinţite, pe pământ o mulţime de oameni înalţă aceeaşi cântare, expri-mând împreună triumful comun al fiinţelor cereşti şi pământeşti, aceeaşi recunoştinţă, aceeaşi încântare, aceeaşi bucurie. Acest triumf se datorează îngăduinţei nespuse a Domnului Dumnezeu, el e orânduit de Duhul Sfânt; armonia sunetelor lui este în acord cu bunăvoinţa Tatălui”.

Potrivit Sfinţilor Părinţi, creştinii trebuie să dobândească evlavia şi frica de Dumnezeu, pentru a fi vrednici să ia parte la Sfânta Liturghie, la care înşişi îngerii participă cu înfiorare (comp. I Petru 1, 17). În caz contrar mirenii nu numai că nu vor primi de la Sfânta Liturghie harul întăritor şi iertarea păcatelor, ci îşi vor spori în plus vina în faţa lui Dumnezeu şi se vor întoarce acasă şi mai păcătoşi. Cuvioşii lui Dumnezeu stârpeau cu hotărâre rămăşiţele cultelor păgâne, răsădite uneori pe solul creştin, precum: purtare necuviincioasă în lăcaşul sfânt, strigăte, maimuţăreală, cântare fără evlavie, fără a mai vorbi de jocuri şi dănţuiri indecente, neîngăduite în sfintele lăcaşuri şi îndeobşte necuviincioase pentru creştini.

Sfântul Chiril din Cartagina spune că în adunările de rugăciuni trebuie să domine evlavia şi ordinea: „Nu e cuviincios să înălţăm rugi Domnului cu voci necumpătate şi artificiale... Căci Dumnezeu ascultă glasul inimii noastre, nu al buzelor noastre”. Fericitul Ieronim roagă pe tineri să cânte nu atât din gură, cât din inima lor, ca templul lui Dumnezeu să nu se prefacă în teatru.

Fericitul Augustin, în a sa „Confesiune”, scrie: „Când se întâmplă să mă înduioşeze mai mult cântarea, decât ceea ce se cântă, îmi dau seama că păcătuiesc greu, şi atunci aş vrea să nu ascult pe cel care cântă”.

Cuvioşii lui Dumnezeu văd în cântarea bisericească nu un scop în sine, ci doar un mijloc pentru aprinderea spiritului de rugăciune şi pocăinţă şi un mijloc de apropiere a sufletului de Dumnezeu. Potrivit cu acest fel de înţelegere a lucrurilor, scopul muzicii bisericeşti constă nu în a oferi satisfacţie estetică, ci în a înălţa pe om spre cer.

Sfinţii Părinţi participanţi la Sinodul VI Ecumenic arată, în canonul 75: „Dorim ca cei care intră în biserică pentru a cânta, să nu strige necuviincios, să nu-şi siluească vocea până la ţipăt şi să nu introducă nimic nepotrivit şi necuvenit unui lăcaş de rugăciune, ci să cânte cu mai multă grijă şi smerenie lui Dumnezeu, care vede în ascuns”(Mt. 6, 6). Sfinţii Părinţi, apărând mai ales curăţia creştinilor, opreau chiar şi în viaţa laică orice participare la jocuri şi petreceri necuviincioase (Sinodul VI Ecumenic, canonul 51), la dansuri ce aţâţă spiritul necurat, la tot felul de distracţii păgâne, precum: travestirea bărbaţilor în femei şi invers, purtarea de măşti comice, satirice şi tragice,

ca şi în orice fel de petreceri necuviincioase (Sinodul VI Ecumenic, canonul 62). Toate acestea nu trebuie să aibă loc în rândul dreptcredincioşilor creştini.

Datorită unei asemenea severităţi Biserica Ortodoxă şi-a păstrat în rândul copiilor săi credincioşi - mai ales în viaţa liturgică - duhul rugăciunii, al pocăinţei, al umilinţei sufleteşti şi reculegerii evlavioase, şi astăzi în Biserica Ortodoxă mai sunt oameni care, aflându-se în faţa sfintelor relicve dumnezeieşti, sunt cuprinşi de un fior sfânt şi îşi înmiresmează duhul în îngereasca rugăciune, la a cărei rostire au ajuns pe calea autopurificării şi participării cu evlavie la Tainele dumnezeieşti...

Patriarhul întregii Rusii Alexie (†1970), care a trudit cu zel deosebit pentru o slujire cultică evlavioasă şi neabătută de la rânduieli, în numeroase dintre epistolele şi dispoziţiile sale a promovat stăruitor ideea că muzica bisericească trebuie să difere radical de cea de operă, care exaltă patimi trupeşti şi nu trăiri duhovniceşti, ci doar sufleteşti.

„Interpretarea cântărilor bisericeşti cu tonalitatea ţipătoare a romanţelor profane sau a ariilor senzuale de operă, scrie Patriarhul, nu dă posibilitate celor care se roagă nu numai să se concentreze, ci nici să înţeleagă conţinutul şi sensul cântărilor". „Scopul slujbelor noastre religioase constă nu doar în crearea efectelor muzicale şi nu în imitarea operelor şi concertelor cu solo şi alte „reprezentaţii" de acest fel, ci în crearea unei stări de rugăciune accentuată de muzica sacră înduioşătoare şi bogată în conţinut". Lăcaşul în care se admit cântări nereligioase de acest gen, se transformă din Casă de rugăciune (Mt. 21, 13) „în sală pentru concerte fără plată, care atrage <<publicul>>. Adevăraţii credincioşi însă sunt puşi în situaţia să asculte această muzică, care îi distrage de la rugăciune".

Celebrul compozitor rus P.I. Ceaikovski era indignat de tendinţele moderniste din muzica corală bisericească rusă, care începuse, pe timpul lui, să se rupă de la sobrele şi sublimele prin măreţia lor spirituală melodii vechi, începând - de dragul publicului care venea la biserică să asculte „o muzică bună" - să coboare până la dulcegile melodii profane, care creează efecte ieftine, dar lasă pustiu sufletul.

În Biserica Ortodoxă nu numai o dată s-au făcut încercări de modernizare" a muzicii sacre dar, din fericire, ele nu au prins „rădăcini adânci, întrucât Biserica a dus necontenit lupta împotriva spiritului profan în muzica bisericească.

B) Noile stiluri „liturgice" în Occident

Începând cu Reforma, Occidentul a pornit pe o cale proprie, şi în lumea protestantă s-a instaurat un spirit complet nou. Slujba religioasă şi-a pierdut acolo orice aspect mistic, dar nu numai protestantismul e vinovat de aceasta. Încă mai înainte Biserica Catolică a încălcat tradiţiile creştine, introducând în slujba religioasă muzica instrumentală, ceea ce a adus în cântarea bisericească un element profan. Dacă în slujba religioasă vetero-testamentară cântul era acompaniat uneori de muzică, aceasta se făcea din îngăduinţă pentru slăbiciunile sufleteşti ale omului din epoca Vechiului Testament (comp. Mt. 19, 8). O dată cu începutul erei nou-testamentare harice nu mai era nevoie de instrumente muzicale în timpul slujbei religioase, pentru ca credincioşii care şi-au luat zborul spre înălţimile cereşti pe aripile rugăciunii, întărită cu cuvinte pline de evlavie, să nu fie aruncaţi îndărăt către cele pământeşti, căci cântarea bisericească trebuie să ne scoată pe noi din lumea materială în lumea nepieritoare a Sfântului Duh cu ajutorul Cuvântului Întruchipat al lui Dumnezeu.

În Occident, unde valorile materiale întotdeauna au predominat asupra celor spirituale, în slujba religioasă s-a afirmat muzica instrumentală, „elementul laic al muzicii s-a strecurat în muzica sacră, înscriind deja o serie de cuceriri, acestea exprimându-se, de exemplu, în posibilitatea participării unei orchestre mari de operă în serviciul divin al Bisericii apusene, deşi partea literară

(cum s-ar zice) a liturghiei, timp de aproape 2000 de ani, este ferită de intervenţiile poeţilor şi dramaturgilor, care ar fi putut prezenta bucuroşi noi variante misteriale în completarea lucrărilor Sfinţilor Vasile cel Mare şi Ioan Gură de Aur".

Dacă în anii'30 ai secolului nostru se putea scrie chiar şi în Occident despre riguroasa statornicie a vechilor texte liturgice, astăzi, în epoca noastră ecumenică aceasta este imposibil. În lumea protestantă, pe teren ecumenic, apar noi stiluri „liturgice" care înlătură rânduielile de cult de altădată, ajungându-se până acolo că muzica orchestrală este înlocuită prin jazz.

Când mai înainte, sub influenţa tradiţiei sentimental-estetice a Messelor occidentale acompaniate de orgă şi orchestră, se punea întrebarea - de ce Biserica Ortodoxă nu acceptă în biserică muzica instrumentală? - se răspundea, de regulă, că orchestra creează trăiri sufleteşti, şi nu duhovniceşti, şi în ultimă instanţă „coboară" sufletul, nelăsându-l să se înalţe în lumea eternă a Duhului. Acum, când muzica bisericească instrumentală a adus în biserică jazz-ul, nu putem decât să exclamăm cu recunoştinţă: Slavă lui Dumnezeu, Care îşi îndrumă cu atâta înţelepciune Sfânta Biserică Ortodoxă, că în ea, prin inspiraţia Sfântului Duh, orchestrele în biserică au fost în general interzise!

Altfel, după introducerea muzicii orchestrale, uşor ar fi pătruns în cult şi muzica jazz, aşa cum s-a întâmplat în Occidentul ecumenic.

În 1969 revista pentru tineret „RISK", nu o singură dată citată de noi, editată la Geneva de Consiliul Ecumenic al Bisericilor şi Consiliul Ecumenic al „Educaţiei creştine" şi-a consacrat primul său număr temei: „Stilul liturgic viu", relatând în el despre noi feluri de liturghii şi noi rugăciuni către Dumnezeu. Ce reprezintă acestea? Ele nu au nimic comun cu rânduielile aducătoare de har pătrunse de duhul de pocăinţă şi rugă, de laudă şi mulţumire, de înduioşare şi evlavie ale Sfintei Biserici Ortodoxe a lui Hristos. Ele şi-au pierdut până şi orice legătură cu slujbele protestante de altădată. În „liturghie" s-a introdus o muzică ultramodernă, jazz cu instrumente de percuţie, iar în timpul „serviciului divin" se dansează calipso, twist, rock cu mişcări obscene la culme. Astfel de noutăţi „liturgice" în Occidentul protestant sunt inspirate şi ghidate neîndoielnic de franc-masonerie.

În acelaşi număr al „RISK"-ului citim: „La Conferinţa liturgică naţională de la Washington (1968), în timpul liturghiei finale, oamenii au dansat calipso, jazz şi rock „evanghelic", care s-a încheiat cu violente bătăi de tobe, iar după „cuminecare" un grup a executat în faţa altarului un dans... La catedrala Sfântul Pavel din Londra un festival de trei luni al tineretului a fost încheiat cu o slujbă alcătuită din muzică, dramă şi dans". Ca să vedeţi, ecumenistul indian Ronni Seckwiera şi-a susţinut doctoratul pe tema dansului ca mijloc de exprimare liturgică, el însuşi dansând în timpul liturghiei rugăciunea domnească „Tatăl nostru". În revistă este inserată o imagine fotografică: pastorul oficiază pe masa din altar „euharistia", iar în faţa lui se contorsionează dansatorul indian. E cu neputinţă să-ţi imaginezi o parodie mai profanatoare!

În Australia „studenţii Institutului anglican de teologie au prezentat la televiziune un serviciu liturgic, a cărui ectenii au fost concepute punându-se la bază lectura ziarului de duminică". S-au citit ştiri despre evenimentele din viaţa politică, comercială şi sportivă, iar după fiecare ştire urma o rugăciune.

Justificând jazz-ul în liturghie, colaboratorii „RISK"-ului susţin că „percuţia este la fel de expresivă ca „dangătul clopotelor bisericeşti". Care om credincios însă va fi de acord cu o asemenea inepţie? Căci nu este nimic comun între dangătul de clopot, care trezeşte în inimă sentimente religioase sfinte, şi muzica de jazz cu ritmul ei sălbatic şi bătaia turbată a tobelor, ce stârnesc sentimente carnale la tineret. Argumentul precum că jazz-ul atrage în sfintele lăcaşuri tineretul, este lipsit de orice temei. Căci jazz-ul nu va aduce tineretul la pocăinţă, ci mai curând va alunga din biserică pe oamenii evlavioşi, ceea ce se şi întâmplă în multe biserici heterodoxe. Nu jazz-ul şi nu

dansurile vor atrage pe tineri la Hristos, ci spiritul de sacrificiu şi puritatea morală!

Judecând după toate, scopul „reprezentaţiilor liturgice" descrise e acela de a se face din Euharistie un paravan în spatele căruia s-ar săvârşi parodii nelegiuite, profanând-o în aşa măsură, încât ea să devină absolut de prisos în era ce vine a antihristului.

În articolul „Rugăciune, laudă şi protest" Brian Fraust vorbeşte cu însufleţire despre noile forme ale serviciului divin, care reprezintă „o adevărată expresie a Duhului, care creează şi înnoieşte totul". Autorul, speculând în chip blasfemiator textul sfânt al Apocalipsei (21, 5), în spiritul Adunării C.E.B. de la Upsala, care şi l-a ales lozincă, atribuie Sfântului Duh aceste „liturghii" cu jazz şi dansuri, cu glume şi veselie. Deşi nu Sfântul Duh al lui Dumnezeu, ci duhul răutăţii (Ef. 6, 12), potrivnic Lui, stimulând coruperea tineretului, îşi dă silinţa să distrugă sentimentul evlavios faţă de cele sfinte şi să transforme biserica într-o instituţie distractivă pentru orice fel de nelegiuiri, ce se comit în faţa lui Dumnezeu imediat după „împărtăşanie".

Autorul articolului merge şi mai departe - el vrea să transforme rugăciunea în mijloc de protest. „Dacă serviciul nostru divin, cântecele noastre, scrie el, trebuie să posede puterea unui duh unic, care conduce la unitate multilaterală, oare nu trebuie să învăţăm să protestăm în faţa lui Dumnezeu pentru om?" Autorul ajunge până la hulirea evidentă - nemulţumirea faţă de Dumnezeu, ca şi cum El ar fi vinovat pentru păcatele omeneşti ce dau naştere nedreptăţilor vieţii. „Protestatarii spun că ei au în mâini puterea de a schimba lumea, de a schimba oamenii şi structurile... Numai de s-ar găsi suficienţi oameni care să se apuce de această treabă, şi totul poate fi schimbat!". Astfel, autorul ca şi cum ar zice: „Noi nu avem nevoie de Dumnezeu. Noi posedăm puterea să schimbăm lumea". Acesta este limbajul unui umanism ateist, ce renaşte astăzi în ecumenism. De parcă oamenii păcătoşi ar putea schimba ei înşişi, fără ajutorul harului lui Dumnezeu, lumea păcătoasă care zace sub puterea celui rău (I In. 5, 19), continuând să rămână păcătoşi!

La sfârşitul articolului autorul dă un sfat care dezvăluie în sfârşit scopul său satanic: „Fie ca alături de rugăciuni şi protest să avem satiră şi îndoială, ironie şi râs, mânie şi ură, agresivitate şi sex! Căci suntem creaţi după chipul lui Dumnezeu (!) cu foc în inimă şi trup, chiar şi în ştrengăriile noastre". La sfârşitul revistei citate este publicată o rugăciune-protest care, probabil, ar urma să servească drept model: „Doamne, eu nu pot crede în Tine, atunci când lumea Ta este atât de crudă! Doamne, unde eşti Tu? La Biafra se săvârşesc omoruri; în Vietnam se trage în popor; în India oamenii mor de foame, iar în ţările bogate oamenii trăiesc în belşug! Doamne, unde eşti Tu, Cel Care ai creat omul după chipul Tău, Care l-ai creat pentru dreptate şi dragoste, şi nu omul care seamănă discordii, care este nedrept şi plin de ură? Doamne, eu nu pot crede în Tine, văzând cât de puţin lumea este asemănătoare cu Tine! Amin".

O asemenea răzvrătire blasfemiatoare împotriva lui Dumnezeu, sub chip de „rugăciune", este revoltătoare mai ales pentru că se produce sub auspiciile Consiliului Mondial al „Bisericilor"! Ateismul făţiş nu este atât de dăunător pentru credinţă ca această acţiune ascunsă a ecumenismului masonic.

Colin Hojets, într-un articol intitulat „Istoria unei drame şi liturghii", descrie cum a cutezat să „modernizeze" liturghia, transformând-o într-o piesă atractivă pentru tineret. Prima lui tentativă, în 1963, n-a fost destul de reuşită. Hojets a hotărât să „demitologizeze" istoria Naşterii lui Hristos, adică să înfăţişeze în mod umanist naşterea lui Hristos cu scopul de a distruge, folosind slujba religioasă, credinţa în demnitatea Sa dumnezeiască. După cum a recunoscut însuşi autorul, „reprezentaţia nu a fost destul de bine regizată, şi mulţi dintre spectatori s-au simţit jigniţi." Evident, publicul s-a simţit lezat mai ales pentru faptul că Naşterea minunată a lui Hristos a fost redusă în chip batjocoritor la naşterea unui om obişnuit. Să remarcăm în acelaşi timp, că în cazul în care Hristos S-ar fi născut în felul acesta, atunci El ar fi moştenit păcatul originar al lui Adam şi n-ar fi

putut fi Răscumpărătorul omenirii.

A doua reprezentaţie a lui Hojets, „Moartea omului", a avut un mare succes. „Omul" este Iisus Hristos cu Patimile Sale în interpretare modernă, fără orice evocare a Învierii. Noua dramă a evoluat în acompaniament de jazz şi dansuri! Pentru cel de-al treilea experiment Hojets a luat din nou Naşterea lui Hristos în prelucrare poetică. Rolul principal îl juca o fată frumoasă. Punctul culminant a fost proiectarea unor slaiduri despre naşterea naturală, în bătăile turbate ale instrumentelor de percuţie şi mişcările sălbatice ale dansatorilor. Publicul a aclamat cu ovaţii...

Un adevărat creştin ortodox, urmărind un „serviciu divin", atât de profanator, ar fi trebuit s-o rupă pentru totdeauna cu ecumenismul. Psalmistul ne previne să-i ocolim pe hulitori: „Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioşilor, şi în calea păcătoşilor nu a stat, şi pe scaunul hulitorilor n-a şezut" (Psalm 1,1).

Când nişte studenţi teologi ortodocşi au întrebat pe un cunoscut ecumenist „ortodox", care ocupă un post important în C.E.B., despre nelegiuirile ecumenice descrise, acesta le-a răspuns că nu e vorba decât de o „reprezentaţie teatrală", ce nu are nimic comun cu rugăciunea, şi nu a exprimat nici un fel de indignare.

Noutăţile „cultice" descrise reprezintă ca atare o batjocorire impertinentă, strigătoare la Cer a sentimentelor sacre ale credincioşilor şi o subminare satanică a credinţei!

La cea de-a Vl-a Adunare a C.E.B. din Upsala se putea observa un procedeu ecumenic specific de „rugăciune", amintind mai mult de un anumit fel de distracţii ale tineretului. Şase tineri şi tinere (steaua masonică în şase colţuri!) se aşezau în cerc şi începeau a „medita". După aceea „credincioşii", unul câte unul, se deplasau în centrul cercului, format acum din ceilalţi cinci, şi cu ochii închişi cădea pe spate, iar ceilalţi îl treceau din mână în mână în cerc. În final fiecare se întorcea cu faţa spre confraţi şi, atingându-se de ei, „pronunţa un cuvânt anume". Un element important al acestui „serviciu divin" (mai exact - al slujirii diavolului) era „stabilirea contactului personal".

După unele informaţii în o serie de parohii ortodoxe din America se pune problema dansurilor pentru tineret pe lângă biserici cu scopul de a-l atrage la biserică. În legătură cu astfel de iniţiative păgubitoare, arhiepiscopul Averchie Jordanvilski remarca pe bună dreptate: „Sarcina noastră nu constă în a reţine temporar sau aparent membrii Bisericii noastre în sânul ei, ci în a-i conduce spre mântuirea cea veşnică".

Nu ne vom consola la gândul că „serviciile divine" descrise sunt oficiate deocamdată numai de ecumenişti tineri. Întrucât C.E.B. acceptă profanări „liturgice" în mijlocul tineretului şi îngăduie propagarea acestora în revista oficială cu semnificativul titlu „RISK", înseamnă că ecumeniştii cu vechime susţin pe cei tineri, deşi ei înşişi se abţin să participe. Când ecumeniştii în etate vor ceda locul celor tineri, iniţiativa de astăzi va fi considerată ca o formă legiferată de comunicare ecumenică prin „rugăciune" şi de inter-comuniune „liturgică".

Un creştin ortodox nu are voie nici să se gândească să participe la mişcarea ecumenică, care:

1) introduce în serviciul divin dansurile şi jazz-ul.

2) săvârşeşte nelegiuiri în timpul Sfintei Euharistii;

3) corupe tineretul prin iniţiative „religioase" la modă;

4) prin „rugăciuni" de protest manifestă un vădit satanism, slujind astfel nu pe Hristos, ci pe antihrist!

Principiul 16
Ecumenismul, influenţând păgubitor învăţătura şi disciplina bisericească, duce la aşa-numita „teologie a dumnezeului mort"

Potrivit proorocirilor Bibliei, răul mondial e în ofensivă vertiginoasă, lucru la care contribuie ecumenismul. Acest rău se dezvăluie cu o îndrăzneală neobişnuită în aşa numita „teologie a dumnezeului mort", de curând apărută. O astfel de „teologie", fără îndoială încurajată de franc-masonerie, duce, deopotrivă cu mişcarea ecumenică, spre un singur scop - înstrăinarea de adevărurile de revelaţie divină ale credinţei, subminarea tradiţiilor Bisericii şi pierderea totală a credinţei în omenire şi, o dată cu aceasta, în cultura omului.

"Teologia dumnezeului mort" este ca atare lăuntric contradictorie, căci teologia, ca ştiinţă despre Dumnezeu, se bazează pe credinţa de necontestat în Dumnezeul Cel ce este veşnic (Ieşirea 3, 14), credinţă prin care întotdeauna s-au mântuit cei ce cred în Dumnezeu. O asemenea credinţă mărturisea în numele tuturor apostolilor Sf. Ap. Petru, când la întrebarea lui Iisus: „dar voi cine ziceţi că sunt?", a răspuns: „Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu" (Mt. 16, 16). Ce fel de teologie, adică cuvânt despre Dumnezeu, poate fi acolo unde lipseşte credinţa în Dumnezeu Cel Adevărat. Cel Viu, unde Dumnezeu este declarat „mort", „inexistent"? O asemenea „teologie", zisă şi „teologie radicală", este prezentată mai ales în lumea contemporană anglofonă, fiind elaborată cu râvnă de mai mulţi „teologi" americani. Ei pornesc de la o nouă „dogmă" blasfemiatoare nemaiauzită - Dumnezeu a murit, noi L-am ucis cu mentalitatea noastră, de aceea nu trebuie să mai credem în Dumnezeu, ci în om, în lume şi în progresul ei.

Să ne oprim mai pe larg la principalele teze ale acestei monstruoase „teologii a dumnezeului mort". Potrivit ei, „creştinismul este vrednic de crezare" (!), numai dacă recunoaşte că Dumnezeu nu mai există. Dogma noii epoci constă în faptul că omul trebuie să trăiască fără Dumnezeu... Omul contemporan îşi rezolvă de unul singur problemele cu care se confruntă. El nu mai are nevoie nici de Cineva ceresc care să-i rezolve problemele, nici de Cineva veşnic care să-i împlinească trebuinţele, şi de aceea este de prisos să crezi într-un Dumnezeu atotputernic. O astfel de credinţă este chiar dăunătoare, întrucât „închide omului viziunea propriilor posibilităţi creatoare" (!). Ideile omului despre Dumnezeu şi despre zidurile Bisericii trebuie să dispară, pentru ca „creştinul" să poată nu numai să vadă orizontul, ci şi să se mişte spre el. Trebuie să apropiem Biserica de lume... Un aspect important al credinţei nu mai este atitudinea omului faţă de Dumnezeu, „ci atitudinea omului faţă de om".

Avem de a face, aici, cu „orizontalismul", caracteristic pentru ecumenism şi criticat temeinic de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse în legătură cu „Epistola către Biserică" a Conferinţei de la Bangkok a C.E.B. (1973): „Epistola trece totalmente sub tăcere scopul final al mântuirii, adică viaţa veşnică în Dumnezeu şi cu Dumnezeu şi nu arată clar că o condiţie necesară pentru dobândirea ei este îndreptarea şi desăvârşirea morală... Mântuirea este considerată aici aproape exclusiv ca izbăvire de feluritele vicisitudini ale vieţii pământeşti, iar cele două porunci privitoare la dragostea de Dumnezeu şi de aproapele omului sunt interpretate strict utilitar şi dându-se uitării că, după Cuvântul lui Dumnezeu Însuşi, prima este „marea şi întâia poruncă", iar a doua „la fel ca aceasta" (Mt. 22, 37-39). Acest „orizontalism", accentuat în mod excesiv (adică interesul numai faţă de oameni şi lume, iar nu faţă de Dumnezeu) nu poate fi justificat... La orice încercare de interpretare a noţiunii de mântuire - acest punct central al credinţei creştine, esenţa adevărului despre mântuire, revelat de Dumnezeu, trebuie să fie exprimată, măcar şi pe scurt, dar absolut limpede, excluzându-se orice confuzie şi ambiguitate, cu toată credinţa faţă de Cuvântul lui Dumnezeu şi Tradiţia nestrămutată a Bisericii".

William Hamilton, unul dintre principalii reprezentanţi ai „teologiei fără Dumnezeu", îşi întemeiază propria teorie despre dragostea pentru aproapele nu pe credinţa în Dumnezeu, ci pe contrariul ei - pe „experienţa incontestabilă a lipsei lui Dumnezeu... Noi nu credem în Dumnezeu, ci credem în lume". O asemenea „teologie" este în fapt o agresiune demonică împotriva lui Dumnezeu,

sau, după cum spune Sf. Ap. Iacob: „prietenia lumii este ; duşmănie faţă de Dumnezeu” (Iac. 4, 4).

Thomas Althister înlocuieşte şi el credinţa în Dumnezeu prin credinţa în lume. Orice încercare de a dobândi raiul pierdut, el o califică drept întoarcere religioasă înapoi, iar moartea lui Dumnezeu, după părerea lui, îi conduce pe oamenii secularizaţi de astăzi înainte. Ei nu mai pot să se întoarcă în rai şi să capete din nou nemurirea pierdută din vina omului. Ateul „creştin” sărbătoreşte nu Învierea şi Înălţarea lui Hristos, ci pogorârea lui în iad, căci „creştinul” nu mai cunoaşte nici un fel de autoritate divină. „De vreme ce Dumnezeu a încetat să mai trăiască în experienţa umană ca Dumnezeul Cel Atotputernic, cu El dispare şi imperativul moral adresat omului din lumea cealaltă.” (Ce logică demonică de eliberare a omului de exigenţele morale ale Legii lui Dumnezeu!). Cu moartea lui Dumnezeu, moare şi morala de altădată. Dacă se neagă istorisirea biblică despre căderea în păcat şi vinovăţie şi judecata ce reiese din ea, atunci se neagă cu desăvârşire şi păcatul omenesc. Omul trebuie să uite de păcat, adică să se elibereze de însăşi noţiunea de păcat, şi atunci orizontul devine „liber”.

Am expus doar câteva idei din „teologia” americană a „dumnezeului mort”, dar cât de expresive şi tipice sunt ele în răutatea lor!

Este o „teologie” categoric anticreştină! Lucrul cel mai îngrozitor este că această „teologie” ateistă a profesorului de „teologie” se şi implantează în minţile studenţilor „teologi”, care se pregătesc ca mâine să devină „preoţi” şi profesori de „teologie”! Spre ispita credincioşilor, ea este propovăduită nestingherit de pe amvoanele bisericeşti şi catedrele universitare.

Înainte vreme cei care Îl negau pe Dumnezeu, se aflau în afara Bisericii, şi de aceea credincioşii nu-i ascultau. Pe când astăzi, travestindu-se în mantie de „teologi”, anunţă „moartea” lui Dumnezeu continuând să rămână în cadrul „bisericilor” lor.

Pentru acest soi de „teologi” moartea creştinismului este deja un fapt împlinit. Ei nu sunt preocupaţi decât de căutarea unor „forme şi structuri noi”, întrucât, după părerea lor, „multe forme de exprimare a mentalităţii creştine (inclusiv formulările dogmatice - n. aut.) nu mai corespund vieţii „creştine” în lumea actuală..., întrucât contravin faptelor”. Se consideră că în lumea actuală Dumnezeu ar putea deveni din nou viu, dacă ar dispărea nu unele forme de Biserică, ci concepţia ei despre Dumnezeu, ceea ce înseamnă reorganizarea dogmatică, canonică şi liturgică a Bisericii.

„Dumnezeul părinţilor este deja mort!” - se spune adesea în mediul protestanţilor. O asemenea afirmaţie însă este complet greşită! Însuşi Mântuitorul spune despre Dumnezeul Cel Viu al părinţilor vii - Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov: „Dumnezeu deci, nu este Dumnezeu al morţilor, ci al viilor, căci toţi trăiesc în El” (Lc. 20, 37-38). Unii „teologi” mai moderaţi dintre radicali interpretează expresia „Dumnezeul părinţilor e mort” puţin altfel: ideea de altădată despre Dumnezeu a murit, locul ei luând-o una nouă, modernă. Or, ideea „modernă” despre Dumnezeu, neavând nimic comun cu istoria biblică, patristică, bisericească despre Dumnezeu - cu adevărul revelat de Dumnezeu, este străină adevăratului Dumnezeu, aşa cum întunericul este străin luminii (II Cor. 6, 14). Credinţa numai atunci este mântuitoare, când este dreaptă. Orice denaturare a credinţei celei drepte duce la credinţă strâmbă păgubitoare şi - prin ea - la diavol, tatăl minciunii (In. 8, 44), care inventează mereu o idee „nouă” despre Dumnezeu şi învăţături „noi” în problemele credinţei, pentru a depărta pe credincioşi de la adevărul vestit de Hristos şi păstrat cu credinţă în Biserică. Sfântul Chiril din Alexandria prevenea cu înţelepciune: „Dacă cineva schimbă ceva în sfintele şi dumnezeieştile dogme patristice, acest lucru nu trebuie să-l luăm drept clarviziune, ci drept crimă şi abatere de la dogmă şi păcătuire împotriva lui Dumnezeu!” Sfântul Ioan Gură de Aur ne învaţă: „Dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel şi în credinţa cea adevărată, acel care va schimba chiar cât de puţin în ea, o vatămă pe toată”. Sfântul Isidor Pelusiotul: „Acei care cutează să scoată sau să adauge ceva la

cuvintele inspirate de Dumnezeu, suferă de o boală sau alta: ori nu cred că Dumnezeiasca Scriptură a fost dictată de Duhul Sfânt, ceea ce înseamnă că sunt necredincioşi, ori se cred mai înţelepţi decât Sfântul Duh, şi asta înseamnă că sunt smintiţi".

Cei care cred cu adevărat în Dumnezeul Cel veşnic Viu (Mt. 16, 16) nu au nevoie de reprezentări „noi" despre Dumnezeu, întrucât adevărul despre Dumnezeu, descoperit nouă prin Sfânta Scriptură, întărit la Sinoadele Ecumenice şi păzit în siguranţă până astăzi de Biserica Ortodoxă a lui Hristos, s-a dovedit de-a lungul secolelor absolut suficient pentru mântuirea credincioşilor prin roadele sfinţeniei. Este evident că cei care socot că „Dumnezeu este mort", vor să pună în locul lui un alt „dumnezeu" anume, adică un fals dumnezeu prezentându-l credincioşilor drept Dumnezeul cei adevărat. De exemplu, Gharvey Koks consideră că „teologia trebuie să-şi ia rămas bun de la Dumnezeu, Care a fost şi este, şi să năzuiască spre dumnezeul cel care va fi. Corespunzător, credinţa astăzi poate fi definită după speranţa, aţintită spre împărăţia viitoare a lumii şi dreptăţii". Dar „speranţa" orientată spre cele pământeşti este diametral opusă adevăratei speranţe creştine, întruchipată în cuvintele Sf. Ap. Petru: „Noi aşteptăm, potrivit Lui, ceruri noi şi pământ nou, în care locuieşte dreptatea" (II Petru 3, 13). Koks socoate însă că sarcina credincioşilor e să formeze viitorul, care va aparţine nu celui care „este", ci celui care „vine", adică antihristului.

Reprezentarea biblică despre Dumnezeu arată că Dumnezeu poate fi cunoscut prin însuşirile Lui (Rom. 1, 20). Pe când în curentele teologiei occidentale este descris un „Dumnezeu fără însuşiri", determinabil.

Prof. Gerhardt Henneman, de la care culegem informaţii despre „teologia fără Dumnezeu", s-a lăsat atât de mult copleşit de spiritul apostatic al timpului, încât vorbeşte nestingherit despre necesitatea lepădării „unui oarecare balast din credinţa noastră în Dumnezeu". După părerea lui, „credinţa creştină în Dumnezeu trebuie propovăduită printr-un mijloc nou, corelând-o cu situaţia de astăzi a omului şi lumea de astăzi".

Oare nu acelaşi lucru îl pretind ecumeniştii, stăruind asupra unei noi redacţii a dogmelor creştine? Se ştie care vor fi consecinţele unui asemenea pas, mai ales datorită contribuţiei „teologilor" atei de astăzi, montaţi împotriva creştinismului. Pentru noi trebuie să fie clar că şi aşa-numiţii teologi ecumenişti liberali „moderaţi", şi „teologii" atei radicali tind spre unul şi acelaşi scop - nimicirea adevărului mântuitor revelat de Dumnezeu.

Teologul catolic p. Francois Brunes, care simpatizează cu Ortodoxia, pe bună dreptate califică acest curent rău intenţionat „nu moartea lui Dumnezeu, ci moartea teologiei". În această apostazie „teologică" cel mai trist rol revine, desigur, „teologilor" protestanţi, care declară că creştinismul, mulţumită protestantismului, s-a supus lumii profane moderne. Deşi formal protestantismul urmează Sfânta Scriptură, însă, prin critica sa raţionalistă păgubitoare, el „pune la îndoială însăşi temelia credinţei creştine - Scriptura, ameninţând să elimine din teologia protestantă şi fondul creştin".

Anume din protestantism au ieşit oameni ca Iulian Haxly, pentru care religia „este credinţa în posibilităţile omeneşti" şi care presupune că, în locul Dumnezeului celui „învechit", „pivotul vieţii noastre trebuie să devină dezvoltarea". După părerea filosofului Martin Heidegger, locul autorităţii pierdute a lui Dumnezeu trebuie să-l ocupe „raţiunea". Iar cunoscutul exeget Dietrich Bonhoefer scria: „A trecut timpul când oamenilor totul li se putea spune prin cuvinte - teologice sau evlavioase; a trecut de asemenea timpul vieţuirii duhovniceşti interiorizate şi a conştiinţei; ceea ce înseamnă că, de fapt, a trecut timpul religiilor; ne apropiem de o eră lipsită totalmente de religie".

Remarca privind ateismul viitor al omenirii, pe care şi-l doresc adepţii aşa-numitei „teologii a dumnezeului mort", nu neagă nicidecum Evanghelia lui Hristos, ci, dimpotrivă, o confirmă în mod strălucit. Însuşi Mântuitorul Domnul Iisus Hristos prezicea ca la a Doua Sa Venire El nu va găsi credinţă pe pământ („Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?" (Lc. 18, 8).

Prin urmare, împlinirea acestei profeţii în abaterea stihinică totală de credinţă, ai cărei martori suntem, nu slujeşte triumfului teologiei ateiste profanatoare, proaspăt inventate, ci, mai curând, demascării şi compromiterii ei ca născocire satanică, prezisă de Hristos, menită pentru pregătirea nemijlocită a venirii antihristului. În legătură cu pierderea crescândă a credinţei omenirii, Bonhoefer vrea să bătătorească calea noului „creştinism nereligios". Care însă ar fi rostul unui „creştinism" în care lipseşte credinţa în Iisus Hristos -Fiul întrupat al lui Dumnezeu, Care a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi? (I Tim. 1, 15) Căci în lume există multe învăţături morale! În afara sfintei noastre Credinţe Ortodoxe nu există nici Mântuire, nici Adevărul lui Dumnezeu, nici Biserică adevărată, care ar păstra acest Adevăr de falsificări, nici Taine dătătoare de har, care ar dărui oamenilor slabi „toate cele ce sunt spre viaţă şi spre cucernicie" (II Petru 1, 3), ca ei să poată împlini poruncile lui Dumnezeu, şi din păcătoşi să se facă sfinţi - „părtaşi ai Dumnezeieştii firi" (II Petru 1, 4).

Cu toate acestea, în rândul ortodocşilor, şi chiar al arhiereilor, se găsesc trădători. Vom da un singur exemplu. La o adunare a creştinilor ortodocşi un ecumenist din Vest ţinea o predică în prezenţa unui arhiereu ortodox ecumenist. Predicatorul a atins în treacăt şi tema „teologiei dumnezeului mort". Arhiereul s-a ridicat, s-a apropiat de el, însă în loc să-l înfrunte şi să-l demaşte, l-a rugat amabil în şoaptă pe englezeşte să nu vorbească pe această temă, deoarece „poporul nu este pregătit"... Oare nu e culmea?

Cu aceasta încheiem lucrarea noastră, care a ajuns până la graniţa dincolo de care urmează doar lepădarea făţişă de Hristos. „Pentru cel înţelept e de-ajuns"!

Prin urmare, creştinii ortodocşi, convingându-se că ecumenismul şi „teologia" ateistă a „dumnezeului mort" merg laolaltă spre aceeaşi ţintă - distrugerea Adevărului descoperit de Dumnezeu şi a Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, chemată să păzească acest Adevăr până ia sfârşitul veacului (Mt. 28, 20), fiind „stâlpul şi temelia adevărului" (I Tim. 3, 15), creştinii ortodocşi trebuie să declare cu glas tare:

„Conştiinţa noastră ortodoxă nu ne îngăduie să fim ecumenişti, căci aceasta ar însemna să slujim pe satan şi pe sluga Iui, antihristul!"

Încheiere
Despre adevărata convieţuire în pace

Potrivit celor 16 principii expuse mai sus: dogmatice, canonice, liturgice, istorico-bisericeşti ş .a., noi declarăm că nu putem fi ecumenişti.

E foarte posibil ca, în cazul în care noi avem o atitudine atât de categoric negativă faţă de ecumenism şi nu admitem nici un compromis, să ni se reproşeze următoarele:

1) că, neparticipând la mişcarea ecumenică, care a cuprins întreaga lume, noi ne-am opune păcii şi solidarităţii între oameni;

2) că respectarea adevărului fără „dragoste" nu este justificată de pe poziţiile situaţiei tragice actuale din lume; şi

3) că noi ne-am opune tendinţelor de pace ale oamenilor de stat, care depun eforturi colosale pentru asigurarea păcii şi izbăvirea omenirii de atotnimicitoarea catastrofă nucleară. Iată răspunsul nostru la aceasta:

Noi ne desolidarizăm cu fermitate de mişcarea ecumenică şi de participarea în cadrul C.E.B., deoarece, participând, ne-am abate de la adevărata credinţă ortodoxă, iar prin aceasta - de la Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos, şi ne-am apropia de duşmanii Sfintei Biserici Ortodoxe a lui Hristos, adică de eretici. Mai mult decât atât, ecumenismul ne împinge spre comuniune religioasă

cu religiile necreştine: iudaismul, mahomedanismul, budismul, confucianismul etc, şi chiar cu feluritele asociaţii şi ideologii parareligioase.

Evitând, în cadrul relaţiilor pur religioase, mişcările şi comunităţile ne-ortodoxe, supranumite pe nedrept de C.E.B. „biserici", şi refuzând, pe baza hotărârilor canonice, orice contact cultic şi sacramental cu ele, noi nu privăm de dragostea noastră oamenii în general în planul relaţiilor social umane. În domeniul social noi sprijinim iniţiativele de pace ale autorităţilor civile, ne „pronunţăm pentru pace şi ne rugăm „pentru pace în lumea întreagă", urmând Sf. Ap. Pavel - „să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii... ca să petrecem viaţă paşnică şi liniştită întru toată cuvioşia şi buna cuviinţă" (I Tim. 2, 1-2). Ce om cu judecată vrea război, ştiind că acesta poate distruge viaţa pe pământ?

Unii sectanţi îşi închipuie că s-au făcut supuşi ai împărăţiei cereşti şi de aceea ar fi independenţi de autorităţile pământeşti. Ei nu au dreptate! Creştinul nu trebuie să fie un răzvrătit, el trebuie să respecte porunca lui Dumnezeu: „Daţi Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu" (Mt. 22, 21).

Noi, de asemenea, ne simţim datori să iubim pe aproapele ca pe noi înşine (Mt. 22, 39), şi socotim că adevărata dragoste, arătată unui om concret, nu este mai puţin importantă decât dragostea faţă de întreaga omenire. Sfinţii Părinţi, care au fost, fără îndoială, pentru pace în lume, îndreptau atenţia creştinului înainte de toate către Cer şi către făptura lăuntrică paşnică a sufletului, căci din cauza sufletului neiubitor de pace au loc în lume toate dezbinările. Să ne amintim cuvintele Prea Cuviosului Serafim de Sarov: „Dobândeşte duh paşnic, şi mii de oameni se vor mântui în jurul tău!". Prea Cuviosul Macarie cel Mare, în convorbirea sa despre pace, doreşte tuturor celor care îl ascultă: „pacea cerească, care a născut Lumina lumii (In. 8, 12), pacea pe care au rostit-o proorocii şi despre care au vorbit cei cucernici şi au binevoit-o îngerii (Lc. 2, 14). Prea Cuviosul Macarie îşi sfârşeşte convorbirea cu slovele: „Pacea lui Dumnezeu, care a fost cu toţi Sfinţii Părinţi şi i-a ferit de orice ispită. Această pace fie cu voi în numele Tatălui şi Fiului şi al Sfântului Duh. Amin".

Călăuzindu-ne după aceste gânduri despre pace ale Sfinţilor Părinţi, noi ne temem să trădăm pe Domnul Iisus Hristos – Domnul şi învăţătorul iubirii. O astfel de trădare am săvârşi dacă am jertfi unilateral dragostea de dragul „adevărului" sec şi mărturisit în chip fariseic, sau adevărul - de dragul „dragostei" înţelese în chip laic.

Programul anticreştin al franc-masoneriei nu este pentru nimeni un secret. Masonii - „pacificatori" demult ard de dorinţa să lichideze creştinismul, chipurile pentru binele omenirii. Acest lucru l-a remarcat cu peste o sută de ani în urmă marele scriitor rus Dostoievski, care a participat în 1867 la Congresul păcii de la Geneva.

Soţia sa îşi amintea mai târziu că Fiodor Mihailovici s-a întors de la congres cu o impresie penibilă, împărtăşindu-şi gândurile într-o scrisoare către Ivanov-Hmirov: „Au ajuns până acolo încât au declarat că pentru dobândirea păcii pe pământ trebuie să fie distrusă credinţa creştină".

Sub pretextul păcii franc-masoneria îşi dă silinţa să şteargă din conştiinţa oamenilor ideea despre adevărul mântuitor al lui Dumnezeu. Bisericii Ortodoxe i se impune, ca condiţie de colaborare pentru realizarea păcii pe pământ, să renunţe la valorile credinţei, scumpe pentru ea, cerându-i-se „renegarea radicală a tradiţiilor". Acest lucru nu se cere şi comunităţilor laice angajate în lupta pentru pace, ci doar Bisericii Ortodoxe, întrucât franc-masoneria caută în orice chip să distrugă „stâlpul şi temelia adevărului" (I Tim. 3, 15).

În discursul introductiv rostit la Adunarea a Vl-a a C.E.B. de la Vancouver din iulie 1983, secretarul general de atunci al C.E.B., dr. Philip Porter şi-a exprimat dezaprobarea în privinţa doritorilor de a rămâne fideli adevăratului mântuitor al lui Hristos. Iată cuvintele lui: „Unii se tem

să pornească pe calea inevitabilă a pacificării de parcă e nevoie să-şi păstreze credinţa chiar dacă lumea ar pieri în foc”. Reiese că lumea se va păstra dacă ne vom sacrifica credinţa. Să fie oare într-adevăr aşa? Nu! Biblia spune altceva: Daca vom asculta de Dumnezeu şi de adevărata credinţă în El, atunci El ne va dărui adevărata pace şi bunăstare. În caz contrar vom fi pedepsiţi cu războaie şi pustiiri. Aşa spune Însuşi Dumnezeu prin gura proorocului Isaia: „De veţi vrea şi de Mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca. Iar de nu veţi vrea şi nu Mă veţi asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăieşte”(Is.1,19-20). În cartea vetero-testamentară a Judecătorilor Israelului subliniază clar ideea că orice abatere de la adevărata cinstire a lui Dumnezeu, aduce după sine războaie şi înrobiri ale poporului evreu „Atunci fiii lui Israel... s-au întors la alţi dumnezei, către dumnezeii popoarelor dimprejurul lor... şi n-au mai putut să se împotrivească vrăjmaşilor lor” (Iuda 2, 11-14).

Noi respingem ecumenismul masonic, pentru că el, invocând drept pretext salvarea lumii de război, vrea să distrugă Credinţa Ortodoxă şi, propovăduind, chipurile, toleranţa religioasă, nu poate tolera propovăduirea adevărului ortodox curat şi nefalsificat de minciuna eretică.

În antichitatea creştină un reprezentant tipic al intoleranţei masonice de astăzi a fost împăratul roman din secolul al IV-lea Iulian Apostatul. Botezat fiind, el s-a întors la păgânism şi reprezintă un prototip uimitor al antihristului. Acţionând corespunzător, el intenţiona să restabilească, după placul iudeilor, templul din Ierusalim distrus de romani în anul 70 e.n., în ciuda cuvintelor lui Hristos că din el „nu va rămâne piatră pe piatră” (Lc. 21, 6). Dar, în această iniţiativă a sa îndreptată împotriva lui Dumnezeu, Iulian a suferit un eşec total, după cum scrie istoricul Ammian Marcelin: limbi uriaşe de foc au ţâşnit de sub temelia fostului templu, împiedicând pe iudei să-l refacă.

În al doilea an al domniei nelegiuite a lui Iulian (361-363), au sosit la el trei soli din Persia - fraţii Manuil, Savel şi Ismail, creştini ortodocşi profund credincioşi, pe care regele persan Alamundar (care avea o atitudine, tolerantă faţă de creştini) i-a trimis pentru restabilirea după război a relaţiilor de pace cu Bizanţul. Împăratul a organizat în cinstea lor ofrande păgâneşti pompoase. Fraţii însă au refuzat să asiste şi să participe la această primire. Aflând că solii persani mărturisesc credinţa lui Hristos, Iulian, de mânie, a uitat de conduita diplomatică şi interesele statului şi, după multe interogări şi torturi, i-a condamnat pe solii creştini la moarte. Prin aceasta el a provocat un nou război cu Persia, în timpul căruia a fost învins şi ucis. Cei trei fraţi au procedat deschis şi cinstit; refuzând să participe la jertfirile păgâneşti, ei au declarat: „N-am venit aici pentru a ne lepăda de credinţa în Hristos, ci pentru a întări legăturile de pace între cele două state!”. Iulian a susţinut cu viclenie cuvintele lor, răspunzând în mod intenţionat că „pacea râvnită nu poate fi asigurată decât prin armonie religioasă şi prietenie reciprocă”. „Despre ce fel de prietenie poate fi vorba, a continuat el, că nu doriţi să serbaţi împreună cu noi în cinstea marilor zei, ca să întărim pacea între noi... Dacă însă nu sunteţi de aceeaşi părere cu noi în cinstirea zeilor noştri, atunci aţi venit nu pentru întărirea, ci noi stricarea păcii!”.

Drept răspuns la o amestecătură atât de tendenţioasă a lumii politice cu credinţa religioasă, fraţii au delimitat aceste aspecte ale relaţiilor dintre oameni, subliniind că acordul de pace, pentru negocierea căruia au venit, se referă doar la legăturile politice, militare şi comerciale dintre state şi nu priveşte convingerile religioase ale reprezentanţilor acestora. Apărând cu tărie credinţa lor întru Hristos, ei au spus în cele din urmă că nici în Persia, nici aici nimeni nu ar putea să-i rupă de la credinţa în Hristos Mântuitorul şi să-i convingă să treacă la păgânism.

Mărturisirea neînfricată a fraţilor mucenici în faţa lui Iulian Apostatul trebuie să servească drept exemplu pentru orice creştin ortodox cu adevărat credincios în atitudinea faţă de ispititorii de astăzi - ecumeniştii, care, sub masca de „pacificatori”, vor să-i unească pe creştinii ortodocşi cu heterodocşii şi chiar cu ateii, cel puţin în „rugăciunea comună pentru pace”. O asemenea

„rugăciune” însă, laolaltă cu ne-ortodocşii şi necreştinii nu este plăcută lui Dumnezeu, ci este „rugăciune ce se preface în păcat”, despre care se arată în Psalmul 108,6. Dimpotrivă, puritatea credinţei ortodoxe este cea dintâi condiţie pentru realizarea unei adevărate păci, căci fără ajutorul harului lui Dumnezeu orice pace este nesigură. În ceea ce-i priveşte pe ecumenişti, ei sunt făţarnici în dorinţa lor de pacificare, căci, după cum spune autorul Psalmilor, ei „grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor” (Ps. 27, 3) asemuindu-se apostatului Iulian, care vorbea şi el de pace, dar a dezlănţuit războiul, în care a pierit el însuşi.

MODEL DE PLIANT ANTIECUMENISM

(danutza, pe un blog ortodox)

CE ESTE ECUMENISMUL? Ecumenismul este o mişcare mondială şi o înşelăciune vicleană urzită de un plan satanic care susţine că nimeni nu poate vorbi în nici o credinţă de un Adevăr unic, absolut şi unitar, deci nici în ortodoxie.

În dialogul «ecumenist» sunt puse pe picior de egalitate principial toate religiile, încercându-se, ca plecând de la principiul monoteismului, să se ajungă la un adevăr comun.

Ei spun că «Biserica (cea adevărată) este sinteza tuturor bisericilor» şi «că toţi creştinii sunt membrii acestei Biserici».

Ecumenismul actual, pentru a lovi în dogmă, încearcă unirea tuturor ereziilor, devenind astfel erezia tuturor ereziilor. Iar acum îşi arogă şi statutul de Biserică.

Aşadar, într-un cuvânt, ecumenismul este o infernală mişcare politică şi religioasă, ce are ca obiectiv supunerea umanităţii sub un conducător universal (Antihrist) şi unirea tuturor religiilor într-o panreligie, făcând să dispară creştinismul şi înscăunându-se în final potrivnicul Lui Dumnezeu, Satana.

Antihristul va alege ecumenismul şi nu satanismul/gnosticismul pentru că universalitatea ecumenismului va deveni totalitarismul Antihristului, hristosul ecumenismului de azi va fi antihristul religiei globale de mâine. Dacă prin cipurile implantate oamenilor se va efectua controlul lor exterior, ecumenismul are rolul de a efectua controlul lăuntric şi el se va extinde asupra gândirii oamenilor.

Ecumenismul este produsul masoneriei (care se închină lui Lucifer), al sionismului internaţional, care are ca scop stăpânirea politică, financiară şi religioasă a lumii. Masonii mărturisesc, fără nicio reţinere că se află în fruntea mişcării ecumenice.

CARE ESTE SCOPUL SĂU? ***Scopul ecumenismului este să pună semnul egalităţii între minciună şi adevăr. Ecumenismul este hulă împotriva lui Dumnezeu.*** *Ecumeniştii batjocoresc Sfânta Treime şi educă amorţeala simţului adevărului, amorţeala doririi de Hristos.*

Ecumenismul este moarte duhovnicească. El învaţă cum să fii „bun” cu oamenii, dar împotrivitor lui Dumnezeu. Este o religie lumească, şi nu dumnezeiască. Ecumenismul îi nivelează şi îi egalează pe toţi. Ecumenismul este pieirea sufletului.

Pr. Arsenie Papacioc: "Sunt împotrivă! Pe viaţă şi pe moarte împotrivă! Ce ecumenism?"

Pr. Adrian Făgeţeanu: "Ecumenismul este o erezie, erezia secolului XX"

Pr. Ilie Cleopa: "Noi, ortodocşii, suntem puţini, dar suntem Biserică întreagă. Nouă nu ne lipseşte nimic! Noi n-avem ce împrumuta de la protestanţi, dar nici de la catolici!"

Pr. Iustin Pârvu: ***"Ecumenismul nu e născut din părerile bisericilor, ci din gândirea proprie a unor pastori ce nu au nimic profund creştin şi religios în ei, ci doar o viaţă politică"***

Sf. Efrem Sirul: "Vai acelora care se întinează cu blasfemiatorii eretici! Vai acelora care batjocoresc Dumnezeieştile Scripturi! Vai de cei câţi murdăresc sfânta credinţă cu eresuri sau încheie vreo înţelegere cu ereticii!"

Pr. Arsenie Boca: ***”Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor! Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă. Fie ei: arhierei, preoţi de mir, călugări sau mireni, înapoi la Sfânta Tradiţie, la Dogmele şi Canoanele Sfinţilor Părinţi ale celor Şapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu!”***

SFINTELE CANOANE CARE INTERZIC RUGĂCIUNEA ÎN COMUN CU ERETICII: Canonul 10 al Sfinţilor Apostoli, Canonul 45 al Sfinţilor Apostoli, Canonul 64 al Sfinţilor Apostoli,

Canonul 6 al Sinodului V local de Ia Laodiceea (343), Canonul 32 al Sinodului V local de la Laodiceea, Canonul 15 al Sinodului al Nouălea din Constantinopol (861).

Ecumenismul înşală pe ortodocşi chemându-i să se roage sau să facă slujbe religioase sau să se împărtăşească împreună cu netrebnicii eretici şi păgâni, ridicându-se astfel împotriva celor Şapte Sinoade Ecumenice.

ECUMENISMUL - EREZIA EREZIILOR. CE TREBUIE SĂ ŞTIM? Să nu ne rugăm alături de eretici, să nu acceptăm să fie schimbată Sfânta Tradiţie, să fim atenţi să nu se încalce canoanele sinodale, să nu acceptăm compromisuri în credinţă, să nu ne împartăşim la eretici, să nu ne închinăm în "bisericile" lor, să stăm departe de învăţăturile sectanţilor, să ne păstrăm credinţa ortodoxă chiar cu preţul vieţii, ca fiind singura cale spre dobândirea vieţii celei veşnice.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Arhim. ALEXIEV Serafim, arhim. JAZADJIEV Serghie, *Ortodoxia şi ecumenismul* (tipărită cu binecuvântarea Î.P.S. Vlasie, Mitropolitul Bisericii Ortodoxe Române de stil vechi).
***** - *Comentar la Evanghelia de la Matei. 90 omilii de Sfântul Ioan Gură de Aur*, Editat de Mănăstirea ''Portăriţa'', Satu Mare, 2003.**
Arhim. Gheorghe Kapsanis, stareţul Sfintei Mănăstiri Grigoriu de la Sfântul Munte Athos, *Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei*, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006.
Arhim. TEODOROPULOS Epifanie, *Cele două extreme. Ecumenismul şi Stilismul. (Reeditare de articole şi epistole)*, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2006.
SORESCU Vasile, *Biserica Ortodoxă, stâlp şi temelie a Adevărului*, Ed. ''Pelerinul'', Iaşi, 2002.
STAMATE Marin, *Educaţia creştină în opera Sfântului Ioan Gură de Aur*, Ed. Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 2003.
Episcop VELIMIROVICI Nicolae, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, vol.1 (Scrisori misionare)*, Ed. Sophia-Press, Bucureşti, 2002.
Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Ediţia a III-a.
Ing. VLAD Mircea, *Apocalipsa 13. Sfârşitul libertăţii umane*, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, Bucureşti, 1999.

Reviste, broşuri şi alte publicaţii:

***** - *Ecumenismul*, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2004.**
***** - *Mărturisirile Sfinţilor Părinţi împotriva ereziei numită ecumenism* (broşură).**
***** - *Ne vorbeşte părintele Cleopa despre catolicism*, Ediţie îngrijită de Ierom. Nil Arcaşu, Tesalonic (Grecia), 2006 (broşură).**
- Rost, Nr. 56 / octombrie 2007.
- Atitudini, aprilie 2011.
- Axa, decembrie 2009-noiembrie 2010.

LUCRĂRILE AUTORULUI
(evidenţa lor pe scurt)

Puteţi consulta unele lucrări ale autorului, prezentate mai jos şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google.ro sau Google.Romania:

scribd.com radu iacoboaie
raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**
saccsiv, natiunea.ro, Monitorul de Suceava ş.a.

• **CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?**
***Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum*''**
(volum publicat, Ed. Pim, ed.I în 2004 şi ed. a II-a, Iaşi, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**
Suceava, 2007 (antologie)

• ***OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI***
Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane
Suceava, 2007 (antologie în patru volume)

I. FRAŢI ORTODOCŞI, MĂRTURISIŢI-L CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT
(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe. Naţionalismul în spiritul adevărului)

II. JERTFA TINERETULUI NAŢIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ
(Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI
(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

• LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!
Suceava, 2009 (antologie)

• DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA
Suceava, 2011 (antologie)

• CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?
(Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizaţiei moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenţei şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu – satanismul)
Suceava, 2011 (antologie)

• CAPCANE DIABOLICE ALE MASONERIEI
Piteşti, 2013 (volum de articole)

• ADEVĂRUL DESPRE MASONI
Adevărata faţă a masoneriei.
Despre cei ce urăsc de moarte creştinismul (ortodoxia)
Piteşti, 2013 (sinteza articolelor autorului)

• 7 APELURI CĂTRE ROMÂNI
Piteşti, 2013 (antologie şi comentarii)

• A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?
Pitești, 2014 (antologie și comentarii)

• LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• MASONERIA - ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!
Pitești, 2014 (volum de articole publicate)

Puteţi cunoaşte frumuseţile ortodoxiei şi Adevărul, accesând pe google.ro sau google Romania, site-uri și cuvinte precum:

Sfintii Inchisorilor, Sf. Valeriu Gafencu, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, saccsivs, bucovina profundă, apologeticum, apologetica.lx.ro, Crestinism Ortodox, HRISTOS este ORTODOX, Marturisitor ortodox, Ortodox liber - *Nihil sine Deo*, Vestitorul ortodox, Ortodoxie și ecumenism, Tezaurul Ortodox, Biserica „Secreta" - *Despre păstrarea și mărturisirea Adevăratei Credințe*, ortodoxiacatholica, Marturii Ortodoxe, calauzaortodoxa.ro, Blogosfera ortodoxa, frontpress.ro, Eurosceptic.ro, Un blogger SCEPTIK, Nationalisti.ro, agonianatiunii.ro, Sită Deasă, Curtea Brancoveneasca, acvilaortodoxa, DeconspirareaFrancmasoneriei, Părintele Dan Badulescu, Parintele Amfilohie Branza, Monahul Teodot, Părintele Savatie Bastovoi, Danion Vasile, Mugur Vasiliu, Maica Ecaterina Fermo, doctorul Nicolae C. Paulescu, Cornel Dan Niculae, Ion Coja, doctorul Florin Matrescu, Rafael Udriste, Laurentiu Dumitru, Ciprian Voicila, DanielVla, Graiul ortodox, Corneliu Codreanu, N. C. Paulescu, fight4romania, Națiunea.ro, foaienațională.ro, atitudini.ro, familiaortodoxa.ro, luptapentruortodoxie, Marturisim.ro, jos-comunismul, DoarOrtodox, sfaturiortodoxe.ro, axa.info.ro, altermedia, Refuz implant, ramailiber.ro, Santinela Ortodoxa, bunavestire.ro, credo.ro, Miscareaconservatoare, Pentrupatrie.ro, Botoșăneanul Ortodox, Totulpentrutara, Miscarea de Rezistenta, Miscarealegionara.org, Portretul Romaniei interbelice, toaca.md, CodexAlimentarius, Gandeste.org, Bad politics, BibliaOrtodoxa.ro, filocalia.ro, Doxologia, Vietile Sfintilor, Ceaslov, Predania, Sfantul Munte Athos, Pantocrator, Timpul.md, Să fim oameni, crestinortodox.ro, misiune-ortodoxa.ro, avertizari.blogspot.com, crestinism-ortodox.ro, singur-ortodoxia, pentrulibertate.ro, Lumea după Eufrosin, Demascarea manipulării colective, Romania uneste-te!, lovitura de stat din 1989, piata universitatii 1990, Vreau sa aflu ...

NOTĂ: Din aceste site-uri de mai sus, aveţi acces şi la alte pagini importante, atât din ţară cât şi din străinătate, dar **mare atenţie la selecţia lor**, întrucât altele sunt postate de masoni, sectanţi etc.

De exemplu, scrierea numelui Isus în loc de cel corect ortodox Iisus indică scriere protestantă (sectantă), o hulă sau blasfemie (prin traducerea lui în limba originară). Site-uri precum prosistemhaha.wordpress.com, carti-bune.ro şi multe altele, credem că nu informează corect publicul. Pe de altă parte, site-uri utile (ortodoxe sau nu) observăm că sunt greu de accesat sau virusate intenţionat.

Pentru o mai facilă parcurgere a blogului saccsiv accesați vă rog "CUPRINS": http://saccsiv.wordpress.com/about/

PE COPERTA FINALĂ

Ecumenismul actual am putea să-l numim ecumenism al sionismului, întrucât slujeşte planurilor infernale ale acestuia. Iar scopul sionismului internaţional este să ajungă, într-o zi, să stăpânească politic şi religios întreaga lume. Urmăreşte să creeze o dominaţie evreiască la scară mondială. ***(...) Însă sioniştii aşteaptă încă să vină pe pământ un Hristos după cum le-ar plăcea lor, după cum l-au plăsmuit în fantezia lor bolnavă şi în visele lor egoiste... Voiesc şi aşteaptă un Mesia, nu smerit ca Dumnezeu-Omul, ci ca un împărat atotputernic. (...) Sioniştii vor un Hristos care să aibă putere materială şi autoritate lumească şi care să le confere în continuare atotputernicie şi dominaţie mondială (precum poporul ales din Vechiul Testament – n.a.). Îşi închipuie un Mesia care să fie croit după măsurile vanităţii lor, să corespundă măsurilor unei fericiri, nu duhovniceşti şi cereşti, ci materiale şi lumeşti. (...) Sioniştii înşişi spun că masoneria este creaţia lor, având rolul de a duce la împlinire obiectivele ce şi le-au propus. Şi masoneria la rândul ei, această creaţie a sionismului, se ascunde şi ea în spatele diverselor asociaţii şi organizaţii care îi promovează scopurile ei ascunse care sunt şi scopurile sionismului. (...) Având în vedere acest plan antihristic al sionismului de conducere a lumii şi mecanismul lui complex prin care influenţează şi direcţionează mişcările religioase şi sociale ce servesc scopurile acestuia, vom constata cu date concrete, că ecumenismul actual, în profunzime, nu este o mişcare creştină, ci una politică, având o faţadă creştină, dar un scop antihristic.***

Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos